JULIA QUINN



Öpüşünde Saklı

epsilon

BRIDGERTON SERİSİ 7

Gareth St. Clair ciddi bir çıkmazdadır. Ondan nefret eden babası St. Clair mülkünü ve mirasını mahvetme yolunda ilerlemektedir. Gareth'ın elindeki tek şey geçmişin sır perdesini kaldırabilecek ve geleceğin anahtarı olan eski bir aile günlüğüdür. Sorun şudur ki günlük İtalyanca kaleme alınmıştır ve genç adam bu dilde tek bir kelime dahi bilmemektedir.

Sosyete bir konuda hemfikirdir: Hyacinth Bridgerton kimselere benzememektedir. İnanılmaz derecede zeki ve açıksözlüdür. Fakat ona dair bir şey çekici ve eziyet verici Gareth'ı nedense etkisi altına alır.

Her yıl düzenlenen Smythe-Smith Müzikali'nde ikilinin yolları kesişir. Hyacinth, İtalyancası mükemmel olmasa da ona günlüğü çevirmeyi teklif eder. Fakat gizemli satırları incelerken peşine düştükleri tüm soruların cevabını birbirlerinde bulurlar. Artık hiçbir şey kusursuz tek bir öpücük kadar saf değildir…



www.epsilonyayinevi.com
9 789944 826044
online alışveriş:kitap365.com
KDV'den muaftır.

JULIA QUINN

İlk kitabını yazmaya üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra başladı ve yazarlığa o zamandan beri devam ediyor. Onlarca dile çevrilmiş otuz altı romanı olan Quinn, ailesiyle beraber ABD'nin Kuzeybatı Kıyısı'nda yaşıyor.

Bridgerton Serisi: Öpüşünde Saklı
Orijinal Adı: *Bridgertons: It's in His Kiss*
Julia Quinn
Çeviri: Banu Belgi

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Aslı Güçlü
Düzelti: Sibel Doğru
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

3. Baskı: Ocak 2021
ISBN: 978-994-482-604-4

© Julie Cotler Pottinger, 2005

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Öpüşünde Saklı

JULIA QUINN

Çeviri
Banu Belgi

epsilon

GİRİŞ

1815, hikâyemiz başlamadan on yıl önce...

Gareth St. Clair'in akıl sağlığını ve neşesini koruyabilmesi adına babasıyla ilişkisini yönetirken güvendiği dört ana kural mevcuttu.

Bir: Gerçekten gerekli olmadığı sürece konuşmazlardı.

İki: Gerçekten gerekli olan konuşmaların tümü olabildiğince kısa tutulmalıydı.

Üç: Basit selamlaşmalardan daha fazlasının konuşulması gerekiyorsa üçüncü bir şahsın ortamda bulundurulması en iyisiydi.

Ve nihayetinde dört: Gareth'ın birinci, ikinci ve üçüncü kuralları uygulayabilmesi için okul tatillerini arkadaşlarıyla geçirebilmesini sağlayacak, olabildiğince çok davet almasına yol açacak biçimde davranması gerekliydi.

Başka bir deyişle evde geçirmemesini sağlayacak.

Daha açık bir şekilde söylemek gerekirse... Babasından uzakta geçirmesini sağlayacak.

Gareth bu konuyu düşündüğünde –ki kaçınma taktiklerinde hüner kazandığı için bunu çok sık düşünmezdi– kurallarının gayet işine yaradığına kanaat getirirdi.

Richard St. Clair'in en küçük oğlundan, onun kendisin-

den hoşlandığı kadar hoşlandığı hesaba katıldığında, taktikleri babasının da işine geliyordu tabii. Kaşlarını çatan Gareth, okuldan eve çağrılmasıyla yaşadığı şaşkınlığın sebebinin bu olduğunu düşündü kaşlarını çatarak.

Ve buna zorunlu tutularak.

Babasının uzun mektubunda herhangi bir anlam karmaşasına yer yoktu. Gareth'ın acilen Clair Malikânesi'ne gitmesi gerekiyordu.

Bu durum çok rahatsız ediciydi. Eton'da geçirilecek son iki ayı kalmıştı ve hayatı okuldaki çalışmalar, oyunlar, yerel hana yapılan kaçamaklar, şarap ve kadın karışımından ibaret olan uzun gecelerden oluşuyordu.

Hayatı tam da on sekiz yaşında bir delikanlının isteyebileceği gibiydi. Ve yaptığı varsayımlar doğrultusunda, babasının gözüne görünmemeyi başarırsa on dokuz yaşında da hayatının benzer şekilde devam edeceğine inanıyordu.

Sonbaharda bütün yakın arkadaşlarıyla beraber Cambridge'e gidecekti ve sosyal hayatıyla çalışmalarını orada da aynı şevkle sürdürme niyetindeydi.

Clair Malikânesi'nin giriş salonunda etrafa göz gezdirirken, aslında sabırsızlığının dış vurumunu ortaya koyan ama kulağına olabilecek en uç noktada gergin gelen bir şekilde iç geçirdi.

Baron –babasına bu şekilde hitap ediyordu– ondan ne istiyor olabilirdi? Çok uzun bir süre önce küçük oğluyla işinin bittiğini, eğitim masraflarını da sadece kendisinden beklendiği için karşıladığını açıklamıştı.

Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Gareth doğru dürüst bir okula gönderilmezse bu durum komşuları ve arkadaşlarına kötü görünebilirdi.

Gareth'ın babasıyla yolu kesiştiğinde, Baron görüştükleri süre boyunca aslında oğlunun nasıl bir hayal kırıklığı olduğunu anlatıp dururdu.

Ve bu durum Gareth'ın babasını daha da fazla hayal kı-

rıklığına uğratma isteğini körüklerdi. Ne de olsa beklentilere uygun yaşamak gibisi yoktu.

Kâhyanın Baron'u çağırmasını beklerken kendi evine yabancı olduğunu hissederek ayağını sabırsızlıkla yere vurdu. Son dokuz yıldır burada o kadar az zaman geçirmişti ki herhangi bir bağlılık hissedebilmesi çok zordu. Ona göre burası şu anda babasına aitti ve zaman içinde doğal olarak ağabeyi George'a kalacak bir taş yığınından başka bir şey değildi. St. Clair servetinden ya da malikânesinden ona hiçbir şey kalmayacaktı, bu yüzden bu dünyada kendi yolunu bizzat çizmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Cambridge'den sonra orduya katılmayı düşünüyordu, kabul edilebilir bir diğer ve maalesef tek seçenek ise din adamlığıydı ki Tanrı biliyor bu olasılık kesinlikle ona uygun değildi.

Annesi bir kaza sonucu öldüğünde Gareth beş yaşında olduğundan ona dair çok az anısı vardı, fakat buna rağmen hiçbir şeyi ciddiye almayışı karşısında annesinin gülümseyerek saçlarını okşadığını hatırlıyordu.

"Benim küçük şeytanım..." derdi annesi, sonrasında fısıldayarak sözlerine devam ederdi. "Bunu sakın kaybetme. Ne yaparsan yap, bunu sakın kaybetme."

Kaybetmemişti. İşte bu yüzden İngiltere Kilisesi'nin kendisini saflarına katılmış görmeyi isteyeceğinden şüphe duyuyordu.

"Bay Gareth."

Gareth kâhyanın sesini duyunca başını kaldırdı. Guilfoyle her zamanki gibi soru içermeyen, düz bir cümle kurmuştu.

"Babanız sizi şimdi görecek." Ses tonunu değiştirmeksizin konuşmasını sürdürdü: "Kendisi çalışma odasında."

Gareth başını sallayarak yaşlı kâhyayı onayladı ve evde en az sevdiği yer olan çalışma odasına doğru ilerledi. Burası babasının onu azarladığı, ona değersiz olduğunu söylediği, buz gibi bir ses tonuyla ikinci bir çocuğa asla sahip olmamalıydım dediği, onun ailenin maddi kaynaklarını kurutmaktan başka

hiçbir işe yaramadığını ve onuruna sürülmüş bir leke olduğunu ifade ettiği yerdi.

Odanın kapısını çalarken *hayır* diye düşündü. Burada mutlu tek bir anısı dahi yoktu.

"Gir!"

Gareth ağır meşe kapıyı iterek açıp içeri girdi. Baron çalışma masasında oturmuş, önündeki kâğıda bir şeyler yazıyordu. Gayet iyi görünüyordu. Her zaman iyi görünürdü. Onu kahrolası bir insan müsveddesi gibi görmek Gareth için çok daha kolay olurdu, fakat hayır, Lord St. Clair oldukça formda ve güçlüydü, hatta ellili yaşından en az yirmi yaş daha genç görünen bir fiziğe sahipti.

Gareth gibi birinin saygı duyacağı türden bir erkek görünümündeydi.

Ve reddedilişinin acısının böylesi zalim bir boyuta taşınmasının sebebi de buydu.

Genç adam sabırla babasının başını kaldırmasını bekledi. Kaldırmayınca, boğazını temizledi.

Cevap yoktu.

Öksürdü.

Tepki yoktu.

Dişlerini sıktığını hissetti. Bu babasının rutiniydi: Fark edilemeyecek kadar önemsiz bulduğunu hatırlatırcasına Gareth'ı mümkün olduğunca uzun bir süre görmezden gelmek.

Gareth, "Efendim," demeyi düşündü. "Lordum," demeyi düşündü. Hatta *baba* kelimesini kullanmayı bile düşündü, ancak sonunda sadece kapının sövesine yaslanıp ıslık çalmaya başladı.

Babası anında başını kaldırıp, "Kes," dedi.

Gareth alaycı bir şekilde tek kaşını kaldırarak sessizliğe büründü.

"Ve düzgün dur! Tanrı Aşkına..." Hırçın bir ses tonuyla sözlerini sürdürdü: "Islık çalmanın terbiyesizlik olduğunu sana daha kaç kez söylemem gerek!"

Gareth bir saniye duraksadıktan sonra cevap verdi. "Buna cevap vermem mi gerekiyor, yoksa retorik bir soru muydu?"

Babasının yüzü kıpkırmızı kesildi.

Gareth yutkundu. Bunu söylememesi gerekiyordu. Kasıtlı olarak kullandığı alaycı tonlamanın babasını çileden çıkardığını biliyordu ama bazen çenesini kapalı tutmak o kadar zor geliyordu ki. Baron'un beğenisini kazanabilmek için yıllarını harcamış ve nihayetinde yenilgiyi kabullenip bundan vazgeçmişti.

Yaşlı adamı verdiği mutsuzluk kadar mutsuz edebiliyorken az da olsa tatmin oluyorsa varsın öyle olsun! Fırsatını bulduğuna göre mümkün olduğu kadar bundan keyif almalıydı, öyle değil mi?

"Burada olmana şaşırdım," dedi babası.

Gareth şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Gelmemi siz istediniz." Ve acınacak gerçek şuydu: Bu zamana dek babasına hiç karşı gelmemişti. Sözleriyle her tavrına ve hareketine küstahlıkla arsızlık katmış, fakat asla gerçek anlamda ona karşı gelmemişti.

O sadece acınası bir korkaktı.

Hayallerinde babasına karşı koyar, onunla ilgili ne düşündüğünü kelimesi kelimesine söylerdi ama gerçekte meydan okuması sadece ıslıklar ve isteksiz bakışlarla sınırlıydı.

Baron sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Evet, istedim," diye cevap verdi. "Bununla birlikte hiçbir emrimi doğru bir şekilde uygulayacağına inanarak vermem. İsteklerimi nadiren yerine getiriyorsun."

Gareth hiçbir şey söylemedi.

Babası ayağa kalkıp üzerinde brendi dolu bir sürahi bulunan masaya doğru ilerledi. "Bütün bunların neyle ilgili olduğunu merak ediyor olmalısın."

Genç adam kafasını salladı, ancak babası zahmet edip ona bakmayınca ekledi: "Evet efendim."

Baron brendisinden oldukça büyük bir yudum alıp amber renkli sıvının tadını çıkarırken onu bekletmeye devam etti.

Nihayet döndü ve kıymet biçercesine bakan soğuk gözlerini oğluna dikerek, "Nihayet St. Clair ailesine yararlı olabileceğin bir yol buldum," dedi.

Gareth irkildi. "Buldunuz mu?"

Babası içkisinden bir yudum daha alıp kadehini bıraktı. "Kesinlikle." Dönüp konuşmanın başından beri ilk defa direkt olarak oğluna baktı. "Evleniyorsun."

Genç adam boğulurcasına, "Efendim?" dedi.

"Bu yaz," diye onayladı Lord St. Clair.

Gareth düşmemek için bir sandalyenin arkasına tutundu. Tanrı aşkına daha on sekiz yaşındaydı. Evlenmek için çok gençti. Peki Cambridge ne olacaktı? Onu evli bir adam olarak alırlar mıydı? Peki ya karısını nereye yerleştirecekti?

Yüce Tanrım, diye düşündü. Kiminle evlenmesi gerekiyordu?

Baron, "Bu harika bir eşleştirme," diye devam etti sözlerine. "Kızın çeyizi mali durumumuzu düzeltecek."

"Mali durumumuz mu?"

Oğluna bakan Lord St. Clair'in gözleri kısıldı. Keskin bir sesle, "Boğazımıza kadar borca batmış durumdayız," dedi. "Bir yıl sonra kalan her şeyimizi kaybedeceğiz."

"Ama... Nasıl?"

"Eton ucuza gelmiyor," diye terslendi Baron.

Evet ama yine de aileyi sefalete düşürecek kadar pahalı olmadığı da kesindi. Gareth tüm bunların tamamen kendi suçu olamayacağını düşündü çaresiz bir halde.

"Her ne kadar hayal kırıklığı olsan da," dedi Baron. "Sana karşı olan sorumluluklarımdan hiç kaçınmadım. Bir centilmen olarak yetiştirildin. Kıyafetlerin, atın ve altında yaşayacağın bir çatın oldu. Artık bir erkek gibi davranmanın zamanı geldi."

Gareth, "Kim?" diye fısıldadı.

"Ne?"

Biraz daha yüksek bir sesle, "Kim?" diye tekrarladı. Kiminle evlenmesi gerekiyordu?

Lord St. Clair alelade bir ifadeyle, "Mary Winthrop," diye cevap verdi.

Genç adam vücudundaki bütün kanın çekildiğini hissetti. "Mary..."

"Wrotham'ın kızı," dedi sanki Gareth onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Ama Mary..."

"Sana harika bir eş olacak. İtaatkâr biri, ayrıca şehirde o aptal arkadaşlarınla zaman geçirmek istediğinde onu taşrada bırakabilirsin."

"Ama baba, Mary..."

"Senin adına kabul ettim bile," diye belirtti Baron. "Her şey halloldu. Anlaşma imzalandı."

Gareth derin bir nefes almaya çalıştı. Bu gerçek olamazdı. Bir erkek evliliğe zorlanamazdı. Özellikle de bu devirde ve bu yaşta.

"Wrotham düğünün Temmuz ayında olmasını istiyor," diye ekledi Lord St. Clair. "Ben de itirazımız olmadığını iletttim."

"Ama.... Mary...." Gareth zorlukla nefes alıyordu. "Mary'yle evlenemem!"

Baron'un kalın kaşlarından biri kalktı. "Evlenebilirsin ve evleneceksin."

"Ama baba... O..."

Yaşlı adam onun sözlerini tamamladı. "Basit mi?" Kıkırdayarak sözlerine devam etti: "Yatakta altındayken fark etmez. Hem onunla başka bir şey yapmana da gerek yok." Aralarında rahatsızlık verici bir mesafe kalana dek oğluna doğru yürüdü. "Tek yapman gereken kiliseye gelmek. Anladın mı?"

Gareth hiçbir şey söylemedi. Tek yapabildiği nefes almaya çalışmaktı.

Mary Winthrop'u küçüklüğünden beri tanıyordu. Genç kız ondan bir yaş büyüktü ve yüzyıldan uzun bir süredir iki ailenin mülkleri birbirine komşuydu. Küçük birer çocukken

oyun arkadaşıydılar, fakat zamanla Mary'nin akıl sağlığının yerinde olmadığı ortaya çıkmıştı. Gareth bu süre zarfında kızın kahramanı olmaya devam etmiş, onun tatlı ve gösterişsiz doğasından yararlanmaya çalışan ya da ona çirkin isimler takan birden fazla kabadayının hakkından gelmişti.

Ama onunla evlenemezdi. Mary tam bir çocuk gibiydi. Bu günah sayılırdı. Sayılmasa bile Gareth'ın midesi bunu kaldırmazdı. Kızcağız bir karı koca ilişkisinin ne anlama geldiğini nasıl bilebilirdi ki?

Onunla asla yatağa giremezdi. Asla.

Kelimelerin yarı yolda bıraktığı Gareth'ın tek yapabildiği babasına bakmaktı. Hayatında ilk kez verebileceği bir cevap, sert bir karşılık yoktu.

Tek bir kelime bile edemiyordu. Zaten böylesi bir ana uygun bir kelime de yoktu.

Baron oğlunun sessizliği karşısında gülümseyerek, "Görüyorum ki birbirimizi anlıyoruz," dedi.

"Hayır!" Bu tek kelimelik cevap Gareth'ın boğazından yırtılırcasına yükselmişti. "Hayır! Yapamam!"

Baron'un gözleri kısıldı. "Seni bağlamam gerekse bile kilisede olacaksın."

"Hayır!" Nefesinin kesildiğini hissediyordu fakat her nasılsa kelimeler ağzından dökülüverdi. "Mary... Mary bir çocuk. Ve asla bir çocuktan başka bir şey de olamayacak. Bunu biliyorsunuz. Onunla evlenemem. Bu günah olur."

Yavaşça arkasını dönen Lord St. Clair ortamdaki gerginliği dağıtırcasına kıkırdadı. "Beni aniden dine döndüğüne mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır ama..."

"Tartışılacak bir şey yok," diyerek sözünü kesti babası. "Wrotham çeyizde aşırı derecede cömert davrandı. Tanrı biliyor buna çok şaşırdım, fakat ne de olsa bir gerizekâlıdan kurtulmaya çalışıyor."

"Mary'den bu şekilde bahsetmeyin," diye fısıldadı Gareth. Onunla evlenmek istemiyor olabilirdi, ancak genç kızı çocukluğundan beri tanıyordu ve Mary bu sözleri gerçekten hak etmiyordu.

Lord St. Clair, "Yapabileceğin en iyi şey bu," dedi. "Sahip olabileceğinin en iyisi. Wrotham'ın şartları sıradışı denecek kadar cömert ve ben de sana hayatın boyunca rahat edeceğin bir harçlık ayarlayacağım."

Gareth donuk bir ifadeyle, "Harçlık mı?" dedi.

Babası bir kahkaha daha attı. "Sana büyük bir miktar verecek kadar güvendiğimi düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

Genç adam rahatsız bir şekilde yutkundu. "Peki ya okul?" diye fısıldadı.

"Hâlâ devam edebilirsin. Aslında bunun için yeni gelinine teşekkür etmen gerek. Evlilik anlaşması olmasaydı, seni göndermem söz konusu bile olmazdı."

Gareth orada öylece durmaya devam ederken nefesini kontrol altına almaya çalıştı. Babası Cambridge'e gitmek istemesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Her ikisinin de aynı kanıda olduğu tek şey, bir centilmenin kendisine yakışan eğitimi alması gerektiğiydi. Gareth'ın hem sosyal hem de akademik anlamda bu deneyimi ne kadar şiddetle arzuladığının hiçbir önemi yoktu. Lord St. Clair'e göre *bu* sadece insanın itibarını bozmamak için yapılması gereken bir şeydi. Oğlunun okula devam ederek mezun olması yıllar önce karara bağlanmış bir konuydu.

Ama görünen o ki Lord St. Clair küçük oğlunun eğitim masraflarını karşılayamayacağını bir süredir bilmekteydi. Peki Gareth'a ne zaman söylemeyi planlamıştı? Eşyalarını toplarken mi?

Baron keskin bir sesle, "Anlaşma yapıldı Gareth," dedi. "Ve sen evlenmek zorundasın. George vârisim ve onun soyumuzu bozmasına izin veremem." Dudaklarını büzerek sözlerini sürdürdü: "Ayrıca ondan bunu yapmasını zaten istemezdim."

"Ama benden istiyorsunuz," diye fısıldadı Gareth. Babası ondan bu kadar mı nefret ediyordu? Ona bu kadar az mı değer veriyordu? Başını kaldırıp kendisine sadece mutsuzluk veren yüze, babasının suratına baktı. Bu yüzde hiçbir zaman bir gülümseme ya da cesaret veren bir ifade belirmemişti. Hiçbir zaman...

"Neden?" Bu soru Gareth'ın dudaklarından yaralı bir hayvandan çıkarcasına hazin ve ağlamaklı bir tonda dökülmüştü. "Neden?" diye sordu tekrar.

Babası tek kelime etmeksizin çalışma masasının kenarını parmak boğumları beyazlaşıncaya dek kavrayarak öylece durdu.

Gareth'ın ise tek yapabildiği bakışlarını babasının ellerine kenetlemekti. "Ben sizin oğlunuzum," diye fısıldarken bakışlarını Baron'un yüzüne çevirememişti. "Oğlunuz. Bunu kendi öz oğlunuza nasıl yapabilirsiniz?"

İşte o an keskin cevapların ustası, öfkesi daima alev yerine buza bürünmüş olan Baron patladı. Ellerini masadan çekti ve sesi bir iblisin kükremesi gibi odada yankılandı. "Tanrı aşkına, nasıl hâlâ anlamamış olabilirsin? Sen benim oğlum değilsin! Hiçbir zaman oğlum değildin! Ben uzaklardayken annenin herifin birinden peydahladığı uyuz bir itten başka bir şey değilsin sen!"

Gareth içinde çok uzun zamandır bastırdığı öfke dolu çaresizliğin çağladığını hissetti. Bu öfke soluğunu kesti, ezici ve boğucu bir dalga gibi bedenini sardı. Ümitsizce başını iki yana sallayarak, "Hayır!" dedi. Hesaba katmadığı, hatta için için umut etmediği bir düşünce değildi bu, ama yine de gerçek olamazdı. Babasına *benziyordu*. Aynı burna sahiplerdi, öyle değil mi? Ve...

"Sana baktım." Baron'un sesi kısık ama sertti. "Seni giydirdim ve dünyaya oğlum diye tanıttım. Başkası olsa seni sokağa atardı, fakat ben seni destekledim, işte şimdi borcunu ödemenin vakti geldi."

Gareth, "Hayır," diye yineledi. "Olamaz. Birbirimize benziyoruz. Ben..."

Lord St. Clair bir an için sessizliğini korudu. Sonra da acı dolu bir sesle şöyle dedi: "Seni temin ederim ki talihsiz bir tesadüf sadece."

"Ama..."

"Doğduğun zaman seni reddedebilirdim," diyerek sözünü kesti. "Annenle beraber ikinizi de sokağa atabilirdim. Ama yapmadım." Aralarındaki mesafeyi kapatıp yüzünü onunkine iyice yaklaştırdı. "Kabul gördün ve meşrusun... Bu yüzden bana borçlusun."

"Hayır." Gareth bundan sonrası için direnmesini ve ayakta kalmasını sağlayacak olan kanıtı nihayet bulmuştu. "Hayır. Evlenmeyeceğim."

"Seni mirasımdan mahrum ederim," diye uyardı babası. "Benden tek bir peni bile alamazsın. Cambridge ile ilgili hayallerini unutabilirsin ve..."

"Hayır!" Gareth'ın sesi farklı çıkıyordu. Kendini değişmiş hissediyordu. Bunun bir son olduğunu fark etti. Çocukluğunun, masumiyetinin sonu ve....

Neyin başlangıcı olduğunu yalnız Tanrı biliyordu.

"Seninle işim bitti," dedi babası –hayır, bu adam babası değildi– tıslarcasına. "Bitti," diye tekrarladı.

Gareth, "Öyle olsun," diye cevap verdi.

Ve arkasını dönüp uzaklaştı.

BİR

Aradan on yıl geçmiştir ve hiç de utangaç, sıkılgan bir çiçek olarak tanımlanamayacak kadın kahramanımızla tanışırız.

Sahne, her yıl tekrarlanan Smythe-Smith Müzikali, Bay Mozart'ın mezarında ters dönmeye başlamasından on dakika önce...

Hyacinth Bridgerton, "Neden kendimize bunu yapıyoruz ki?" diyerek şaşkınlığını yüksek sesle dile getirdi.

Yengesi, "Çünkü bizler iyi ve nazik insanlarız," diye cevap verirken –Tanrı yardımcıları olsun– ön sıralardan birine geçti.

Hyacinth onun yanındaki boş sandalyeye bir deniz kestanesine göstereceğinden daha fazla ilgi göstermeksizin ısrarla sözlerine devam etti: "İnsan geçen sene dersimizi aldığımızı sanır. Ya da ondan önceki yıl. Hatta ondan da..."

Penelope, "Hyacinth?" diyerek sözünü kesti.

Genç kız tek kaşını soru sorarcasına kaldırıp yengesine dik dik baktı.

"Otur."

Hyacinth içini çekti ama yine de denileni yerine getirdi.

Smythe-Smith Müzikali. Şükürler olsun ki yılda sadece bir

kez yapılıyordu, çünkü Hyacinth kulaklarının iyileşmesinin dolu dolu on iki ay süreceğinden oldukça emindi.

Öncekinden daha yüksek bir sesle iç geçirdi. "İyi ya da nazik olduğumdan emin olduğumu söyleyemem."

Penelope, "Ben de emin değilim," dedi. "Ama buna rağmen sana olan inancımı yitirmemeye karar verdim."

"Bu kararın benden ziyade adil olmanla alakalı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Hyacinth etrafa göz gezdirerek, "Tabii bu konuda seçme şansın da olmamıştır," dedi.

Yengesi gözlerini kısarak ona doğru döndü. "Yani?"

Genç kız kurnaz bir bakış atarak, "Colin sana eşlik etmeyi reddetti, öyle değil mi?" diye sordu. Colin ağabeyiydi ve bir yıl önce Penelope'yle evlenmişti.

Penelope ince bir çizgi haline gelene dek dudaklarını birbirine bastırdı.

"Haklı olduğum zamanlara bayılıyorum," dedi Hyacinth zafer kazanmış bir edayla. "Çoğu kez haklı olduğum için bu iyi bir şey."

Penelope ona sadece bakmakla yetindi. "Tahammül edilmez olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Hyacinth şeytani bir gülümsemeyle ona doğru eğildi. "Ama itiraf et, beni yine de seviyorsun."

"Gecenin sonuna kadar hiçbir şey itiraf etmiyorum."

"İkimiz de sağır olduktan sonra mı yani?"

"Düzgün davranıp davranmadığını gördükten sonra."

Hyacinth bir kahkaha attı. "Aileye gelin geldin. Beni sevmek zorundasın. Bu akdi bir zorunluluk."

"Ne tuhaf, ben evlilik yeminimde böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Ne tuhaf," diye cevap verdi Hyacinth. "Ben kesinlikle hatırlıyorum."

Penelope ona bakarak güldü. "Nasıl başardığını bilmiyo-

rum Hyacinth, fakat her zaman bir şekilde sevimli olmayı başarıyorsun."

Hyacinth uslu bir biçimde, "Bu bana bahşedilmiş en büyük hediye," dedi.

Penelope onun elini okşayarak, "Neyse... Benimle bu gece geldiğin için ekstra puan kazandın," dedi.

"Tabii ki," dedi genç kız. "Her ne kadar tahammül edilmez olsam da ruhumda nezaket ve tatlılık barındırıyorum." Eğreti görünen küçük sahnede cereyan eden hazırlığı seyrederken söylediklerinin gerçek olduğunu düşündü. Bir başka yıl, bir başka Smythe-Smith Müzikali. Hyacinth her yıl katılmayacağına dair yeminler eder ama her seferinde bir şekilde kendini müzikalde, sahnedeki dört kıza cesaret verircesine gülümserken bulurdu. "En azından geçen yıl arkada oturmuştum."

Penelope şüpheli bakışlarını ona çevirerek, "Evet," dedi. "Bunu nasıl becermiştin? Felicity, Eloise ve ben en öndeydik."

Hyacinth omuzlarını silkti. "Zamanlaması çok iyi ayarlanmış bir bayanlar tuvaleti ziyareti. Aslında..."

Yengesi, "Sakın bu akşam denemeye kalkma," diyerek onu uyardı. "Eğer beni burada tek başıma bırakırsan..."

Genç kız iç geçirerek, "Merak etme," dedi. "Müzikal boyunca buradayım." Annesinin kesinlikle bir hanımefendiye yakışmayacağını söyleyeceği bir biçimde tek parmağını kaldırıp Penelope'ye doğru sallayarak sözlerine devam etti. "Ama sana olan sadakatimin hakkıyla not edilmesini istiyorum."

Penelope, "Merak ediyorum da..." diye söze başladı. "Neden içimde senin bir şeylerin hesabını tuttuğuna ve hiç beklemediğim anda önüme atlayıp benden iyilik isteyeceğine dair bir his var acaba?"

Hyacinth ona bakıp göz kırptı. "Neden önüne atlamam gereksin ki?"

Penelope bir süre ona baktıktan sonra, "Ah, bak," dedi. "Leydi Danbury geliyor."

"Bayan Bridgerton," diyen Leydi Danbury'nin sesi havlar gibi çıkıyordu. "Genç Bayan Bridgerton."

Penelope yaşlı Kontes'e dönerek, "İyi akşamlar Leydi Danbury," dedi. "Sizin için en önde yer ayırdık."

Leydi D gözlerini kısarak bastonuyla onun ayak bileğini hafifçe dürttü. "Her zaman başkalarını düşünürsün, değil mi?"

Penelope bir an duraksayarak, "Tabii ki," diye yanıt verdi. "Aksini hayal bile..."

Leydi Danbury, "Hah," diyerek sözünü kesti.

Hyacinth, Kontes'in en sevdiği hecenin bu olduğunu düşündü. Bir de *hmmm*.

Leydi D, "Kenara çekil Hyacinth," diye emretti. "İkinizin arasına oturacağım."

Genç kız itaatkâr bir şekilde bir sandalye yana kaydı ve Leydi Danbury yerine yerleşirken, "Biz de bu geceye katılma sebeplerimizi tartışıyorduk," dedi. "Ve ben maalesef buna bir cevap bulamadım."

Leydi D ona dönerek, "Senin için bir şey söyleyemem," dedi ve başıyla Penelope'yi işaret ederek sözlerine devam etti. "Ama o benimle aynı sebepten ötürü burada."

Hyacinth fazlasıyla kibar bir ses tonuyla, "Müzik için mi?" diye sordu.

Leydi Danbury'nin yüzünde ancak bir gülümsemenin oluşturabileceği kırışıklıklar belirdi. "Senden her zaman hoşlanmışımdır Hyacinth Bridgerton."

"Ben de sizden her zaman hoşlanmışımdır."

"Sanırım bunun sebebi, ara sıra gelip benim için kitap okuman."

Hyacinth, "Her hafta," diyerek ona hatırlattı.

"Ara sıra, her hafta... Hah." Aradaki farkı önemsemezmiş gibi elini havada salladı. "Bunu her gün yapmadığın sürece hepsi aynı kapıya çıkıyor."

Hyacinth o an konuşmamasının en iyisi olacağına karar

verdi. Konuşursa, Leydi D ne yapıp edip sözlerini çarpıtır ve ondan günlük ziyaretler için söz talep edebilirdi.

Leydi Danbury burun kıvırarak sözlerine devam etti. "Ve eklemem gerekir ki geçen hafta zavallı Priscilla'yı uçurumda asılı kalmış halde bırakman çok kaba bir davranıştı."

"Ne okuyorsunuz?" diye sordu Penelope.

"*Bayan Butterworth ve Deli Baron*," diye cevap verdi Hyacinth. "Ve asılı kalmamıştı. En azından henüz."

Leydi D, "Devamını okudun mu?" diye sordu.

Hyacinth gözlerini devirerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama devamını tahmin etmek hiç de güç değil. Bayan Butterworth zaten daha önce bir ağaçta ve bir binada asılı kaldı."

"Hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Penelope.

"Asılı kaldı dedim," diye homurdandı Hyacinth. "Astılar demedim. Bu daha da acı."

Leydi Danbury söze karışarak, "Ne olursa olsun *beni* askıda bırakman çok kaba bir davranıştı," dedi.

Hyacinth hiç de pişman görünmüyordu. "Yazarın bölümü bitirdiği yer orasıydı. Hem sabırlı olmak bir erdem değil midir?"

Leydi Danbury üstüne basa basa, "Kesinlikle değildir," dedi. "Ve eğer sen bunun bir erdem olduğunu sanıyorsan, düşündüğüm gibi bir bayan değilsin."

Hyacinth'in her salı Leydi Danbury'yi ziyaret etmesinin ve ona kitap okumasının sebebini kimse anlayamıyordu. Fakat genç kız Kontes'le geçirdiği öğleden sonralarını çok seviyordu. Leydi D huysuzdu, insanların kusurlarını dışa vurma konusunda dürüsttü ve Hyacinth bu sebeplerden dolayı ona hayrandı.

"İkiniz bir araya gelince ciddi bir tehdit oluşturuyorsunuz," diye belirtti Penelope.

"Bu hayattaki amacım olabildiğince çok kişi için tehdit unsuru oluşturmak, bu yüzden sözlerinizi bir iltifat olarak alıyorum Bayan Bridgerton," dedi Leydi D.

Penelope merakla sordu: "Neden bana sadece üslubumla alakalı konularda fikir yürütürken Bayan Bridgerton diyorsunuz?"

Leydi D sözlerini daha da vurgulamak istercesine bastonunu yere vurarak, "Kulağa daha hoş geliyor," dedi.

Hyacinth sırıttı. Yaşlandığı zaman tıpkı Leydi Danbury gibi olmak istiyordu. Gerçeği söylemek gerekirse ondan pek çok yaşıtına nazaran daha fazla hoşlanıyordu. Evlilik pazarında geçirdiği üç sezon sonunda sürekli aynı insanlarla aynı ortamda zaman geçirmekten usanmıştı. Yine de bir zamanlar onu heyecanlandıran baloların, partilerin ve taliplerin bazılarının hâlâ hoşuna gittiğinin farkındaydı. Kesinlikle sahip olduğu zenginlikten ve ayrıcalıklı hayattan şikâyet edecek türde bir kız değildi.

Ama hissettikleri artık aynı değildi. Bir balo salonuna girerken artık nefesi kesilmiyordu. Ve artık dans etmek sadece dans etmekti, bir zamanlar olduğu gibi hareket etmenin sihirli bir yansıması değildi.

Heyecanı kaybolmuştu.

Hissettiklerini annesine ne zaman söylese aldığı cevap kendine bir koca bulması yönünde olmuştu. Violet Bridgerton'un özenle vurguladığı üzere *bu* her şeyi değiştirecekti.

Annesinin tavrı, konu kızlarının dördüncüsüne ve onun hâlâ evlenmemiş olmasına gelince incelikli davranmaktan uzaktı. Hyacinth bu konunun annesi için kişisel bir Haçlı Seferi'ne dönüştüğünü düşünüyordu.

Jeanne d'Arc'ı unutun. Onun annesi Mayfair'li Violet'ti ve hiçbir veba salgını, bulaşıcı veya ölümcül hastalık, sekiz evladının da mutlu bir şekilde evlendiklerini görmekten onu alıkoyamazdı.

Halen evlenmemiş olan iki çocuğu Gregory ve Hyacinth'ti, fakat Gregory –gerçi Hyacinth'e göre bu bir haksızlıktı– bir erkeğin bekâr olması için gayet uygun sayılan bir yaşta, henüz yirmi dördündeydi.

Hyacinth ise yirmi iki yaşındaydı. Annesinin tam anlamıyla yıkılmasını engelleyen tek şey kızı Eloise'in yirmi sekiz yaşında evlenmiş olmasıydı. Kıyaslanacak olursa Hyacinth sıranın daha başlarındaydı.

Hyacinth'in umutsuz bir vaka olarak rafa kaldırıldığını kimse iddia edemezdi, ancak onun da kendi kendine itiraf ettiği üzere durumu oraya doğru gidiyordu. Sosyeteye takdim edilmesinden bu yana birkaç teklif almıştı ama dış görünüşü (şehirdeki en güzel kız sayılmasa da kesinlikle yarısından daha güzeldi) ve serveti (yine piyasadaki en büyük çeyiz olmasa da servet avcılarının ikinci bir kez incelemek istemelerine yetecek miktardaydı) hesaba katıldığında bu sayı oldukça azdı.

Aynı zamanda bağlantıları da mükemmele yakındı. Ağabeyi Vikont Bridgerton'du ve bu unvan her ne kadar bölgedeki en muazzam unvan olmasa da son derece popüler, dahası etkiliydi. Bu da yetmezmiş gibi, kız kardeşi Daphne Hastings Düşesi'ydi ve bir diğer kız kardeşi Francesca ise Kilmartin Kontesi'ydi.

Biri İngiltere'nin en güçlü ailelerinden biriyle ittifak oluşturmak istese, Hyacinth Bridgerton'dan daha iyisini gerçekten bulamazdı.

Hyacinth her ne kadar oturup bunları düşünmediğini kendine itiraf etmek istemese de aldığı tekliflerin zamanlarına ve sayılarına bakıldığında durumun vahim olduğu söylenebilirdi.

İlk sezonunda üç teklif.

İkinci sezonunda iki.

Geçen sezon bir.

Ve bu sezon henüz hiç teklif yoktu.

Popülaritesinin azaldığı iddia edilebilirdi. Bu iddiayı gerçekten ortaya atabilecek kadar aptal biri ortaya çıksa, Hyacinth mantığa aykırı oluşuna bakmaksızın bu iddianın karşısında yer almak zorunda kalırdı tabii.

Ve muhtemelen kazanırdı. Hyacinth Bridgerton'a karşı

gelebilen, tartışma ya da konuşma esnasında onu yenebilen birine nadiren rastlanılırdı.

Kendi yansımasını düşündüğü ender anlardan biri olan şu anda, bunun sebebinin yapılan teklifleri çok hızlı bir şekilde reddetmesiyle alakalı olduğuna karar verdi.

Smythe-Smith kızlarının küçük sahnede gezinmelerini seyrederken neyse ne diye düşündü. Bu altı tekliften herhangi birini kabul edecek değildi zaten. Üç tanesi servet avcısı, iki tanesi aptal, sonuncusu da oldukça sıkıcıydı.

Gözlerini yaşartacak kadar sıkıcı birine zincirlenmektense bekâr kalması çok daha iyiydi. Kronik bir çöpçatan olan annesi bile bu konuda onunla tartışamamıştı.

Henüz teklif almadığı şu anki sezona gelince... Eğer İngiltere'deki centilmenler kendi kararlarını alabilen zeki bir genç kızın içsel yapısını takdir edemiyorlarsa *bu* onların sorunuydu, Hyacinth'in değil.

Leydi Danbury genç kızın sağ ayağını kıl payı sıyırarak bastonunu yere vurdu. "Aranızda torunumu göreniniz oldu mu?"

Hyacinth, "Hangi torununuz?" diye sordu.

Leydi D sabırsızca, "Hangi torunum mu?" diye tekrarladı. "Hangisi mi? Tabii ki tek sevdiğim torunum."

Genç kız yaşadığı şoku saklamaya gerek görmedi. "Bay St. Clair bu akşam geliyor mu?"

"Biliyorum, biliyorum... Ben de inanmakta zorlanıyorum. Cennetten gelecek bir işaret olarak çatıya düşecek bir yıldırım bekliyorum her an."

Penelope burnunu kırıştırdı. "Bu bence dine aykırı olabilir, yine de emin değilim."

"Aykırı değil," dedi Hyacinth yengesinin yüzüne bakmaksızın. "Peki neden geliyor?"

Leydi D yavaşça gülümsedi. Tıpkı bir yılan gibi. "Neden bu kadar ilgilendin?"

Hyacinth cevap verirken gayet samimiydi. "Dedikoduyla

daima ilgilenirim. Kimin hakkında olursa olsun. Bunu biliyor olmanız gerekirdi."

Yaşlı kadın bu sözler üzerine aksi bir biçimde, "Peki öyleyse," dedi. "Geliyor çünkü ona şantaj yaptım."

Hyacinth ve Penelope aynı anda kaşlarını kaldırdılar.

Leydi Danbury yenilgiyi kabul etmişcesine, "Tamam, tamam," dedi. "Şantaj değilse de ona ağır bir suçluluk duygusu aşıladım."

Penelope, "Tabii," derken aynı anda Hyacinth de "Bu daha akla yatkın," dedi.

Yaşlı kadın içini çekti. "Ona kendimi pek iyi hissetmediğimi söylemiş olabilirim."

Hyacinth bundan şüpheliydi. "Olabilir misiniz?"

"Söyledim," diye itiraf etti yaşlı kadın.

Hyacinth'in sözleri Kontes'e olan hayranlığını yansıtıyordu. "Bu gece gelmesini sağlamak için çok başarılı davranmış olmanız gerekiyor." Etrafındaki insanları yönlendirme konusunda Leydi Danbury'nin olayları dramatize etme yeteneğini takdir etmek gerekirdi. Bu genç kızın da geliştirdiği bir özellikti.

Penelope, "Onu daha önce bir müzikalde gördüğümü hiç hatırlamıyorum," diye belirtti.

Leydi D homurdandı. "Hah, eminim etrafta ona uygun hafifmeşrep kadınlar olmadığındandır."

Bu cümleyi başka biri kurmuş olsa kesinlikle şoke edici bir etki yaratırdı. Ama konuşan Leydi Danbury'ydi ve Hyacinth –sosyetenin geri kalanı gibi– uzun zamandır onun bu şaşırtıcı cümlelerine alışmıştı.

Ayrıca söz konusu olan erkeği de hesaba katmak gerekiyordu.

Leydi Danbury'nin torunu, kötü şöhretli Gareth St. Clair'den başkası değildi. Gerçi Hyacinth, bu kadar hınzır bir şöhrete sahip olmasında Gareth'ın tamamen suçlu olmadığını düşünüyordu. Onun gibi adab ve kural dışı davranışlarda

bulunan bir sürü erkek vardı, tabii onun kadar yakışıklı olan birkaç kişinin varlığından da söz edilebilirdi, ancak hiçbiri bu iki özelliği başarılı bir şekilde taşıyamıyordu.

Yine de genç adamın ünü berbattı.

Kesinlikle evlenebilecek bir yaşta olmasına rağmen bir kez bile kendine uygun bir genç kızı evinde ziyaret etmemişti. Hyacinth bundan emindi, çünkü eğer birilerine eşlik etmiş olsaydı söylentiler anında alır başını giderdi. Daha da ötesi, bu haberi dedikoduyu kendisinden daha çok seven Leydi Danbury'den mutlaka duymuş olurdu.

Ve tabii ortada genç adamın babası Lord St. Clair ile olan durum da vardı. Kimse sebebini bilmiyor gibi görünse de baba oğulun arasındaki husumet belirgindi. Hyacinth genç adamın ailevi sıkıntıları hakkında toplumda konuşmamasının iyi bir şey olduğunu düşünüyor ve Lord St. Clair'i kaba ve görgüsüz biri olarak değerlendirdiğinden ailedeki sorunun sebebinin Gareth'tan kaynaklanmadığına inanıyordu.

Ama tüm bunlar zaten karizmatik olan genç adamı daha da gizemli kılıyor ve sosyetedeki kızların gözünde bir meydan okuma haline getiriyordu. Kimse Gareth'ı nasıl değerlendireceğini bilemiyordu. Bir yandan anneler kızlarını ondan uzaklaştırıyorlardı, çünkü onunla görülmenin bir genç kızın şöhretini iyi yönde etkilemeyeceği aşikârdı. Öte yandan, genç adamın ağabeyi yaklaşık bir yıl önce trajik bir şekilde ölmüş ve Gareth baronluğun tek vârisi olmuştu. Bu da onu daha münasip bir seçenek haline getirmişti. Hyacinth daha geçen ay Bevelstoke Balosu'na katılmaya tenezzül ettiğinde, genç bir kızın kendinden geçtiğini –ya da kendinden geçme numarası yaptığını– gözleriyle görmüştü.

Bu çok korkunç bir manzaraydı.

Hyacinth bu aptal kıza Gareth'ın baloya katılmasının tek sebebinin büyükannesinin zorlamaları olduğunu ve elbette bunda babasının şehir dışında olmasının katkısının bulunduğunu anlatmaya çalışmıştı. Sonuçta Gareth'ın sadece opera

şarkıcılarına ve aktristlere eşlik ettiğini, Bevelstoke Balosu'nda tanışabileceği genç kızlarla işi olmadığını herkes biliyordu. Fakat kız aşırı duygusal ruh halinden sıyrılamamış ve nihayetinde yakınlardaki bir kanepeye şüphe uyandıracak kadar zarif bir şekilde yığılıvermişti.

Hyacinth bir parça nişadır ruhu bulup kızın burnuna tutan ilk kişi olmuştu zira bu tip davranışlara gerçekten tahammül edemiyordu.

Fakat o aptal kızın kendine gelmesini beklerken Gareth'ın alaycı bakışlarını üzerinde hissetmiş ve ister istemez ona eğlenceli göründüğünü düşünmüştü.

Tıpkı kendisinin küçük çocukları ve büyük köpekleri eğlenceli bulması gibi.

Kısa süreli de olsa bir erkeğin dikkatini çekmişti, ancak aldığı tepki kesinlikle bir kompliman değildi.

"Hah."

Hyacinth torununu görmek için etrafa bakınan Leydi D'ye doğru döndü. "Henüz geldiğini sanmıyorum." Fısıldayarak sözlerini sürdürdü: "Henüz kimse bayılmadı."

"Nasıl? Ne dedin?"

"Henüz geldiğini sanmıyorum dedim."

Leydi D gözlerini kıstı. "O kısmı duydum."

"Tek söylediğim buydu," diye uydurdu genç kız.

"Yalancı."

Hyacinth bakışlarını Penelope'ye çevirdi. "Bana oldukça kötü davranıyor, farkında mısın?"

Penelope omzunu silkti. "Birileri bunu yapmalı."

Leydi Danbury'nin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "O halde sormam gerek..." Boynunu uzatarak kıstığı gözlerini sahnedeki dörtlüye çevirdi. "Çellocu kız geçen sene de çalmamış mıydı?"

Penelope maalesef der gibi kafasını salladı.

Hyacinth onlara bakarak, "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Leydi Danbury hararetli bir tavırla, "Eğer ne hakkında konuştuğumuzu bilmiyorsan bu dikkatini vermediğin anlamına gelir ki bunun için kendinden utanmalısın," dedi.

Genç kız ağzı açık kalakaldı. Tek alternatifi hiçbir şey söylememek olduğu ve bundan hiç hoşlanmadığı için, "Peki," dedi sadece. Bir esprinin dışında bırakılmaktan daha rahatsız verici bir şey yoktu. Tabii sebebini bile anlamadığı bir şey yüzünden azarlanmak hariç. Tekrar sahneye dönerek çellocu kızı dikkatle izlemeye başladı. Olağandışı bir şey göremeyerek yanındakilere döndü ve konuşmak için ağzını açtığında ikilinin kendi aralarında derin bir sohbete daldığını fark etti.

Hyacinth bu gibi durumlardan nefret ediyordu. "Hah." Sandalyesinde arkasına yaslanarak aynı sesi bir kez daha çıkardı. "Hah."

Omzunun üzerinden bir ses duydu. "Sesin kulağa tıpkı büyükannem gibi geliyor."

Hyacinth başını kaldırdı. Tam anlamıyla bozguna uğradığı o anda Gareth St. Clair ile yüz yüze geldi. Ve tabii ki tek boş koltuk hemen yanındakiydi.

Leydi Danbury bakışlarını torununa çevirdi ve bastonunu yere vurarak, "Bu genç bayan gerçekten bana benzemiyor mu?" dedi. "Benim gurur ve neşe kaynağım olarak senin yerini dolduruyor."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılan Gareth St. Clair, "Söylesenize Bayan Bridgerton, büyükannem hayalinde sizi baştan mı yaratıyor?" diye sordu.

Hyacinth'in halihazırda verebileceği bir cevabı yoktu ve bu da onu son derece rahatsız ediyordu.

Leydi D, "Yana kay Hyacinth," diye emretti. "Gareth'ın yanında oturmam gerekiyor."

Genç kız cevap vermek için döndü, fakat Leydi D sözlerine devam etti. "Birileri onun terbiyesini takındığından emin olmalı."

Hyacinth sesli bir şekilde iç geçirdi ve yandaki sandalyeye kaydı.

Leydi D'nin ne kadar keyifli olduğu açıkça belli oluyordu. "İşte oldu oğlum. Otur ve keyfine bak."

Genç adam bir cevap vermeden önce uzunca bir süre büyükannesine baktı. "Bunun için bana borçlusun büyükanne."

"Hah. Ben olmasam varolamazdın."

Hyacinth, "Çürütülmesi çok zor bir bakış açısı," diye mırıldandı.

Genç adam ona bakmak için döndü ki bu sayede büyükannesine de sırtını dönmüş olmuştu. Hyacinth hiç tepki vermediği için kendinden hoşnut bir şekilde nazikçe ona gülümsedi

Gareth ona hep bir aslanı anımsatıyordu... Bitmek tükenmek bilmez bir enerjiyle dolu, vahşi ve yırtıcı. Koyu sarıyla açık kumral arası bir renkte olan saçları pervasız bir şekilde ensesinde küçük bir kuyruk oluşturacak kadar uzundu. Vücudu bir atletin zarafetini yansıtıyordu ve uzun boyluydu. Yüzü ise yakışıklı denecek kadar kusursuza yakındı.

Ve gözleri maviydi. Masmavi. Rahatsız edecek kadar mavi.

Rahatsız edecek kadar mavi mi? Hyacinth başını hafifçe iki yana salladı. Bu şimdiye dek aklına gelen en aptalca düşünce olmalıydı. Kendi gözleri de maviydi ve bunda kesinlikle rahatsız edici bir şey yoktu.

Genç adam, "Peki sizi buraya getiren nedir Bayan Bridgerton?" diye sordu. "Müziğe bu kadar hayran olduğunuzu fark etmemiştim."

Leydi D hemen söze karıştı. "Müziği seviyor olsaydı çoktan Fransa'ya kaçmıştı."

Gareth arkasını dönmeksizin sözlerine devam etti. "Konuşma dışı bırakılmaktan nefret ediyor, değil mi? Ahhh!"

"Baston mu?" Hyacinth'in sesi gayet tatlıydı.

Genç adam, "Bence o toplumumuz için ciddi bir tehdit," diye homurdandı.

Hyacinth, onun arkasına bakmaksızın elini uzatıp büyükannesinin elindeki bastonu almasını ilgiyle seyretti.

Bastonu genç kıza uzatan Gareth, "Alın, buna sahip çıkarsınız değil mi?" dedi. "Ne de olsa otururken ona ihtiyacı olmayacak."

Hyacinth'in ağzı açık kaldı. Şimdiye dek o bile Leydi Danbury'nin bastonuna karışmaya cesaret edememişti.

Gareth halinden oldukça memnun bir ifadeyle, "Nihayet sizi etkileyebildiğimi görüyorum," dedi.

Hyacinth'in dudaklarından istemsizce, "Evet," kelimesi sıyrıldı. "Demek istediğim, hayır. Yani saçmalamayın. Sizden etkilenmediğim kesin."

"Ne kadar tatmin edici."

Genç kız sözlerine dişlerini sıkarak devam etti. "Demek istediğim, öyle ya da böyle bu konuyu hiç düşünmemiştim."

Gareth elini kalbine götürdü. "Yaralandım. Hem de kalbimin orta yerinden."

Hyacinth dişlerini gıcırdattı. Dalga geçilmekten daha kötü olan bir şey varsa *bu* dalga geçilip geçilmediğinden emin olamamaktı. Londra'daki herkesi bir kitap gibi okuyabilirdi. Fakat konu Gareth St. Clair olduğunda ne düşüneceğini bilemiyordu. Konuşmalarını dinleyip dinlemediğini anlamak için bakışlarını Penelope'ye çevirdi –gerçi dinlemesinin önemli olup olmadığından da emin değildi– ama yengesi bastonunu kaybettiği için hâlâ yakınan Leydi Danbury'yi sakinleştirmekle meşguldü.

Hyacinth koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Salondakilerin kesinlikle en zayıfı sayılamayacak olan Lord Somershall solunda oturuyordu ve ona doğru kaymıştı. Genç kızın bu yüzden sandalyesinde sağa doğru kayması gerekmişti ki bu da maalesef etrafa ısı yayan Gareth St. Clair'e daha da yakın oturması anlamına geliyordu.

Tanrı aşkına, adam buraya gelmeden önce buhar banyosu falan mı yapmıştı?

Hyacinth tedbirli bir şekilde programın yazılı olduğu kâğıdı aldı ve serinlemek için yüzüne doğru sallamaya başladı.

"Ters giden bir şey mi var Bayan Bridgerton?" Genç adam meraklı ama keyifli bir ifadeyle başını yana eğmişti.

"Tabii ki yok. Burası biraz sıcak oldu sanki, sizce de öyle değil mi?"

Gareth kısa süreli de olsa genç kızı rahatsız etmeye yetecek şekilde ona baktı, sonrasında Leydi Danbury'ye dönerek, "İçerisi sıcak mı büyükanne?" diye sordu.

"Bence hiç de sıcak değil." Cevap gayet netti.

Genç adam omuzlarını hafifçe silkerek Hyacinth'e döndü. "Size öyle geliyor olmalı."

"Muhtemelen," dedi Hyacinth ve sahneye döndü. Belki de hâlâ bayanlar tuvaletine kaçmak için yeterli zamanı vardı. Penelope şüphesiz onu çekip yerine oturtmak isteyecekti, fakat yanında ona eşlik edecek iki kişi daha varken bu bir terk etme sayılmazdı, öyle değil mi? Ayrıca Lord Somershall'u bahane edebilirdi. Şu anda bile adam ona öylesine yanaşmıştı ki Hyacinth bunun kazara olduğundan pek emin değildi artık.

Sağa doğru biraz daha kaydı. Sadece birkaç santim. İsteyeceği en son şey Gareth St. Clair'e iyice yaklaşmış olmaktı. Yani isteyeceği sondan ikinci şey. Lord Somershall'un şişman vücudu bundan daha da kötü bir seçenekti.

"Ters giden bir şey olmadığından emin misiniz Bayan Birdgerton?"

Hyacinth başını iki yana sallayarak ayağa kalkmak için harekete geçti ama...

Alkış sesleri.

Gitgide artan alkış sesleri.

Hyacinth neredeyse inleyecekti zira Smythe-Smith kızlarından biri, konserin başlamakta olduğunu haber veriyordu. Şansını kaçırmıştı. Artık nazik bir biçimde yerinden kalkmasının hiçbir yolu yoktu.

Ama en azından ruhu acı çeken tek kişi olmadığı gerçeğiyle avunabilirdi. Smythe-Smith kızları enstrümanlarını ellerine alıp çalmaya başladıkları an Gareth St. Clair'in hafifçe inleyerek, "Tanrı yardımcımız olsun," diye fısıldadığını duymuştu.

İKİ

Otuz dakika sonra, bir yerlerde küçük bir köpek acı içinde ulumaktadır.

Ancak maalesef gürültüden ötürü kimse onu duyamaz...

Gareth'ın bu dünya üzerinde uğruna nazikçe oturup gerçekten kötü müzik dinleyeceği tek bir insan vardı ve bu kişi büyükannesi Danbury'ydi.

Mozart olması gereken bir şey kulaklarını tırmalarken yaşlı kadının kulağına eğilip, "Bir daha asla," diye fısıldadı. Handel olması gereken bir şeyin ardından Haydn olması gereken bir parça çalınmıştı.

Yaşlı kadın, "Nazikçe yerinde durmuyorsun," diye cevap verdi.

"En azından arkada oturabilirdik."

"Ve bütün eğlenceyi kaçırırdık."

Herhangi birinin Smythe-Smith Müzikali'ni eğlence olarak nitelendirebilmesi genç adamın aklının almadığı bir durumdu, fakat zaten büyükannesinin yıllık düzenlenen bu etkinliğe duyduğu sevgi sadece hastalık olarak adlandırılabilirdi.

Her zamanki gibi Smythe-Smith kızlarından ikisi keman,

biri çello, bir diğeri de piyano çalıyordu ve çıkardıkları sesin bu kadar akortsuz olabilmesi aslında bir bakıma etkileyiciydi.

Bir bakıma.

Omzunun üzerinden, "Seni seviyor olmam iyi bir şey," dedi büyükannesine.

Cevap fısıltıyla gelse de içinde gaddarca bir ton barındırıyordu. "Hah, esas benim seni seviyor olmam iyi bir şey."

Ve sonra –Tanrı'ya şükür– konser sona erdi. Kızlardan üçü halinden memnun bir şekilde reverans yaparken, çello çalan kız kendini en yakın camdan aşağı atmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Gareth büyükannesinin iç geçirdiğini duyunca ona doğru döndü. Yaşlı kadın hafifçe başını sallıyor ve torununun görmeye alışık olmadığı bir biçimde sahneye sempatiyle bakıyordu.

Smythe-Smith kızları Londra'da meşhurdu ve her performansları –nasıl mümkün oluyorsa– bir öncekinden daha da kötü oluyordu. Biri kalkıp da Mozart'ın bundan daha kötü bir şekilde çalınamayacağını düşünürken bir de bakıyordunuz yeni bir grup Smythe-Smith kızı sahneye çıkıyor ve evet dedirtiyordu insana... Bundan daha kötüsü de olabiliyormuş.

Yine de kızlar iyi insanlardı, en azından herkes öyle düşünüyordu. Hatta Leydi D hiç bozuntuya vermediği bir nezaket anında birilerinin en önde oturup o kızları alkışlaması gerektiğini iddia etmiş ve eklemişti: "Kızların üçü bir fille flüt arasındaki farkı bilmiyor ama sahnede olduğu için kederden eriyecek biri var hep aralarında."

Anlaşılan bir düke sivrisinek kadar aklı var diyebilen Leydi D'ye göre her sene konsere gidip sahneye çıkan Smythe-Smith kızlarını alkışlamak hayati bir önem taşıyordu.

Herkes alkışlamak için ayağa kalktı, fakat Gareth genç kızın itiraz etmeksizin Leydi D'ye uzattığı bastonu görünce, büyükannesinin ayağa kalkmak için bir bahane bulduğunu düşünmeden edemedi.

Omzunun üstünden, "Hain," diye mırıldandı genç kıza.

"Söz konusu olan senin ayak parmakların."

Gareth gülümsemeden edemedi. Hyacinth Bridgerton'a benzeyen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Anlaşılmaz bir şekilde eğlenceli ve rahatsız ediciydi, ama yine de zekâsına hayran olmamak mümkün değildi.

Hyacinth Bridgerton'un Londra sosyetesinde ilginç ve eşsiz bir namı vardı. A'dan H'ye alfabetik sırayla isim verilmiş Bridgerton kardeşlerin en genciydi. Bu tip şeylerle ilgilenenlere göre evlilik açısından iyi bir kısmetti. Dolaylı olarak bile hiçbir skandala adı karışmamıştı ve ailesinin çok önemli bağlantıları vardı. Ve belki de en önemlisi, üçüncü sezonunda da kayda değer bir evlilik teklifi almayınca, ağabeyi Lord Bridgerton onun çeyizi miktarını arttırmıştı.

Ama genç kızı soruşturduğunda –ilgilendiğinden değil, sadece büyükannesiyle bu kadar zaman geçiren birini tanımak istemişti– bütün arkadaşları ürpermişti.

İçlerinden biri, "Hyacinth Bridgerton mu?" diye bağırmıştı. "Evlenmek için sormuyorsun herhalde değil mi? Delirmiş olmalısın."

Bir diğeri genç kızı korkutucu olarak nitelendirmişti.

Kimse ondan açık bir şekilde hoşlanmıyormuş gibi görünmüyordu –genç kızda herkesi nezakete davet eden bir hava vardı– ama nihayetinde genel fikir onun küçük dozlarda alınmasının iyi olacağı yönündeydi. Nispeten daha akıllı olan arkadaşlarından birinin yorumu ise daha farklı olmuştu. "Erkekler kendilerinden daha zeki kadınları sevmezler ve Hyacinth Bridgerton'un aptal taklidi yapabilecek bir tip olmadığı belli."

Gareth pek çok kez Hyacinth'in büyükannesinin daha genç versiyonu olduğunu düşünmüştü. Ve bu hayatta büyükannesinden daha fazla hayran olduğu kimse yoktu... Hatta bu dünyada bir tek o kalsa bile ona yeterdi.

Yaşlı kadın alkışları bastıracak bir ses tonuyla, "Geldiğine memnun değil misin?" diye sordu.

Hiçbir yerde Smythe-Smith Müzikali'ndeki gibi bir alkış yükselemezdi herhalde. Konser sona erdiği için herkes o kadar mutluydu ki...

Gareth düz bir sesle, "Bir daha asla," diye karşılık verdi.

"Tabii." Leydi D'nin ses tonunda yalan söylediğini ele verecek dozda bir tenezzül saklıydı.

Genç adam dönüp onun gözlerinin içine baktı. "Seneye sana eşlik edecek başka birini bulman gerekiyor."

"Sana tekrar sormayı hayal bile edemem."

"Yalan söylüyorsun."

"Sevgili büyükannene söylenmeyecek kadar korkunç bir itham bu." Hafifçe yana eğildi. "Nasıl anladın?"

Gareth bakışlarını büyükannesinin bastonuna çevirdi. "Bayan Bridgerton'dan hileyle geri aldığından beri bastonunu bir kez olsun yere vurmadın."

"Saçmalık. Bayan Bridgerton kandırılamayacak kadar zekidir, öyle değil mi Hyacinth?"

Hyacinth yaşlı Kontes'i görebilmek için o tarafa doğru eğildi. "Anlayamadım?"

"Sadece evet de. Gareth'ı kızdırmaya yetecektir."

Genç kız gülümseyerek, "O halde tabii ki evet," dedi.

Leydi D bu gülünç sohbet hiç yapılmamışçasına sözlerine devam etti. "Ve konu bastonum olunca karar vermeye muktedir tek kişi olduğumu bilmeni isterim."

Gareth dik dik bakarak, "Hâlâ ayaklarımın üzerinde durmam bir mucize," dedi.

Yaşlı kadın dudaklarını büzdü. "Sevgili oğlum, esas mucize hâlâ duyabiliyor olman."

Genç adam uyarırcasına, "O halde hızla buradan uzaklaşabilirim," dedi.

Leydi Danbury kesik kesik gülerek, "Hayır uzaklaşmıyorsun," dedi. "Penelope'yle beraber birer bardak limonata almaya gidiyoruz. Sen de burada kalıp Hyacinth'e eşlik edeceksin."

Büyükannesinin gidişini seyrettikten sonra bakışlarını kısık gözlerle etrafa bakınan Hyacinth'e çevirdi. "Kimi arıyorsun?"

"Özel olarak aradığım biri yok. Sadece etrafı inceliyorum."

Genç adam meraklı bir biçimde ona baktı. "Hep bir dedektif gibi mi konuşursun?"

Hyacinth omuzlarını silkti. "Sadece işime geldiğinde. Neler olup bittiğini bilmek hoşuma gidiyor."

"Olup biten bir şeyler var mı peki?"

"Hayır." Uzak bir köşede hararetli bir biçimde tartışan iki kişiyi görünce ekledi: "Ama asla bilemezsin."

Gareth başını iki yana sallamamak için kendini zor tuttu. Hyacinth tanıdığı en değişik kadındı. Bakışlarını sahneye çevirdi. "Güvende miyiz?"

Hyacinth nihayet dönüp mavi gözlerini ona dikti. "Bitip bitmediğini mi soruyorsunuz?"

"Evet."

Genç kızın kaşları çatıldı ve Gareth tam o anda burnunun üzerindeki belli belirsiz çilleri fark etti. "Sanırım bitti. Daha önce ara verip devam ettiklerini hiç görmedim."

"Tanrı'ya şükür." Rahatlamıştı. "Bunu neden yapıyorlar?"

Hyacinth bir an için sessiz kaldıktan sonra başını sallayarak, "Bilemiyorum," dedi. "İnsan..." Bir an düşündükten sonra söylememesinin daha iyi olacağına karar vermişcesine, "Boş verin," deyiverdi.

Meraklanan genç adam, "Söyleyin lütfen," dedi.

"Önemli bir şey değil. Bu zamana kadar birilerinin çıkıp kızlara gerçeği söylemiş olması gerektiğini düşünüyor insan. Ama görünen o ki..." Etrafa bakındı. "Seyirciler geçen yıllara nazaran gitgide azaldı. Sadece iyi kalpli olanlar kaldı."

"Kendinizi de bu gruba dahil ediyor musunuz Bayan Bridgerton?"

Hyacinth masmavi gözlerini kırpıştırdı. "Kendimi bu şekilde tanımlamayı hiç düşünmedim ama sanırım öyleyim. Ve son nefesine kadar inkâr edecek olsa bile, büyükanneniz de öyle."

Büyükannesinin bastonuyla Ashbourne Dükü'nün bacağını dürttüğünü görünce kahkahasını tutamayan Gareth, "Evet inkâr eder, değil mi?" dedi.

Annesinin annesi olan büyükannesi, ağabeyi George öldükten sonra bu dünyada kalan, gerçekten sevdiği tek kişi olmuştu. Babası onu sokağa attıktan sonra Surrey'deki Danbury Malikânesi'ne giderek olanları büyükannesine anlatmıştı. Gayrimeşru olduğu kısmı atlayarak elbette.

Gerçek bir St. Clair olmadığını öğrense Leydi Danbury muhtemelen bu haberi ayakta alkışlardı. Damadını hiçbir zaman sevmemişti, hatta ondan daima kendini beğenmiş salak diye bahsederdi. Fakat gerçeği öğrenmesi demek en küçük kızının sırrının –yaptığı zinanın– açığa çıkması demekti. Ve Gareth annesinin adını bu şekilde kirletmek istememişti.

Ve ne ilginçtir ki babası da –bütün bu olanlara ve aradan geçen yıllara rağmen hâlâ baba demesi ne kadar tuhaftı– toplum içinde bunu hiç duyurmamıştı. Bu başlarda Gareth'ı şaşırtmamıştı. Lord St. Clair gururlu bir adamdı ve karısı tarafından aldatıldığının bilinmesini istemeyeceği kesindi. Dahası mirasından mahrum etme tehditleri savurarak Gareth'ın Mary Winthrop'la evlenmesini sağlayabileceğini, bu sayede St. Clair'in aile hazinesini toparlayabileceğini de düşünüyor olabilirdi.

Fakat George yirmi yedi yaşındayken kendisini tüketen amansız bir hastalığa yakalanmış ve otuzunda ölmüştü.

Bir oğlu olmaksızın.

Bu da Gareth'ı St. Clair vârisi yapmıştı. Genç adam çaresiz bir haldeydi. Aradan geçen on altı ay boyunca sadece yapabildiği tek şey beklemek olmuştu. Babası er ya da geç herkese *onun* gerçek oğlu olmadığını açıklayacaktı. En büyük üçüncü hobisi –diğer ikisi avlanmak ve tazı yarıştırmaktı– Plantagenet Hanedanı'na kadar giden soyunu incelemek olan baron, unvanının soyu sopu belirsiz birine gitmesini asla hoş görmezdi.

Gareth, Baron'un kendisini vârisi olarak reddetmesinin tek yolunun, Lordlar Kamarası'nda yer alan Ayrıcalıklar Komitesi'nin önüne şahitleriyle beraber çıkması olduğundan oldukça emindi. Bu çok karmaşık ve berbat bir yöntemdi, ayrıca büyük ihtimalle işe yaramazdı. Gareth doğduğunda Baron evliydi, bu da kan bağına bakılmaksızın Gareth'ı kanun önünde meşru kılmaya yeterdi.

Fakat elbette büyük bir skandala yol açar ve Gareth'ı sosyetenin gözünden düşürürdü. Kanını ve ismini ayrı iki adamdan almış olan pek çok aristokrat vardı, ancak sosyete bunun hakkında konuşmayı pek sevmezdi. En azından açık açık konuşmayı.

Ama şu ana kadar baron hiçbir açıklamada bulunmamıştı.

Gareth onun sessizliğini koruma sebebinin kendisine eziyet etmek olduğunu düşünüyordu bazen.

Odanın diğer ucunda Penelope Bridgerton'un uzatmakta olduğu bir bardak limonatayı alan büyükannesine baktı. Agatha, yani Leydi Danbury kendisine bağlılık gösterenler tarafından çoğunlukla *acayip* olarak nitelendirilirdi. Kendisi de dahil olmak üzere sosyetedeki pek çok önemli şahsiyetle alay etmesi kelimelerini kullanmada ne kadar korkusuz olduğunun kanıtıydı. Ama bütün huysuzluklarına rağmen sevdiği insanlara sadık olmasıyla bilinirdi ve Gareth sevilenler listesinin en başında olduğunu biliyordu.

Babasının onu reddettiğini söylediğinde, Leydi Danbury buna çok kızmış ama bir kontes olarak sahip olduğu gücü Lord St. Clair'in üzerinde kullanıp oğlunu tekrar kabullenmesini sağlamayı denememişti bile. "Hah," demişti. "Seni kendime saklarım daha iyi."

Ve dediğini de yapmıştı. Cambridge'de okuması için gereken masrafları karşılamış ve okulu bitirdiğinde –birinci olarak değilse de büyük bir başarıyla– onu karşısına alıp annesinden kalan mirastan bahsetmişti. Gareth annesinin kendisine ait bir parası olduğunu bilmiyordu ama bu yorumu yaptığında

Leydi Danbury dudaklarını büzmüş ve "O salağın kızımın parası üzerinde tam bir kontrole sahip olmasına izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, öyle değil mi?" demişti. "Bildiğin üzere evlilik anlaşmasını ben yazmıştım."

Gareth bundan bir an için bile şüphe etmemişti.

Mirası genç adama küçük bir gelir sağlamış, bu sayede ufak bir daire alıp kendi geçimini sağlamaya başlamıştı. Geliri müsrifçe harcamalar yapmasına izin verecek kadar değildi. Ama bir avare gibi de dolaşmıyordu ki bu da onun için tahmin ettiğinden daha büyük bir önem taşıyordu.

Bu pek de karakteristik olmayan mesuliyet duygusu, St. Clair unvanını aldığında beraberinde devralacağı dağlar kadar borç düşünüldüğünde iyi bir özellikti. Mary Winthrop'la evlenmezse ailenin sahip olduğu her şeyi kaybedeceğini söylerken belli ki Baron yalan söylüyordu, ama yine de St. Clair servetinin çok zayıflamış olduğu da su götürmez bir gerçekti. Bunun da ötesinde Lord St. Clair'in ailenin maddi imkânlarını Gareth'ı evliliğe zorladığı zamanlardakinden daha iyi bir şekilde yönetemediği de açıktı. Olsa olsa, sistematik bir şekilde sırasıyla mülklerini elden çıkarıyor olabilirdi.

Belki de beni reddetmeye niyeti yok, diye düşünüyordu Gareth bazen. Şüphesiz alabileceği son intikam *sözde* oğluna dağ gibi bir borç yığını miras bırakmak olurdu.

Ve Gareth –varlığının her bir hücresiyle– baronun onun mutluluğunu dilemediğini çok iyi biliyordu. Her ne kadar sosyete olaylarına pek karışmasa da Londra çok büyük bir şehir değildi ve sosyal anlamda babasını her zaman görmezden gelmesi mümkün olmuyordu. Dahası, Lord St. Clair de nefretini gizlemek için asla çaba sarf etmemişti.

Gareth da duygularını saklama konusunda pek başarılı sayılmazdı. Eski taktiklere başvurarak sırf baronu kızdırmak adına onu kasten kışkırtıyordu. Son kez aynı ortamda bulunduklarında önce yüksek sesle kahkahalar atmış, sonra da kötü

şöhrete sahip dul bir kadınla olması gerekenden daha yakın biçimde dans etmişti.

Lord St. Clair önce kıpkırmızı kesilmiş, sonrasında ona beklenenden daha iyi olmadığıyla ilgili bir şeyler söylemişti. Gareth babasının tam olarak neyi kastettiğini anlamamıştı, dahası Baron sarhoştu. Yine de bu olay içinde çok güçlü bir fikri desteklemişti.

Eninde sonunda her şey patlak verecekti. Gareth'ın hazırlıksız olduğu bir anda ya da en şüphelendiği zamanda. Biliyordu ki hayatını değiştirmek için tek bir adım attığı anda...

İşte o zaman Baron hamlesini yapacaktı. Gareth bundan emindi.

Ve bütün dünyası başına yıkılacaktı.

"Bay St. Clair?"

Gareth gözlerini kırpıştırarak Bayan Bridgerton'a döndü. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı ve karşı cinsi yatıştırmada çok işe yaradığını bildiği uysal gülümsemesini takındı. "Dalmışım." Genç kızın şüphe dolu bakışlarını fark edince ekledi: "Düşüncelere."

Genç kız istemsizce gülümseyince Gareth bunu bir başarı olarak gördü. Bir kadını gülümsetemediği gün, yaşamayı bırakıp İskoçya'da inzivaya çekilmeye karar vereceği gündü.

Nazik bir sohbet sürdürmesi gerektiğinden, "Normal şartlarda size müzikali beğenip beğenmediğinizi sorardım ama..." dedi. "Bu şartlar altında böylesi bir soru oldukça zalimce geliyor kulağa."

Genç kız sandalyesinde hafifçe kıpırdandığında, sosyetedeki kızların çok genç yaşlardan itibaren mükemmel bir şekilde hareketsiz durma konusunda eğitildiğini bilen Gareth buna şaşırmadan edemedi. Bazen kendisi de farkında olmadan parmaklarıyla bir masada tempo tuttuğundan, kızın bu kıpır kıpır halinden hoşlandığını düşündü.

Cevabını beklerken bir yandan da onun yüzünü inceliyordu, fakat kızın tek yaptığı ona tuhaf bir şekilde bakmaktı.

Nihayet Hyacinth öne doğru eğilerek fısıldadı: "Bay St. Clair?"

Alaycı bir şekilde tek kaşını kaldıran genç adam da öne doğru eğildi. "Bayan Bridgerton?"

"Biraz gezinmemizin sizin için bir mahsuru var mı?"

Kızın kafasını hafifçe yana eğdiğini fark eden Gareth, Lord Somershall'un ona epeyce yaklaşmış olduğunu gördü. Kibar bir şekilde, "Elbette," diyerek ayağa kalktı ve kıza elini uzattı. Yeterince uzaklaştıktan sonra da ekledi: "Ne de olsa Lord Somershall'u kurtarmam gerekiyordu."

Hyacinth ona sert bir bakış attı. "Pardon anlayamadım?"

"Eğer kumar oynayan biri olsaydım, bahsimi bire dört size yatırırdım."

Yaklaşık bir saniye kadar aklı karışmış görünen Hyacinth'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Kumar oynamadığınızı mı iddia ediyorsunuz?"

Gareth kahkaha atarak, "Kumar oynamaya yetecek param yok," dedi gayet dürüst bir şekilde.

Genç kız biraz küstah bir tavırla, "Bu birçok erkeği durdurmaya yetmiyor," diye karşılık verdi.

Başını yana eğen Gareth, "Birçok kadını da. Peki ya siz Bayan Bridgerton? Siz bahse girmeyi sever misiniz?" dedi.

"Elbette." Genç kızın samimiyeti onu şaşırtmıştı. "Ama sadece kazanacağımdan emin olduğum durumlarda."

Gareth kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Garip ama size inanıyorum." Onu yiyecek içeceklerin olduğu masaya yönlendirdi.

Hyacinth gayet keyifli bir şekilde, "İnanmalısınız da," dedi. "Beni tanıyanlardan istediğinize sorabilirsiniz."

Genç adam muhteşem gülümsemelerinden birini takınarak, "Tekrar yaralandım," dedi. "Sizi tanıyanlardan biri olduğumu sanıyordum."

Önce cevap vermek istercesine ağzını açan Hyacinth, ve-

recek bir cevabı olmadığını fark ederek şoke olmuşçasına ona bakakaldı.

Gareth haline acıyarak ona bir bardak limonata ikram etti. "Bunu için. Susamış görünüyorsunuz."

Öfke dolu bakışları karşısında Gareth kıkırdadı. Hyacinth Bridgerton gerçekten eğlenceli biriydi. Zekiydi –çok zekiydi– ama aynı zamanda kendine has bir havası vardı, sanki her zaman odadaki en zeki insan olmaya alışkınmış gibiydi. İtici değildi, hatta yine kendine has bir çekiciliği olduğu bile söylenebilirdi, ne de olsa sekiz kardeşin en küçüğüydü ve aklından geçenleri söylemede sıkıntı çekmediği açıktı.

Gareth'ın keyif aldığı şey de onun söyleyecek bir şey bulamamasıydı. Onu şaşırtmak çok eğlenceliydi. Bunu neden daha sık yapmadığını bilmiyordu.

Genç kız elindeki bardağı bırakırken, "Söylesenize Bay St. Clair... Büyükanneniz bu akşam bize katılma konusunda sizi ikna etmek için ne söyledi?" diye sordu.

"Benim kendi özgür irademle geldiğime inanmıyor musunuz?" Genç kız tek kaşını kaldırınca Gareth bundan çok etkilendi. Bunu yapabilen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı. "Peki o halde, ellerinin titremesiyle ilgili doktora gideceğini söyledi ve sonrasında iç geçirdi."

"Sadece bir kez mi?"

Genç adam alaycı bir biçimde tek kaşını kaldırdı. "Bundan çok daha güçlüyümdür Bayan Bridgerton. Beni ikna etmesi yaklaşık yarım saatini aldı."

Hyacinth kafasını salladı. "Gayet iyisiniz."

Gareth ona doğru eğilerek gülümsedi. "Pek çok şeyde iyiyimdir."

Genç kızın kızarması hoşuna gitmişti ama Hyacinth hızla, "Sizin gibi erkeklerle ilgili uyarılmıştım," dedi.

"Kesinlikle uyarıldığınızı umuyorum."

Genç kız kahkaha attı. "Sizin, hakkınızda düşünülmesini istediğiniz kadar tehlikeli olduğunuzu sanmıyorum."

Gareth başını yana eğerek, "Nedenmiş?" diye sordu.

Hemen cevap vermeyen Hyacinth kelimelerini tartarken altdudağını ısırdı. "Büyükannenize karşı olması gerekenden daha iyisiniz," dedi sonunda.

"Bazıları onun bana karşı olması gerekenden daha iyi olduğunu söyleyebilir."

Hyacinth omzunu silkti. "Ah, bunu pek çok kişi söyleyebilir."

Genç adam, limonatasını içerken az kalsın boğuluyordu. "Vücudunda utangaç tek bir kemik bile yok, değil mi?"

Hyacinth odanın diğer ucundaki Penelope'yle Leydi Danbury'ye göz attı. "Bunun için uğraşıyorum ama hayır, sanırım yok. Hâlâ evli olmamamın sebebi de sanırım bu."

Gareth gülümsedi. "Kesinlikle değil."

Açıkça dalga geçtiğini bilmesine karşın onu duymazdan geldi. "Hayır, sebep kesinlikle bu. Farkında olsunlar ya da olmasınlar, erkeklerin kendilerini evlilik tuzağına düşürülmüş gibi hissetmeleri gerekiyor. Ve ben de bu yetenekten tamamen yoksun görünüyorum."

"Yani kurnaz ve hilekâr olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Her ikisi de bende var," diye itiraf etti Hyacinth. "Sadece incelikli bir şekilde değil."

"Peki söyleyin o zaman... Neden erkeklerin kendilerini evlilik tuzağına düşürülmüş gibi hissetmeleri gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"Kendi isteğinizle mihraba gider miydiniz?"

"Hayır ama..."

"Gördünüz mü? Bu beni doğruluyor işte." Bu da onun kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Yazık size Bayan Bridgerton. Cümlemi tamamlamama izin vermeyişiniz hiç de hoş bir davranış değil."

Hyacinth onun gözlerinin içine baktı. "Söyleyecek ilginç bir şeyiniz var mı ki?" Genç adam gülümseyince bundan inanılmaz derecede etkilendi.

"Ben her zaman ilgincimdir," diye mırıldandı Gareth.

"Şimdi de sadece beni korkutmaya çalışıyorsunuz." Hyacinth içindeki meydan okuma isteğinin gerçekten neye dayandığını bilmiyordu. Utangaç ya da kesinlikle olması gerektiği kadar ağırbaşlı değildi. Ama çılgıncasına cesur ve gözüpek olduğu da pek söylenemezdi. Ayrıca Gareth St. Clair de oyun oynanacak türde biri sayılmazdı. Genç kız ateşle oynadığını biliyor ancak kendini tutamıyordu. Adamın dudaklarından dökülen her bir kelime sanki bir meydan okumaydı ve Hyacinth'in ona yetişebilmek için bütün yeteneklerini kullanması gerekiyordu.

Eğer bu bir yarışsa kesinlikle kazanmak istiyordu.

Gareth, "Bayan Bridgerton, şeytanın kendisi bile sizi korkutamaz," dedi.

"Bu bir iltifat değil, değil mi?"

Genç kızın elini dudaklarına götürerek üzerine tüy kadar hafif bir öpücük konduran Gareth, "Bunun cevabını sizin bulmanız gerekecek," diye mırıldandı.

Onları izleyenler genç adamın görgülü ve nazik davrandığını düşünebilirlerdi, ancak onun gözlerindeki ışıltıyı yakalayan Hyacinth bedeninden bir elektrik akımı geçmiş gibi hissetmişti.

Dudakları aralandı ama söyleyecek sözü yoktu. Tek bir kelimesi bile yoktu...

Sonrasında Gareth sanki hiçbir şey olmamışçasına, "Karar verdiğinizde bana da söyleyin," dedi.

Genç kız ona bakmaya devam etti.

Gareth cevap alamayınca, "İltifatla ilgili," diye ekledi. "Eminim sizinle ilgili ne hissettiğimi bana söylemek istersiniz."

Hyacinth'in ağzı açık kalmıştı.

Genç adamın gülümsemesi genişledi. "Suskunsunuz. Ödüllendirilmem gerekiyor."

"Siz..."

"Hayır, hayır." Parmağını genç kızın dudaklarına götürüp onu susturmak istercesine bir elini havaya kaldırdı. "Lütfen bu anı bozmayın. O kadar nadir yaşanıyor ki."

Hyacinth bir şey söyleyebilirdi. Bir şeyler söylemeliydi. Fakat orada öylece durmuş, bir aptal gibi ona bakakalmıştı.

"Bir dahaki sefere kadar Bayan Bridgerton," diye mırıldandı genç adam.

Ve gitti.

ÜÇ

Üç gün sonra, kahramanımız insanın geçmişinden asla tam olarak kaçamayacağını öğrenir...

"Sizi görmek isteyen bir bayan var efendim."

Gareth küçük çalışma odasının hemen hemen yarısını kaplayan kocaman maun masadan başını kaldırdı. "Bir bayan mı dedin?"

Yeni uşağı başıyla onayladı. "Ağabeyinizin eşi olduğunu söyledi."

"Caroline mı?" Aniden dikkatini topladı. "İçeri al. Hemen."

Lord St. Clair, George'a Gareth'la olan bütün kardeşlik bağlarını koparmasını emretmiş, fakat George onu hiçbir zaman hayatından silmemişti. Hemen hemen her konuda babasını dinleyen George, bu konuda asla onun dediğini yapmamıştı. Ve Gareth bu yüzden ağabeyini daha da fazla sevmişti. Baron, Gareth'ın cenaze törenine katılmasını istememiş, ancak genç adam kiliseye sert bir giriş yaptığında olay çıkarıp onu kiliseden attırtmayı da göze alamamıştı.

"Gareth?"

Pencereden dışarı bakmakta olduğunun farkına varmayan

genç adam hızla arkasını döndü. Sıcacık bir sesle, "Caroline," diyerek yengesini selamlamak üzere yanına gitti. "Nasılsın?"

Genç kadın hafifçe omuzlarını silkti. Onlarınki bir aşk evliliğiydi ve Gareth hayatı boyunca Caroline'ın gözlerinde George'un cenazesinde beliren ifade kadar yıkıcı bir manzarayla karşılaşmamıştı.

"Biliyorum," diye mırıldandı genç adam. O da George'u özlüyordu. Aslında birbirlerine zıtlardı... George ölçülü ve ciddi, Gareth ise her zamanki gibi yabani. Yine de kardeş olmalarının yanı sıra arkadaşlardı ve Gareth birbirlerini tamamladıklarını düşünmeyi severdi. Son zamanlarda daha ehlileştirilmiş bir yaşam sürmesi gerektiğini düşünen Gareth, ağabeyinin hatırasını anımsayarak onun olaylar karşısındaki davranışlarını örnek almaya başlamıştı.

Caroline, "Onun eşyalarını karıştırıyordum," dedi. "Bir şey buldum... Sanırım bu sana ait."

Gareth onun çantasına uzanıp içinden küçük, kahverengi bir defter çıkarmasını merakla izledi. "Bu nedir?"

"Babanın annesine ait."

Babamın annesi. Gareth yüzünü buruşturmadan edemedi. Caroline onun gerçek bir St. Clair olmadığını bilmiyordu. George'un da gerçeği bildiğinden hiçbir zaman emin olamamıştı. Biliyorsa bile hiçbir şey söylememişti.

Deri ciltli defter küçüktü. Arkadan öne dönen ip, minik bir düğmeyle tutturulmuştu. Genç adam dikkatli bir şekilde düğmeyi açıp içindeki eski yaprakları büyük bir özenle çevirdi. Şaşkınlıkla, "Bu bir günlük," dedi. Ve sonra gülümsedi. Günlük İtalyanca yazılmıştı. "Ne yazıyor?"

Caroline, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Bu hafta başında George'un çalışma masasında bulana dek varlığından bile haberim yoktu. Bana daha önce hiç bahsetmemişti."

Gareth günlükteki anlayamadığı kelimeleri oluşturan zarif elyazısına baktı. Babasının annesi, asil bir İtalyan ailenin kızıydı. Babasının yarı İtalyan olması, Gareth'ı her zaman eğlen-

dirmişti. Baron St. Clair köklerinden o kadar gurur duyardı ki Normandiya İstilası'ndan bu yana İngiltere'de olduklarını anlatmaya bayılırdı. Aslında Gareth onun İtalyan köklerinden bahsettiğini bir kez bile duymamıştı.

Caroline, "George'dan bir not vardı," dedi. "Bunu sana vermemi istemiş."

Gareth kalbi ağırlaşarak bakışlarını deftere çevirdi. George'un tam anlamıyla kardeş olmadıklarını bilmediğine dair bir ipucu daha. Gareth'ın, Isabella Marinzoli St. Clair ile hiçbir kan bağı mevcut değildi, bu yüzden onun günlüğünü okumaya hakkı yoktu.

Caroline dalgın bir gülümsemeyle, "Bunu tercüme edecek birilerini bulmalısın," dedi. "Ne yazdığını merak ediyorum. George büyükannenizden hep sevgiyle bahsederdi."

Gareth başıyla onayladı. Onunla çok zaman geçirmemiş olsa da babasının annesini çok iyi hatırlıyordu. Lord St. Clair annesiyle pek iyi geçinemezdi, o yüzden Isabella onları çok sık ziyaret etmezdi. Ama her zaman iki torununa sevgi gösterir, onlara *due ragazzi** diye seslenirdi. Gareth yedi yaşındayken onun ölüm haberini aldığında sarsılmıştı. Eğer sevgi bağı kan bağına yakın bir önem taşıyorsa, bu günlüğün kendisinden daha iyi ellerde olamayacağına inanıyordu. "Ne yapabileceğime bakacağım. Bunu İtalyanca'dan çevirecek birini bulmak zor olmasa gerek."

Caroline, "Ben olsam herhangi birine güvenmezdim," dedi. "Ne de olsa bu senin büyükannenin günlüğü. Onun kişisel düşünceleri."

Gareth başıyla onayladı. Caroline haklıydı. Anılarının tercümesini yapması için güvenilir birini bulmayı Isabella'ya borçluydu. Ve araştırmasına tam olarak nereden başlaması gerektiğini biliyordu.

Ağırlığını ölçmek istercesine elindeki günlüğü aşağı yukarı

* İki genç oğlum

sallarken aniden, "Bunu büyükanne Danbury'ye götüreceğim," dedi. "O ne yapılacağını bilir."

Büyükannesi gerçekten ne yapılacağını bilirdi. Her şeyi bildiğini söylemekten hoşlanırdı ve bunun genellikle gerçek çıkması oldukça rahatsız ediciydi.

Caroline kapıya yöneldiğinde, "Ne bulduğunu bana bildirirsin," dedi.

Gareth, "Elbette," diye mırıldandı ama genç kadın çoktan gitmişti. Başını çevirip defterin sayfalarına baktı. *10 Settenbre 1793...*

Başını sallayarak gülümsedi. Görünen o ki St. Clair ailesinden kendisine kalacak olan tek miras okuyamadığı bu günlüktü.

Ah, ne kadar da ironik bir durum...

Bu esnada çok da uzak olmayan bir yerdeki oturma odasında...

Leydi Danbury keskin bir sesle, "Eee," dedi. "Yeterince yüksek sesle konuşmuyorsun!"

Genç kız bir parmağını kaldığı sayfaya koyup kitabı kapattı. Leydi D işine geldiği zamanlarda sağır taklidi yapmayı çok seviyor, özellikle de Hyacinth'den okumasını istediği korkunç romanların heyecanlı yerlerinde hep sağırlaşıyordu.

Bakışlarını Leydi Danbury'nin yüzüne çeviren Hyacinth, "Dedim ki..." diye söze başladı. "Kadın kahramanımız zorlukla nefes alıyordu, bir dakika kontrol edeyim, hayır, nefesi kesilmişti ve nefes nefeseydi." Kitaptan başını kaldırarak sordu: "Nefesi kesilmişti ve nefes nefese mi?"

Leydi Danbury, "Hah," diyerek elini umursamazca havada salladı.

Genç kız kitabın ön kapağına göz gezdirdi. "Merak ediyorum... Acaba yazarımızın anadili İngilizce mi?"

Yaşlı Kontes, "Okumaya devam et," diye emretti.

"Peki o halde, bakalım, Bayan Eşekarısıkafalı* hızla koşarken Lord Savagewood'un karşıdan geldiğini gördü."

Leydi Danbury gözlerini kıstı. "Kızın adı Eşekarısıkafalı değil."

Hyacinth, "Ama öyle olmalıydı," diye mırıldandı.

Leydi D, "Evet, doğru," diyerek ona katıldı. "Ama kitabı biz yazmadık, öyle değil mi?"

Genç kız boğazını temizledikten sonra bir kez daha kaldığı yeri buldu ve okumaya devam etti. "Adam yaklaşıyordu ve Bayan Eşekarısıkafalı..."

"Hyacinth!"

Genç kız söylenircesine, "Butterworth," diye düzeltti. "Adı her neyse, sarp kayalıklara yöneldi. Bölüm sonu."

"Sarp kayalıklar mı? Yine mi? Bir önceki bölümün sonunda da oraya doğru koşmuyor muydu?"

"Belki de çok uzun bir mesafedir."

Leydi D gözlerini kıstı. "Sana inanmıyorum."

Hyacinth omuz silkti. "Priscilla Butterworth'un tehlikelerle dolu hayatını anlatan son birkaç paragrafı okumamak için size yalan söyleyebileceğim kesinlikle doğru, fakat maalesef yalan söylemiyorum." Yaşlı kadın herhangi bir yanıt vermeyince kitabı ona uzatarak ekledi: "Kendiniz kontrol etmek ister misiniz?"

"Hayır, hayır." Yüzünde kabullenmiş bir ifade belirmişti. "Sana inanıyorum çünkü başka şansım yok."

Hyacinth dikkatle ona baktı. "Sağır olmanız haricinde şimdi de kör mü oldunuz?"

"Hayır." Derin bir iç çekerek elini alnına götürdü. "Sadece rol yeteneğimi deniyordum."

Genç kız bir kahkaha patlattı.

"Şaka yapmıyorum." Leydi D'nin sesi her zamanki keskin tonuna geri dönmüştü. "Ve hayatımda bir değişiklik yapmayı

* Orijinali Butterworth ama yazar burada eşekarısıkafalı anlamına gelen *Bumblehead* kelimesini kullanılıyor.

düşünüyorum. Kendilerine aktris diyen o aptallardan daha başarılı olacağımdan da eminim."

"Ne yazık ki yaşlanan kontes rollerine fazla talep olduğu söylenemez."

Elindeki bastonu hızla yere vuran Leydi D, "Eğer bunu bir başkası söylemiş olsaydı bir hakaret olarak alırdım," dedi.

"Ben söyleyince almıyor musunuz?" Hyacinth hayal kırıklığına uğramış gibi bir tonda konuşmaya çalışmıştı.

Leydi Danbury kıkırdadı. "Senden neden bu kadar hoşlandığımı biliyor musun Hyacinth Bridgerton?"

Hyacinth öne doğru eğildi. "Merakla sizi dinliyorum."

Leydi D'nin yüzüne kırışıklarının derinleşmesine sebep olan bir gülümseme yayıldı. "Çünkü sevgili kızım, sen tam olarak bana benziyorsun."

"Biliyor musunuz Leydi Danbury, bunu bir başkasına söylemiş olsaydınız büyük ihtimalle hakaret olarak alırdı."

Leydi D olduğu yerde keyifle kıpırdandı. "Ama sen almıyorsun?"

Hyacinth başını iki yana salladı. "Hayır, ben almıyorum."

"İyi." Yaşlı kadın alışılmışın dışında büyükannelere özgü bir şekilde gülümseyerek ona baktı, ardından başını şömine rafının üzerinde duran saate çevirdi. "Sanırım bir bölüm daha okumaya zamanımız var."

Hyacinth sırf onu sinir etmek için, "Her salı bir bölüm diye anlaşmıştık," diye cevap verdi.

Leydi D'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Peki o halde, başka bir şeyden bahsederiz biz de."

Ah, Tanrım!

Öne doğru eğilen Leydi D, "Söyle bakalım Hyacinth..." dedi. "Bugünlerde şansın nasıl gidiyor?"

Genç kız tatlı bir sesle, "Annem gibi konuşmaya başladınız," dedi.

"Bunu büyük bir iltifat olarak alıyorum. Anneni severim ve bilirsin ben birinden çok zor hoşlanırım."

"Bu sözleri kendisine ileteceğimden emin olabilirsiniz."

"Hah. O bunu zaten biliyor ve sen de şu an sorumu cevaplamaktan kaçıyorsun."

"Sizin nazik bir şekilde ifade ettiğiniz *şansım* her zamanki gibi gidiyor."

"Zaten sorun da burada. Sevgili kızım, senin bir kocaya ihtiyacın var."

"Annemin perdenin arkasında saklanmadığından ve size repliklerinizi fısıldamadığından emin misiniz?"

Leydi D yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Gördün mü?" dedi. "Sahnede başarılı olurdum."

Hyacinth ona dik dik baktı. "Cidden hafiften delirdiniz, biliyor muydunuz?"

"Hah, aklımdan geçenleri söyleyebilecek kadar yaşlıyım. Söz veriyorum, sen de benim yaşıma geldiğinde bunun keyfini süreceksin."

"Ben şimdiden keyfini sürüyorum."

Leydi Danbury, "Doğru," diyerek kabullendi. "Ve büyük ihtimalle hâlâ evlenmemiş olmanın sebebi de bu."

Hyacinth baskı altındaymışçasına derin bir iç geçirdi. "Eğer Londra'da başı bağlı olmayan zeki bir erkek olsaydı, sizi temin ederim ki onu talibim olarak görmekten memnun olurdum." Başını alaycı bir şekilde yana eğdi. "Eminim siz de beni bir aptalla evli görmek istemezsiniz."

"Elbette istemem ama..."

"Lütfen beni neyin peşinde olduğunuzu anlamayacak kadar aptal zannetmeyi bırakın ve torununuzdan bahsetmekten vazgeçin."

Leydi D darılmış gibi yaparak derin bir nefes aldı. "Tek kelime bile etmemiştim."

"Söylemek üzereydiniz."

Yaşlı kadın inkâr etmeye çalışmaksızın, "O mükemmel bir seçim," dedi. "Ve yakışıklıdan da öte."

Hyacinth altdudağını ısırarak Smythe-Smith Müzikali'ndeyken Bay St. Clair'in yanında kendisini nasıl da tuhaf hissettiğini hatırlamamaya çalıştı. Onunla ilgili sorununu nihayet anlamıştı. Genç adamın yanındayken kendisi gibi değildi. Ve bu da en rahatsız edici noktaydı.

Leydi D, "Görüyorum ki itiraz etmiyorsun," dedi.

"Torununuzun yakışıklı görüntüsüne mi? Elbette etmiyorum." Bu konuyu tartışmanın anlamsız olduğunu düşünüyordu. Bazı insanlara göre, güzellik şahsi bir düşünce değil bir gerçekti.

Leydi Danbury azametli tavrıyla sözlerine devam etti. "Ve büyük bir mutlulukla söyleyebilirim ki aklını benim tarafımdan almış... Ama maalesef eklemeliyim ki soyumun geri kalanı için aynı şeyi söyleyemem."

Hyacinth herhangi bir yorum yapmak zorunda kalmamak adına bakışlarını tavana dikti. Leydi D'nin en büyük oğlunun başını Windsor Kalesi'nin ön kapısındaki demir parmaklıklara sıkıştırması zamanında epey yankı uyandırmıştı.

Yaşlı kadın, "Ah, hadi söyle," dedi. "Çocuklarımdan en az iki tanesi yarım akıllı ve onların çocuklarının nasıl olduğunu Tanrı bilir. Şehre geldiklerinde ben tam aksi yöne doğru kaçıyorum."

"Ben asla..."

"Ah aklından geçiriyordun ve öyle düşünmekte de haklısın. Lord Danbury'yle evlendiğimde onun aklında aynı anda iki düşünceyi barındıramadığını bilmek işime gelmişti. Fakat Gareth tam bir ödül ve bir aptal gibi davranmak istemiyorsan onun..."

Hyacinth, "Torununuzun..." diyerek sözünü kesti. "Bana karşı ya da evlenilebilecek herhangi bir bayana karşı en ufak bir ilgisi bile yok."

Leydi Danbury, "Bu bir sorun maalesef," diyerek ona katıldığını belirtti. "Ve hayatım boyunca onun senin türünde kızlardan neden kaçındığını anlayamadım."

"Benim türümde mi?"

"Genç, dişi ve herhangi birinin flört etse evleneceği türde."

Hyacinth yanaklarının kızardığını hissetti. Normalde bu tip konuşmalardan keyif alırdı (makul sınırlar dahilinde biraz uygunsuz konulara değinmek eğlenceli olabiliyordu) ama bu kez sadece, "Bu tip konuları benimle konuşmamanız gerektiğini düşünüyorum," diyebildi.

"Hah!" Leydi D elini umursamazca havada salladı. "Ne zamandan beri bu kadar leydivari oldun?"

Genç kız cevap vermek için ağzını açtı ama şükürler olsun Leydi D herhangi bir yanıt beklemeksizin sözlerini sürdürüyordu. "Serseri olduğu doğru. Fakat aklına koyarsan üstesinden gelinemeyecek bir sorun değil bu."

"Hiçbir şekilde..."

"Tek yapman gereken, onu bir sonraki görüşünde elbisenin yakasını azıcık aşağı çekmek. Erkekler sağlıklı bir göğüs dekoltesi karşısında akıllarını yitiriyorlar."

"Leydi Danbury!" Hyacinth kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir gururu vardı ve evlilikle hiç ilgisi olmayan birinin peşinden koşma niyetinde değildi. Bu tip bir aşağılanmaya katlanmadan da yaşayabilirdi.

Ayrıca göğüs dekoltesini sağlıklı diye nitelendirmek ciddi bir hayal gücü gerektiriyordu. Tanrı'ya şükür hatları kadınsıydı ama herhangi bir erkeğin ilk etapta boynundan aşağısına bakacağını da hiç sanmıyordu.

Leydi Danbury son derece huysuz bir sesle, "Pekâlâ," dedi. "Tek kelime daha etmeyeceğim."

"Hiç mi?"

"Belli bir zamana kadar."

"Ne zamana kadar?" Hyacinth'in sesi şüphe doluydu.

Leydi D aynı tonda, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

Genç kızın içinde bu cevabın beş dakika anlamına geldiğine dair bir his vardı.

Kontes bir süreliğine sessizliğini korudu, ancak dudakla-

rını büzmesinden aklından şeytani bir şeylerin geçtiği belli oluyordu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Çoğunlukla biliyorum."

Leydi D kaşlarını çattı. "Çenenin düşük olduğunu düşünüyorum."

Hyacinth gülümseyerek bir bisküvi daha yedi.

"Bence bir kitap yazmalıyız."

Şansına bisküvisi boğazında kalmamıştı. "Pardon, anlayamadım?"

"Bir meşguliyete ihtiyacım var. Aklı keskin tutar. Hem eminim ki *Bayan Eşekarısıkafalı ve Kocaağızlı Baron*'dan daha iyisini yazabiliriz."

Hyacinth hızla, "Deli Baron," diye düzeltti.

"Kesinlikle daha iyisini yapabiliriz."

"Eminim yapabiliriz... Ama asıl soru şu: Neden yapmak isteyelim?"

"Çünkü yapabiliriz."

Hyacinth yaratıcı bir çalışma için Leydi Danbury'yle geçireceği saatlerce sürecek zamanı düşündü ve düz bir sesle, "Hayır, yapamayız," diye cevap verdi.

"Tabii ki yapabiliriz." Leydi D okuma saati boyunca ikinci kez bastonunu yere vurmuştu ki bu sayının azlığı bir rekordu. "Ben fikir geliştiririm, sen de bu arada onları kelimelere nasıl dökebileceğini düşünürsün."

"Bu bana pek adil bir iş bölümü gibi gelmedi."

"Neden adil olması gereksin ki?"

Hyacinth cevap verecek oldu ama bunun anlamsız olacağını fark edince çenesini kapalı tutmaya karar verdi.

Yaşlı Kontes bir süre kaşlarını çattıktan sonra, "Neyse, teklifimi biraz düşün," dedi. "İkimiz mükemmel bir takım oluşturacağız."

Kapı girişinden derin bir ses duyuldu. "Zavallı Bayan Bridgerton'u neyle korkuttuğunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor."

"Gareth!" Leydi Danbury'nin mutluluğu sesine yansıyordu. "Nihayet ziyaretime gelmen ne kadar da hoş."

Hyacinth arkasını döndü. Gareth St. Clair muhteşem gündüz kıyafetiyle tehlikeli denecek kadar yakışıklı görünüyordu. Pencereden süzülen ışık huzmesi saçlarının parlak altın tutamları gibi görünmesine neden oluyordu.

Ama en çok şaşılacak şey *varlığıydı*. Hyacinth yaklaşık olarak bir yıldır her salı günü Kontes'i ziyaret ediyordu ve bu sadece ikinci karşılaşmalarıydı. Hatta genç kız onun bilerek kendisini görmezden geldiğini bile düşünmüştü.

Bu da beraberinde şu soruyu getiriyordu: Neden şimdi? Selamlaşmalar haricinde ilk defa Smythe-Smith Müzikali'nde konuşmuşlardı ve işte şimdi genç adam büyükannesinin oturma salonundaydı... Hyacinth'in haftalık ziyaretlerinden birine denk gelecek şekilde.

"Nihayet mi?" Gareth'ın sesinden ne kadar eğlendiği belli oluyordu. "Geçen cuma yaptığım ziyareti unutmuş olamazsın." Genç kıza kayan bakışlarında ikna edici bir ifade vardı. "Hafızasını yitiriyor olabilir mi sizce Bayan Bridgerton? Ne de olsa, kaç yaşında olabilir, doksanı geçmiştir herhalde..."

Leydi D'nin bastonu genç adamın ayak parmaklarının tam dibinde gümledi. "Henüz yaklaşmadım bile sevgili oğlum ve uzuvlarına kıymet veriyorsan bir daha bu şekilde konuşmamalısın."

Hyacinth, "Agatha Danbury'nin İncil'i," diye mırıldandı. Genç adam ona bakıp gülümsediğinde buna çok şaşırdı çünkü söylediğinin duyulacağını düşünmemişti, dahası bu gülümseme Gareth'ı çok genç ve masum göstermişti, kaldı ki Hyacinth onun bu iki sıfatla da uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordu.

Yine de...

Hyacinth başını iki yana sallamamak için kendini zor tuttu. Her zaman bir *yine de* vardı. Leydi D'nin nihayet demesini bir yana koyarsa, genç adam Danbury Malikânesi'nin düzenli

bir ziyaretçisiydi. Onun serseri gibi davranmasının sebebinin sosyete olup olmadığını merak etti. Gerçekten şeytani biri olsa büyükannesine böylesine bir bağlılık göstermezdi. Smythe-Smith Müzikali'nde bu konudaki yorumunu dile getirmiş, ancak Gareth hemen konuyu değiştirmişti.

Gareth St. Clair tam bir bulmacaydı. Ve Hyacinth bulmacalardan nefret ederdi.

Aslında hayır, bulmacalara bayılırdı.

Tabii çözeceğinden eminse.

Bahsi geçen bulmaca, odanın diğer ucuna salına salına yürüyüp eğilerek büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu. Hyacinth'in bakışları genç adamın –cam yeşili ceketinin ensesiyle birleştiği yerde kıvrılan– küçük atkuyruğuna takıldı.

Genç adamın terzi gibi şeyler için çok fazla parası olmadığını ve büyükannesinden hiçbir şey istemediğini biliyordu ama yine de giydiği ceket üzerine mükemmel oturmuştu.

"Bayan Bridgerton..." Gareth koltuğa oturup bacak bacak üzerine attı. "Bugün günlerden salı olmalı."

Hyacinth, "Öyle olmalı," diyerek ona katıldı.

"Priscilla Butterworth nasıl?"

Hyacinth onun hangi kitabı okuduklarını bilmesi üzerine tek kaşını kaldırdı. "Sarp kayalıklara doğru koşuyor. Bilmek istiyorsanız söyleyeyim, kızcağızın güvenliğinden endişe ediyorum." Bir an düşünüp ilave etti: "Daha doğrusu, okuyacağımız on bir bölüm olmasa ederdim."

Genç adam, "Yazık," dedi. "Ölse kitabın sonu daha ilginç bir hal alırdı."

"O halde siz de okudunuz kitabı."

Genç adam uzunca bir süre *şaka yapıyor olmalısın* dercesine ona baktı ve sonra, "Büyükannem onu ziyaret ettiğim her çarşamba hikâyeyi bana tekrar etmeyi seviyor. Ki onu her çarşamba ziyaret ediyorum," dedi. Dik bakışlarını Leydi D'ye çevirdi. "Çoğu cuma ve pazar da dahil."

Yaşlı Kontes, "Geçen pazar gelmedin," dedi.

Gareth boş bir yüz ifadesiyle, "Kiliseye gittim," diye cevap verdi.

Hyacinth'in yediği bisküvi neredeyse boğazında kalıyordu.

Genç adam ona dönerek, "Kilisenin çatısına düşen yıldırımı fark etmediniz mi?" diye sordu.

Hyacinth çayından bir yudum alıp boğazını temizledi ve tatlı bir şekilde gülümsedi. "O esnada kendimi adamışçasına vaazı dinliyordum."

Leydi D, "Geçen haftaki konuşma yağcılıktan ibaretti," dedi. "Bana kalırsa papaz yaşlanıyor artık." Gareth'ın bir şeyler söyleyeceğini hissedince bastonuyla havada bir kavis çizdi. "Sakın ola *sen böyle söylüyorsan* ile başlayan bir cümle kurayım deme," diyerek torununu uyardı.

Genç adam, "Bunu hayal bile etmem," diyerek itiraz etti.

"Tabii ki edersin. Etmesen benim torunum olmazdın." Hyacinth'e dönüp, "Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Genç kız ellerini kucağında kenetleyip, "Bu soruya verilebilecek doğru bir cevap yok bence," dedi.

Leydi D onaylarcasına, "Akıllı kız," dedi.

"Ustamdan öğreniyorum."

Leydi D'nin gözlerinin içi gülüyordu. "Özünde çok arsız." Başıyla Gareth'ı işaret ederken zoolojik bir türden bahsediyormuşçasına sözlerine devam etti. "Gerçekten istisnai bir torun. Daha fazlasını isteyemezdim."

Hyacinth onayladığını belirten ama aslında tam anlamıyla onay anlamı taşımayan bir şeyler mırıldanırken, Gareth da eğlenerek onu süzüyordu.

Leydi Danbury elini umursamaz bir edayla havada salladı. "Tabii ciddi bir yarışta olduğu da pek söylenemez. Torunlarımın kalanı toplamda üç beyni paylaşarak idare etmeye çalışıyorlar."

Hayatta olan tam on iki torunu olduğu düşünülürse bunun bir iltifat olduğu söylenemezdi.

Gareth, "Bazı hayvanların yavrularını yediklerini duymuştum," diye mırıldandı.

Büyükannesi bu yorumu duymazdan gelerek, "Bugün salı olduğuna göre sen neden geldin?" diye sordu.

Gareth cebindeki defteri yokladı. Caroline verdiğinden beri bu defterin varlığı o kadar merakını uyandırmıştı ki büyükannesinin Hyacinth'le yaptığı haftalık buluşmaları tamamen unutmuştu. Daha net düşünebilseydi, genç kızın ayrılacağı daha geç bir saatte gelirdi.

Ama şu anda burada olduğuna göre gelişiyle ilgili bir sebep belirtmesi gerekiyordu. Yoksa –Tanrı korusun– büyükannesi buraya gelme sebebinin Bayan Bridgerton olduğunu düşünecekti ve onu bu fikirden caydırması aylar sürebilirdi.

Yaşlı Kontes o eşsiz üslubuyla, "Sorun ne çocuk?" diye sordu. "Konuş bakalım."

Gareth dönüp Hyacinth'e baktı ve "Neden büyükannemi ziyaret ediyorsun?" dedi.

Genç kız omzunu silkti. "Çünkü ondan hoşlanıyorum." Sonra da öne doğru eğilerek ekledi: "Peki siz neden onu ziyaret ediyorsunuz?"

Genç adam, "Çünkü o benim..." derken duraksadı. Onu sadece büyükannesi olduğu için ziyaret etmiyordu. Leydi Danbury onun için birçok şey ifade ediyordu –hatta huysuz olsa da varlığının belalı sebebiydi– ama hiçbir zaman onu ziyaret etmek bir görev olmamıştı. Bakışlarını Hyacinth'den ayırmaksızın, "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye cevap verdi.

Genç kız gözlerini kırpmaksızın, "Bu iyi," dedi.

Ve sanki bir yarıştalarmış gibi bakışlarını birbirlerinden kaçırmadan bir süre öylece durdular.

"Konuştuğunuz konuya hiçbir itirazım olmasa da siz ikiniz neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına?" Leydi Danbury'nin sesi epeyce yüksek çıkmıştı.

Hyacinth arkasına yaslandı ve hiçbir şey olmamış gibi yaşlı

kadına baktı. Kaygısız bir sesle, "Hiçbir fikrim yok," dedi. Elindeki fincanı tabağına bırakarak ekledi: "Bana bir soru sordu."

Gareth merakla genç kızı izliyordu. Büyükannesi çok zor bir kadındı ve Hyacinth Bridgerton her salı onunla birlikte olmayı tercih ediyorsa, bu kesinlikle onun lehine bir puan demekti. Birinden çok zor hoşlandığı gerçeği bir yana, Leydi D mümkün olan her fırsatta genç kıza samimi övgüler yağdırıyordu. Elbette bunun bir sebebi de çöpçatanlık çalışmalarıydı. Yaşlı Kontes hiçbir zaman incelik ve nezaketiyle tanınmazdı.

Ama yine de geçen yıllar Gareth'a tek bir şey öğrettiyse... Bu da büyükannesinin şaşmaz bir insan sarrafı olduğuydu. Ve zaten günlük de İtalyanca yazılmıştı. Önemli bir sır içeriyorsa bile Bayan Bridgerton bunu asla anlayamazdı.

Kararını vermiş bir şekilde elini cebine soktu ve defteri çıkardı.

DÖRT

Hyacinth'in hayatının en az Priscilla Butterworth'unki kadar heyecanlı bir hale geldiği bölüm.

Sarp kayalıklar olmaksızın elbette...

Hyacinth, Bay St. Clair'in tereddüt edişini ilgiyle izledi. Genç adam büyükannesine dönmeden önce mavi gözlerini neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kısarak ona son kez bakmıştı. Hyacinth çok fazla ilgili görünmemeye çalışıyordu. Belli ki genç adam anlatmak istediği konudan onun yanında söz edip etmeme konusunda kararsızdı ve Hyacinth herhangi bir şey söyleyip onu bölerse Gareth'ın sessizliğini koruyacağından şüpheleniyordu.

Ama görünen o ki sınavı geçmişti çünkü kısa bir sessizliğin ardından genç adam uzanıp cebinden küçük, deri kaplı bir defter çıkardı.

Leydi Danbury defteri eline alarak, "Bu nedir?" diye sordu.

Genç adam, "Büyükanne St. Clair'in günlüğü," diye cevap verdi. "Bu akşamüzeri Caroline getirdi. George'un eşyalarının arasında bulmuş."

Leydi D, "Bu İtalyanca," dedi.

"Evet, farkındayım."

"Demek istediğim, bunu neden bana getirdin ki?" diye sabırsızca sordu yaşlı Kontes.

Gareth ona hafifçe gülümsedi. "Bana daima her şeyi bildiğini söylersin, her şeyi olmasa da herkesi."

Hyacinth yardımcı olmak istercesine, "Daha bugün bana da aynısını söylemiştiniz," dedi.

Bay St. Clair'in, "Teşekkür ederim," derken belli belirsiz patronluk taslayan bakışları, Leydi D'nin dik bakışlarıyla aynı anda genç kıza çevrilmişti.

Hyacinth olduğu yerde kımıldandı. Sebebi Leydi D'nin bakışları değildi; buna aldırmıyordu. Sadece Bay St. Clair'in tenezzülünü hak etmiş olmaktan nefret ediyordu.

Genç adam büyükannesine dönerek, "Saygıdeğer bir çevirmen tanıyor olabileceğini umuyordum."

"İtalyanca bilen mi?"

"Gerekli olan dil o gibi görünüyor."

"Hmmm." Leydi D parmaklarıyla masanın üzerinde ritm tutar gibi bastonuyla halıya vurmaya başladı. "İtalyanca Fransızca kadar yaygın değil, gerçi terbiyeli olan her insan..."

Hyacinth, "Ben İtalyanca okuyabiliyorum," diyerek araya girdi.

İki çift mavi göz aynı anda ona çevrildi.

"Şaka yapıyor olmalısın." Bay St. Clair'in bu yorumu, büyükannesinin şaşkınlık dolu nidasından hemen önce gelmişti. "Okuyabiliyor musun?"

Genç kız omuzlarını dikleştirerek, "Hakkımdaki her şeyi bilmiyorsunuz demek ki," dedi. Bu sözler elbette Leydi D'ye söylenmişti, ne de olsa Gareth bunu zaten iddia edemezdi.

Yaşlı Kontes sert bir sesle, "Tabii ki bilmiyorum," dedi.

"Küçükken İtalyan bir mürebbiyem vardı," dedi genç kız. "Bana dilini öğretmek onu oyalıyordu. Akıcı değilim elbette. Fakat birkaç sayfa incelediğimde genel anlamı çıkarabilirim."

Gareth büyükannesinin elinde olan defteri başıyla işaret ederek, "Bu birkaç sayfadan fazlası," dedi.

Hyacinth hırçın bir tonda, "Orası belli," diye cevap verdi. "Ama tek oturuşta birkaç sayfadan fazlasını okumam beklenmiyordur herhalde. Ayrıca eski Romalıların kullandığı tarzda bir lisan da kullanmamıştır, öyle değil mi?"

Genç adam kelimeleri yaya yaya, "O zaman Latince olurdu," dedi.

Hyacinth dişlerini sıktı. "Elbette."

Leydi Danbury, "Tanrı aşkına oğlum, ver şu defteri kıza," diye kestirip attı.

Gareth defterin hâlâ onda olduğunu belirten bir işaret yaptı. Ayağa kalkıp küçük günlüğü yaşlı Kontes'in elinden alıp Hyacinth'e döndü. Bir an için duraksadı, ancak tereddüdü o kadar kısa süreliydi ki genç kız direkt olarak onun yüzüne bakıyor olmasaydı bunu fark edemezdi.

Defteri genç kıza uzatan Gareth, "Bayan Bridgerton..." diye mırıldandı.

Hyacinth defteri eline aldığında, basit bir günlükten çok daha fazla anlam ifade eden bir şeyi elinde tutuyormuşçasına titredi.

"Üşüdünüz mü Bayan Bridgerton?" diye sordu genç adam.

Bakışlarını ona çevirmemek için defteri bir bahane olarak kullanan genç kız kafasını iki yana salladı. "Sayfalar biraz eskimiş," diyerek dikkatlice bir yaprak çevirdi.

"Peki ne diyor?" diye sordu Gareth.

Hyacinth dişlerini sıktı. Baskı altında iş yapmak zaten eğlenceli bir şey değildi ve Gareth St. Clair ensesinde nefes alıp verirken çalışmak tamamen imkânsızdı.

Leydi D, "Bırak biraz nefes alsın," diye çıkıştı.

Genç adam biraz uzaklaşsa da bu Hyacinth'in rahatlamasına yetmemişti.

Çok geçmeden Gareth tekrar, "Eeee?" diye yineledi.

Yazıların anlamını çözmeye çalışırken genç kızın başı hafifçe öne arkaya gidip geliyordu. "Yaklaşmakta olan düğünüyle ilgili. Sanırım büyükbabanızla..." Doğru kelimeleri bulabil-

mek için sayfayı tararken dudağını ısırdı. "Üç hafta içinde evlenecekmiş. Tören İtalya'da olacakmış."

Gareth kafasını sallayarak, "Ve?" diye sordu onu dürtercesine.

"Ve..." Hyacinth konsantre olup bir şeyi düşündüğü zamanlarda hep yaptığı üzere burnunu kırıştırdı. Çok etkileyici bir görünüm sergilemediğini biliyordu ama buna karşı tek alternatifi hiç düşünmemekti ki bu seçeneği hesaba bile katmıyordu.

Leydi Danbury dayanamayıp, "Ne diyor?" diye sordu.

Hyacinth, "*Orrendo orrendo...*" diye mırıldandı. "Hah tamam. Bu evlilikle ilgili mutlu değilmiş."

Leydi D, "Kim olurdu ki?" dedi. "Adam tam bir ayıymış. Bu odada onunla aynı kanı taşıyanlar beni affetsin."

Gareth bu sözleri duymazdan geldi. "Başka ne diyor?"

"Size dedim, bu dilde çok akıcı değilim. Çalışmak için zamana ihtiyacım var."

Yaşlı Kontes, "Defteri evine götür o halde," dedi. "Nasıl olsa yarın Gareth'ı göreceksin."

Hyacinth, "Görecek miyim?" diye sorarken aynı anda Bay St. Clair de "Görecek mi?" dedi.

Leydi D torununa dönerek, "Yarın bana Pleinsworth şiir okuma toplantısında eşlik edeceksin," diye açıkladı. "Yoksa unuttun mu?"

Gareth'ın bir şeyler söylemek üzere sıkıntıyla ağzını açıp kapamasını keyifle seyreden Hyacinth arkasına yaslandı. Genç adamın balık gibi göründüğünü düşündü. Yunan tanrılarının yüz hatlarına sahip bir balık ama neticede balık.

"Gerçekten..." diye söze başladı Gareth. "Korkarım..."

Leydi D, "Geleceksin," diyerek onun cümlesini tamamladı. "Söz verdin."

Bu sözler üzerine genç adam gerildi. "Hiç sanmıyorum..."

"Söz vermemiş olsan bile, söz vermen gerekirdi ve beni seviyorsan..."

Hyacinth kahkahasını bastırabilmek umuduyla öksürdü ve Bay St. Clair dönüp aksi bakışlarını ona çevirdiğinde sırıtmamak için kendini zor tuttu.

Genç adam, "Öldüğüm zaman mezar taşımda aynen şöyle yazacak: Hiç kimse sevmezken, büyükannesini seven bir tek o oldu."

Büyükannesi, "Peki yanlış bunun neresinde?" diye sordu.

"Tamam, orada olacağım."

Hyacinth, "Kulaklarınız için pamuk getirin," diye bir tavsiyede bulundu.

Genç adam donakaldı. "Geçen geceki müzikalden daha kötü olamaz herhalde."

Hyacinth dudağının kenarının keyifle yukarı kıvrılmasına engel olamadı. "Leydi Pleinsworth *bir zamanlar* Smythe-Smith kızlarından biriydi."

Odanın diğer ucundan Leydi Danbury'nin keyifle kıkırdadığı duyuldu.

Hyacinth ayağa kalkarak, "Eve gitsem iyi olacak," dedi. "Yarın akşamüzeri sizi görmeden önce giriş bölümünü çevirmeye çalışacağım Bay St. Clair."

"Şükranlarımı sunuyorum Bayan Bridgerton."

Genç kız başıyla onaylayıp kapıya doğru yürürken, göğsüne çöreklenen sersemletici hissi görmezden gelmeye çalışıyordu. Tanrı aşkına söz konusu olan sadece bir defterdi.

Ve karşısındaki de sadece bir erkekti.

Onu etkilemek için hissettiği bu baskı çok rahatsız ediciydi. Aklını ve zekâsını ona kanıtlamak için bir şeyler yapmak istiyor, o belli belirsiz alaycı bakışlardan daha farklı bir biçimde kendisine bakmasını sağlamak istiyordu.

Bay St. Clair, "Sizi kapıya kadar geçirmeme izin verin," diyerek onu takip etti.

Hyacinth arkasını döndüğünde şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini hissetti. Genç adamın bu kadar yakınında olduğunu fark etmemişti. "Ben... Ah..."

Sorun gözlerinde, diye düşündü. O kadar parlak ve mavilerdi ki düşüncelerini açıkça yansıtmaları gerekirdi, fakat Hyacinth aksine kendi düşüncelerinin bu gözler tarafından kolaylıkla okunabildiğini hissediyordu.

"Evet?" diye mırıldanan genç adam bir eliyle Hyacinth'in dirseğini tuttu.

Genç kız başını iki yana salladı. "Bir şey yok."

Gareth onu girişe yönlendirirken, "Bayan Bridgerton," diye söze başladı. "Sizin söyleyecek kelime bulamadığınızı hiç hatırlamıyorum. Tabii geçen gece hariç."

Genç kız gözlerini kısarak ona baktı.

Gareth yardımcı olmak istercesine, "Müzikalde," diye açıkladı. "Çok tatlıydı." Rahatsız edici bir şekilde gülümsedi. "Sizce de tatlı değil miydi?"

Hyacinth dudaklarını birbirine bastırdı. "Beni çok az tanıyorsunuz Bay St. Clair."

"Şöhretiniz sizden önde gidiyor."

"Sizinki de."

"Teslim oluyorum Bayan Bridgerton."

Ama nedense genç kız kendini hiç de kazanmış gibi hissetmiyordu.

Hizmetçisinin kapıda beklediğini görünce dirseğini hafifçe çekerek genç adamdan uzaklaştı. "Yarına kadar Bay St. Clair."

Ve kapı arkasından kapandığında onun, "*Arrivederci*,"* dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Hyacinth eve varır.
Annesi onu beklemektedir.
Ve bu hiç hayra alamet değildir...

Violet Bridgerton, "Charlotte Stokehurst evleniyor," diye belirtti.

Hyacinth eldivenlerini çıkarırken, "Bugün mü?" diye sordu.

---

* Hoşça kal.

Annesi ona ters ters baktı. "Nişanlanmış. Annesi bana bu sabah söyledi."

Genç kız etrafına bakındı. "Beni kapıda mı bekliyordun?"

Violet, "Renton Kontu'yla," diye ekledi. "Renton."

"Çayımız var mı?" diye sordu genç kız. "Eve kadar yürüdüm ve çok susadım."

Violet ellerini umutsuzca iki yana açarak, "Renton!" diye bağırdı. "Beni duydun mu?"

Hyacinth, "Renton," diye tekrarladı. "Ayak bilekleri çok kalın."

"O..." Violet birden duraksadı. "Neden adamın ayak bileklerine bakıyordun?"

"Görmemek mümkün değil ki." İçinde günlüğün de olduğu küçük el çantasını hizmetkârına verip, "Bunu odama götürür müsün lütfen?" dedi.

Violet hizmetçi uzaklaşana kadar bekledi. "Oturma odasına çay servisi yapılmasını söyledim ve Renton'un ayak bileklerinde hiçbir sorun yok."

Hyacinth omuz silkti. "Şişkin şeyleri seviyorsan o başka."

"Hyacinth!"

Genç kız yorgun bir şekilde içini çekerek annesini oturma odasına doğru takip etti. "Anne altı tane evli çocuğun var ve hepsi de seçimlerinden ötürü oldukça mutlu. Neden beni uygun olmayan bir birleşmeye zorlayıp duruyorsun?"

Violet oturdu ve kızı için bir fincan çay koydu. "Seni zorlamıyorum. Ama Hyacinth... En azından biraz etrafına bakamaz mısın?"

"Anne ben..."

"Veya benim hatırım için bakıyormuş gibi yapamaz mısın?"

Hyacinth gülümsemeden edemedi.

Violet fincanı tutarak içine dolu dolu bir kaşık şeker ilave etti. Hyacinth ailede çayını şekerle içen tek kişiydi ve daima ekstra şeker konmasını tercih ediyordu.

Genç kız teşekkür ederek çayından bir yudum aldı. Tercih ettiği sıcaklıkta olmasa da içmeye devam etti.

"Hyacinth..." Annesinin bu ses tonu karşısında her zaman kendini suçlu hissederdi. "Biliyorsun ki ben sadece seni mutlu görmek istiyorum."

Hyacinth, "Biliyorum," diye cevap verdi. Sorun da buydu. Annesinin gerçekten tek isteği onu mutlu görmekti. Eğer Violet onu sosyal ya da maddi bir zafer kazanmak adına zorluyor olsaydı, bunu görmezden gelmek çok daha kolay olurdu. Ama hayır, annesi onu gerçekten çok seviyordu ve esas istediği evlenmesi değil mutlu olmasıydı. Hyacinth işte sırf bu yüzden annesinin iç geçirmelerine karşı güleryüzlü ifadesini korumak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Violet, "Birlikte olmaktan hoşlanmadığın biriyle evlenmeni asla istemem," diye devam etti sözlerine.

"Biliyorum."

"Ve eğer doğru insanla karşılaşmazsan evlenmemenden hiç rahatsız olmam, aksine son derece mutlu olurum."

Hyacinth annesine şüphe dolu gözlerle baktı.

Violet, "Tamam, son derece mutlu olmayabilirim," diye itiraf etti. "Ama biliyorsun ki uygun olmayan biriyle evlenmen için sana asla baskı yapmam."

"Biliyorum," diye cevap verdi genç kız yeniden.

"Ama hayatım, eğer etrafına bakmazsan, asla birini bulamazsın."

Hyacinth, "Bakıyorum!" diye itiraz etti. "Bu hafta hemen hemen her gece dışarıdaydım. Hatta dün gece Smythe-Smith Müzikali'ne bile gittim ki ona sen bile katılmadın."

Violet öksürdü. "Korkarım biraz üşütmüşüm."

Hyacinth cevap vermedi ama bakışları ne düşündüğünü anlatmaya yetiyordu.

Violet uygun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Duyduğuma göre Gareth St. Clair'in yanına oturmuşsun," dedi.

Hyacinth, "Senin her yerde casusların mı var?" diye homurdandı.

Annesi, "Hemen hemen," dedi."Hayatı kolaylaştırıyorlar."

"Seninkini kolaylaştırıyorlardır belki de."

"Ondan hoşlandın mı?"

Hoşlanmak mı? Bu çok garip bir soruydu. Bay St. Clair'den hoşlanmış mıydı? Büyükannesinin günlüğünü çevirmeyi kabul etmesinden sonra bile onun içten içe kendisine güldüğünü düşünmekten hoşlanmış mıydı? Onun aklından geçenleri anlayamamaktan ya da yanındayken kendinde değilmiş gibi hissetmekten hoşlanmış mıydı?

Annesi, "Eee?" dedi.

Hyacinth, "Biraz," diye cevap verdi.

Violet tek kelime bile etmedi ama gözlerindeki parlama genç kızın tüm hücrelerinin ürpermesine neden oldu.

Hyacinth, "Sakın!" diyerek uyarıda bulundu.

"Senin için harika bir eşleşme olurdu."

Genç kız annesine iki kafalı birini görmüşçesine baktı. "Delirdin mi anne? Onun şöhretini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Violet umursamazca elini havada salladı. "Evlendiğiniz zaman şöhretinin önemi kalmaz."

"Eğer opera sanatçıları ve benzerleriyle görüşmeye devam ederse önemi olur."

"Görüşmez."

"Bundan nasıl emin olabilirsin ki?"

Violet bir an duraksadı. "Biliyorum. Sanırım bu içime doğuyor."

Hyacinth büyük bir özenle, "Anne..." diye söze başladı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun..."

"Cümleye bu şekilde başladığın zaman neden arkasından kötü bir şey gelmesini bekliyorum acaba?"

Hyacinth, "Ama," diyerek onun sözünü kesti. "İçine doğan

bir hisse dayalı olarak biriyle evlenmeye karar vermeyi reddedersem lütfen beni affet."

Violet umursamaz bir tavırla çayından bir yudum aldı. "Senin içine doğacak bir histen sonraki en iyi seçenek bu. Ayrıca özellikle söylemem gerekiyorsa bu gibi konulardaki hislerime güvenebilirsin." Kızının kuru yüz ifadesini fark ederek ekledi: "Hislerim beni bugüne kadar hiç yanıltmadı."

Genç kız bunun doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Tabii ki sadece kendine. Eğer bunu yüksek sesle söylerse annesi, Bay St. Clair çığlıklar atarak kaçana kadar bunu açık bir çek olarak kullanırdı.

Düşüncelerini toparlamak adına normalden biraz daha fazla duraksayarak, "Anne," dedi. "Bay St. Clair'in peşinden koşmayacağım. Benim için uygun biri değil."

"Kapına bir filin sırtında gelse bile, senin için uygun olan adamı fark edeceğinden pek emin değilim."

"Filin tepesinde olmasının, doğru erkeği başka bir yerde aramam gerektiğini anlamama yetecek bir ipucu olduğunu düşünürdüm."

"Hyacinth!"

"Ayrıca..." Genç kız, Gareth St. Clair'in alaycı tavırlarını düşünerek sözlerini sürdürdü: "Benden hoşlandığını pek sanmıyorum."

Violet yavrularını savunan dişi bir kuşun öfkesiyle, "Saçma," dedi. "Senden herkes hoşlanır."

Hyacinth bir an düşündü. "Hayır, herkes değil."

"Hyacinth, ben senin annenim ve biliyorum ki..."

"Anne, sen birileri benden hoşlanmasa bunu dile getirecek en son insansın."

"Ama..."

"Anne..." Genç kız kesin bir ifadeyle elindeki fincanı tabağına bıraktı. "Bunun konuyla alakası yok. Tüm dünyanın bana hayran olmamasını umursamıyorum. Eğer herkesin benden

hoşlanmasını isteseydim, daima nazik, terbiyeli, sıkıcı olmam gerekirdi ki bunun neresi eğlenceli?"

"Tıpkı Leydi Danbury gibi konuşuyorsun."

"Leydi Danbury'den hoşlanıyorum."

"Ondan ben de hoşlanıyorum ama *bu* onu kızım olarak görmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Anne..."

"Bay St. Clair'in peşine düşmeyeceksin çünkü ondan korkuyorsun."

Hyacinth'in nefesi kesildi. "Bu doğru değil."

Violet halinden memnun bir ifadeyle, "Tabii ki doğru," dedi. "Neden daha önce fark edemedim bilemiyorum. Ve seni korkutan ilk kişi *o* değil."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Neden hâlâ evlenmedin?"

Hyacinth sorunun saçmalığı karşısında gözlerini kırpıştırarak, "Pardon, anlayamadım?" dedi.

Violet, "Neden bu zamana dek evlenmedin?" diye tekrarladı. "Acaba bunu gerçekten istiyor musun?"

"Elbette istiyorum." Gerçekten istiyordu. Hatta şu ana kadar fark etmediği kadar çok istiyordu. Annesine baktığında evin reisini gördü... Gözlerine yaşlar dolmasına sebep olacak bir yoğunlukta ailesini seven kadını. Ve tam o anda aynı yoğunlukla birilerini sevmek istediğini hissetti. Çocukları olmasını, bir aile kurmayı arzu ediyordu.

Fakat *bu* yoluna çıkacak ilk erkekle evleneceği anlamına gelmiyordu. Hyacinth tam anlamıyla pratik bir insandı, âşık olmasa da kendisine bir şekilde uyan biriyle evlendiğinde mutlu olabilirdi. Ama Tanrı Aşkına, bir erkekte azıcık zekâ pırıltısı arayarak çok mu şey istiyordu?

Annesinin sadece iyiliğini istediğini bildiğinden ses tonunu yumuşatarak, "Anne," diye söze başladı. "Evlenmeyi istiyorum. Yemin ederim ki istiyorum. Ve açıkçası etrafıma bakıyorum."

Violet kaşlarını kaldırdı. "Açıkçası derken?"

Hyacinth savunmaya geçerek, "Altı tane evlilik teklifi aldım," dedi. "Hiçbirinin uygun olmaması benim suçum değil."

"Kesinlikle."

Genç kız şaşkınlıkla dudaklarının aralandığını hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

"Elbette onların hiçbiri uygun değildi. Yarısı servetinin peşindeydi, diğer yarısı ise bir aya kalmadan tarafından parçalara ayrılabilirdi."

Genç kız, "En küçük çocuğuna ne kadar da şefkat gösteriyorsun!" diye mırıldandı. "Bu beni mahvediyor."

Violet bir leydiye yakışmayan şekilde homurdandı. "Ah, lütfen Hyacinth, ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun ve haklı olduğumu da. O adamlardan hiçbiri senin ayarında değildi. Sana dengin gerekiyor."

"Benim de sana anlatmaya çalıştığım şey bu."

"Asıl sorum şu: Neden sadece yanlış erkekler seninle evlenmek istiyorlar?"

Hyacinth ağzını açtı fakat verecek bir cevabı yoktu.

"Dengini bulmak istediğini söylüyorsun ve gerçekten böyle düşündüğüne inanıyorum, fakat gerçek şu ki Hyacinth, ne zaman kendine eş olabilecek biriyle tanışsan onu iterek uzaklaştırıyorsun."

Hyacinth pek de ikna edici olmayan bir sesle, "Uzaklaştırmıyorum," dedi.

"Onları cesaretlendirmediğin de ortada." İlgi ve itiraz dolu bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun Hyacinth ama herhangi bir sohbette yönlendiren kişi olmayı sevdiğini gayet iyi biliyorum."

Genç kız, "Kim sevmez ki?" diye mırıldandı.

"Dengin olan bir erkek senin yönlendirmelerine asla izin vermeyecektir."

Hyacinth, "Ama zaten benim istediğim bu değil ki..." diye itiraz etti.

Violet içini çekti. Ama konuşmaya başladığında sesi sevgi doluydu. "Keşke doğduğun gün kendimi nasıl hissettiğimi sana anlatabilseydim."

Hyacinth yumuşak bir sesle, "Anne?" diye sordu. Konu çok ani değişmişti, bu nedenle annesinin söyleyeceği şey her neyse, tüm hayatı boyunca duyduklarının hepsinden daha önemli olduğunu hissediyordu.

"Baban öldükten çok kısa bir süre sonraydı. Ve çok üzgündüm. Sana ne kadar kederli olduğumu anlatmam mümkün değil. İnsanın içini kemiren, onu zayıflatan bir keder..." Ağlamamaya çalışan bir insanın yapacağı şekilde yutkundu. "Yani yapılabilecek hiçbir şey yoktur. Hissetmediğin sürece birinin sana bu duyguyu açıklayabilmesi imkânsız."

Hyacinth annesini asla tam olarak anlayamayacağını bilse de kafasını salladı.

"O son bir ay boyunca kendimi nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum." Violet'in sesi yumuşadı. "Seninle ilgili ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Yedi tane çocuğum olmuştu, birine söylesen bu konuda uzman olduğumu düşünürdü. Fakat birdenbire her şey yeni bir hal alıvermişti. Senin bir baban olmayacaktı ve ben çok korkuyordum. Senin için her şey olmak zorundaydım. Sanırım ağabeylerin ve ablaların için de her şey olmak zorundaydım, fakat bu farklıydı. Seninle..."

Hyacinth'in tek yapabildiği bakışlarını kaçırmaksızın annesini seyretmekti.

Violet tekrar, "Çok korkuyordum," dedi. "Bir şekilde seni başarısızlığa uğratacağımdan çok korkuyordum."

Hyacinth, "Uğratmadın," diye fısıldadı.

Violet dalgın bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum. Sonuçta ortaya ne kadar iyi bir şey çıktığına baksana."

Genç kız dudaklarının titrediğini hissetti ama gülse mi ağlasa mı bilmiyordu.

Violet bakışlarında kararlı bir ifadeyle, "Ama sana anlatmaya çalıştığım şey bu değil," dedi. "Sana söylemek istediğim şey, doğduğunda ve seni kollarıma verdiklerinde, her şey çok garipti çünkü babanın kopyası olacağından emindim. Sana bakıp onun yüzünü göreceğimden ve bunun cennetten gönderilmiş bir işaret olacağından emindim."

Hyacinth annesini seyrederken derin bir nefes aldı ve onun bu hikâyeyi daha önce neden hiç anlatmadığını merak etti. Ya da ona bunu neden daha önce sormadığını.

Violet, "Ama benzemiyordun," diye devam etti sözlerine. "Daha çok bana benziyordun. Ve sonra... Ah Tanrım, sanki dünmüş gibi hatırlıyorum, gözlerimin içine baktın ve göz kırptın. Tam iki kez."

Genç kız bunun neden bu kadar önemli olduğunu düşünerek, "İki kez mi?" diye tekrarladı.

"Evet, tam iki kez." Kızına bakarken dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu bu kadar net hatırlamamın tek sebebi, bana çok bilinçli bir biçimde bakmandı. Çok garip bir şeydi. Bana öyle bir bakış attın ki *ben ne yaptığımı tam olarak biliyorum* der gibiydin."

Hyacinth'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

Violet başını sallayarak, "Sonra da ciyak ciyak ağlamaya başladın," dedi. "Tanrım, duvarların çatlayacağını düşünmüştüm. Ve gülümsedim ki bu baban öldüğünden o ana dek ilk gülümseyişimdi."

Violet derin bir nefes alarak çayına uzandı. Hyacinth her ne kadar sözlerine devam etmesini deli gibi arzulasa da annesinin sessizliğe ihtiyacı olduğunu bir şekilde hissetmişti.

Dolu dolu bir dakika bekledikten sonra, "Ve sonra..." diye devam etti Violet sözlerine. "Benim için çok değerli oldun. Bütün çocuklarımı seviyorum ama sen..." Kızının gözlerinin içine baktı. "Sen beni kurtardın."

Hyacinth'in göğsü sıkıştı. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyor-

du. Sadece annesinin yüzüne bakabiliyor, onun sözlerini dinlerken Violet Bridgerton'un çocuğu olduğu için şükrediyordu.

Violet, "Bazı yönlerden olmam gerekenden daha koruyucu oldum sana karşı," dedi. Hafifçe gülümseyerek sözlerini sürdürdü: "Bazen de çok müsamahakâr davrandım. O kadar bereketliydin ve etrafındaki dünyayı nasıl dolduracağından o kadar emindin ki. Doğanın gücü gibiydin ve ben de senin kanatlarını kırmak istemedim."

"Teşekkür ederim." Hyacinth'in sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki buna kendisi bile şaşırdı.

"Ama bazen *bunun* seni etrafındaki insanlardan soyutlayıp soyutlamadığını merak ediyorum."

Hyacinth birden kendini çok kötü hissetti.

Violet onun yüzündeki yaralı ifadeyi görünce hemen, "Hayır, hayır," dedi. "Çok naziksin, ilgilisin ve insanların fark ettiğinden çok daha düşüncelisin. Ama... Ah tatlım, bunu nasıl açıklayabileceğimi bilemiyorum." Derin bir nefes aldı, doğru kelimeleri ararken burnu kırıştı. "Aklına geleni söylemeye ve rahat davranmaya o kadar alışıksın ki..."

"Bunda yanlış olan ne?" Hyacinth'in sesi savunmada gibi değil, oldukça uysal çıkmıştı.

"Hiçbir şey. Keşke daha fazla insanda bu yetenek olsaydı." Violet ellerini kenetleyip sol başparmağıyla sağ elinin içini ovuşturmaya başladı. Hyacinth annesinin düşüncelere daldığında bu hareketi yaptığına defalarca kez şahit olmuştu.

Violet, "Ama bence olan şu..." diye devam etti. "Seni rahatsız edecek bir şey olduğunda onunla nasıl başa çıkacağını bilemiyorsun. Ve kaçıyorsun. Ya da savaşmaya değmeyeceğine karar veriyorsun." Gözlerinde nispeten teslim olmuş bir bakışla kızını süzdü. "Ve korkarım doğru erkeği hiçbir zaman bulamayacak olmanın sebebi de bu. Kendine izin vermeyeceksin."

Hyacinth kendini çok küçük, belirsiz ve özgüvensiz hissederek annesine uzun uzun baktı. Bu nasıl olmuştu? Kocalardan, düğünlerden ve bunların hayatındaki eksikliğinden

bahsedilecek, olağan bir konuşma beklerken, kendini bir anda ortaya açıkça serilmiş ve artık kim olduğundan emin olamaz halde bulmuştu...

Annesine dönerek, "Bu konuyu düşüneceğim," dedi.

"Bundan fazlasını isteyemem zaten."

BEŞ

Ertesi gün öğleden sonra, saygıdeğer Leydi Pleinsworth'un salonu.

Garip bir sebepten dolayı piyanoya ince dallar tutturulmuş ve küçük bir kız çocuğu kafasına boynuz takmıştır...

Bay St. Clair odaya göz gezdirme zahmetine bile katlanmaksızın doğrudan yanına gelince, "İnsanlar bana eşlik ettiğinizi düşünecekler," dedi Hyacinth.

Genç adam Hyacinth'in yanındaki boş sandalyeye otururken, "Saçma," diye cevap verdi. "Benim saygıdeğer bayanlara eşlik etmediğimi herkes bilir, kaldı ki bu bence sadece senin şöhretini arttırmaya yarar."

"Ben de alçakgönüllülüğün fazlasıyla önem verilen bir fazilet olduğunu düşünürdüm."

Genç adam ona nazik bir şekilde gülümsedi. "Sana bir kanıt sunmak istediğimden değil ama acı gerçek şu ki erkeklerin çoğu koyun gibidir. Biri nereye giderse, diğerleri de onu takip eder. Zaten sen de evlenmek istediğini söylememiş miydin?"

"Lider koyun olarak sizi seçip takip eden biriyle değil."

Bu cevabı duyan genç adamın yüzünde beliren şeytani gülümseme karşısında Hyacinth'in içinde, bu yüz ifadesinin

kadınları baştan çıkarmak üzere defalarca kullanıldığına dair bir his belirdi. Ve Bay St. Clair sanki gizli kapaklı bir şeyler ifşa edecekmişcesine öne doğru eğildi.

Hyacinth de dayanamayarak öne eğildi ve "Evet?" diye mırıldandı.

"Bir koyun gibi melemek üzereyim."

Hyacinth kahkaha atmamak için kendini tutmaya çalıştı, ancak tükürme sesine benzer bir ses çıkardığından bu oldukça hatalı bir hamle olmuştu.

Gareth tekrar arkasına yaslanırken, "Tam şu anda bir bardak süt içiyor olmayışın büyük şans," dedi.

Lanet olası adam hiç istifini bozmamıştı ve mükemmel bir görünüm sergiliyordu. Hyacinth bakışlarını ona çevirmek istedi, ancak bunu yapmadan önce gözlerindeki eğlenen ifadeyi silemeyeceğinden emindi.

Genç adam omzunu silkerek, "Burnundan fışkırabilirdi," dedi.

Genç kız az da olsa kendine gelebildiğinde, "Bu tip sözlerin bir bayanı etkileyecek türde olmadığını size kimse söylemedi mi?" dedi.

"Seni etkilemeye çalışmıyorum ki." Genç adam etrafa bakınırken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak, "Tanrım," dedi. "Bu da neyin nesi?"

Hyacinth onun baktığı tarafa döndü. Pleinsworth ailesinden bir sürü kişi –hatta biri çoban kıyafetiyle– içeri girmişti.

Gareth, "İşte bu çok ilginç bir tesadüf," diye mırıldandı.

Genç kız, "Melemeye başlama zamanınız gerçekten geldi galiba," diyerek ona katıldığını belirtti.

"Bunun bir şiir okuma toplantısı olduğunu sanıyordum."

Hyacinth yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. "Korkarım programlarında beklenmeyen bir değişiklik oldu."

"Vurgulu ölçü birimlerinden Küçük Bo Peep'e* mi geçtiler?" Şüphe dolu bir sesle ekledi: "Bu biraz abartılı geldi bana."

---

* Koyununu kaybeden bir çocuğun hikâyesini anlatan tekerleme.

Hyacinth ona esefle baktı. "Sanırım içinde yine de vurgulu ölçü birimi kullanılacak."

Genç adamın ağzı açık kalmıştı. "Peep mi kullanacak?"

Genç kız kafasını sallarken bir yandan da kucağındaki programı eline aldı. Sanki her şeyi açıklamaya yetecekmiş gibi, "Bu orijinal bir kompozisyon," dedi. "Harriet Pleinsworth tarafından yazılmış. Çoban, tek boynuzlu at ve Sekizinci Henry."

"Hepsi bir arada? Ve aynı anda mı?"

Genç kız başını sallayarak, "Şaka yapmıyorum," dedi.

"Tabii ki yapmıyorsun. Bu kadarını sen bile uyduramazdın."

Hyacinth bunu bir iltifat olarak almayı tercih etti.

Gareth programı ondan alırken, "Bana neden bunlardan biri verilmedi?" diye sordu.

Hyacinth etrafa göz gezdirerek, "Sanırım beylere verilmemesi kararı alınmış," dedi. "Aslında Leydi Pleinsworth'un ileri görüşlülüğünün takdir edilmesi gerek. Eğer sizi neyin beklediğini bilseydiniz, çoktan kaçmış olurdunuz."

Gareth oturduğu yerde kımıldandı. "Kapıları kilitlemişler midir?"

"Hayır ama büyükanneniz şimdi içeri girdi." Genç adamın dudaklarından kopan bir inleme sesi duyar gibi oldu. Yaşlı Kontesin oldukça gerilerde bir sandalyeye oturduğunu gördüğünde ise, "Buraya geliyor gibi görünmüyor," diye ekledi.

Gareth, "Tabii ki gelmez," dediğinde onunla aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Çöpçatan.

Neyse, zaten Leydi Danbury bu konuda hiçbir zaman incelik göstermemişti.

Hyacinth arkasına dönüp etrafa bakmaya devam ederken, yanına oturması için sandalye ayırdığı annesini görünce duraksadı. Violet onu görmemiş gibi davranarak –ki bunda başarılı olduğu pek söylenemezdi– Leydi Danbury'nin yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Hyacinth sessizce, "Pekâlâ," diye mırıldandı. Annesi de bu gibi konularda pek incelikli sayılmazdı, ama geçen akşamki konuşmalarından sonra Violet'in bu kadar da aşikâr davranmayacağını düşünmüştü.

Bu şekilde çöpçatanlık yapmadan önce aradan birkaç gün geçmesini bekleseydi bari.

Genç kız son iki günü annesiyle arasında geçen konuşmayı düşünerek geçirmişti. Evlilik pazarında geçirdiği süre boyunca karşılaştığı insanları hatırlamaya çalışmıştı. Çoğuyla iyi zaman geçirmişti... Aklına geleni söylemiş, insanları güldürmüş ve zekâsının takdir edilmesinden keyif almıştı.

Fakat beraberken kendini pek rahat hissetmediği birkaç kişi de olmuştu. Çok değil, sadece birkaç tane. İlk sezonunda, yanındayken dilinin bağlandığını düşündüğü bir centilmen olmuştu mesela. Genç adam hem zeki hem de yakışıklıydı ve ne zaman gözlerinin içine baksa, Hyacinth bacaklarının titrediğini hissetmişti. Ayrıca bir de geçen sene ağabeyi Gregory'nin okuldan arkadaşlarından biriyle tanışmıştı. Onun da çok zeki ve esprili olduğunu, hatta kendisine uygundan da öte göründüğünü itiraf etmeliydi. Kendi kendine ondan hiç hoşlanmadığını söylemiş, hatta annesine genç adamın hayvanlara karşı nazik olmadığını düşündüğünü iletmişti. Ama aslında gerçek...

Genç kız gerçeğin ne olduğunu bilmiyordu. Her ne kadar her şeyi bildiği izlenimini vermeyi sevse de doğrusu bu değildi.

Ama o erkekleri görmezden gelmiş, onlardan hoşlanmadığını söylemişti ama belki de sorun bu değildi. Belki de sadece onlarla olduğu zaman kendi hissettiklerinden ya da kendinden hoşlanmamıştı.

Kafasını kaldırıp Bay St. Clair'e baktığında, karşısında biraz sıkkın bir ifadeyle de olsa arkasına yaslanmış, Londra'daki bütün erkeklerin gıpta edeceği nazik ve sofistike bir erkek gördü.

Gareth St. Clair bu izlenimi pek çoğundan daha başarılı bir biçimde yansıtabiliyordu.

Genç adam, "Büyükbaş hayvanların ritmik satırlarıyla dolu bir akşam için oldukça ciddi görünüyorsun," dedi.

Genç kız şaşkınlıkla sahneye baktı. "İnekler de mi olacak yoksa?"

Genç adam küçük el broşürünü ona geri vererek, "Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum," dedi.

Hyacinth gülümsedi. Gareth St. Clair gerçekten komikti. Ve zekiydi. Ve şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde çok ama çok yakışıklıydı.

Tam o anda genç adamın, kendine uygun bir eşte aradığı tüm özelliklere sahip olduğunu fark etmişti.

Yüce Tanrım...

Genç adam aniden doğrularak, "İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim." Hyacinth'in sesi kurbağa vıraklaması gibi çıkmıştı. "Neden sordunuz?"

"Görünüşünüz..." Genç adam boğazını temizledi. "Sanki... Ah neyse. Üzgünüm. Bunu bir bayana söyleyemem."

Hyacinth alaycı bir tavırla, "Etkilemeye çalışmadığınız birine de mi?" diye sordu. Ama sesi çok zorlama çıkmıştı.

Garteh bir an için ona baktı ve "Peki," dedi. "Kusacakmış gibi görünüyorsunuz."

"Ben asla kusmam." Bakışlarını ondan kaçırdı. Gareth St. Clair bir eşte istediği her şeye sahip değildi. Olamazdı da. "Ayrıca bayılmam da. Hem de hiç."

Genç adam, "Şimdi de sinirli görünüyorsunuz," diye mırıldandı.

"Değilim." Hyacinth sesinin gün ışığı gibi ışıldarcasına çıkmasından oldukça memnundu.

Kendi kendine Gareth St. Clair'in berbat bir şöhreti olduğunu hatırlattı. Onlarca kadınla ilişkisi olmuş bir adamın yanında yer almayı gerçekten istiyor muydu? Ve Hyacinth evli olmayan pek çok kadının aksine *ilişki* kelimesinin içeriği-

ni tam olarak bilmiyordu. Yine de temel ayrıntıların çoğunu evli ablalarından öğrenmeyi başarmıştı. Daphne, Francesca ve Eloise doğru eş seçimiyle bu ilişkinin oldukça keyifli olduğu konusunda onu ikna etmişlerdi. Doğru eş *sadık koca* anlamına geliyordu onlara göre. Fakat Bay St. Clair bunun tam aksine onlarca kadınla ilişki kurmuştu.

Bu tip bir davranış kesinlikle sağlıklı değildi.

Ve onlarca kadın tabiri biraz abartılı olsa da Hyacinth onlarla nasıl yarışabilirdi ki? Son metresi, sesi kadar güzelliğiyle de ünlü İtalyan soprano Maria Bartolomeo'ydu. Violet Bridgerton bile kızının en az o kadın kadar güzel olduğunu iddia edemezdi.

Birinin gerdek gecesine bu şekilde kıyaslanacağını bilerek girmesi kimbilir ne kadar da acı verici bir durum olurdu.

Bay St. Clair'in içini geçirerek, "Sanırım başlıyor," dediğini duydu.

Uşaklar odadaki mumları söndürerek ortamı karartmaya başladılar. Hyacinth genç adamın profilden nasıl göründüğüne bakmak için hafifçe yana döndü. Omzunun arka tarafındaki bir şamdan yanık bırakılmıştı ve titreşen ışık saçlarının altın tonlarında parlamasına neden oluyordu. Saçını minik bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve odada bunu yapmış olan tek erkek oydu.

Hyacinth bu görüntüden hoşlanıyordu. Nedenini bilmiyordu ama hoşlanıyordu.

Genç adam, "Kapıya doğru koşsam, çok mu kötü olur?" diye fısıldadı.

"Şimdi mi? Bu pek hoş olmaz."

Gareth tekrar iç geçirip arkasına yaslandı ve gayet nazik ama biraz da sıkılmış bir centilmen portresi çizerek bakışlarını sahneye odakladı.

Fakat Hyacinth aradan bir dakika geçmeden bir ses duydu. Çok hafif ve sadece kendisinin duyabileceği yükseklikteydi.

"Meeee... Meeeee..."

Beyni uyuşturan doksan dakikanın sonunda maalesef kahramanımız inekler konusunda haklı çıkmıştı...

Gareth bakışlarını sahneden ayırmaksızın ayağa kalkıp Pleinsworth çocuklarını alkışlarken, "Şarap içer misiniz Bayan Bridgerton?" diye sordu.

"Tabii ki hayır, ama her zaman tatmayı istemişimdir, neden sordunuz?"

"Çünkü her ikimiz de birer kadeh içkiyi hak ediyoruz."

Genç adam onun bastırmaya çalıştığı kahkahasını ve "Bence tek boynuzlu at oldukça sevimliydi," dediğini duydu.

Gareth homurdandı. Tek boynuzlu at on yaşından büyük olamazdı. Gerçi Sekizinci Henry metinde yer almayan bir şekilde ata binip tur atmak istemeseydi, bu bir sorun teşkil etmeyebilirdi. "Doktor çağırmak zorunda kalmamalarına şaşırdım," diye mırıldandı.

Hyacinth irkildi. "Kızcağız biraz topallıyor gibiydi."

"Kendimi onun yerine koyup acı içinde kişnememek için iyi dayandım. Tanrı Aşkına kim böylesi... Ah! Leydi Pleinsworth." Gareth hayranlık uyandırıcı bir hızla yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Sizi görmek ne kadar hoş."

Leydi Pleinsworth coşku dolu bir sesle, "Bay St. Clair," dedi. "Katılabilmenize çok sevindim."

"Hayatta kaçırmazdım."

Leydi Pleinsworth dedikoduya aç bir tavırla, "Ve Bayan Bridgerton," dedi. "Bunun için size mi teşekkür etmem gerekiyor?"

Hyacinth, "Korkarım suçlanması gereken kişi büyükannesi," diye cevapladı. "Bay St. Clair'i bastonuyla tehdit etti."

Leydi Pleinsworth buna nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bir süre sessizliğini korudu, sonra da Gareth'a dönüp boğazını temizleyerek, "Kızlarımla tanışmış mıydınız?" diye sordu.

Gareth yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Bu

tip olaylardan kaçınmasının sebeplerinden biri de buydu. "O şerefe nail olduğumu sanmıyorum."

Leydi Pleinsworth yardımcı olmak istercesine, "Çoban," dedi.

Gareth başıyla onayladı ve gülümseyerek, "Peki ya tek boynuzlu at?" diye sordu.

Leydi Pleinsworth kafası karışmış ve biraz da sıkıntılı bir şekilde, "Evet," diye cevapladı. "Ama o biraz küçük."

Hyacinth öne atılarak, "Eminim Bay St. Clair Harriet'la tanışmaktan memnun olacaktır," dedi. Gareth'a dönerek ekledi: "Çoban olan."

Genç adam, "Elbette," dedi. "Evet, memnun olurum."

Hyacinth oldukça masum bir şekilde gülümseyerek Leydi Pleinsworth'a döndü ve "Bay St. Clair koyunlarla alakalı her konuda tam bir uzmandır," dedi.

Genç adam, "İhtiyacım olduğunda benim bastonum nerede acaba?" diye mırıldandı.

Leydi Pleinsworth öne doğru eğilerek, "Pardon, anlayamadım?" dedi.

O anda kabul edilebilecek tek cümle bu olduğundan, "Kızınızla tanışmaktan şeref duyarım," diye cevap verdi Gareth.

Leydi Pleinsworth el çırparak, "Harika!" diye bağırdı. "Onun da sizinle tanışmak için sabırsızlandığını biliyorum." Sonra da misafirlerin geri kalanıyla ilgilenmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyleyerek yanlarından ayrıldı.

Hyacinth tekrar yalnız kaldıklarında, "Bu kadar bozulmayın," dedi. "Ne de olsa siz iyi bir avsınız."

Genç adam onu süzerek, "Bu birine direkt olarak söylenebilecek sözlerden biri mi?" diye sordu.

Genç kız omzunu silkti. "Etkilemek istenen erkeklere değil."

"Teslim oluyorum Bayan Bridgerton."

Hyacinth mutlu bir şekilde içini çekti. "En sevdiğim dört kelime."

Genç adamın bundan hiç kuşkusu yoktu. "Söylesenize Bayan Bridgerton, büyükannemin günlüğünü okumaya başlayabildiniz mi?"

Genç kız kafasını sallayarak, "Daha önce sormamanıza şaşırdım," dedi.

"Çoban yüzünden dikkatim dağıldı. Ama bunu kızın annesine söylemeyin lütfen. Kesinlikle yanlış anlar."

Hyacinth etrafına bakınarak, "Anneler hep öyledir," dedi.

"Neye bakıyorsunuz?"

"Hmmm? Ah, hiçbir şeye. Öylesine bakıyordum."

Gareth, "Neye bakıyordunuz?" diye üsteledi.

Hyacinth ona doğru döndüğünde gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkınlık verici derecede maviydi. "Belli bir şeye değil. Etrafta olup biten her şeyi bilmek istemez misiniz?"

"Sadece beni ilgilendiren şeyleri."

"Gerçekten mi?" Genç kız bir an duraksadı. "Ben her şeyi bilmeyi severim."

"O kısmını anlamaya başladım. Bu arada yeri gelmişken, günlükten neler öğrenebildiniz?"

Genç kız, "Ah, evet," diye cevap verirken Gareth'ın gözleri önünde âdeta ışıldamaya başlamıştı. Bu çok garip bir metafor olabilirdi, fakat o an için gerçekti. Hyacinth Bridgerton konuşmayı yönetme şansına sahip olduğunda tam anlamıyla parlıyordu. İlginç olansa onun bunu çok etkileyici bulmasıydı.

"Korkarım sadece on iki sayfa okuyabildim. Annem bugün mektuplarını yazarken yardımımı istedi, bu yüzden günlüğe istediğim kadar zaman ayıramadım. Ona da söylemedim çünkü bunun bir sır olup olmadığından emin değildim."

Gareth, kendisinde olduğunu bilirse günlüğü almak isteyeceğinden emin olduğu babasını düşündü. "Bu bir sır. Ben aksini söyleyene kadar."

Genç kız başıyla onayladı. "Zaten neler yazdığını bilene kadar kimseye söylememek en iyisi."

"Peki neler buldunuz?"

"Şimdi..."

Gareth onun yüzünü buruşturmasını izledi. "Sorun nedir?"

Genç kızın dudakları kötü haber vermek istemezmişcesine önce yukarı, sonra aşağı kıvrıldı. "Korkarım bunu söylemenin pek nazik bir yolu yok."

"Konu ailem olunca genelde yoktur."

Hyacinth meraklı bir şekilde ona bakarak, "Büyükbabanızla evlenmeyi pek istememiş," dedi.

"Evet, bu kadarını daha önce de söylemiştiniz."

"Hayır, demek istediğim, onunla evlenmeyi gerçekten istemiyormuş."

Genç adam, "Akıllı kadınmış," diye mırıldandı. "Ailemdeki erkekler inatçı ve salaktırlar."

Hyacinth hafifçe gülümsedi. "Siz de dahil mi?"

Gareth bu lafın geleceğini tahmin etmeliydi. "Dayanamadınız, öyle değil mi?"

"Siz dayanabilir miydiniz?"

Genç adam, "Sanırım hayır," diye itiraf etti. "Başka neler yazmış?"

Hyacinth, "Fazla bir şey yok," diye devam etti sözlerine. "Günlüğü yazmaya başladığında daha on yedi yaşındaymış. Ailesi bu evlilik için onu zorlamış, yaklaşık üç sayfa boyunca bu karardan dolayı ne kadar sinirli olduğundan bahsetmiş."

"Sinirli mi?"

Genç kız çekinerek, "Yani sanırım sinirliden biraz daha fazlası, ama..."

"Biz sinirli diyerek orada bırakalım."

Genç kız, "Evet," diyerek ona katıldı. "Bence de en iyisi bu."

"Nasıl tanıştıklarını yazmış mı?"

Hyacinth başını iki yana salladı. "Hayır. Görünen o ki günlük tutmaya tanışmalarından sonra başlamış. Fakat amcasının evindeki bir partiden söz etmiş, belki de orada tanışmışlardır."

Gareth boş bir ifadeyle kafasını salladı. "Büyükbabam Av-

rupa Turu'na katılmış. İtalya'da tanışıp orada evlenmişler, ancak bana anlatılan bu kadar."

"Eğer bilmek istediğiniz buysa, büyükannenizi baştan çıkarıp evlendiğini sanmıyorum," dedi genç kız. "Öyle bir şey olsa bence günlüğünde bahsederdi."

Gareth dayanamadı ve "Peki siz olsaydınız?" diye sordu.

"Pardon, anlayamadım?"

"Biri sizi baştan çıkarsaydı, bundan günlüğünüzde bahseder miydiniz?"

Genç kızın kızarması Gareth'ın çok hoşuna gitmişti. "Ben günlük tutmuyorum."

Ah, kızın bu haline gerçekten bayılıyordu. "Tamam ama ya tutsaydınız?"

Hyacinth, "Ama tutmuyorum," diye patladı.

Genç adam yumuşak bir sesle, "Korkak," dedi.

"Siz günlük tutsaydınız bütün sırlarınızı yazar mıydınız?"

"Tabii ki hayır. Biri bulsa, orada bahsettiğim insanlara büyük haksızlık olurdu."

"İnsanlar derken?"

Gareth sırıttı. "Kadınlar."

Genç kız hafif de olsa tekrar kızarmıştı ve Gareth bu kez onun bunu fark ettiğinden pek emin değildi. Kızın burnunun üzerindeki çiller daha da belirginleşmişti. Bu noktada pek çok kadın öfkesini dile getirir ya da en azından sinirlenmiş rolü yapardı, fakat Hyacinth bunu yapmadı. Gareth onun dudaklarını birbirine bastırmasını izlerken, sebebinin sert bir cevap verme isteğini bastırmak mı yoksa utanmış yüz ifadesini saklamak mı olduğundan pek emin değildi.

Ve bundan çok keyif aldığını fark etti. Dallarla örtülmüş piyanonun yanında durduğu ve gece boyunca çobanla onun hırslı annesini görmezden gelmek zorunda kalacağı için buna inanmak çok zordu ama gerçekten keyif alıyordu.

Hyacinth, "Gerçekten söyledikleri kadar kötü müsünüz?" diye sordu.

Gareth şaşkınlıkla irkildi. Bunu beklemiyordu. "Hayır," diye itiraf etti. "Ama kimseye söylemeyin."

Genç kız dalgın bir sesle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Onun ses tonundaki bir şey Gareth'ı korkuttu. Hyacinth Bridgerton'un onu düşünmesini istemiyordu. Çünkü kız onun üzerine kafa yorarsa, ruhunda gizli ne varsa görebileceğine dair tuhaf bir his vardı içinde.

Ve bu durumda kızın ne bulacağından emin değildi.

"Büyükanneniz bu tarafa geliyor."

Gareth konunun değişmesinden memnun bir halde, "Evet," dedi. "Kaçmayı denesek?"

Hyacinth dudakları hafifçe yukarıya kıvrılmış bir biçimde, "Artık bunun için çok geç," dedi. "Annemi de yanına almış."

Leydi D, "Gareth!" diye seslendi heyecanlı bir tonda.

Genç adam, "Büyükanne," diyerek nazik bir şekilde onun elini öptü. "Seni görmek her zaman bir zevk."

Leydi D biraz küstah bir ifadeyle, "Tabii ki öyle," diye cevap verdi.

Genç adam Hyacinth'in biraz daha yaşlı ve sarışın versiyonuna dönerek, "Leydi Bridgerton," dedi.

Violet Bridgerton sıcak bir ifadeyle, "Bay St. Clair," dedi. "Görüşmeyeli çok zaman oldu."

"Bu tip okuma günlerine pek katılmıyorum."

Leydi Bridgerton, "Evet," dedi dürüstçe. "Büyükanneniz buraya gelmeniz için kolunuzu bükmek zorunda kaldığını anlattı."

Gareth kaşlarını kaldırarak yaşlı kadına döndü. "Şöhretimi mahvedeceksin."

Leydi D, "Bunu sen tek başına gayet iyi beceriyorsun sevgili oğlum," diye cevap verdi.

Hyacinth söze karışarak, "Bence söylemek istediği şu..." dedi. "Eğer size nasıl bağlı olduğu ortaya çıkarsa, ne kadar uğ-

raşırsa uğraşsın insanlar onun saldırgan ve tehlikeli olduğunu düşünmezler."

Gruba çok tuhaf bir sessizlik hâkim olurken, Hyacinth söylemeye çalıştığı şeyin herkes tarafından gayet iyi anlaşıldığının farkına varmıştı. Gareth onun haline acıyarak, "Bu akşam için verilmiş bir sözüm var, o yüzden korkarım gitmem gerekiyor," diyerek sessizliği bozdu.

Leydi Bridgerton gülümsedi. "Ama sizi salı akşamı göreceğiz, öyle değil mi?"

Leydi Bridgerton'un gülümsemesinin göründüğü kadar masum olmadığını fark eden Gareth, "Salı akşamı mı?" diye sordu.

"Oğlum ve eşi büyük bir balo düzenliyorlar. Eminim davetiye elinize ulaşmıştır."

Gareth da ulaştığından emindi ama çoğunlukla yaptığı üzere onu da bir kenara fırlatmış olmalıydı.

Leydi Bridgerton, "Size söz veriyorum, tek boynuzlu at falan olmayacak," diye devam etti sözlerine.

Tuzağa düşürülmüştü. Hem de usta biri tarafından. Nazik bir tonda, "O halde katılmayı nasıl reddedebilirim ki?" dedi.

"Harika. Eminim Hyacinth de sizi orada görmekten mutlu olacaktır."

Genç kız, "Keyiften kendimden geçmiş bir haldeyim," diye mırıldandı.

Genç adam ona dönerek, "Kahroldum," diye cevap verdi.

"Kendimden geçtim diye mi, geçmedim diye mi?"

"Hangisini tercih ederseniz." Gruba dönerek mırıldandı: "Bayanlar..."

Genç kız çok tatlı ve biraz da hınzır bir gülümsemeyle, "Çobanı unutmayın," dedi. "Söz vermiştiniz."

Lanet olsun. Bunu tamamen unutmuştu. Etrafına bakındı. Küçük Bo Peep asasıyla onun olduğu yönü işaret ediyordu ve genç adamın içinde eğer yeterince yaklaşırsa kızın asayı etrafında döndürüp kendisini tökezleteceği gibi garip bir his belirmişti.

Hyacinth'e dönerek, "Siz ikiniz arkadaş değil miydiniz?" diye sordu.

Genç kız, "Ah, hayır," diye cevap verdi. "Onu pek tanımam."

"Peki tanımak istemez miydin?"

Hyacinth parmaklarını çenesine vurarak, "Ben... Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi. Terbiyeli bir şekilde gülümsedi. "Ama sizi uzaktan seyrediyor olacağım."

Genç adam, "Hain," diye mırıldanarak çobana doğru ilerledi.

Ve gecenin geri kalanı boyunca Hyacinth'in parfümünün kokusunu unutamadı.

Ya da belki de unutamadığı o yumuşak kahkahasıydı.

Ya da belki ikisi de değildi. Belki unutamadığı genç kızın kendisiydi.

ALTI

Bir sonraki salı günü, Bridgerton Malikânesi'nin balo salonu.

Mumlar yakılmış, orkestra çalmaya başlamış ve gece aşk için yaratılmış gibi görünüyor.

Ama maalesef, insanın arkadaşlarının da bazen ailesi kadar can sıkıcı olabileceğini öğrenen Hyacinth için her şey o kadar da harika değil.

Hatta bazen ailesinden bile daha can sıkıcı...

"Bence kiminle evlenmelisin biliyor musun? Gareth St. Clair'le."

Hyacinth inanmazlıkla karışık şoke olmuş bir yüz ifadesiyle en yakın arkadaşı Felicity Albansdale'e baktı. Gareth St. Clair'le evlenmek istediğini söylemeye hazır değilse bile bu konuyu değerlendirmesi gerekip gerekmediğini düşünme aşamasındaydı.

Ama yine de şeffaf mıydı?

Genç adama karşı birtakım hisler beslemeye başlaması ihtimalinden kimseye bahsetme niyeti olmadığından, "Sen delisin," diye cevap verdi. İyi yapamayacağı herhangi bir şey,

yapmayı sevmiyordu ve içinde bir erkeğin peşine zarif bir şekilde düşmeyi bilmediğine dair kötü bir his vardı.

Felicity balo salonunun diğer tarafında duran bahsi geçen adama bakarak, "Hiç de değil," dedi. "Senin için mükemmel bir seçim olur."

Hyacinth günlerdir Gareth'ı, büyükannesini ve günlüğü düşünmekten başka bir şey yapmadığından, "Saçmalık," dedi istemsizce. "Adamı doğru dürüst tanımıyorum bile."

Felicity, "Hiç kimse tanımıyor," diye cevap verdi. "Adam tam bir muamma."

Hyacinth, "Ben öyle demezdim," diye mırıldandı. "Muamma kulağa çok romantik geliyor ve o bence hiç de..."

Arkadaşı sözünü keserek, "Elbette bir muamma," dedi. "Onun hakkında ne biliyoruz? Hiçbir şey. Dahası..."

Hyacinth, "Dahası hiçbir şey," dedi. "Ve onunla kesinlikle evlenmeyeceğim."

"Ah, biriyle evlenmek zorundasın ama."

Hyacinth bezgin bir sesle, "İnsanlar evlenince böyle oluyorlar işte," dedi. "Tek istedikleri etraflarındaki herkesin evlendiğini görmek."

Geoffrey Albansdale ile altı ay önce evlenmiş olan Felicity omzunu silkmekle yetindi. "En azından yüce bir hedef."

Hyacinth bakışlarını çok tatlı, çok sarışın ve çok minyon olan Jane Hotchkiss ile dans eden Gareth'a çevirdi. St. Clair kızın her kelimesini dikkatle dinliyor gibi görünüyordu.

Daha da kararlı bir şekilde Felicity'ye dönerek, "Gareth St. Clair'in peşinden koşmayacağım," dedi.

Felicity abartılı bir ifadeyle, "Bendeniz zatıâlinizin itirazlarının pek fazla olduğu kanaatindeyim," dedi.

Hyacinth dişlerini gıcırdattı. "Zatıâliniz iki kez itiraz etti sadece."

"Eğer bu konu hakkında düşünmeyi bir kenara bırakırsan..."

Hyacinth, "Ki bırakmayacağım," diyerek araya girdi.

"Sen de onun mükemmel bir eş olduğunu göreceksin."

Hyacinth, "Peki nasıl olacakmış bu?" diye sorarken bile bunun Felicity'yi cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

Felicity arkadaşına dönerek gözlerinin içine baktı. "Alıp yere çarpmayacağın –daha doğrusu çarpamayacağın– tek erkeğin o olduğunu düşünüyorum."

Hyacinth canı yanmışçasına uzun bir süre boyunca arkadaşına baktı. "Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamadım."

Felicity, "Hyacinth!" diye bağırdı. "Seni aşağılamak gibi bir niyetim olmadığını çok iyi biliyorsun. Tanrı aşkına sorunun ne senin?"

Hyacinth, "Yok bir şeyim," diye geveledi. Ama bu konuşmanın ve annesiyle geçenlerde yaptığı sohbetin üzerine etrafındakilerin onu tam olarak nasıl gördüğünü merak etmeye başlamıştı.

Çünkü onların görüşünün kendi bakış açısıyla örtüştüğünden artık pek emin değildi.

Felicity onun elini dostça bir tavırla avuçlarının içine alarak, "Değişmeni istediğimi söylemiyorum," dedi. "Tanrım, hayır. Sadece sana ayak uyduracak birine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Sen bile pek çok kişinin bunu başaramadığını itiraf etmek zorundasın."

Hyacinth başını hafifçe sallayarak, "Özür dilerim," dedi. "Aşırı tepki verdim. Sadece... Sadece son günlerde pek kendimde değilim."

Ve bu bir gerçekti. Çok iyi saklıyordu ya da en azından sakladığını düşünüyordu ama içinde fırtınalar kopuyordu. Sorun annesiyle yaptığı o konuşmaydı. Hayır, esas sorun, Bay St. Clair'le yaptığı o konuşmaydı.

Hayır, sorun her şeydi. Her şey aynı anda gerçekleşiyordu. Artık kim olduğundan emin olamadığı bir hisse kapılmıştı, bu onun için katlanılması imkânsız bir şeydi.

Felicity bakışlarını balo salonunun zeminine çevirerek, "Büyük ihtimalle nezlesindir," dedi. "Bu hafta herkes nezle olmuşa benziyor."

Hyacinth buna karşı çıkmadı. Sorunun sadece nezle olması ne kadar da iyi olurdu.

Felicity, "Onunla arkadaş gibi olduğunuzu biliyorum," diye devam etti sözlerine. "Smythe-Smith Müzikali'nde ve Pleinsworth şiir okuma toplantısında yan yana oturduğunuzu duydum."

Hyacinth boş bir sesle, "O bir tiyatro oyunuydu," dedi. "Son anda fikir değiştirmişler."

"Daha da kötü. Senin bunların en azından bir tanesinden kaçabileceğini sanırdım."

"O kadar da kötü değillerdi."

Felicity kurnazca gülümseyerek, "Çünkü Bay St. Clair'in yanında oturuyordun," dedi.

Hyacinth arkadaşının yüzüne bakmayı reddederek, "Çok kötüsün," dedi. Bakarsa, Felicity'nin o gözlerde gerçeği göreceğinden emindi. Hyacinth iyi bir yalancıydı ama o kadar da iyi değildi, özellikle de Felicity'ye karşı.

Ve en kötüsü de Felicity'nin kelimelerinde kendisini buluyor olmasıydı. Arkadaşı evlenmeden önce kaç kez onunla bu şekilde dalga geçmişti? On kez? Daha fazla?

Felicity, "Onunla dans etmelisin," dedi.

Hyacinth bakışlarını yere çevirdi. "Eğer beni dansa kaldırmazsa yapabileceğim bir şey yok."

"Tabii ki kaldıracak. Tek yapman gereken seni daha iyi görebileceği bir yer olan salonun öbür ucuna gidip orada durman."

"Onun peşinden koşmayacağım."

Felicity'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ondan hoşlanıyorsun! Ah bu harika! Seni hiç..."

Hyacinth, "Ondan hoşlanmıyorum," diye kestirip attı. Hemen ardından ağzından çıkan sözlerin ne kadar çocuksu olduğunu ve arkadaşının buna hayatta inanmayacağını düşünerek

ekledi: "Tamam, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı düşünme aşamasındayım."

Felicity, "Hmmm, diğer erkeklerle ilgili daha önce bu kadarını da söylememiştin," diye dikkatini çekti. "Ayrıca onun peşinde koşmana da gerek yok. Seni görmezden gelmeyi göze alamaz. Sen ev sahibinin kız kardeşisin, dahası büyükannesi de ona seninle dans etmesi gerektiğini söyleyecektir, öyle değil mi?"

"Kendimi böylesi bir ödül gibi hissetmeme neden olduğun için çok teşekkür ederim."

Felicity kıkırdadı. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim ve itiraf etmem gerekirse bundan son derece hoşlandım."

Hyacinth, "İçimizden birinin hoşuna gitmesine sevindim," dedi ama sözleri arkadaşının nefesinin kesilmesine neden olunca şaşkınlıkla sordu: "Ne oldu?"

Felicity başıyla odanın diğer ucunu işaret ederek kısık bir sesle, "Babası," dedi.

Hyacinth ilgisini gizlemeye gerek görmeksizin hızla arkasını döndü. Tanrı aşkına, Lord St. Clair buradaydı. Tüm Londra baba oğulun konuşmadığını biliyordu ama yine de davetiyeler ikisine de iletiliyordu. St. Clair erkekleri aynı anda aynı davete katılmama konusunda büyük bir maharet sergiliyorlardı, böylece ev sahipleri de her ikisini aynı anda misafir etmenin doğuracağı utançtan kurtulmuş oluyorlardı.

Ama görünen o ki bu gece ters giden bir şeyler olmuştu.

Gareth babasının burada olduğunu biliyor muydu? Hyacinth bakışlarını hızla dans pistine çevirdi. Genç adam Bayan Hotchkiss'in söylediği bir şeye gülüyordu. *Hayır, bilmiyordu.* Hyacinth onun babasıyla karşılaşmasına sadece bir kez tanık olmuştu. Onu da odanın diğer ucundan görebilmişti, fakat genç adamın yüzünde beliren sert ifade ya da her ikisinin de aynı anda ayrı çıkışlara doğru ilerlemeleri yanılgıya yer bırakmıyordu.

Hyacinth, Lord St. Clair'in etrafına baktığını ve oğluna odaklandığında ifadesinin nasıl da sertleştiğini gördü.

Felicity, "Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Gerçekten ne yapacaktı? Bakışları baba oğul arasında gidip gelirken Hyacinth'in dudakları aralandı. Lord St. Clair onun bakışlarından bihaber, topuklarının üstünde dönerek kart oyunlarının oynandığı odaya yöneldi.

Fakat geri dönmeyeceğinin bir garantisi yoktu.

Felicity, "Bir şeyler yapacaksın, öyle değil mi?" diye yineledi. "Yapmak zorundasın."

Hyacinth bunun uygun olmadığından oldukça emindi. Daha önce bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Ama bu kez farklıydı. Gareth... Değişik ve rahatsız edici bir şekilde de olsa artık onun arkadaşı sayılırdı. Bu yüzden onunla konuşması gerekiyordu. Hemen hemen bütün sabahını ve öğleden sonrasını odasında, onun büyükannesinin günlüğünü çevirerek geçirmişti. Neler öğrendiğini genç adamın bilmek isteyeceğinden şüphe dahi etmemişti.

Tabii bu esnada bir ağız dalaşını önleyebilirse... Ah, Felicity'den başka kimse bilmeyecek olsa da günün kahramanı olmak hoşuna gidecekti.

Hyacinth, "Onu dansa kaldıracağım," dedi.

Felicity gözleri faltaşı gibi açılarak, "Onu dansa mı kaldıracaksın?" dedi. Hyacinth kesinlikle türünün tek örneği olarak bilinirdi, fakat daha önce tek bir centilmeni dahi dansa kaldırmamıştı.

Hyacinth, "Olay haline getirmeyeceğim," dedi. "Bay St. Clair'den başka kimse bilmeyecek. Bir de sen."

"Tabii bir de yanında kim varsa onlar. Ve onların anlatacakları..."

Hyacinth, "Bizimki kadar uzun süren bir dostluğun en güzel yanı ne biliyor musun?" diyerek arkadaşının sözünü kesti.

Felicith hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Arkamı dönüp gittiğim zaman bana alınmayacağını bilmek."

Ve genç kız tam olarak dediğini yaptı.

Felicity'nin kıkırdayarak arkasından, "İyi şanslar," dediğini duyduğunda ise yaptığı bu çıkışın dramatik etkisi kaybolmuştu bile.

Otuz saniye sonra.

Ne de olsa, bir balo salonunu boydan boya geçmek çok uzun sürmez...

Gareth, Jane Hotchkiss'den her zaman hoşlanmıştı. Jane'in kız kardeşi, kuzeniyle evliydi ve bunun bir sonucu olarak birbirlerini Büyükanne Danbury'nin evinde ara sıra görürlerdi. En önemlisi de bir evlilik teklifinin alt yapısıymış izlenimi vermeksizin kızı dansa kaldırabiliyordu.

Ama diğer taraftan genç kız onu iyi tanıyordu. Ya da en azından her zamanki gibi davranmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Dansları sona ermek üzereyken, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu genç kız.

Genç adam, "Hiçbir şey," diye cevap verdi.

Jane soluk sarı kaşlarını canı sıkılmışçasına çatarak, "Peki," dedi. "O halde kime bakıyorsun? Sakın hiç kimse deme çünkü dans boyunca boynunu uzatıp etrafa bakındın durdun."

Gareth başını çevirerek bakışlarını onun yüzüne sabitledi. "Jane, hayal gücün sınır tanımıyor."

"İşte şimdi yalan söylediğini biliyorum."

Elbette haklıydı. Yaklaşık yirmi dakika önce içeri girdiğinden bu yana Hyacinth Bridgerton'a bakıp duruyordu. Jane'e takılıp tökezlemeden hemen önce onu gördüğünü sanmıştı, fakat sonrasında gördüğünün Hyacinth'in kız kardeşlerinden biri olduğu ortaya çıkmıştı. Bütün Bridgerton'lar aşırı derecede birbirlerine benziyorlardı. Odanın diğer ucundan bakıldığında ayırt edilmeleri mümkün değildi.

Orkestra dans ettikleri şarkının son notalarını çaldığında, Gareth kolundan tutarak kızı odanın diğer ucuna yönlendirdi. Keyifli bir gülümsemeyle, "Sana asla yalan söylemem Jane," dedi.

"Ama söylüyorsun," diye cevap verdi Jane. "Ve ne dersen de yalanın apaçık ortada. Gözlerin seni ele veriyor. Sadece yalan söylerken ciddi bir şekilde bakıyorsun."

"Mümkün değil..."

"Bu doğru. Bana güven. Ah, iyi akşamlar Bayan Bridgerton."

Gareth onu görmek için keskin bir şekilde arkasını döndüğünde, tam önünde mavi ipekten oluşan bir hayal belirdi. Bu akşam özellikle çok tatlı görünüyordu. Saçlarına değişik bir şey yapmıştı. Ama bu gibi ayrıntılara pek dikkat etmediğinden ne olduğundan emin değildi. Fakat bir şekilde değişik olmuştu işte. Yüzüne daha farklı bir ifade katıyor olmalıydı, çünkü onunla ilgili bir şeyler daha değişik görünüyordu.

Belki de tuhaf olan gözleriydi. Oldukça kararlı bakıyordu, hatta kıza göre kesinlikle bu kararlılık fazlaydı.

Hyacinth başıyla nazik bir selam vererek, "Bayan Hotchkiss," dedi. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Jane sıcak bir gülümsemeyle, "Leydi Bridgerton her zaman harika davetlere ev sahipliği yapıyor," dedi. "Lütfen saygılarımı iletin."

"İletirim. Bakın, Kate de şurada." Hyacinth başıyla yengesi Leydi Bridgerton'u işaret etti. "Belki kendiniz iletmek istersiniz."

Gareth istemsizce kaşlarının kalktığını hissetti. Konu her neyse, Hyacinth'in onunla yalnız konuşmak istediği belliydi.

Jane, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "O halde en iyisi gidip kendisiyle konuşayım. İkinize de keyifli bir akşam dilerim."

Hyacinth yalnız kaldıklarında, "Akıllı kız," dedi.

Gareth, "Çok da nazik olduğunuz söylenemez," dedi.

"Doğru. Ama ben zaten nadiren naziğimdir. Korkarım bu doğuştan gelen bir özellik."

Genç adam gülümsedi. "Artık tamamen size kaldığıma göre benimle ne yapmak isterdiniz?"

"Büyükannenizin günlüğüyle ilgili bilgi almak istemiyor musunuz?"

"Elbette istiyorum."

Genç kız, "Dans edelim mi?" diye önerdi.

"Siz mi teklif ediyorsunuz?" Genç adam bundan çok hoşlanmıştı.

Hyacinth kaşlarını çatarak ona baktı.

Gareth, "İşte gerçek Bayan Bridgerton karşımızda," diyerek dalga geçti. "Huysuz ifadesiyle bir..."

Genç kız, "Bu dansı bana lütfeder miydiniz?" dediğinde, Gareth bunun onun için pek de kolay olmadığını fark etti. Yaptığı hiçbir şeyde gariplik olmadığı izlenimi veren Hyacinth Bridgerton, aslında onu dansa kaldırmaya korkuyordu.

Ne kadar eğlenceli.

Çabucak, "O zevk bana ait," dedi. "Sizi piste yönlendirebilir miyim, yoksa bu dans teklifini yapana ait bir ayrıcalık mı?"

Hyacinth bir kraliçenin azametiyle, "Yolu siz gösterebilirsiniz," dedi.

Fakat dans pistine vardıklarında, genç kızın o kendinden emin havası azalmıştı. Ve her ne kadar saklamaya çalışsa da etrafına bakınıp duruyordu.

Gareth, "Kime bakıyorsunuz?" diye sordu ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Jane'in sorusunun aynısını yönelttiğini fark edip gülümsedi.

Hyacinth hızla, "Hiç kimseye," diye cevap verdi. Genç kızın kendisine çevrilen ani bakışları, Gareth'ın başını döndürmüştü. "O kadar komik olan ne?"

Genç adam, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Ve her ne kadar yapmıyormuş gibi görünme konusundaki başarını takdir etsem de birilerini aradığın belliydi."

Orkestra valsin ilk notalarını çalmaya başladığında şık bir reverans yapan Hyacinth, "Bunda başarılıydım çünkü kimseye bakmıyordum," diye cevap verdi.

Genç kızı kollarına alan Gareth, "İyi bir yalancısınız Bayan Bridgerton," dedi. "Ama sandığınız kadar iyi değilsiniz."

Müzik dört üçlük ritmiyle yumuşak ve zarif bir tonda havada süzülmeye başladı. Gareth dans etmeyi her zaman sevmişti, özellikle de etkileyici bir partnerle olursa. Fakat daha

ilk adımlarında –adil olmak gerekirse altıncı adımlarında– bu dansın sıradan bir vals olmayacağı belli olmuştu.

Genç adam keyifle onun acemi bir dansçı olduğunu düşündü.

Bu düşünceyle gülümsemeden edemedi.

Bunu neden böylesine eğlenceli bulduğunu bilmiyordu. Belki de sebebi, genç kızın yaptığı diğer şeylerde çok yetenekli olmasıydı – yakın zamanda onun genç bir adamla Hyde Park'ta at yarışına katıldığını ve kazandığını duymuştu. Ve eğer birileri ona kılıçla dövüşmeyi öğretmeye kalksa, kısa zamanda rakiplerini kalbinden vuracağından hiç şüphesi yoktu.

Ama iş dans etmeye gelince...

Genç kızın dansı yönetmeye çalışacağını tahmin etmeliydi.

Üzerinde çok düşünülmeyince insanın daha zarif dans ettiği bilindiğinden biraz sohbet etmenin kızın dikkatini dağıtacağını umarak, "Söyleyin bakalım Bayan Bridgerton," dedi. "Günlükte nereye geldiniz?"

"Son konuşmamızdan bu yana sadece on sayfa ilerleyebildim. Çok gibi görünmeyebilir..."

Kızın sırtına hafif bir baskı uygulayan Gareth, "Bana oldukça çok gibi geldi," dedi. Biraz daha zorlarsa belki de kızın sola doğru dönmesini sağlayabilirdi.

Ah!

Bugüne kadar en çok çaba gösterdiği vals herhalde şu ankiydi.

Genç kız, "Daha önce de belirttiğim gibi çok akıcı değilim," dedi. "O yüzden oturup kitap okumaktan çok daha uzun zaman alıyor."

Bu kez kızı zorla sağa doğru döndüren Gareth, "Mazeret bulmanıza hiç gerek yok," dedi.

Hyacinth ayağına bastığında, normalde böylesi bir hareketi misilleme olarak algılayacak olan Gareth bu şartlar altında bunun bir kaza olduğunu düşünmeyi tercih etti.

Yanakları pembeleşen genç kız, "Özür dilerim," dedi. "Genelde bu kadar acemi değilimdir."

Gareth dudağını ısırdı. Genç kızın yüzüne karşı gülemezdi. Hyacinth Bridgerton'un iyi olmadığı herhangi bir şeyi yapmaktan hoşlanmadığını fark etmişti ve ayağına basmayı bir anormallik olarak algıladığına göre ne kadar kötü dans ettiğinden haberi bile olmayabilirdi.

Bu durum İtalyancada akıcı olmadığını sürekli dile getirmesine de bir açıklık getiriyordu. Büyük ihtimalle Gareth'ın iyi bir sebep olmaksızın sadece yavaş olduğunu düşünmesi fikrine katlanamıyor olmalıydı.

"Bilmediğim kelimelerin bir listesini yapmam gerekti. Bu listeyi de eski mürebbiyeme postaladım. Hâlâ Kent'te oturuyor ve benim için o kelimeleri çevirmekten mutluluk duyacağından eminim ama yine de..." İsteği dışında sola doğru döndürülünce hafifçe homurdanarak devam etti sözlerine: "Ama yine de... Üçte ikisinden anlamın tümünü çıkarabiliyorum."

Gareth, "Eminim öyledir," dedi. "Neden İtalyanca bir sözlük almıyorsunuz?" diye sordu. "Maliyetini ben karşılarım."

"Bir sözlüğüm var ama yeterince iyi olduğunu sanmıyorum. Kelimelerin yarısı kayıp."

"Yarısı mı?"

Genç kız, "Bazıları," diye itiraf etti. "Ama gerçekten asıl sorun bu değil."

Gareth onun sözlerine devam etmesini beklerken gözlerini kıstı.

Ve tabii ki Hyacinth Bridgerton sözlerini sürdürdü. "İtalyancanın yazarın anadili olduğunu sanmıyorum."

"Sözlüğün yazarının mı?"

"Evet. O dilin ifade özelliklerini belirtmiyor." Aklının derinlerinden geçen düşüncelerde kaybolmuşçasına bir an için durakladı. Sonra da omzunu silkerek –ki bu hareketi valsin bir adımını kaçırmasına sebep olsa da bunu fark etmişe benzemiyordu– ekledi: "Gerçekten fark etmiyor... Biraz yavaş

olsa da oldukça iyi ilerleme kaydediyorum. İngiltere'ye geldiği yere ulaştım."

"Sadece on sayfada mı?"

Hyacinth, "Toplamda yirmi iki ediyor," dedi. "Ama her gün not almamış. Hatta çoğunlukla araya haftalar giriyor. Mesela deniz seyahatlerine sadece bir paragraf ayırmış... O da büyükbabanızı deniz tuttuğunu öğrendiğinde ne kadar mutlu olduğunu ifade etmek için."

Gareth, "İnsan mutlu olabilecekken bundan yararlanmalı," diye mırıldandı.

Hyacinth başıyla onayladı. "Ayrıca büyükanneniz... Evlendiği geceden hiç bahsetmemiş."

Gareth, "Sanırım bunu küçük bir lütuf olarak kabul edebiliriz," dedi. Büyükanne St. Clair'in gerdek gecesiyle ilgili bilgi almaktan daha az isteyeceği tek şey, Büyükanne Danbury'nin gerdek gecesiyle ilgili bilgi almaktı.

Yüce Tanrım, böyle bir şey onu kesin delirtirdi.

Hyacinth, "Neden böyle acı içindeymiş gibi görünüyorsunuz?" diye sordu.

Genç adam sadece başını iki yana salladı. "İnsanın büyükanneleri ve büyükbabalarıyla ilgili asla bilmemeleri gereken bazı şeyler vardır."

Hyacinth bu sözler üzerine sırıttı.

Bir an için nefesi kesilen Gareth da sırıttı. Hyacinth'in gülümsemesinde bulaşıcı olan ve yanındakilere ne yaptıklarını, hatta ne düşündüklerini unutturan bir şeyler vardı. Genç kız gülümsediğinde –zeki olduğunu kabul ettirmek için yarı gülümsediğinde de değil *gerçekten* gülümsediğinde– yüzü değişiyordu. Gözleri parlıyor, yanakları kızarıyor ve...

Güzelleşiyordu. Ve çok güzeldi.

Bunu daha önce fark etmemesi ne kadar tuhaftı. Esas bunu hiç kimsenin fark etmemesi ne kadar tuhaftı. Gareth genç kız sosyeteye takdim edildiğinden bu yana Londra'ya defalarca gidip gelmiş, onun dış görünüşü hakkında kötü bir şey

söylenmemesine karşın güzel olduğunun söylendiğini de hiç duymamıştı.

Belki de güzelliğinin anlaşılması için kızın susması ve insanların ona bakmasına izin vermesi gerekiyordu, zira konuştukça insan onun söylediklerini yakalama çabasına giriyordu.

"Bay St. Clair? Bay St. Clair?"

Genç adam bakışlarını aşağı çevirdi. Hyacinth sabırsız bir ifadeyle ona bakıyordu. Acaba kaç kez ismini söylemesi gerekmişti?

"Bu şartlar altında adımı kullanabilirsin."

Genç kız onaylarcasına başını salladı. "İyi fikir. Siz de benimkini kullanabilirsiniz."

"Hyacinth... Sana yakışıyor."

Genç kız, "Babamın en sevdiği çiçekmiş," diye açıkladı. "Sümbüller bahar aylarında Kent'teki evimizin yakınlarında açarlar. Her yılın ilk rengini onlar gösterir."

Gareth, "Gözlerinin rengiyle de uyumlu," dedi.

"Tatlı bir tesadüf."

"Baban çok sevinmiş olmalı bu tesadüfe."

Genç kız uzaklara bakarak, "O bunu hiç öğrenmedi," dedi. "Ben doğmadan önce ölmüş."

Gareth yavaşça, "Üzgünüm," dedi. Bridgerton'ları çok iyi tanımasa da St. Clair'lerin aksine birbirlerini seven bir aile olduklarını biliyordu. "Babanı kaybettiğini biliyordum ama onu hiç tanımadığından haberim yoktu."

Genç kız yumuşacık bir sesle, "Aslında önemli olmaması gerek," dedi. "Hiç sahip olmadığım bir şeyi özlemiyor olmam lazım ama... Bazen... İtiraf etmeliyim ki özlüyorum."

Gareth kelimelerini dikkatle seçti. "Sanırım... İnsanın babasını tanımaması zor olmalı."

Hyacinth önce başını öne eğdi, sonra da onun omzunun üzerinden uzaklara baktı. Böylesi bir anda bile yüzüne bakmaması aslında garip ama bir o kadar da sevimli gelmişti Gareth'a. O ana kadarki bütün konuşmaları kurnaz şakalaşmalardan ve

dedikodudan ibaret olmuştu. Hazırcevaplıklarının ya da basit gülümsemelerinin altında gizlenmiş olan karakterleriyle ilgili ipucu veren ve mantıklı ilk konuşmaları buydu.

Gareth başarılı bir şekilde kızı sola döndürmeden önce, hatta döndürdükten sonra bile onun bakışlarının uzaklarda bir yere takıldığının farkındaydı. Gülümsemesini engelleyemedi. Hyacinth'in ilgisi dağıldığında çok daha iyi bir dansçı olduğu muhakkaktı.

Sonrasında kızın kendisine dönen kararlı bakışlarından, konuyu değiştirmeye hazır olduğunu anladı. Bu çok açıktı.

"Çevirdiğim kısmın kalanını duymak ister misiniz?"

"Tabii ki."

"Sanırım dans sona eriyor. Ama şu tarafta oturabileceğimiz bir yer var gibi görünüyor." Hyacinth başıyla, yorulmuş ayaklarını dinlendirmek isteyenler için salonun uzak bir köşesine konulmuş olan sandalyeleri işaret ediyordu. "Orada eminim kimse tarafından rahatsız edilmeden bir süre konuşabiliriz."

Valsin kapanışında Gareth geriye doğru bir adım attı ve eğilerek genç kıza hafifçe selam verdi. "Gidelim mi?" diye mırıldanırken dirseğine tutunabilmesi için kolunu ona doğru uzattı.

Hyacinth başıyla onayladığını belirtti ve Gareth bu kez onun kendisine yol göstermesine izin verdi.

YEDİ

On dakika sonrası ve olay yerimiz evin girişi olarak değişmiştir...

Gareth büyük çaplı balolarda genelde çok iyi zaman geçiremezdi. Kalabalık ve sıcak olmalarının yanı sıra her ne kadar dans etmeyi sevse de vaktinin büyük kısmını aslında pek ilgilenmediği insanlarla havadan sudan konuşarak geçirmek zorunda kalırdı. Fakat Bridgerton Malikânesi'nin ön kapısına doğru ilerlerken bu akşam gayet iyi zaman geçirdiğini düşünmekteydi.

Hyacinth'le yaptığı danstan sonra balo salonunun köşesine gitmişler ve genç kız orada ona günlükle ilgili yaptığı çalışmadan bahsetmişti. Mazeretlerinin aksine gayet başarılı bir ilerleme kaydetmiş ve Isabella'nın İngiltere'ye varışına kadar gelmişti. Bu varış pek de hayırlı bir biçimde gelişmemişti. Büyükannesi onu kıyıya taşıyan küçük kayıktan inerken yere düşmüş ve İngiltere toprağıyla ilk teması Dover kıyılarının çamurlu sularına sırtüstü yığılmasıyla gerçekleşmişti.

Yeni kocası tabii ki yardımcı olmak adına ona elini uzatmamıştı.

Gareth başını iki yana salladı. Büyükannesinin daha o anda kuyruğunu kıstırıp İtalya'ya geri dönmeyişi tam bir muammaydı. Gerçi Hyacinth'e göre onu İtalya'da da fazla bir şey beklemiyordu. Isabella annesiyle babasına onu bir İngilizle evlendirmemeleri için tekrar tekrar yalvarmış fakat ailesi ısrar etmişti, bu yüzden geri döndüğünde onu sıcak bir hoş geldin partisinin beklemeyeceği ortadaydı.

Ama maalesef, Gareth'ın evli olmayan bir kızla dedikodu malzemesi olmadan bir balo salonunun köşesinde geçirebileceği zaman kısıtlıydı, o nedenle günlükle ilgili konuşmaları biter bitmez Hyacinth'le vedalaşmış ve onu dans kartında ilk sırada yer alan centilmene teslim etmişti.

Bu geceyle ilgili hedeflerini gerçekleştirdiğine göre (Hyacinth'le dans, ev sahiplerini selamlama, genç kızın günlükte kaydettiği ilerleme hakkında bilgi alma) artık balodan ayrılabilirdi. Gece henüz ilerlememişti ve kendi kulübüne ya da kumar oynanan bir deliğe gitmemesi için ortada hiçbir sebep yoktu.

Aklına metresini bir süredir görmediği gelince bunu da ihtimaller arasına koydu. Aslında tam olarak metresi de sayılmazdı. Maria'nınki gibi bir yaşam tarzına sahip bir kadını sahiplenmek için yeterli parası yoktu ama şansına, kadının eski sevgililerinden biri ona Bloomsbury yakınlarında küçük bir ev hediye etmiş ve Gareth'ı benzer bir şey yapma zorunluluğundan kurtarmıştı. Faturalarını da ödemediğine göre, Maria kendini Gareth'a sadık kalmak zorunda hissetmiyor, genç adam da sadık kalmadığı için bu bir sorun teşkil etmiyordu.

Ve son görüşmelerinin üzerinden epey zaman geçmişti. Son zamanlarda vakit geçirdiği tek kadın Hyacinth Bridgerton gibi görünüyordu ve Tanrı biliyor, onunla daha fazla oyalanması mümkün değildi.

Gareth balo salonunun kapısına doğru ilerlerken birkaç tanıdığa veda etti ve hızla koridora çıktı. Partiye katılan insan sayısı göz önünde bulundurulduğunda burası şaşırtıcı derecede boştu. Evin ön kapısına doğru ilerlerken birden durdu.

Buraya büyükannesiyle gelmişti ve Bloomsbury geri dönerken kullanmak zorunda olduğu kiralık arabalar için oldukça uzak sayılırdı. Bridgerton'lar evin arka tarafındaki bir odayı erkeklere ayırmışlardı. Gareth da bu imkândan yararlanmaya karar verdi.

Geriye dönerek balo salonunun önünden geçti ve koridorun sonuna doğru ilerledi. Kapıya ulaştığında ise tam o anda odadan çıkmakta olan ve gülüşen birkaç erkeği başıyla selamlayarak içeri girdi.

Oda içerideki insanlara mahremiyet sağlamak amacıyla bir kapıyla ayrılmış iki bölümden oluşuyordu. Bekleme alanını geçip ikinci odaya vardığında kapının kapalı olduğunu gördü ve sırasını beklerken hafifçe ıslık çalmaya başladı.

Islık çalmayı seviyordu.

My bonnie lies over the ocean...

Islık çalarken şarkı sözlerini daima içinden geçirirdi.

My bonnie lies over the sea...

Islık çalarak söylediği şarkıların yarısını yüksek sesle söyleyebildiği iddia edilemezdi ama neyse.

My bonnie lies over the ocean...

"Senin olduğunu tahmin etmeliydim."

Gareth, ortaya çıkmak için sabırla beklediğini bildiği babasıyla burun buruna geldiğinde donakaldı. Şarkının son sözlerini ıslık çalmak yerine etkileyici ve dramatik bir tonla yüksek sesle söyledi. "*So bring back my bonnie to me.*"

Babasının çenesi bundan oldukça rahatsız olmuş gibi kasıldı. Baron ıslık çalınmasından nefret ederdi, ancak şarkı söylenmesine duyduğu nefret bundan çok daha öteydi.

Lord St. Clair aldatıcı bir sakinlikle, "İçeri girmene izin vermelerine şaşırdım," dedi.

Gareth küstah bir tavırla omzunu silkti. "İnsanın kanı aslında asil olmasa da kimsenin bunu bilmemesi ne kadar komik, öyle değil mi?" Yaşlı adama sırıtarak baktı. "Bütün dünya senden olduğumu düşünüyor. Bu sence de çok..."

Baron, "Kes!" diye homurdandı. "Yüce Tanrım, sana bakıyor olmak zaten yetiyor. Bir de dinlemek beni hasta ediyor."

"Ne gariptir ki bu bana hiç rahatsızlık vermiyor."

Fakat içten içe her şeyin değişmeye başladığını hissedebiliyordu. Kalbi daha hızlı atıyor ve göğsüne değişik, titremeye benzer bir duygu çörekleniyordu. Kendini dengesiz ve huzursuz buluyor, kollarını iki yanında tutmaya devam edebilmek için âdeta tüm gücünü harcıyordu.

İnsan buna alışmış olacağını düşünürdü ama her seferinde hissettikleri onu bile şaşırtıyordu. *Bu kez onu gördüğümde bana hiçbir şey ifade etmeyecek*, diyordu her seferinde kendine ama hayır...

Hep ediyordu.

Ve Lord St. Clair onun babası bile değildi. Esas can yakıcı olan da buydu. Adamda onu toy bir delikanlıya, bir aptala çevirebilme yeteneği vardı ve maalesef babası bile değildi. Gareth kendine tekrar tekrar bunun bir önemi olmadığını söylüyordu. Baron'un bir öneminin olmadığını. Aralarında herhangi bir kan bağı yoktu ve adam onun için sokaktan geçen birinden farksız olmalıydı.

Ama değildi. Gareth onun onayını istemiyordu, bundan uzun süre önce vazgeçmişti, hem zaten saygı bile duymadığı bir adamın onayını neden isteyecekti ki?

Bu daha farklı bir şeydi. Tanımlanması çok daha zor bir şey. Baron'u gördüğü an varlığını gözüne sokmak istercesine kendini ortaya atmak istiyordu.

Onu rahatsız etmesi gerekiyordu, çünkü Tanrı biliyor, ondan inanılmaz derecede rahatsız oluyordu.

Onu her gördüğünde aynen böyle hissediyordu. Ya da en azından konuşmak zorunda kaldıklarında. Ve Gareth şu anda pişman olacağı bir şey yapmadan önce bu konuşmayı sonlandırması gerektiğini biliyordu.

Çünkü daima pişman olacağı bir şey yapıyordu. Her seferinde kendi kendine olgun biri gibi davranacağına yeminler

ediyor, ama yine aynı şey oluyordu. Babasını gördüğü an tekrar on beş yaşına dönüyor ve tüm o yılışık sırıtmaları ya da kötü tavırları geri geliyordu.

Ama bu sefer deneyecekti. Tanrı aşkına, Bridgerton Malikânesi'ndeydi ve yapabileceği tek şey bir olay çıkarmamaktı.

Baron'un yanından geçmeye çalışarak, "Müsaade edersen," dedi.

Fakat Lord St. Clair omuzlarının çarpışmasına sebep olacak şekilde yana doğru bir adım atıp ona engel oldu. "Seni kabul etmeyecek, biliyorsun değil mi?"

Gareth kıpırdamamak için kendini zor tutuyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Bridgerton'ların kızı. Onun peşinde dolandığını gördüm."

Gareth bir an için donup kaldı. Babasının balo salonunda olduğunu bile fark etmemişti. Bu onu çok sinirlendirdi. Gerçi sinirlenmemesi gerekirdi. Şu an varlığıyla Lord St. Clair'i rahatsız ettiği için keyiften havalara uçuyor olmalıydı.

Ama bunun yerine kendini kandırılmış hissediyordu. Sanki Baron onu gözetliyormuş gibi.

Lord St. Clair, "Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" diye sataştı.

Gareth sadece tek kaşını kaldırarak aralık kapıdan görünen lazımlığa baktı. "Eğer orayı hedeflememi istemiyorsan yok."

Baron arkasını dönerek Gareth'ın ne demek istediğini anladı ve midesi bulanmışçasına bir ifadeyle, "Sen onu da yapardın," dedi.

Gareth, "Biliyorsun ki yaparım," dedi. Bu yorumu boş bir tehditten başka bir şey olmasa da babasının damarlarının öfkeyle kabarmasını seyredebilmek için böylesi çiğ davranışlar sergilemeye ne kadar istekli olduğunu o ana kadar tam olarak fark etmemişti.

"Tiksinti uyandırıyorsun."

"Beni sen yetiştirdin."

Doğrudan bir darbe. Baron'un öfkesi gözle görülür bir biçimde artmıştı. "İstediğim için değil. Ve unvanın sana geçeceğini hayal bile etmemiştim."

Gareth dilini tuttu. O an babasını kızdırmak için söyleyebileceği bir sürü şey vardı ama ağabeyinin ölümünü araç olarak kullanamazdı. Asla.

Lord St. Clair kısık bir sesle, "George mezarında dönüyor olmalı," dedi.

Ve Gareth aniden harekete geçti. Bir an küçük alanın ortasında elleri yanında sabit bir şekilde ayakta duruyordu, bir an sonraysa babasını duvara yaslamış, bir elini onun omzuna, diğerini boğazına yapıştırmıştı. "O benim ağabeyimdi," diye homurdandı.

Baron onun suratına tükürdü. "O benim oğlumdu."

Gareth'ın ciğerleri sanki yeterince oksijen alamıyormuşçasına sıkıştı. Sesini kontrol altında tutabilmek için bütün gücünü harcayarak, "O benim ağabeyimdi," diye tekrarladı. "Belki senin tarafından değil ama anne tarafından ağabeyimdi. Ve onu sevdim."

Tam o anda kayıp duygusu daha da kendini gösterdi. Öldüğü günden beri George'un yasını tutuyordu ama şu anda içinde dipsiz bir deliğin genişlediğini hissediyor ve bu boşluğu nasıl doldurabileceğini bilemiyordu.

Artık tek bir insana bağlıydı. Sadece büyükannesine. Gerçekten sevdiğini dürüstçe söyleyebileceği tek kişiye.

Karşılığında da seviliyordu.

Bunu daha önce fark etmemişti. Belki de fark etmek istememişti. Fakat şu anda, gerçeği öğrendikten sonra dahi her zaman baba diye adlandırdığı bu adamın karşısında, aslında ne kadar yalnız olduğunu fark ediyordu.

Ve kendinden iğreniyordu. Davranışlarından, Baron'un karşısında düştüğü bu durumdan.

Ansızın geri çekildi ve serbest bıraktığı adamın nefesini düzene sokmasını izledi.

Kendi nefes alıp verişi de pek düzenli sayılmazdı.

Gareth'ın gitmesi gerekiyordu. Buradan uzaklaşması, burası haricinde herhangi bir yere gitmesi gerekiyordu.

Babasının alaycı sesi duyuldu. "Ona asla sahip olamayacaksın, bunu biliyorsun."

Gareth kapıya doğru bir adım atmıştı. Adamın bu sözleri karşısında olduğu yerde donakalana kadar attığı adımın farkında bile değildi.

"Bayan Bridgerton'dan bahsediyorum," diye açıklık getirdi Baron.

Gareth temkinli bir şekilde, "Ben Bayan Bridgerton'u istemiyorum," dedi.

Bu cümleyi duyan Baron kahkaha attı. "Elbette istiyorsun. O senin sahip olamadığın her şeye sahip. Senin asla hayalini bile kuramayacağın her şeye."

Gareth rahatlamaya çalıştı ya da en azından rahatlamış izlenimi vermeye. Baron'un nefret ettiğini bildiği o kendini beğenmiş gülümsemesiyle, "Evet, çünkü o bir dişi," dedi.

Babası bu zayıf espri karşısında küçümsercesine dudaklarını büzdü. "Seninle asla evlenmeyecek."

"Teklif ettiğimi hatırlamıyorum."

"Ah bütün hafta boyunca onun dizinin dibinden ayrılmadın. Herkes bunu konuşuyor."

Gareth doğru düzgün bir kıza gösterdiği bu ilginin birkaç kişi tarafından dikkate alındığını biliyordu, fakat dedikoduların babasının ima ettiği boyutta olmadığından da emindi.

Yine de babasının onun yaptıklarıyla –en az Gareth'ın Baron'un yaptıklarıyla ilgili olması kadar– ilgilenmesinden hastalıklı bir şekilde keyif aldığını hissetti.

Kayıtsız bir tavırla, "Bayan Bridgerton büyükannemin iyi bir arkadaşıdır," derken Leydi Danbury'den bahsedilmesinden dolayı babasının dudaklarının büzülmesinden memnun olmuştu.

Büyükannesiyle Baron birbirlerinden daima nefret etmişlerdi ve görüştükleri dönemde bile Leydi D üstünlüğü Baron'a bırakmamıştı. O bir kontun karısıydı, Lord St. Clair ise sadece bir barondu; yaşlı kadın bu gerçeği Baron'un unutmasına asla izin vermemişti.

Baron kendini hızla toparlayarak, "Elbette kontesin arkadaşı," dedi. "Senin bu ilgine tahammül ediyor olmasının sebebi de eminim budur."

Gareth konu çok önemsizmişcesine ilgisiz bir ses tonuyla, "Bunu Bayan Bridgerton'a sormak gerek," dedi. Hyacinth'in Isabella'nın günlüğünü tercüme ettiğini itiraf edecek değildi. Baron bunu duysa büyük ihtimalle günlüğün kendisine verilmesini talep ederdi ve Gareth'ın bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Bunun yegâne sebebi babasının isteyeceği bir şeye sahip olması değildi. Gareth gerçekten narin bir elyazısının süslediği o sayfalarda yatan sırları öğrenmek istiyordu. Belki de ortada hiç sır yoktu, belki de o satırlarda sadece sevmediği bir adamla evlenmiş olan asil bir kadının monoton hayatı anlatılıyordu.

Sebebi her ne olursa olsun, genç adam büyükannesinin anlattıklarını bilmek istiyordu.

Bu yüzden dilini tuttu.

Lord St. Clair yumuşak bir şekilde, "Deneyebilirsin tabii," dedi. "Ama seni istemezler. Asil kan, asil kan gerektirir. Hem de her zaman."

Gareth ses tonunu dikkatlice ayarlayarak, "Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu. Her zamanki gibi babası onu tehdit mi etmişti yoksa favori konularından –asalet ve soy– mı bahsetmişti anlamak mümkün değildi.

Lord St. Clair kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bridgerton'lar, o kızın seninle evlenmesine asla izin vermeyecekler. Hatta kız sana âşık olacak kadar aptal olsa bile."

"O bana âşık falan değil ve..."

Baron, "Sen kabasın," diye patladı. "Aptalsın ve..."

Kendine hâkim olmaya çalışırken, "Aptal değilim ve..." sözleri dudaklarından dökülüvermişti bile.

Fakat Baron konuşmaya devam ediyordu: "Aptalca davranıyorsun. Ve bir Bridgerton kızı için yeterince iyi olmadığın kesin. Senin ne mal olduğunu yakında görürler."

Gareth nefesini kontrol altına alabilmek için kendini zorladı. Baron onu kışkırtmaya ve onun bir çocuk gibi itiraz cümleleri kurmasına bayılıyordu.

Lord St. Clair yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle, "Bazı açılardan şu çok ilginç bir soru aslında..." dedi.

Gareth ne demek istediğini sorarak onu keyiflendirmeyecekti, bu yüzden tek kelime etmeksizin ona bakmaya devam etti.

Baron dalga geçer gibi, "Acaba baban kimdi?" diye sordu.

Gareth nefesini tuttu. Baron bunu ilk defa direkt olarak dile getirmişti.

O zamana kadar Gareth'a "uyuz it", "soyu sopu belirsiz" gibi pek çok isim takmış, annesineyse bunlardan çok daha kötü sıfatları yakıştırmıştı. Ve hiçbir zaman sözde oğlunun kökeniyle ilgili doğrudan bir soru sormamıştı.

Bu durum genç adamı meraklandırdı. Gerçeği öğrenmiş miydi?

Gareth yumuşak bir sesle, "Sen benden daha iyi bilirsin," dedi.

Aradaki hava elektriklenmiş, ortama taş gibi bir sessizlik çökmüştü. Gareth nefes bile almaksızın bekledi, elinden gelse kalp atışlarını bile durdururdu, ama sonunda Lord St. Clair'in tek söylediği, "Annen söylememekte ısrar etmişti," oldu. Genç adam ihtiyatlı bir şekilde onu inceledi. Babasının sesi acıyla keskinleşmişti, ancak tonlamasında farklı bir şey vardı. Araştıran, karşısındakini test eden bir şey. İşte o an Baron'un neyi merak ettiğini anladı: Gareth öz babasıyla ya da doğumuyla alakalı bir şeyler öğrenmiş olabilir miydi?

Gülümsemesini engelleyemeyerek, "Seni içten içe yiyor

değil mi?" dedi. "Birini senden daha fazla istemiş olması. Ve aradan geçen yıllara rağmen bu gerçek seni öldürüyor."

Bir an için Baron'un ona bir yumruk savuracağını düşündü ama Lord St. Clair son anda kendini toparlayıp bir adım geri çekildi. "Anneni hiç sevmedim."

Gareth, "Sevdiğini hiç düşünmedim," diye cevap verdi. Konu hiçbir zaman aşk olmamıştı. Bu gururla ilgiliydi. Konu Baron'sa, her şey daima gururla ilgili olurdu.

Lord St. Clair alçak bir sesle, "Bilmek istiyorum," dedi. "Kim olduğunu bilmek istiyorum ve bunu itiraf etmenle duyacağın tatmini sana yaşatabilirim. Günahlarından ötürü anneni asla affetmedim. Ama sen..." Attığı kahkaha Gareth'ın ruhuna işliyordu sanki. "Onun günahı sensin." Kahkahaları giderek ürpertici bir hal alıyordu. "Asla öğrenemeyeceksin. Damarlarında kimin kanının aktığını hiçbir zaman bilemeyeceksin. Ve seni, sana sahip çıkacak kadar sevmeyenin kim olduğunu asla bilmeyeceksin." Gareth'ın kalbi duracak gibiydi. "Bayan Bridgerton'u bir dahaki dansa kaldırdığında bunu bir düşün. Büyük ihtimalle bir baca temizleyicisinin oğlundan başka bir şey değilsin." Omzunu silkmesinde bile kasıtlı bir küçümseme vardı. "Ya da belki bir uşağın. Clair Malikânesi'nde her zaman genç ve güçlü uşaklarımız olurdu."

Gareth ona neredeyse tokat atmayı inanılmaz derecede arzuluyordu. Tanrı biliyor, hareketsiz durmak o ana kadar yaptığı en zor şey olsa da bir şekilde kendine hâkim olabilirdi.

Lord St. Clair kapıya doğru ilerlerken, "Sen soysuzun tekisin," dedi. "Olup olabileceğin tek şey bu."

Gareth acımasız bir şekilde gülümseyerek, "Evet ama senin soysuzunum," dedi. "Senin tohumlarından olmasam da senin çatın altında doğdum." İleri doğru yürüyüp onunla burun buruna gelince durdu. "Ben seninim."

Baron bir küfür savurup titreyen elleriyle kapının koluna yapıştı.

"Bu seni mahvediyor, öyle değil mi?"

Baron tıslarcasına, "Olduğundan daha iyiymişsin gibi davranmaya çalışma," dedi. "Bunu denemeni seyretmek bile çok acı verici."

Ve Gareth son sözünü söyleyemeden, adam hızla odadan dışarı çıktı.

Genç adam uzun bir süre boyunca kıpırdayamadı. Sanki vücudundaki bir şeyler kati bir hareketsizliğe ihtiyaç duyduğunu anlamış ve en küçük bir kıpırdamada parçalara ayrılacağını hissetmişti.

Ama sonra...

Parmakları kıvrılıp elleri yumruk haline gelince kollarını delirmişçesine havada savurdu. Çığlık atmamak için dişlerini sıktı ama dudaklarından sıyrılan inleme hep aynıydı. Alçak ve gırtlaktan.

Yaralı.

Bundan nefret ediyordu. Tanrı aşkına, neden?

Neden, neden, neden?

Neden Baron'un hâlâ onun üzerinde bu tür bir gücü vardı? Onun babası değildi. Hiçbir zaman babası olmamıştı ve lanet olsun, Gareth bu yüzden mutlu olmalıydı.

Aslında mutluydu. Aklı başında olduğu zamanlarda, net düşünebildiği anlarda bunun için şükrediyordu.

Ama işte yüz yüze geldiklerinde, Baron onun gizli kalmış bütün korkularını fısıldarken, bunun bir önemi kalmıyordu.

Acıdan başka hiçbir şey kalmıyordu geriye. İçinde gizli olan ve deneyen, deneyen, deneyen, sürekli neden hiçbir zaman yeterince iyi olmadığını merak eden küçük çocuktan başka hiçbir şey kalmıyordu geriye.

Gareth kendi kendine, "Buradan çıkmam lazım," diye mırıldanarak kapıyı hızla açtı. Gitmesi, uzaklaşması ve yalnız kalması gerekiyordu.

Birilerine eşlik edecek durumda değildi. Babasının söylediği sebeplerden değil ama yine de...

"Bay St. Clair!"

Genç adam başını kaldırdı.

Hyacinth.

Genç kız koridorda tek başına ayakta duruyordu. Mumlardan yayılan ışık, saçlarının ışıl ışıl parıldamasına neden oluyordu. Çok tatlı ve bir şekilde kusursuz görünüyordu.

Gareth onun hayatının dopdolu olduğunu fark etti birdenbire. Evli olmayabilirdi ama bir aileye sahipti.

Kim olduğunu biliyordu. Nereye ait olduğunu da.

Ve genç adam, o ana kadar hiçbir zaman herhangi bir insanı Hyacinth'i kıskandığı kadar kıskanmadığını hissediyordu.

Hyacinth, "İyi misiniz?" diye sordu.

Gareth cevap vermedi ama bunun onu durduracağını hiç sanmıyordu.

"Koridorun sonunda babanızla karşılaştım," dedi genç kız. "Çok kızgın görünüyordu ve beni görünce kahkaha attı..."

Gareth'ın tırnakları avuçlarına batıyordu.

Hyacinth, "Neden beni görünce gülsün ki?" diye sordu. "Onu tanıdığım bile söylenemez ve..."

Genç adam bakışlarını onun omzunun üzerindeki bir noktaya sabitlemişti, fakat Hyacinth cümlesine devam etmeyince bakışlarını onun yüzüne çevirdi.

Genç kız yine yumuşak bir sesle, "Bay St. Clair?" dedi. "Bir sorun olmadığından emin misiniz?" Kaşları rol olamayacak bir biçimde ilgiyle çatılmıştı ve daha da yumuşak bir sesle sözlerini sürdürdü: "Sizi sinirlendirecek bir şey mi söyledi?"

Babası bir konuda haklıydı. Hyacinth Bridgerton iyiydi. Bazen sinir bozucu, alaycı ve meydan okuyan bir tavır takınıyor olabilirdi ama önemli olan içinin iyi olmasıydı.

Ve sonra babasının sesini duydu.

Ona asla sahip olamayacaksın.

Onun için yeterince iyi değilsin.

Ona asla...

Soysuz. Soysuz. Soysuz.

Genç kıza alıcı gözle baktı ilk defa. Bakışları omuzlarından aşağı, elbisesinin baştan çıkarıcı dekoltesine takıldı. Göğüsleri çok büyük değildi ama bir şey yardımıyla ayartıcı bir biçimde yukarı kaldırılmıştı ve Gareth, gece mavisi ipeğin tam sınırında kalan ayrımı görebiliyordu.

Hyacinth, "Gareth?" diye fısıldadı.

Daha önce ona hiç adıyla hitap etmemişti. Kıza adını kullanabileceğini söylemiş, ama o bunu hiç yapmamıştı.

Gareth ona dokunmak istiyordu.

Hayır, onu yakıp tüketmek istiyordu.

Hyacinth kadar değerli ve iyi olduğunu, hatta belki de sadece bir yere ait olduğunu ve dokunduğu her ruhu mahvetmediğini babasına kanıtlamak için onu kullanmak istiyordu.

Fakat bunun da ötesinde, her şeyden arınmış bir biçimde kızı istiyordu.

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için bir adım attığında kızın gözleri kocaman açıldı.

Ama Hyacinth uzaklaşmadı. Dudaklarının aralandığını gören Gareth, kızın nefesinin çıkardığı yumuşak sesi duyabiliyordu.

Evet dememiş olabilirdi ama hayır da dememişti.

Gareth uzanıp koluyla onu sararak kendine çekti. Hyacinth'i istiyordu. Tanrı biliyor, bu kızı istiyordu. Ve ona ihtiyacı vardı. Ona şimdi ihtiyacı vardı.

Dudakları dudaklarını buldu, ilk öpücüğünü alan birinin karşısındakinden beklediği hiçbir şeye sahip değildi. Nazik değildi, tatlı da değildi. Baştan çıkarıcı bir hamlesi de yoktu.

Onu sadece öpüyordu. Sahip olduğu her şeyle, damarlarında akan tüm çaresizliğiyle öpüyordu.

Dilini dudaklarının arasından içeri kaydırdı ve genç kızın tadını, sıcaklığını yudum yudum içti. Kızın ellerinin boynuna kenetlendiğini ve sımsıkı tutunduğunu, kalbinin göğsünde çılgınca attığını hissedebiliyordu.

Hyacinth de onu istiyordu. Bunu anlayamıyor, hatta bu duyguyla ne yapacağını bilemiyor olabilirdi ama onu istiyordu.

Ve bu Gareth'ın kendini bir kral gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve vücudu gerildi. Bir şekilde duvara yaslanmışlardı. Elleri yavaşça aşağılara kayıp genç kızın göğüslerinin yumuşak kıvrımlarına ulaşmıştı ve zorlukla nefes alabiliyordu. Yavaşça, onu korkutmamaya çalışarak, usulca göğüslerini sıktı, fakat bu kısa süreli hamlesi bile dokunduğunda hissettiklerini ve göğüslerinin şeklini ezberlemesine yetmişti.

Bu mükemmel bir histi, dahası Hyacinth'in elbisesinin altından verdiği tepkiyi hissedebiliyordu.

Onun her yerinde dudaklarını gezdirmek, elbisesini çıkarıp aklından geçen yüzlerce şeyi onunla oracıkta yapmak istiyordu.

Tam o esnada kızın vücudundaki direnci hissetti ve dudaklarından zorlukla dökülen iniltiyi duydu. Onun daha önce hiç öpülmemiş olduğundan emindi. Fakat en az kendisi kadar o da istekli ve uyarılmıştı. Bunu vücudunu onunkine bastırışından, boynuna kenetlediği parmaklarından anlayabiliyordu.

Genç kızın dudaklarını hafif hafif ısırırken, "Sen de beni öp," diye mırıldandı.

Hyacinth'in, "Öpüyorum zaten," diyen sesi çok boğuk çıkmıştı.

Gareth birkaç santim geriye çekildi. Gülümseyerek, "Birkaç derse ihtiyacın var," dedi. "Ama merak etme, bunda iyi olmanı beraberce sağlarız."

Onu bir kez daha öpmek için eğildi –Yüce Tanrım, bundan gerçekten hoşlanıyordu– ama genç kız ondan hızla uzaklaştı.

Uzanıp onun elini yakalayarak, "Hyacinth..." dedi boğuk bir sesle. Onu tekrar kendine yaklaştırmak için çekti ama genç kız elini tek bir hamlede onunkinden kurtardı.

Gareth kaşlarını kaldırarak onun bir şey söylemesini bekledi.

Ne de olsa karşısındaki Hyacinth'ti. Bir şeyler söyleyeceği muhakkaktı.

Ama genç kız ona paniklemiş ve dehşete düşmüş gibi bakıyordu.

Sonrasında ise Gareth'ın kırk yıl düşünse asla ihtimal vermeyeceği bir şey yaptı.

Koşarak kaçtı.

SEKİZ

Ertesi sabah.

Olayın kadın kahramanı, yatağının üzerindeki yastıkların kenarına ilişmiş halde oturuyor.

İtalyanca günlük hemen yanında ama henüz ellenmemiş bir şekilde duruyor.

Hayallerinde yaklaşık olarak kırk iki kez o öpüşmeyi yaşamış durumda.

Hatta tam şu anda aklından yine o öpücüğü geçiriyor...

Dimdik durarak öpüşebilen, sonrasında hiçbir şey olmamış gibi gecenin geri kalanına devam edebilen türde bir kadın olmak Hyacinth'in çok hoşuna giderdi. Bir beyefendiyi dudak büzerek küçümsemesi gerektiğinde, gözlerinin birer buz parçasına dönüşmesi ve tarz sahibi biri gibi yaşananları ustalıkla kestirip atabilmek de çok hoşuna giderdi.

Ve hayallerinde tam olarak bu şekilde –hatta daha da aşırıya kaçarak– davranıyordu.

Gerçekler ise bu kadar tatlı değildi.

Çünkü Gareth onun adını söylediğinde ve yeniden öpmek için eğildiğinde, tek düşünebildiği kaçmak olmuştu.

Kaçmak karakterine aykırıydı, tıpkı genç adamın dudakları dudaklarına değdiği andan bu yana tam kırk üç kez o öpücüğü düşünmesinin anormal olması gibi.

Böyle olamazdı. Kaçmış olamazdı. O, Hyacinth Bridgerton'du.

Hyacinth.

Bridgerton.

Bu kesinlikle bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Tek bir öpücük onu bir budalaya dönüştürmüş olamazdı.

Onun dünyasında, insan hiç öpülmemiş, hiç dokunulmamış olmanın gururunu yaşardı. Ne de olsa bununla ilgili en ufak bir ima bile bir kadının şöhretinin zedelenmesine yeterdi.

Ama bu insan yirmi iki yaşına gelmişse ve Londra sosyetesine takdiminden bu yana dört koca yıl geçmişse, hiç kimsenin onu öpmeye bile yeltenmemesinden dolayı az da olsa reddedilmiş hissederdi kendini.

Ve hiç kimse buna teşebbüs etmemişti. Tanrı aşkına, Hyacinth ırzına geçilmesini istemiyordu elbette ama hiçbir erkek o güne kadar bakışlarını dudaklarına çevirip onu öpmeyi aklından geçiriyormuş gibi bile yapmamıştı.

Dün geceye kadar.

Gareth St. Clair'e kadar.

İçinden gelen ilk şey şaşkınlıkla sıçramak olmuştu. Tüm hovardaca tavırlarına rağmen genç adam ona hiç ilgi göstermemişti. Adamın Bloomsbury'de onu bekleyen bir metresi vardı ne de olsa. Neden Hyacinth'e ihtiyaç duysun ki?

Ama sonrasında...

Genç kız hâlâ bütün bunların nasıl olup bittiğini anlamıyordu. Ona iyi olup olmadığını sormuş –babasıyla karşılaşmaması için verdiği tüm çabalara rağmen bir tartışma yaşadıkları belliydi çünkü genç adam çok tuhaf görünüyordu– ve bir saniye sonra onun yoğun bakışlarıyla karşılaşıp ürpermişti. Sanki bir şey genç adamın ruhunu ele geçirmiş gibiydi.

Gareth ona yakıp kül edercesine bakmıştı.

Yine de onun kasıtlı olarak kendisine bu şekilde yaklaşmadığı duygusundan kurtulamıyordu. Özellikle de gülerek

kendisini geliştirmesi gerektiğini söyledikten sonra. Neticede o anda koridordan geçen herhangi bir kadın da aynı işi görebilirdi.

Bu sözleri sırf zalimlik olsun diye sarf ettiğini sanmıyordu ama yine de kelimeleri canını yakmıştı.

Onun sesini taklit etmeye çalışarak, "Sen de beni öp," dedi kendi kendine. "Sen de beni öp."

Kendini yastıkların üzerine attı. "Öptüm!" Tanrı aşkına, öpücüğüne karşılık verildiğini bile anlamayan bir erkek kimbilir hakkında ne düşünürdü.

Ve gerçekten iyi bir iş çıkaramıyor olsa dahi –ki bunu kabul etmeye henüz hazır değildi– bu onun durumundaki bir kız için normal kabul edilmeliydi.

Yine de ne yapması gerekiyordu? Dilini bir kılıç gibi mi kullanmalıydı yani? Ellerini boynuna dolamıştı işte. Kolları arasındayken mücadele de etmemişti. Öpüşünün hoşuna gittiğini anlatabilmek için daha ne yapması gerekiyordu?

Bu durum ona içinden çıkılması zor bir haksızlık gibi geliyordu. Erkekler kadınların saf, namuslu ve dokunulmamış olmalarını istiyorlar ama sonra da deneyimsiz olmalarıyla alay ediyorlardı.

Bu sadece... Sadece....

Hyacinth gözyaşlarına boğulmaya ne kadar yakın olduğunu anlayarak korkuyla dudağını ısırdı.

Her zaman ilk öpücüğünün sihirli olacağını hayal etmişti. Ve söz konusu erkeğin, öpüşme şeklinden çok etkilenmese bile memnun kalacağını düşünmüştü.

Ama Gareth St. Clair her zamanki gibi onunla dalga geçmişti ve Hyacinth buna izin vermiş olmaktan nefret ediyordu.

"Alt tarafı bir öpücük." Fısıltısı boş odada asılı kalmış gibiydi. "Sadece bir öpücük. Bir anlamı yok."

Fakat kendini kandırmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir öpücükten çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Çok çok daha fazlası.

En azından kendisi için öyleydi. Istırapla gözlerini yumdu. Tanrım, o burada yatağının üzerinde tekrar tekrar aynı şeyi düşünürken Gareth bir bebek gibi uyuyor olmalıydı. Öpücüğü...

Sonuçta Gareth'ın o güne kadar kaç tane kadını öptüğünü umursamıyordu, fakat kesinlikle Londra'daki en acemi kız gibi görünmesine yetecek sayıda olmalıydı.

Onun yüzüne nasıl bakacaktı? Ve bir şekilde bunu yapmak zorundaydı. Tanrı aşkına, büyükannesinin günlüğünü tercüme ediyordu. Onu görmezden gelirse bu bariz bir hareket olurdu.

Ve istediği en son şey, ne kadar kızdığının fark edilmesiydi. Bu hayatta bir kadının gururdan daha çok ihtiyaç duyacağı bazı şeyler vardı, ama Hyacinth saygınlığının hâlâ geçerli olduğunu düşününce gururuna tutunmayı tercih ediyordu.

Bu esnada da...

Günlüğü eline aldı. Koca bir gün boyunca tek kelime okumamıştı. Sadece yirmi iki sayfa bitirmişti ve daha yüzden fazla sayfası vardı.

Deftere uzun uzun bakarak onu geri yollayabileceğini düşündü. Bir gece önceki davranışından sonra, kendine bir çevirmen aramak tam da Gareth'ın hak ettiği şeydi.

Fakat Hyacinth bu günlükten keyif alıyordu. Hayat kibar ve iyi yetiştirilmiş genç kızların önüne böyle fırsatlar pek çıkarmıyordu. Bu defterin tamamını İtalyancadan çevirdiğini söyleyebilmek iyi olurdu doğrusu. Bunu söylemenin yanı sıra yapabilmek daha da iyi olurdu tabii.

Günlüğü açıp kaldığı sayfayı buldu. Isabella tam da sezon ortasında İngiltere'ye varmış ve bir hafta gibi kısa bir süre sonra da kocası tarafından görevlerini yerine getirmesi, insanları ağırlayıp sosyalleşmesi beklenen –akıcı bir İngilizcesi olmaksızın– Londra'ya sürüklenmişti.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi Clair Mâlikanesi'ne girdiklerinde, Lord St. Clair'in ona evin hanımlığı pozisyonunu

teslim etmekten hiç de memnun görünmeyen annesi tarafından karşılanmışlardı.

Hyacinth kaşlarını çatıp anlamını bilmediği her kelimeye sözlükten bakmak suretiyle günlüğü okumaya devam etti. Dul Barones hizmetçilere Isabella'nın isteklerinin tam aksi yönde emirler yağdırıyor, genç kadının evdeki konumunu kabullenmiş olanlara zor anlar yaşatıyordu.

Anlatılanlar evliliğin hiç de cazip bir şey olmadığını ifade ediyordu. Hyacinth aklının bir köşesine ileride annesi olmayan biriyle evlenmeye çalışması gerektiğini hızla not etti.

Kabuklu su ürünlerinin genç kadını ürtiker yapmasına rağmen menüye midye eklenmesiyle ilgili yaşanan son tartışmayı okuyan Hyacinth, "Moralini bozma Isabella," diye mırıldandı kendi kendine. "Kontrolün kimde olduğunu göstermen gerekiyor... Senin..."

Defterin açık olan sayfasında yazanlara bakarken kaşları daha da çatıldı. Bu çok anlamsızdı. Isabella neden *bambino*sundan –yani bebeğinden– bahsediyordu ki?

En köşedeki tarihe bakmayı akıl etmeden önce yazılanları tam üç kez daha okuması gerekmişti.

1766 mı?

Bir dakika...

Genç kız hemen bir önceki sayfaya döndü.

1764.

Isabella arada tam iki yıl atlamıştı. Bunu neden yapmıştı?

Hyacinth sonraki yirmi sayfaya hızla göz gezdirdi. 1766... 1769... 1769... 1770... 1774...

"Çok da azimli bir günlük yazarı olduğun söylenemez," diye mırıldandı genç kız. Isabella'nın onlarca yılı ince bir deftere sığdırabilmesine şaşmamak gerekiyordu, yazdıklarının arasında yıllar süren boşluklar vardı.

Hyacinth *bambino* ile ilgili bölümün olduğu yere dönüp zahmetli çeviri işine devam etti. Isabella Londra'ya geri dönmüştü ve bu kez kocasının yanında olmaması onu hiç rahatsız

etmemişti. Kendine olan güveninin artmasının sebebi, büyük ihtimalle bir yıl kadar önce dul Barones'in vefat etmiş olmasıydı. Hyacinth kelimeleri bir kâğıda yazıp *aradığım o mükemmel yeri buldum* diye çevirdi. *O zaman asla...* Kaşlarını çattı. Cümlenin geri kalanını anlayamıyordu, bu yüzden çevrilmemiş bölümü sonrasında bulabilmek için o sayfaya bir parça kâğıt sıkıştırıp devam etti. Devamında *benim akıllı olmadığımı sanıyor* yazıyordu. *İşte bu yüzden hiç şüphelenmeyecek...*

Genç kız yerinden doğrularak, "Aman Tanrım," dedi. Çeviriyi yazılı olarak yapma fikrini bir anda unutup olabildiğince hızlı bir şekilde ilerleyen satırları okumaya başladı.

Ve hayranlıkla, "Isabella," dedi. "Seni kurnaz tilki."

Yaklaşık bir saat sonra, Gareth genç kızın kapısını çalmadan kısa bir süre önce...

Gareth derin bir nefes aldı ve en büyük oğlu evlenip Bridgerton Malikânesi'nin yönetimini üstlendikten sonra Hyacinth'in annesinin satın aldığı Brutton Caddesi Beş Numara'da bulunan küçük evin ön kapısındaki ağır pirinç tokmağı tutup indirmeden önce bütün cesaretini topladı.

Ve sonrasında bu cesareti toplamaya ihtiyaç duyduğu için kendinden tiksinmemeye çalıştı. Aslında ihtiyaç duyduğu şey cesaret değildi. Tanrı aşkına, korkmuyordu. Bu... Hayır, bu korkutucu değildi. Bu...

Genç adam inledi. Her hayatta, insanın geride bırakmak için her şeyi yapabileceği anlar mutlaka olurdu. Kendini Hyacinth Bridgerton'la uğraşabilecekmiş gibi hissetmemesi onu daha az erkek yapacaksa, tam bir aptal olarak adlandırılmaya razıydı.

Dürüst olmak gerekirse, benzer bir durum karşısında genç kızla uğraşmak isteyecek bir insan tanımıyordu.

Sabırsızca gözlerini devirdi. O kadar da zor olmamalıydı. Kendini bu kadar gergin hissetmesi gerekmiyordu. Lanet ol-

sun, ertesi gün yüz yüze gelmek zorunda olduğu bir kadını ilk öpüşü değildi ki bu.

Tabii... Hyacinth gibi birini hiç öpmemiş olması hariç.

Bunun anlamı A) daha önce hiç öpülmemiş biri B) bir öpücüğün çok daha fazla anlam içerdiğine inanmak için geçerli nedenleri olan biri demekti.

Ve C) söz konusu olan kişi Hyacinth'ti ama bunu belirtmeye gerek bile yoktu.

Hiç kimse C şıkkının önemini göz ardı edemezdi. Geçen hafta öğrendiği en mühim şey, Hyacinth'in tanıdığı diğer kadınlardan çok daha farklı olduğuydu.

Her halükârda yapması gereken, bütün sabahı evde oturarak geçirmek ve kendisine gönderilecek, içinde büyükannesinin günlüğünün olduğu ve üniformalı bir uşağın ileteceği paketi beklemek olmalıydı. Hyacinth dün gece onurunun kırılmasından sonra hâlâ tercümeye devam etmek istiyor olamazdı.

Gareth kendisini savunurcasına niyetinin kızın onurunu kırmak olmadığını düşündü. Aslında hiçbir şeye niyeti yoktu. Onu öpmek niyetinde olmadığı da kesindi. Bu düşünce aklına bile gelmemişti. Doğruyu söylemek gerekirse o kadar dengesiz bir halde olmasaydı ve Hyacinth büyüleyici bir şekilde aniden koridorda görünmeseydi, o anda bu düşüncenin aklına bile gelmeyeceğinden emindi.

Tam da babası Hyacinth'le ilgili onunla alay ettikten hemen sonra.

Lanet olsun başka ne yapması beklenebilirdi ki?

Ve yaptığı şey hiçbir anlam ifade etmemişti. Evet keyif vermişti –hatta hayal edebileceğinden de çok keyif vermişti– ama yine de bir anlamı yoktu.

Fakat kadınlar genelde bu tip şeylere kötü gözle bakarlardı ve kızın ayrılırkenki yüz ifadesinin davetkâr olduğu iddia edilemezdi.

Hatta tam aksine dehşet içinde olduğu söylenebilirdi.

Bu da Gareth'ın kendini tam bir aptal gibi hissetmesine neden oluyordu işte. Daha önce öpüşüyle bir kadının midesini bulandırdığı hiç görülmemişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde birilerinin kıza kendisiyle ilgili bir şeyler sorduğunu ve Hyacinth'in boş verircesine bir gülüşle genç adamın dans teklifini reddedemeyeceğini, ne de olsa büyükannesiyle çok iyi arkadaş olduklarını söylediğini duyunca, sanki bütün olanlar mercek altına alınmış gibi hissetmişti.

Gerçi bunun doğru olduğunu ve genç kızın dedikoduları önlemek için durumu kurtarmak adına böyle konuştuğunu biliyordu. Ancak Hyacinth konuşulanların birileri tarafından duyulduğunu bilmese de Gareth duydukları karşısında babasının sözlerinin bir tür yansımasıyla karşılaşmış gibi hissetmişti kendini.

Derin bir nefes aldı. Bunu daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu. Tokmağı indirmek üzereyken...

Aniden kapı açılınca dengesini kaybetti, neredeyse düşüyordu.

Hyacinth sabırsız bir ifadeyle ona bakarak, "Tanrı aşkına," dedi. "Kapıyı çalmayı planlıyor muydun?"

"Beni mi seyrediyordun?"

"Elbette. Yatak odam hemen üstte. Oradan herkesi görebiliyorum."

Neden bu Gareth'ı hiç şaşırtmamıştı acaba?

Genç kız, "Ayrıca sana not gönderen bendim," diye ekledi. Kenara çekilip onun içeri girmesine izin verdi. "Son davranışın göz önünde bulundurulmadığında, bir bayandan gelecek yazılı bir talebi geri çevirmeyecek değerlere sahip gibi görünüyorsun."

Gareth, "Hmmm... Evet," dedi. O anda karşısında duran enerji ve hareket dolu kıza verilebilecek cevap olarak bir tek bunu düşünebilmişti.

Neden ona kızgın değildi? Kızgın olması gerekmiyor muydu?

Hyacinth, "Konuşmamız gerek," dedi.

"Elbette," diye mırıldandı. "Özür dilemem gereken..."

Genç kız önemsiz bir şeyden bahsedilmiş gibi, "Onunla ilgili değil," dedi. Düşünceli ama aynı zamanda gergin bir ifadeyle ekledi: "Gerçi... Özür dilemen gerektiği şüphesiz."

"Evet tabii ben..."

"Ama seni buraya çağırmamın sebebi bu değil," diyerek onun sözünü kesti genç kız.

Gareth nazik bir hareket olduğunu düşünseydi o an kollarını göğsünde kavuştururdu. "Özür dilememi istiyor musun, istemiyor musun?"

Hyacinth şüpheci bir biçimde etrafa bakınarak bir parmağını dudaklarına götürdü ve "Şşşş," diyerek sessiz olmasını işaret etti.

Gareth yüksek sesle, "Acaba *Bayan Butterworth'la Deli Baron* kitabından bir bölüme mi transfer olduk aniden?" diye sordu.

Hyacinth kaşlarını çatıp ona baktığında, Gareth bu bakışın kızın doğasının bir parçası olduğunu fark etti. Evet, bu bir kaş çatmaydı ama içinde sabırsızlık da barındırıyordu. Bu, bütün hayatını insanların kendisine ayak uydurmalarını beklemiş bir kadının bakışıydı.

Başıyla bir kapıyı işaret eden Hyacinth, "Şu tarafa," diyerek ona yol gösterdi.

"Dilediğiniz gibi olsun leydim," diye mırıldanan Gareth, özür dilemek zorunda olmamasıyla ilgili artık düşünmemeye karar vermişti.

Genç kızı takip etti ve beraberce kremle gül renklerinin hâkim olduğu zevkli bir biçimde döşenmiş oturma odasına girdiler. İçerisi o kadar kadınsı ve titizlikle yerleştirilmişti ki Gareth burasının erkekler kendilerini tedirgin hissetsinler diye özel olarak dekore edilip edilmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Hyacinth ona oturmasını işaret edip kapıyı hafif aralık bırakacak şekilde kapadı. Kapının on santim aralık kalan bölümü-

ne keyifle bakan Gareth, bir yandan da uygunlukla facia arasındaki farkın işte bu kadarcık olduğunu aklından geçiriyordu.

Hyacinth, "Kimsenin duymasını istemiyorum," dedi.

Gareth tek kaşını kaldırıp onun kanepeye oturmasını izledi. Kızın onları dinleyen biri var mı diye yerinden fırlayıp perdenin arkasını kontrol etmeyeceğinden emin olduktan sonra da kanepenin çaprazında duran Hepplewhite marka koltuğa oturdu.

Genç kız gözleri heyecanla parlayarak, "Sana günlükten bahsetmem gerekiyor," dedi.

Gareth şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "O halde geri vermeyeceksin günlüğü."

"Tabii ki hayır. Bunu düşünmüş..." Cümlesini tamamlamadığında, Gareth kızın parmaklarının eteğinin açık yeşil kumaşında daireler çizmekte olduğunu fark etti. Nedendir bilinmez bu onu memnun etmişti. Kızın yaşananlar yüzünden kızgın olmaması rahatlık vericiydi; her erkek gibi o da karşı cinsin histerik sahneler yaratmasından olabildiğince kaçınırdı. Ama aynı zamanda kızın hiç etkilenmemiş olmasını da istemiyordu.

Tanrı aşkına, o gerçekten iyi öpüşen bir erkekti.

Hyacinth tekrar konuşmaya başladı: "Günlüğü geri vermem gerekiyor aslında. Onu çevirecek başka birini bulman daha doğru olurdu, çünkü hak ettiğin cevap bu."

Gareth, "Kesinlikle," diyerek bu sözleri kabullendiğini belirtti.

Genç kızın bakışlarında böylesi baştan savma bir onayı tasvip etmediğini belirten bir ifade gizliydi. Bir süre susan Hyacinth, "Ne var ki..." dedi ve yine duraksadı.

Gareth öne doğru eğildi çünkü kızın beklediği hareket buymuş gibi görünüyordu.

"Ne var ki büyükannenin günlüğünü okumaktan hoşlanıyorum ve sırf sorumsuzca davrandın diye kendimi bu keyiften mahrum etme niyetinde değilim."

Gareth son sözleri hiç iyi karşılanmadığından bu kez sessiz kalmayı tercih etti. Fakat tasdiklemesi bekleniyormuş gibi bir sessizlik oluşunca hemen, "Tabii ki," diyerek ona katıldığını belirtti.

Hyacinth başıyla bu cevabı onayladığını belirterek, "Ayrıca..." diye devam etti sözlerine ve mavi gözleri heyecanla parlarken öne doğru eğildi. "Hikâye çok heyecanlı bir hal aldı."

Gareth'ın midesinde bir şeyler kıpırdadı. Yoksa Hyacinth onun doğumuyla ilgili sırrı mı keşfetmişti? Oğluyla çok az görüştüğünden ve onu nadiren ziyaret ettiğinden dolayı Isabella'nın gerçeği biliyor olma ihtimalini hiç hesaba katmamıştı.

Ama eğer bilgisi varsa günlüğüne yazmış olabilirdi.

Temkinli bir ifadeyle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Hyacinth yanındaki masanın üzerinde duran günlüğü eline aldı. Heyecan yayan bir sesle, "Büyükannenin bir sırrı varmış," dedi. Küçük ve şık bir kâğıt parçasıyla ayırdığı sayfayı açıp ortasındaki satırlardan birini işaret etti. "*Diamanti. Diamanti.*" Neşeli gülümsemesini saklayamıyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gareth başını iki yana salladı. "Korkarım hayır."

"Elmaslar Gareth. Elmaslar demek."

Genç adam ne yazdığını anlamasa da açık günlüğe bakarken buldu kendini. "Pardon anlayamadım?"

"Büyükannenin mücevherleri varmış Gareth. Ve bundan büyükbabana hiç bahsetmemiş."

Gareth'ın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Nasıl yani?"

"Baban doğduktan kısa bir süre sonra büyükannenin büyükannesi ziyarete gelmiş. Ve beraberinde Isabella'ya hediye olarak bir mücevher seti getirmiş. Sanırım yüzüklerden ve kolyeden oluşan bir set. Ve Isabella bundan hiç kimseye bahsetmemiş."

"Peki onlarla ne yapmış?"

"Hepsini saklamış." Hyacinth yerinde duramıyordu. "Clair Malikânesi'nin içinde bir yerlere gizlemiş. Büyükbabanın

Londra'yı pek sevmediğini ve buraya saklarsa mücevherleri bulma şansının daha az olacağını yazmış."

Nihayet Hyacinth'in coşkusu ona da bulaşmaya başlamıştı. Çok değil ama... Gareth büyük ihtimalle boşa çıkacak veya hiçbir zaman ele geçmeyecek bir hazinenin hayaliyle heyecanlanmak için kendine izin veremezdi. Fakat kızın şevki bulaşıcıydı ve farkına bile varamadan kendini biraz daha öne eğilmiş bulduğunda kalbinin biraz daha hızlı atmaya başladığını hissetti. "Nasıl yani?" diye sordu yeniden.

Genç kız sanki mümkün olan bütün şekillerde durumu defalarca açıklamış ve beşinci kez açıklanması isteniyormuşçasına, "Diyorum ki... O mücevherler büyük ihtimalle hâlâ orada. Ah!" Aklına o an gelen fikirle ona aksi bir bakış attı. "Tabii belki senin bundan haberin vardır. Baban mücevherleri çoktan bulup sahiplendi mi yoksa?"

Gareth düşünceli bir şekilde, "Hayır," dedi. "Sanmıyorum. En azından bana böyle bir şey hiç söylenmedi."

"Gördün mü bak! Bizim yapabileceğimiz..."

Genç adam, "Ama olan bitenden bana nadiren bahsedilir," diyerek araya girdi. "Babam beni hiçbir zaman en yakın sırdaşı olarak görmemiştir."

Bir an için genç kızın gözlerinde canayakın bir ifade belirdi ama sonra korsanlara özgü bir coşku hemen bu anlam dolu bakışın izlerini siliverdi. Heyecanla, "Hâlâ oradalar," dedi. "Ya da orada olma ihtimalleri çok yüksek. Gidip onları ele geçirmemiz lazım."

"Ne? Bizim mi?" Ah, hayır.

Ama Hyacinth onun bu vurgusunun farkına varamayacak kadar heyecanlanmıştı. "Bir düşünsene Gareth..." Onun ismini artık mükemmel bir rahatlıkla dile getiriyor gibi görünüyordu. "Bu bütün mali sorunlarının çözümü olabilir."

Gareth bir anda yerinden doğruldu. "Mali sorunlarım olduğunu düşünmene sebep olan nedir?"

"Ah, lütfen. Mali sorunların olduğunu herkes biliyor. Ya da yoksa bile olacağını. Baban buradan Nothinghamshire'a kadar borca batmış durumda." Bir an için duraksadı. "Clair Malikânesi Nothinghamshire'daydı, değil mi?"

"Evet, elbette ama..."

"Tamam. Biliyorsun ki bu borçları da üstlenmen gerekecek."

"Farkındayım."

"O halde borçlarını ödemen için büyükannenin mücevherlerini Lord St. Clair'den önce bulup ele geçirmenden daha iyi bir yol olabilir mi?"

Gareth yavaşça, "Babamla ilgili çok şey biliyor gibisin," dedi.

Genç kız hızla, "Saçma," diye cevap verdi. "Senden nefret ettiği dışında hiçbir şey bilmiyorum."

Gareth yüzünde beliren gülümseme karşısında şaşkındı. Bu hiçbir zaman eğlenceli bulduğu bir konu olmamıştı. Ama zaten daha önce hiç kimse bu konudan açıksözlülükle bahsetmeye cesaret etmemişti.

Hyacinth omuzlarını silkerek, "Senin adına konuşamam," dedi. "Ama ben birinden nefret etseydim, bir hazine kadar değerli mücevherlerin onun eline geçmemesi için elimden geleni yapardım."

Gareth, "Ne kadar dindar bir yaklaşım," diye mırıldandı.

Genç kız bir kaşını kaldırdı. "Hiçbir zaman iyilik timsali olduğumu iddia etmedim."

"Hayır. Hayır, kesinlikle etmedin."

Genç kız ellerini kucağında kenetledi. Ona beklenti dolu bir ifadeyle bakıyordu. Gareth'ın başka bir yorumda bulunmayacağını anlar anlamaz, "O halde..." dedi. "Ne zaman gidiyoruz?"

Genç adam, "Gitmek mi?" diye tekrarladı.

Hyacinth sabırsızca, "Elmasları aramaya," diye cevap verdi. "Sana söylediklerimi dinlemiyor muydun?"

Gareth birden korkutucu bir şekilde kızın aklından geçenleri gözünde canlandırdı. Hyacinth siyahlar içinde, hatta erkek kıyafetleri içinde. Tanrım, yatak odasının camından da birbirine bağlanmış çarşaflarla atlamak isteyeceğine hiç şüphe yok, diye düşündü.

Kararlı bir ifadeyle, "Biz bir yere gitmiyoruz," dedi.

"Tabii ki gidiyoruz. O mücevherleri ele geçirmeliyiz. Babana kalmalarına izin veremezsin."

"Ben gideceğim."

"Beni arkanda bırakmayacaksın."

"Eğer Clair Malikânesi'ne girmeye kalkışırsam –ki bu büyük bir *eğer*– bunu gecenin bir vakti yapmam gerekecektir."

"Elbette."

Tanrı aşkına, bu kadın cevap vermekten bir an olsun vazgeçmeyecek miydi? Bir an duraksayarak Hyacinth'in cümlesinin bittiğinden emin oldu. Nihayet mübalağa edilmiş bir sabır gösterisinin ardından, "Seni gece yarısı şehrin içinde peşimden sürükleyecek değilim," dedi. "Bir an için söz konusu olan tehlikeleri unut –ki inan bana bir sürü tehlike söz konusu– yakalanırsak seninle evlenmeye mecbur olurum ve eminim senin bu konudaki istekliliğin benden fazla değildir."

Bu biraz abartılı bir iddiaydı, ses tonu da kibirli ve kendini beğenmiş gibi çıkmıştı ama istenen etkiyi sağlamayı başardı. Genç kızın dudakları bu sözlerin karmaşık yapısını sindirecek kadar uzun bir süre kapalı kaldı.

Ama sonra tekrar ağzını açan genç kız, "Neyse ki beni sürüklemen gerekmeyecek," dedi.

Genç adam beyninin patlamak üzere olduğunu hissetti. "Tanrı aşkına Hyacinth, söylediklerimin hiçbirini dinlemiyor musun?"

"Tabii ki dinliyorum. Dört tane ağabeyim var. Kibirli ve itiraz kabul etmez biçimde konuşan bir erkek gördüğümde hemen tanıyabilirim."

"Ah, Yüce Tanrım..."

"Bay St. Clair, net bir şekilde düşünemiyorsunuz." Genç kız öne doğru eğilerek rahatsızlık verecek kadar kendinden emin bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Bana ihtiyacınız var."

"İltihap toplamış bir apseye ihtiyaç duyduğum kadar."

"Bunu duymamış gibi yapacağım." Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Çünkü aksi durumda, uğraşlarınızda size yardım etmemem gerekir. Size yardım etmemem durumunda da..."

"Esas konuya gelir misin?"

Genç kız ona soğuk bir bakış attı. "Düşündüğüm kadar makul biri değilmişsin."

"Ne gariptir ki sen tam düşündüğüm kadar makulsün."

"Bunu da duymamış gibi yapacağım." İşaretparmağını bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde ona doğru salladı. "Aramızda İtalyanca okumayı bilen tek kişinin ben olduğumu unutmuşa benziyorsun. Ve yardımım olmadan o mücevherleri nasıl bulacağını merak ediyorum doğrusu."

Genç adamın ağzından dökülen kelimeler, ürkütücü derecede düz bir tona sahipti. "Benden bilgi mi saklamayı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır." Hyacinth her ne kadar genç adamın hak ettiğini düşünse de ona yalan söylemek istememişti. "Benim de bir şerefim var. Ben bana evin içinde ihtiyaç duyacağını açıklamaya çalışıyordum sadece. Dile hâkimiyetim tam değil. Yoruma açık bazı kelimeler var ve büyükannenin neden bahsettiğinden emin olabilmem için odanın içini görmem gerekiyor."

Genç adam gözlerini kıstı.

"Gerçek bu, yemin ederim!" Hyacinth hızla günlüğü alıp sayfaları çevirmeye başladı. "Bak burada yazıyor işte. *Armadio*. Bunun anlamı küçük dolap olabilir. Ya da gardırop. Ya da..." Yutkunarak duraksadı. Mücevherleri aramaya giderken Gareth'ın yanında olmayı garanti altına almak için bile olsa, günlükte neden bahsedildiğini bilmediğini dile getirmekten nefret ediyordu. Öfkesinin, sesine yansımasına engel olamadı.

"Özellikle bilmen gerekiyorsa, ne anlama geldiğinden emin değilim... Yani tam olarak emin değilim." Aslında gayet iyi bir fikre sahipti. Daha da önemlisi, karakterinde olmayan hataları kabullenmek doğasında yoktu.

Zaten sahip olduğu kusurlar yüzünden yeterince zorlanıyordu.

Gareth, "Peki neden İtalyanca sözlüğünden bakmıyorsun?" diye sordu.

Genç kız, "Orada da yazmıyor," diyerek yalan söyledi. Aslında bu çok kötü bir yalan değildi. Sözlükte anlamadığını iddia etmesine yetecek kadar çok anlam listelenmişti.

Gareth'ın konuşması için bir süre bekledi ve sonsuzluk gibi gelen saniyelerin ardından dayanamayarak sözlerini sürdürdü: "Eğer istersen mürebbiyeme kelimeyi daha net tanımlaması için bir mektup yollayabilirim, fakat haberleşme konusunda çok güvenilir olduğunu söyleyemem..."

"Yani?"

"Yani ona üç yıldır mektup yazmadım. Gerçi bu durumda yardımıma koşacağından eminim. Sadece ne kadar meşgul olduğunu ya da ne zaman cevap yazabileceğini bilemiyorum. Ondan son haber aldığımda ikiz çocukları olmuştu..."

"Neden bu beni hiç şaşırtmadı acaba..."

"Gerçek bu ve bir cevap yollamasının ne kadar süreceğini Tanrı bilir. İkizler genelde beklenmedik bir iş yükü yaratırlar, yani tabii bu bana anlatıldığı kadarıyla böyle." Sözlerine kulak asılmadığını anlayınca sesi giderek azaldı. Genç adamın yüzüne bir bakış attıktan sonra cümlesini gitgide azalan bir sesle de olsa tamamladı. "Yani sonuçta bir bakıcı tutabilecek durumda olduğunu sanmıyorum."

Gareth'ın konuşmaya başlamadan önceki sessizliği genç kıza hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. "Eğer bu dediklerin doğruysa ve mücevherler hâlâ gizlendikleri yerdelerse –ki bu saklama işinin yaklaşık olarak altmış sene önce yapıldığı da hesaba

katılmalı– mürebbiyenden düzgün bir tercüme içeren cevap gelene kadar bulundukları yerde kalacakları kesin."

Hyacinth duyduklarına inanamıyormuş gibi bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ne? Bekleyebilir misin? Gerçekten bekleyebilir misin?"

"Neden beklemeyeyim ki?"

"Çünkü oradalar! Çünkü..." Genç kız sanki başka hiçbir şey yapamıyormuşçasına sustu ve ona şaşkınlıkla bakakaldı. İnsanların beyinlerinin aynı şekilde çalışmadığını biliyordu. Ve çok az insanınkinin kendi beyninin işlediği gibi işlediğini uzun zaman önce öğrenmişti. Ama böylesi bir durumda herhangi bir insanın gerçekten bekleyebileceğini hayal bile edemiyordu.

Tanrı aşkına, ona kalsa Clair Malikânesi'nin duvarlarına hemen bu gece tırmanıyor olurlardı.

Öne doğru eğilerek, "Şunu bir düşün," dedi. "Baban o mücevherleri senin onları aramaya gittiğin günle şu an arasında bir gün bulursa... Kendini asla affetmeyeceksin."

Gareth cevap vermemişti ama genç kız nihayet onu etkilemeye başladığını biliyordu.

"Tabii öyle bir şey olursa benim seni asla affetmeyeceğimi belirtmeme bile gerek yok," diye devam etti sözlerine.

Genç adama kaçamak bir bakış attı. Yorumları karşısında kılı bile kıpırdamamıştı.

Gareth ne yapacağını düşünürken genç kız çıt çıkarmadan beklemeye koyuldu. Oluşan sessizlik korkunçtu. Günlükle ilgili konuşurken öpüşmelerini ve bundan ne kadar çok hoşlandığını unutmayı başarmıştı. Tüm olanlardan sonraki buluşmalarının gergin ve rahatsızlık veren bir ortamda gerçekleşeceğini düşünmüş, fakat ortada bir hedef ve amaç olduğunda kendini eskisi gibi hissedebilmiş ve öyle davranabilmişti. Gareth onu mücevherleri bulmaya götürmese bile, sırf ona bu iyiliği yaptığı için genç kızın Isabella'ya teşekkür etmesi gerekiyordu.

Ama ne olursa olsun, geride bırakılmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ya da Gareth'ı öldürmeyi.

Ellerini sımsıkı kenetleyip eteğinin kıvrımlarına sakladı. Bu gerginliğini belli eden bir hareketti ve hislerini belli ettiğini bilmek onu daha da geriyordu. Gergin olmaktan, Gareth'ın onu germesinden, Gareth ihtimalleri hesaplarken sessizce oturmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Fakat düşünülenin aksine ne zaman susması gerektiğini gayet iyi bilirdi ve genç adamı etkilemek için söylenebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Ama belki de...

Hayır, Gareth'ı tek başına gitmekle tehdit edecek kadar deli değildi.

Tam o esnada Gareth, "Ne söyleyecektin?" diye sordu.

"Pardon?"

Mavi gözlerinde keskin ve tereddütsüz bir bakışla öne eğilen Gareth, "Ne söyleyecektin?" diye tekrarladı.

"Bir şey söyleyeceğimi düşünmene sebep olan ne?"

"Yüzünden belli oluyordu."

Genç kız başını yana eğdi. "Beni o kadar iyi mi tanıyorsun?"

"Çok korkutucu görünse de maalesef evet."

Hyacinth onun arkasına yaslanmasını izledi. Kendisine küçük gelen koltuğa sığmaya çalışan Gareth, ona ağabeylerini hatırlatıyordu. Onlar da annelerinin oturma odasının minyon bayanlar için dekore edilmiş olmasından durmaksızın şikâyet ederlerdi. Fakat onlarla olan benzerliği burada son buluyordu. Ağabeylerinin hiçbiri, saçlarını böylesine pervasız bir biçimde kuyruk yapmıyor ve daha da önemlisi adını unutmasını sağlayacak bir keskinlikte ona bakmıyordu.

Gareth bu bakışıyla sanki Hyacinth'in yüzünde bir şeyler arar gibiydi. Ya da belki de sadece bakışlarını kaçırıp cesaretini kırmaya çalışıyordu.

Genç kız altdudağını ısırdı, mükemmellik abidesi gibi sessizliğini koruyabilecek kadar güçlü değildi. Ama yine de Gareth ihtimalleri değerlendirirken, sırtı dik, çenesi yukarıda ve en önemlisi de ağzı kapalı bir biçimde oturmayı başarmıştı.

Aradan koca bir dakika geçti –peki, dürüst olması gerekirse sessizlik on saniye kadar sürmüş ama Hyacinth'e bir dakika gibi gelmişti– ve dayanamayarak çok hafif bir sesle, "Bana ihtiyacın var," dedi.

Gareth bakışlarını tekrar ona çevirmeden önce başını eğip yerdeki halıya baktı. "Eğer seni yanıma alırsam..."

"Ah, teşekkür ederim!" Genç kız oturduğu yerden sıçrayıp ayağa fırlamamak için kendini zor tutuyordu.

"*Eğer* dedim." Genç adamın sesi hiç olmadığı kadar sertti.

Genç kız hemen susup itaatkâr bir ifadeyle Gareth'a baktı.

Genç adam delici bakışlarını kızınkilerden kaçırmaksızın, "Eğer seni yanıma alırsam," diye tekrarladı. "Benim kararlarıma uymanı beklerim."

"Elbette."

"Benim uygun gördüğüm şekilde ilerleyeceğiz."

Genç kız bir an tereddüt etti.

"Hyacinth!"

Genç kız hemen, "Elbette," diye cevap verdi çünkü içinde, eğer itiraz ederse, genç adamın hemen oracıkta planı iptal edeceğine dair bir his vardı. "Ama tabii aklıma iyi bir fikir gelirse..."

"Hyacinth!"

Genç kız, "Tabii sırf İtalyancayı anlayan ben olduğum için," diye hızla ekledi.

Genç adamın bakışlarına bıkkınlık kadar sertlik de hâkimdi.

Hyacinth nihayet, "Fikirlerimi uygulamak zorunda değilsin," dedi. "Sadece dinlemen yeter."

Gareth derin bir iç geçirerek, "Peki o halde," dedi. "Pazartesi gecesi gidiyoruz."

Hyacinth'in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. Bütün o itiraz ve yakınmalardan sonra, bu kadar yakın bir tarihte gitmeye karar vermesini beklemiyordu. Ama şikâyet etmeye hiç niyeti yoktu. "Pazartesi gecesi," diye tekrarladı.

Beklemek çok zor gelecekti.

DOKUZ

Pazartesi gecesi.

Hayatının büyük bölümünü sorumsuz ve umursamaz davranışlar sergileyerek geçiren kahramanımız, iki kişilik bir takımın daha mantıklı hareket eden tarafı olmanın yarattığı tuhaf duyguyu keşfetmektedir...

Hyacinth'in evinin arka tarafına doğru ilerleyen Gareth, bir yandan da akıl sağlığının yerinde olup olmadığını sorgulamak için bir sürü sebebi olduğunu düşünüyordu.

Bir: Vakit gece yarısını geçmişti.

İki: Baş başa olacaklardı.

Üç: Baron'un evine gidiyorlardı.

Dört: Gidiş sebepleri hırsızlık yapmaktı.

Bu birbirinden kötü şıklar arasında ödülü sonuncusuna vermek gerekirdi.

Ama hayır, genç kız bir şekilde onu ikna etmişti ve işte aklından geçen bütün aksi düşüncelere rağmen buradaydı. Düzgün yetiştirilmiş genç bir bayanı evinden alıp büyük ihtimalle tehlikelerle dolu bir geceye sürüklemek üzereydi.

Tabii birilerinin bunu fark etmesi sonucunda Gareth'ın nefes bile almasına izin verilmeden kendilerini bir rahibin önünde bulmaları ve bir ömür boyu birbirlerine zincirlenmeleri olasılığından bahsetmeye dahi gerek yoktu.

Genç adam birden titredi. Hyacinth Bridgerton'la geçecek bir ömrün düşüncesi bile... Bir an şaşkınlıkla duraksayıp gözlerini kırpıştırdı. Yani bu çok da kötü bir düşünce değildi ama yine de tedirgin edici bir his yaratıyordu.

Hyacinth'in aklından geçenleri biliyordu. Kız onu bu olaya ikna edenin kendisi olduğunu düşünüyordu ama aslında Gareth'ın maddi durumuna sahip hiç kimse böylesi bir fırsata sırt çeviremezdi. Mali vaziyetiyle ilgili Hyacinth'in dobra dobra yüzüne söyledikleri onu şaşırtmıştı. Böylesi konularda fikir beyan etmenin nazik bir sohbet konusu olamayacağını bir an için göz ardı etse bile (kaldı ki Hyacinth söz konusu olduğunda zaten hiçbir şart altında uygunluk boyutunda bir davranış beklemiyordu) maddi konumunun toplum tarafından açıkça bilindiğinden haberi yoktu.

Bu çok sinir bozucu bir durumdu.

Fakat Hyacinth'in daha düzgün bir tercüme yaptırtmasını beklemektense mücevherleri hemen aramaya gitmek istemesinin altında yatan daha da önemli sebep, onları babasının burnunun dibinden aşırma ihtimalinin verdiği keyifti.

Esas bu fırsata sırt çeviremezdi.

Gareth hizmetkâr girişinin olduğu arka tarafa doğru ilerlemeye devam etti. Saat tam bir buçukta burada buluşmak üzere sözleşmişlerdi ve kızın orada tam ona söylediği gibi siyahlar giymiş halde bekliyor olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ve işte genç kız tam düşündüğü gibi onu bekliyordu, kapıyı birkaç santim aralamış gizlice etrafı gözetliyordu.

Dışarı süzülen Hyacinth, "Tam vaktinde geldin," dedi.

Gareth gözlerine inanamayarak ona baktı. Hyacinth tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, etek yerine pantolon tercih etmişti. Onun bunu yapacağını biliyordu. Biliyordu bilmesine ama yine de şaşırmadan edememişti.

Hyacinth onun sessizliğinin sebebini anlamışçasına, "Elbise giymektense böylesi daha mantıklı geldi," dedi. "Ayrıca

zaten tamamen siyah bir elbisem yok. Tanrı'ya şükür hiç yas tutmak zorunda kalmadım."

Gareth ona sadece bakmakla yetindi. Kadınların pantolon giymemelerinin bir sebebi olduğunu şimdi anlıyordu. Hyacinth'in bu kıyafetleri nereden bulduğunu bilmiyordu, büyük ihtimalle ağabeylerinden birinin küçülmüş giysilerinin arasından almıştı. Üzerindekiler, Gareth'ın gerçekten görmemiş olmayı dilediği bir şekilde bütün kıvrımlarını ortaya çıkarırcasına kızın vücudunu sarıyordu.

Hyacinth Bridgerton'un harika bir vücudu olduğunu bilmek istemiyordu. Bacaklarının oldukça uzun olduğunu, kalçasının tam istenen ölçüde dolgun olduğunu ve ipek kumaşlarla gizlenmediği zaman harika bir manzara sunduğunu bilmek istemiyordu.

Onu öpmüş olması zaten yeterince kötüydü. Bunu tekrar yapmayı istemiyor olmalıydı.

Başını iki yana sallayarak, "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandı. Tanrı aşkına, gençliğinde yaramazlığa sürüklediği o mantıklı arkadaşları gibi konuşmaya başlamıştı. Yani tam bir mıymıntı gibi.

Onların neden bahsettiklerini kesinlikle bildiklerini düşünmeye başlamıştı.

Hyacinth suçlayıcı bakışlarla ona bakıp, "Artık kararını değiştiremezsin," dedi.

Genç adam içini çekerek, "Bunu hayal bile etmem," dedi. Öyle bir şey yapmaya kalksa, Hyacinth büyük ihtimalle onu elinde bir sopayla kovalardı. "Hadi gel. Birileri bizi burada yakalamadan uzaklaşalım."

Genç kız başıyla onaylayıp onu takip etmeye başladı. Clair Malikânesi yaklaşık beş yüz metre uzaklıktaydı ve Gareth bir partiden at arabasıyla evine dönen, sosyeteye mensup birilerinin onları görme olasılığını en aza indirmek için sokakların sakin olanlarından yürüyerek gidecekleri bir rota takip etmelerine karar vermişti.

Köşeyi dönerlerken, "Babanın bu gece evde olmayacağını nereden bildin?" diye fısıldadı Hyacinth.

Genç adam etrafın boş olduğundan emin olmak için köşeden ilerilere doğru göz gezdirdi. "Anlamadım?"

Genç kız tekrar, "Babanın bu gece evde olmayacağını nereden bildin?" diye sordu. "Böylesi bir bilgiye sahip olmana şaşırdım. Ne zaman nereye gittiğiyle ilgili seni bilgilendirdiğini hayal bile edemiyorum."

Gareth içinde bir anda oluşan rahatsızlık duygusuna şaşırarak dişlerini sıktı. "Bilmem," diye mırıldandı. "Biliyorum işte." Babasının her hareketini en ince ayrıntısına kadar biliyor olmak çok huzursuz ediciydi, fakat en azından Baron'un da kendisiyle ilgili aynı takıntıya sahip olduğunu bilmenin getirdiği tatmin duygusunu yaşıyordu.

Hyacinth sadece, "Ah," dedi. Ve konuyla ilgili tek kelime daha etmedi. Ki bu da hoş bir hareketti. Karakterine aykırıydı, ama yine de hoştu.

Bir süre sonra Clair Malikânesi'nin arkasındaki çıkmaz sokakla bağlantılı Dover Caddesi'ne ulaştılar.

İhtiyatlı bir şekilde arka duvarı atlarlarken, "Buraya en son ne zaman geldin?" diye sordu Hyacinth.

Genç adam haşin bir sesle, "Buraya mı?" dedi. "On yıl önce. Ama eğer şanslıysak..." Uzanabileceklerinden biraz daha yüksekte bulunan bir pencereyi işaret ederek sözlerine devam etti. "Şurada kırık bir cam olması gerekiyor."

Genç kız takdir edercesine başını salladı. "Ben de içeri nasıl gireceğimizi merak ediyordum."

Bir süre hiç konuşmaksızın başlarını kaldırıp pencereye baktılar.

Genç kız, "Hatırladığından daha mı yüksek?" diye sordu ama cevap beklemeksizin sözlerini sürdürdü. "Yanında gelmem iyi oldu. Beni yukarı kaldırabilirsin."

Gareth bakışlarını önce pencereye, sonra da kıza çevirdi.

Eve ilk onun girmesine izin vermek nedense yanlış görünüyordu. Girişlerini planlarken bunu hesaplamamıştı.

Hyacinth sabırsızca, "Seni yukarı kaldıramam," dedi. "Bir yerlere sandık veya küçük bir merdiven saklamadıysan..."

Gareth homurdanarak, "Tamam git," dedi ve elleriyle ona basamak oluşturdu. Bunu daha önce de defalarca yapmıştı. Ama okuldaki arkadaşlarından biri yerine Hyacinth Bridgerton'un vücuduna sürtünmesi bambaşka bir durumdu.

Genç kızı yukarı iterken, "Ulaşabildin mi?" diye sordu.

Aldığı tek cevap, "Hıı hııı," oldu.

Gareth yukarı baktı. Tam kızın kalçalarına doğru. Ve Hyacinth fark etmediği sürece önündeki manzaranın tadını çıkarmaya karar verdi.

Genç kız, "Parmaklarımı camın altından geçirmem gerekiyor sadece," diye fısıldadı.

"Tamam sen devam et." Genç adamın yüzüne bütün gece boyunca ilk defa oluşan bir gülümseme yayıldı.

Genç kız aniden arkasını döndü. Şüpheli bir sesle, "Neden birden ılımlı oluverdin?" dedi.

"Sadece böylesine faydalı oluşunu takdir ediyorum."

"Bence..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Biliyor musun, sana güvendiğimi hiç sanmıyorum."

Gareth, "Güvenmemelisin de zaten," diyerek ona katıldığını belirtti.

Hyacinth camı ittirerek yukarı kaldırdı ve açtı. "Başardım!'" diye fısıldarken sesinde zafer dolu bir tonlama vardı.

Genç adam başını takdir edercesine salladı. Hyacinth bazen tahammül edilmez biri olabilirdi ama hakkını da vermek gerekirdi. "Şimdi seni yukarı iteceğim. Böylece..."

Ama Hyacinth içeri girmişti bile. Gareth hayranlıkla gerilemeden edemedi. Hyacinth Bridgerton tam bir atlet olarak doğmuştu belli ki.

Ya da bir hırsız olarak.

Açık duran camda kızın yüzü belirdi. "Kimsenin duyduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı. "Yukarı tek başına çıkabilecek misin?"

Genç adam başıyla onayladı. "Artık cam açık olduğuna göre sorun değil." Okul dönemlerinde tatil için eve geldiği zamanlarda bunu defalarca yapmıştı. Dış duvar taş örülüydü ve bazı yerlerde ayağını yerleştirebileceği boyutta çıkıntılar vardı. Bir de kavrayacağı şu tırtıklı yeri düşünürseniz...

Yirmi saniyeden daha kısa sürede içeri girmişti bile.

Hyacinth camdan dışarıyı gözetleyerek, "Çok etkilendim," dedi.

"Çok tuhaf şeylerden etkileniyorsun."

Genç kız omuzlarını silkerek, "Herkes çiçek getirebilir," dedi.

"Yani bir erkeğin kalbini çalmak için bir binaya tırmanması gerektiğini mi söylüyorsun?"

Genç kız hâlâ camdan dışarı bakıyordu. "Eh, bundan biraz daha fazlasını yapması gerekebilir. Yani en azından iki tırmanma olayı lazım."

Genç adam başını iki yana salladı ama gülümsemeden de edemedi. "Günlükte yeşil renkle dekore edilmiş bir odadan bahsedildiğini söylemiştin, değil mi?"

Genç kız başıyla onayladı. "Anlamından tam olarak emin olamadım. Bir oturma odası olabilir. Veya çalışma odası. Ama küçük, yuvarlak bir camdan da bahsedilmiş."

Genç adam, "Barones'in odası," dedi. "İkinci katta."

"Tabii ya!" Genç kızın fısıltısında bile heyecan tınıları hâkimdi. "Bu kesinlikle çok mantıklı. Özellikle de kocasının bilmesini istemiyorsa. Adamın Isabella'nın odasına hiç gelmediği günlükte yazıyor."

Gareth yavaşça, "Ana merdivenleri kullanacağız," dedi. "Oradan bizi duyma ihtimalleri daha az. Arka merdivenler hizmetkârların bölümüne çok yakın."

Genç kız onu onayladı ve beraberce evin içinde ilerlemeye başladılar. Etraf Gareth'ın da tahmin ettiği gibi sessizdi. Baron tek başına yaşıyordu ve dışarıda olduğu geceler, hizmetkârlar erkenden odalarına çekiliyorlardı.

Biri hariç. Gareth olduğu yerde durup bir an için durumlarını tekrar gözden geçirdi. Kâhya uyanık olmalıydı; Lord St. Clair döndüğünde herhangi bir şeye ihtiyacı olabilir düşüncesiyle o gelmeden asla uyumazdı.

Gareth dudağını oynatarak Hyacinth'e, "Bu taraftan," dedi ve tamamen farklı bir yöne doğru ilerlemeye başladı. Yine ana merdivenleri kullanacaklardı ama yolu biraz daha uzatmaları gerekiyordu.

Hyacinth onu takip etti ve beraberce ilerlediler. Yaklaşık bir dakika sonra da merdivenlerden çıkıyorlardı. Gareth onu kenara çekti. Merdivenlerin ortası eskiden hep gıcırdardı ve Baron'un tamir için gerekli parayı ayırdığını hiç sanmıyordu.

Üst kata vardıklarında, Hyacinth'i Barones'in odasına yönlendirdi. Burası üç kapısı ve bir penceresi olan, dikdörtgen biçiminde tuhaf, küçük bir yerdi. Kapılardan biri çalışma odasına, biri Barones'in yatak odasına, biri de yatak odasından küçük bir giyinme odasına açılıyordu.

Gareth genç kızı içeri aldıktan sonra kapıyı usulca arkalarından kapattı. Odayı ay ışığıyla aydınlatabilmek amacıyla kalın perdeleri çekerek, "Günlükte tam olarak ne yazdığını söyle," dedi.

Hyacinth, "*Armadio*nun içinde olduğunu yazmış," diye fısıldadı. "Büyük ihtimalle raflı dolap demek. Veya bir dizi çekmece. Veya..." Gözleri kenardaki antika dolaba takıldı. Üçgen biçimindeki dolap, odanın tam köşesine yerleştirilmişti. Ahşabı koyu ve zengin tonlardaydı; üç tane incecik bacağı olan dolabın altında sadece iki ayağın sığabileceği bir boşluk vardı. Heyecanla, "İşte bu," diye fısıldadı. "Bu olmalı."

Gareth daha bir adım atamadan kız çoktan dolabın yanına varmış ve çekmeceleri açmaya başlamıştı bile.

Kaşlarını çatan Hyacinth, "Boş," dedi. Dizlerinin üzerinde çökerek en alttaki çekmeceyi de açtı. Burası da boştu. Bakışlarını Gareth'a çevirerek, "Sence öldükten sonra birileri onun eşyalarını toplayıp başka bir yere koymuş mudur?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Genç adam dolabın yan kapaklarını nazikçe iterek açtı. Burası da boştu.

Hyacinth ellerini beline koyarak dolabı süzdü. "Başka neresi olabilir bilemiyorum." Parmaklarını üstteki dekoratif kıvrımlarda gezdirirken sesi gitgide duyulmaz oldu.

Gareth iki adım atıp odanın diğer ucundaki çalışma masasının yanına giderek, "Belki de bu masadır," dedi.

Ama Hyacinth olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Bir masaya *armadio* demezdi. Onun yerine *scrivania* kelimesini kullanırdı."

Gareth, "Ama bunun da çekmeceleri var," diye mırıldanarak içinde ne olduğuna bakmak için harekete geçti.

Hyacinth, "Bu dolapla ilgili bir şey var," diye mırıldandı. "Sanki Akdeniz motifleri taşıyor, sence de öyle değil mi?"

Gareth başını çevirdi ve "Evet," diyerek yerinden doğruldu.

Dolaba kıymet biçer gibi bakan Hyacinth bir yandan da başını hafifçe yana eğmişti. "Eğer bunu İtalya'dan getirmişse ya da büyükannesi bunu ziyarete gelirken beraberinde getirmişse..."

Gareth, "Bu durumda gizli bir bölmesi olsa bilirdi," diyerek onun cümlesini tamamladı.

Hyacinth'in gözleri heyecanla parladı. "Ve kocası bilmezdi."

Gareth çalışma masasının yanından ayrılıp hızla dolabın yanına gitti. "Geri çekil," dedi genç kıza. Dolap göründüğünden çok daha ağırdı, bu yüzden onu sadece arkasına elini sokabilecek kadar öne çekebildi.

Hyacinth, "Bir şey hissediyor musun?" diye sordu.

Genç adam başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Sanırım yapmam gereken..." Parmakları dikdörtgen şeklinde ahşap bir çıkıntıya dokunduğunda sustu.

Genç kız arkada ne olduğunu görmeye çalışarak, "Ne var orada?" diye sordu.

Genç adam kolunu biraz daha ileri itmeye çalışarak, "Emin değilim," diye cevap verdi. "Bir tür topuz ya da manivela kolu gibi bir şey olabilir."

"Hareket ettirebiliyor musun?"

"Deniyorum." Gareth nefes nefeseydi. Çıkıntı uzanabileceğinin biraz ötesindeydi ve elini bükmesi gerekiyordu. Dahası kolu dolabın arkasındayken ön kapak kaslarına inanılmaz bir baskı uyguluyor, kafası da yanağı ahşap yüzeye yapışacak şekilde yan duruyordu.

Kısacası zarif bir pozisyonda olmadığı kesindi.

"Bir de ben denesem?" Hyacinth dolabın yanına geçip kolunu arka tarafa soktu. Parmaklarının çıkıntıya ulaşması çok kolay olmuştu.

Gareth hemen kolunu geri çekip dolaba yapıştığı pozisyondan kurtuldu.

Genç kız biraz sempatik bir tonla, "Merak etme," dedi. "Kolun zaten oraya ulaşamazdı. Yeteri kadar alan yok."

"Hangimizin oraya erişebildiğiyle ilgilenmiyorum."

"Öyle mi?" Genç kız omzunu silkti. "Ben olsam ilgilenirdim."

"Biliyorum."

"Yani çok bir şey fark ettiğinden değil ama..."

Genç adam, "Bir şey hissedebiliyor musun?" diyerek onun sözünü kesti.

Hyacinth başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Kıpırdayacak gibi görünmüyor. Yukarı aşağı denedim. Yanlara da ittim."

"İçeri doğru bastır."

"O da olmuyor. Ama..."

Gareth aceleyle, "Ne?" diye sordu.

Genç kız bakışlarını ona çevirdiğinde, parlayan gözleri ay

ışığında bile belli oluyordu. "Döndü. Ve bir şeyin klik sesi çıkardığını duydum."

"Bir çekmece mi? Dışarı çıkarabilecek misin?"

Hyacinth elini dolabın arka paneli boyunca gezdirirken dudaklarını konsantre oluyormuş gibi büzerek hayır anlamında başını salladı. Herhangi bir çatlak ya da çıkıntı bulamamıştı. Yavaşça aşağı kayıp en alta erişmek için dizlerinin üzerine çöktü. Ve sonra da yere baktı. Zeminde küçük bir kâğıt parçası duruyordu.

Genç kız, "Bu kâğıt daha önce de burada mıydı?" diye sordu ama orada olmadığından kesinlikle emindi.

Gareth hemen onun yanına diz çöktü. "O nedir?"

Genç kız titreyen elinde tuttuğu kâğıdı ona gösterdi. "İşte bu. Sanırım arkadaki çıkıntıyı döndürdüğümde bir yerden düştü." Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Hyacinth, biraz yana çekilerek pencereden süzülen ay ışığının kâğıdı aydınlatmasını sağladı. Gayet narin görünen kâğıdı açarken, Gareth da vücudunun bütün sertliğiyle ve ısısıyla varlığını ona hissettiriyordu.

Öne doğru eğilerek, "Ne yazıyor?" diye soran genç adamın nefesi Hyacinth'in boynunu okşuyordu.

"E-emin değilim." Genç kız kelimelere konsantre olmak istercesine gözlerini kırpıştırdı. Elyazısının Isabella'ya ait olduğu belliydi ama kâğıt o kadar çok katlanıp açılmıştı ki okunması çok zordu. "İtalyanca yazılmış ve sanırım başka bir ipucu veriyor."

Gareth başını salladı. "Bunu bir tahmin oyununa çevirme konusunda Isabella'ya güvenebilirsin."

"O halde çok hayalperest biriydi galiba."

"Hayır, ama oyunlara haddinden fazla düşkündü." Gareth bakışlarını dolaba çevirdi. "Gizli bölmesi olan bir dolaba sahip olmasına hiç şaşırmadım."

Hyacinth onun elini dolabın arkasına sokmasını izledi.

Kısa bir süre sonra Gareth takdir dolu bir sesle, "İşte burada," dedi.

Genç kız ona yaklaşarak, "Nerede?" diye sordu.

Gareth kızın elini tutup dolabın arkasında bir yere yönlendirdi. Küçük bir tahta parçası, içinden bir kâğıdın yere düşmesine yetecek kadar bir aralık oluşturacak şekilde yana kaymıştı.

Genç adam, "Hissedebiliyor musun?" diye sordu.

Genç kız başıyla onayladı, fakat o anda tahta parçasını mı, yoksa elinin üzerindeki parmakların dokunuşunun yarattığı sıcaklığı mı kastettiğini kendisi de bilmiyordu. Gareth'ın teni ılıktı ve elleri sanki ara sıra eldivensiz geziyormuşçasına hafif sertti. Yine de kendi elini tamamen kaplayacak kadar da büyüktü.

Hyacinth tamamen çevrelenmiş, bir bütün olarak yutulmuş gibi hissediyordu.

Ve Tanrı aşkına, sadece elini tutuyordu.

Başka bir şeye odaklanmak istercesine çabucak, "Bunu yerine koymalıyız," dedi. Elini onun elinden çekerek tahta parçasını yerine yerleştirdi. Gizli bölme altmış yıldan bu yana keşfedilmediğine göre dolabın altındaki bu değişikliği birinin fark etme olasılığı çok düşüktü ama yine de orayı buldukları gibi bırakmak daha ihtiyatlı bir hareket gibi görünüyordu.

Gareth başıyla onu onaylayıp dolabı duvara yaslamak için itti ve kızın geçebilmesi için kenara kaydı. "Notta yararlı bir şeyler bulabildin mi?"

"Not mu? Ah, evet not." Genç kız kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. "Henüz değil. Ay ışığı altında zaten zar zor okuyabiliyorum. Sence bir mum yaksak..."

Genç kız sustu. Daha doğrusu susmak zorunda kaldı. Çünkü Gareth'ın eli ağzına kapanmıştı.

Gözleri faltaşı gibi açılan Hyacinth ona baktı. Genç adam tek parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti ve başıyla kapıyı gösterdi.

Ve o esnada Hyacinth de duydu. Koridorda biri vardı. Gareth elini çeker çekmez, "Baban mı?" diye sordu genç kız dudaklarını oynatarak. Ama Gareth ona bakmıyordu.

Gareth dikkatli adımlarla kapıya doğru ilerledi. Kulağını ahşaba dayadı ve hemen arkasından başını sola çevirip bir adım geri attı.

Hyacinth daha ne olduğunu anlayamadan, Gareth onu çekip içi kıyafetlerle dolu gibi görünen geniş bir gardırobun yanına götürdü. İçerideki hava zift gibi ağırdı ve hareket edilecek alan çok dardı. Genç kız brokardan yapıldığını sandığı bir elbiseye yaslanmıştı ve Gareth tam önünde ona sırtını dönmüş duruyordu.

Hyacinth nefes almayı becerebileceğinden bile emin değildi.

Genç adamın dudakları onun kulaklarıyla buluştu. "Tek kelime dahi etme."

Koridordan ofise açılan kapı aralandı ve çok geçmeden zeminde sert ayak sesleri duyuldu.

Hyacinth nefesini tuttu. Gelen Gareth'ın babası mıydı?

Bir erkek sesinin, "Bu çok garip," diye mırıldandığını duydu. Ses sanki pencerenin oradan geliyor gibiydi ve...

Ah, hayır! Perdeleri açık bırakmışlardı.

Hyacinth sanki bu bilgiyi ifade edebilecekmiş gibi genç adamın elini tutup sertçe sıktı.

Odadaki her kimse birkaç adım attıktan sonra durdu. Hyacinth yakalanabilecekleri ihtimalinin yarattığı dehşetle elini arkaya uzatıp gardırobun genişliğini anlamaya çalıştı. Parmakları bir duvara değmeyince hafifçe kıpırdayarak iki elbisenin arasına gizlenmeye çalıştı ve aynısını yapsın diye genç adamı da kendine doğru çekti. Ayakları hâlâ açıktaydı ve elbiselerin altından görünüyordu ama neyse ki kapı açıldığında en azından adamla yüz yüze gelmeyeceklerdi.

Hyacinth bir kapının açılıp kapandığını duydu, fakat çok

geçmeden ayak sesleri yeniden işitildi. Belli ki odadaki adam Barones'in yatak odasını kontrol etmişti.

Genç kız yutkundu. Yatak odasına bakan adam gardıroba da göz atabilirdi. Omuzları arka duvara değene kadar geriledi. Gareth da gerileyip vücudunu ona siper edecek şekilde durdu.

Hyacinth'i koruyordu. Gardırobun kapısı açılırsa, görülecek tek vücut kendisininki olsun diye onun önünü kapatıyordu.

Hyacinth ayak seslerinin yaklaştığını duydu. Gardırobun kapısı tam kapanmamıştı ve adam tutunca tıkırdadı.

Genç kız Gareth'ın ceketini sıkıca kavradı. O kadar yakınlardı ki genç adamın vücudunu tepeden tırnağa hissedebiliyordu.

Hem de her yeriyle.

Genç kız normal ve sessiz bir şekilde nefes almak için kendini zorladı. İçinde bulunduğu durumda şartların getirdiği bir karmaşıklık vardı – korkunun, farkındalığın ve Gareth'ın sıcak yakınlığının bir karışımıydı bu. Kendini çok garip hissediyordu, sanki zamanın içinde asılı kalmış da havalanıp uçuverecekmiş gibi...

İçten içe ona daha da yaklaşmak, vücuduyla onu sarmalamak için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Bir gardırobun içindeydi –gecenin bir yarısı yabancı birinin gardırobunun içinde– ve dehşetle donakalmış olsa da içinde bambaşka bir duygunun varlığını hissediyordu. Korkudan daha güçlü bir duygunun. Bu, kalp atışlarını hızlandıran baş döndürücü bir heyecan yaratan...

Farklı bir şeydi.

Analiz etmeye ya da isimlendirmeye henüz hazır olmadığı bir şey.

Hyacinth dudağını ısırdı.

Kapının kulpu döndü.

Genç kızın dudakları aralandı.

Kapı açıldı.

Ve sonra inanılmaz bir şekilde kapandı. Hyacinth arkasındaki duvara yaslanarak yere çöktüğünü hissetti. Gareth da onunla beraber yere çökmüştü. Nasıl fark edilmediklerini tam olarak anlayamamıştı. Büyük ihtimalle elbiseler genç adamı sanılandan daha iyi saklamıştı. Belki ışık çok azdı, belki de adam kıyafetlerin arasından çıkan ayakları görmek için aşağı bakmayı akıl etmemişti. Ya da yakını göremiyordu. Ya da...

Ya da sadece şans onlardan yanaydı.

Adam Barones'in odasından çıktıktan sonra emin olmak için beş dakika daha sessizlik içinde beklediler. Sonunda Gareth kızdan uzaklaşarak gardıroptaki elbiseleri iki yana itti. Hyacinth onun, "Hadi gidelim," diyen fısıltısını duyana kadar yerinden kımıldamadı.

Sessiz bir şekilde içeri girdikleri pencerenin yanına gittiler. Genç adam önden atladı ve Hyacinth camı kapatmak için kendini dışarı sarkıtırken dengesini kaybetmesin diye elleriyle yine ona basamak oluşturdu.

Dışarı çıktıklarında Mayfair sokaklarında koşmaya başlayan Gareth onun elini tutarak, "Beni takip et," dedi.

Hyacinth attığı her adımda, gardırobun içinde yaşadığı korkunun yerini usul usul heyecana bıraktığını fark ediyordu.

Coşkun bir heyecana.

Bir süre sonra kahkahasını bastırmaya çalışmaktan ötürü patlamak üzereydi ve sonunda topuklarının üzerine yığılıp, "Dur! Nefes alamıyorum," dedi.

Gareth durdu ama sert bakışlarını ona çevirip, "Seni eve götürmem gerekiyor," dedi.

"Biliyorum, biliyorum, ben..."

"Sen gülüyor musun?" Genç adamın gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi.

"Hayır... Evet... Demek istediğim..." Genç kız dayanamayıp gülümsedi. "Olabilir," dedi.

"Sen tam bir delisin."

Hyacinth aptal gibi hâlâ sırıtarak kafasını salladı. "Bence de."

Genç adam ellerini beline koyup kıza doğru döndü. "Sende hiç akıl yok mu? Orada yakalanabilirdik. Gelen babamın kâhyasıydı ve inan bana espri anlayışı sıfırdır. Eğer fark edilseydik, babam bizi hapse yollayabilirdi. Ağabeyin de bizi direkt olarak kiliseye sürüklerdi."

Hyacinth, "Biliyorum," derken duruma uygun bir şekilde ciddiyetini koruyup vakur görünmeye çalışıyordu.

Ama başarılı olamadı.

Hem de hiç.

Sonunda pes etti ve "Ama eğlenceli değil miydi?" diye sordu.

Bir an için onun yanıt vermeyeceğini düşündü. Bu süre zarfında Gareth'ın tek yapabildiği sersemlemiş bakışlarını ona dikmek gibi görünüyordu. Ama sonrasında alçak bir tonda ve duyduklarına inanamıyormuşçasına, "Eğlenceli mi?" dedi.

Genç kız başıyla onayladı. "En azından birazcık." Gülümsemesini engellemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Kahkahaya boğulmamak için ne gerekiyorsa yapabilirdi o an.

Genç adam şoke olmuş, sert ve aynı zamanda –Tanrı Hyacinth'in yardımcısı olsun– tatlı bakışlarını kıza çevirdi. "Sen delisin. Kesinlikle delisin. Herkes söylemişti ama ben inanmamıştım."

Hyacinth, "Birileri sana deli olduğumu mu söyledi?" diye sordu.

"Eksantrik olduğunu."

"Hmmm." Genç kız dudaklarını büzdü. "Sanırım orası doğru."

"Aklı başında bir erkeğin üstesinden gelebileceğinin çok daha fazlası var sende."

Genç kız iltifat alıyormuş gibi hissetmiyordu. "İnsanlar böyle mi söylüyorlar?"

Genç adam, "Bu ve daha fazlası," diye onayladı.

Hyacinth bir an için düşündükten sonra omuzlarını umursamaz bir ifadeyle silkti. "O halde hiçbirinde azıcık bile sağduyu yokmuş."

Gareth, "Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Kesinlikle büyükannem gibi konuşuyorsun."

Hyacinth, "Daha önce de söylemiştin," dedi. Ve dayanamayarak sordu çünkü sormak zorundaydı. Öne doğru hafifçe eğilmişti. "Ama söylesene. Dürüstçe. Azıcık da olsa heyecanlanmadın mı? Yakalanmayacağımızı anlayıp korkun geçtikten sonra? Sence de..." Derin bir iç geçirdi. "Sence de harika değil miydi?"

Genç adam onun gözlerinin içine baktığında, belki ay ışığı, belki de sadece hayal gücünün oynadığı bir oyun yüzünden, Hyacinth onun bakışlarında yanıp sönen bir ışık gördüğünü düşündü. Yumuşak, hoşgörü dolu bir ışık.

Genç adam, "Birazcık," diye cevap verdi. "Ama sadece azıcık."

Hyacinth gülümsedi. "Senin mıymıntı olmadığını biliyordum."

Genç adam sinirlendiğini belli eden bir biçimde ona baktı. Daha önce hiç kimse onu bununla suçlamamıştı. İğrenircesine, "Mıymıntı mı?" dedi.

"Hani uyuz anlamına gelen."

"Ne anlama geldiğini biliyorum."

"O zaman neden soruyorsun?"

"Çünkü Bayan Bridgerton, siz..."

Ve eve gidene dek bu böylece devam etti.

ON

Ertesi sabah.

Hyacinth kendini hâlâ harika hissetmektedir.

Ama maalesef, annesi kahvaltıda bununla ilgili o kadar çok yorum yapmıştır ki kahramanımız odasına kaçıp saklanmaktan başka çare bulamamıştır.

Violet Bridgerton istisnai derecede açıkgöz bir kadındır ve eğer birileri Hyacinth'in âşık olduğunu tahmin edecekse, bu ondan başkası olamaz.

Hatta büyük ihtimalle Hyacinth'ten bile önce...

Hyacinth yatak odasındaki küçük çalışma masasına oturmuş, parmaklarıyla ahşabın üzerinde tempo tutuyordu. Dün akşam ufak yeşil ofiste buldukları notu tekrar tekrar tercüme etmiş ama elde ettiği sonuçtan memnun kalmamıştı. Gerçi bu bile keyfini kaçırmaya yetmemişti.

Elmasları orada bulamadıkları için biraz hayal kırıklığına uğramıştı elbette, fakat antika dolapta buldukları not elmasların hâlâ bulunmak için onları beklediğini gösteriyordu. En azından Isabella'nın bıraktığı ipuçlarına o zamana kadar hiç kimse ulaşamamıştı.

Hyacinth bir amacı ya da bir hedefi olduğunda hiç olmadığı kadar mutlu olurdu. Bir ipucunu analiz etmeyi, bir bulmacayı çözmeye çalışmayı çok severdi. Ve Isabella Marinzoli St. Clair, kesinlikle sıradan ve sıkıcı geçecek olan bir sezonu Hyacinth'in hayatının en heyecanlı baharı haline getirmeyi başarmıştı.

Aklını elindeki işe vermek istercesine dudaklarını büzerek elindeki nota baktı. İyimser bir tahminle elindeki çevirinin yüzde yetmişini tamamladığını hesaplıyor, ancak bu kadarının bile onlara yeni bir girişimde bulunmalarına yetecek bilgiyi sağladığını düşünüyordu. Bir sonraki ipucu –ya da şansları varsa elmaslar– kütüphanede bir yerdeydi.

Genç kız boş bakışlarla camdan dışarı bakarak, "Sanırım bir kitabın içinde," diye mırıldandı. Ağabeyinin Grosvenor Meydanı'ndaki evinde tıka basa dolu olan Bridgerton kütüphanesini aklına getirdi. Oda çok büyük değildi ama duvarlarda tavandan yere kadar raflar vardı.

Ve bütün raflar kitap doluydu. Hem de her biri.

Kendi kendine, "Belki de St. Clair'lerin okumakla pek alakaları yoktur," diye söylenerek dikkatini bir kez daha Isabella'nın notuna çevirdi. Kendisine gizli köşe olarak belirlediği yerin neresi olduğuna dair bilginin bu şifreli kelimelerde saklı olduğundan şüphesi yoktu. Bilimsel bir kitap olduğundan oldukça emindi. Isabella notun bir bölümünde yazanların altını çizmişti ve genç kız orada yazan kısmın genel bağlamda bir anlam ifade etmediğini düşündüğünden bir kitap başlığına işaret ettiğine ihtimal veriyordu. Bu bölümde sudan ve hareket eden şeylerden bahsediliyordu ve Hyacinth bu alanda bilgi sahibi olmasa da bu sözlerin fizik dersiyle alakalı olduğuna inanıyordu. Ne de olsa üniversiteye gitmiş dört tane ağabeyi vardı ve çalışmalarıyla ilgili herhangi bir konuya hâkim olmasa da ne anlama geldiğini bilecek kadar konuşmalarına kulak misafiri olmuştu.

Ama yine de yaptığı çeviriden ya da çıkardığı anlamdan istediği kadar hoşnut değildi. Belki de yapabildiği kısmı Gareth'a götürse, kendisinin göremediği bir şeyleri o görebilirdi. Sonuçta eve aşina olan ve bu konuları kendisinden daha iyi bilen kişi oydu. Orada ilginç bir kitap ya da sıradışı, eşsiz bir şeyler dikkatini çekmiş olabilirdi.

Gareth.

Genç kızın yüzünde, başka birinin görmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceği aptal bir sırıtış belirdi.

Dün akşam bir şey olmuştu.

Özel bir şey.

Önemli bir şey.

Genç adam ondan hoşlanmıştı. Gerçek anlamda hoşlanmıştı. Eve dönüş yolu boyunca konuşup gülüşmüşlerdi. Ve sonra Gareth Beş Numara'daki hizmetkâr girişine vardıklarında yarı aralık gözkapaklarının ardından o kendine has bakışıyla onu süzmüştü. Ve sanki bir sır saklıyormuşçasına dudaklarının kenarı kıvrılmış, ona gülümsemişti.

Genç kız titremişti. Nasıl konuşulduğunu bile unutmuştu. Ve onun dudaklarını yeniden dudaklarına bastırıp bastırmayacağını merak etmişti. Fakat tabii bu gerçekleşmese de... Belki...

Belki yakında...

Genç adamı hâlâ biraz delirttiğinden hiç şüphesi yoktu. Ama zaten herkesi biraz delirttiğine inandığından, bu konuya önem vermemeye karar vermişti.

Yine de Gareth ondan hoşlanmıştı. Ve onun zekâsına da saygı duyuyordu. Hyacinth onun bunu dile getirme konusunda isteksiz olmasını anlıyordu. Nihayetinde dört tane ağabeyi vardı. Erkeklerin herhangi bir kadının –kokulu sabunlardan, kumaşlardan ya da çaydan başka konularda– bir erkekten daha zeki olabileceğini itiraf etmeleri için bir mucize olması gerektiğini çok eskiden öğrenmişti.

Genç kız şömine rafının üzerinde duran saate baktı. Öğle vakti çoktan geçmişti. Gareth notta kaydettiği ilerlemeyi öğ-

renebilmek için o akşamüzeri uğrayacağına dair söz vermişti. Büyük ihtimalle saat ikiden öncesini kastetmemişti ama teknik olarak akşamüzeri olmuştu ve...

Birden kulak kabarttı. Kapıda biri mi vardı? Odası evin ön tarafında olduğundan, eve giriş çıkışları genelde duyabiliyordu. Ayağa kalkıp ön kapıda birilerinin olup olmadığını görmek için perdenin arkasından dışarı baktı.

Hiç kimse yoktu.

İlerleyip dışarıdaki sesleri duyabilecek kadar kapıyı araladı.

Burada da hiç kimse yoktu.

Kalbi beklenti içinde hızla çarparak koridora çıktı. Aslında tedirgin olması için bir sebep yoktu ama Gareth'ı ve elmasları düşünmekten kendini alamıyordu.

"Hyacinth, ne yapıyorsun?"

Genç kız olduğu yerde sıçradı.

Ağabeyi Gregory hiç de üzgün olmayan bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

Genç kız şaşkınlıkla ona doğru döndü. Ağabeyi normalde olması gerekenden biraz daha uzun olan saçları rüzgârda dağılmış bir halde tam karşısında duruyordu.

Ellerini kalp atışlarını yavaşlatması mümkünmüş gibi göğsüne bastıran Hyacinth, "Bunu bir daha sakın yapma," dedi.

Gregory bir omzunu duvara yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Sırıtarak, "Bu benim en başarılı olduğum şey," dedi.

Genç kız, "Ben olsam bununla pek övünmezdim," diye cevap verdi.

Gregory bu sözleri duymazlıktan gelerek ceketindeki hayali bir ipliği silkelercesine bir hareket yaptı. "Sinsice neyin peşinde dolanıyorsun?"

"Ben sinsice dolanmıyorum."

"Tabii ki dolanıyorsun. Bu da senin en başarılı olduğun şey."

Genç kız kaşlarını çatarak ona baktı. Gregory ondan sadece iki buçuk yaş büyüktü ve âdeta onu sinir etmek için yaşıyordu. İkisi yaş olarak ailenin geri kalanından biraz daha uzak kalmışlardı. Gregory onun bir büyüğü Francesca'dan hemen hemen dört yaş, kendisinden sonraki en küçük erkek olan Colin'dense tam on yaş küçüktü. Bunun sonucunda Hyacinth'le ikisi hep birbirlerine daha yakın olmuşlar ve bir takım oluşturmuşlardı.

Birbirlerini dürten, birbirlerinin yatağına kurbağa bırakan tarzda bir takım dahi olsa, sonuçta onlar bir takımdı ve her ne kadar artık eşek şakası yapmayacak kadar büyümüş olsalar da birbirlerine sataşmadan duramazlardı.

Hyacinth, "Birinin içeri girdiğini duyduğumu sandım," dedi.

Genç adam nazik bir tavırla gülümsedi. "Bendim."

"İşte bunu biraz geç anladım." Arkasına dönüp odasına girmek üzere harekete geçti. "Müsaade edersen..."

"Bugün çok telaşlısın."

"Telaşlı falan değilim."

"Tabii ki telaşlısın. Bu senin en..."

Genç kız homurdanarak, "Başarılı olduğum şey değil!" dedi.

Gregory sırıttı. "Kesinlikle telaşlısın."

"Ben..." Hyacinth dişlerini sıktı. Üç yaşındaki bir çocuğun davranış seviyesine inmeyecekti. "Odamda olacağım. Okumam gereken bir kitap var."

"Seni geçen gece Gareth St. Clair'le gördüm."

Hyacinth olduğu yerde donup kaldı. Biliyor olamazdı. Kimse onları görmemişti. Bundan emindi.

Gregory, "Bridgerton Malikânesi'nde," diye devam etti sözlerine. "Balo salonunun köşesinde."

Hyacinth arkasını dönmeden önce derin bir nefes aldı.

Gregory her zamanki sıradan gülümsemesiyle ona bakıyordu ama Hyacinth ağabeyinin yüz ifadesinde daha fazlası

olduğunu görebiliyordu... Bakışlarında kurnaz ve keskin bir ifade vardı.

Her ne kadar aksi davranışlar sergilese de Gregory aptal biri değildi. Ve kız kardeşini gözetmenin, bu hayatta üstlendiği görev olduğunu düşünüyordu. Bunun sebebi Hyacinth'in en küçük olmasıydı ve üstünlük taslayabileceği sadece bir kardeşi vardı. Diğerlerinin buna müsaade etmeyecekleri kesindi.

Doğal ve vurdumduymaz bir tavırla, "Büyükannesiyle arkadaşım," dedi genç kız. "Bunu biliyorsun."

Genç adam omzunu silkti. Bu ikisinin de sık sık kullandığı bir hareketti ve kulağa delice gelse de –ne de olsa ağabeyi ondan bir baş boyu uzundu– Hyacinth bazen ağabeyine bakarken kendini aynaya bakıyor gibi hissederdi.

"Bir konuyla ilgili çok derin bir muhabbet içinde görünüyordunuz."

"Senin ilgileneceğin bir mevzu değil."

Genç adamın kaşlarından biri havaya kalktı. "Seni şaşırtabilirim."

"Bu çok nadiren oluyor."

"Onun peşinden mi koşuyorsun?"

Genç kız yüzünü buruşturarak, "Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi.

Gregory zafer kazanmış gibi bakarak, "Demek ki koşuyorsun," dedi.

Hyacinth çenesini kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Sürekli atışıyor gibi görünmelerine rağmen bu dünyada onu en iyi tanıyan kişi ağabeyi olduğundan, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Zaten yalan söylese Gregory kesinlikle anlardı.

Ya da gerçeği öğrenene kadar ona işkence ederdi.

Gregory'nin kaşları kalktı. "Gerçekten mi? İşte haber diye buna derim."

Hyacinth, "Sadece senin kulaklarının duyabileceği bir haber," diye uyardı. "Hem pek haber olduğu söylenemez. Daha kararımı vermedim."

"Hâlâ mı?"

Hyacinth, "Ciddiyim Gregory," dedi. "Sana açıldığım için beni pişman etme."

"Bana hiç güvenin yok."

Genç adamın sesindeki bir şey, Hyacinth'i rahatsız etmişti. Ellerini beline koyarak, "Bunu sana söyledim çünkü..." diye söze başladı. "Sahip olduğum tüm sağduyuya rağmen seni seviyorum."

Ağabeyinin ifadesi ciddileşti ve genç kız bir kez daha, umursamaz bir avare gibi görünebilmek için yaptığı tüm o ahmaklıklara rağmen ağabeyinin oldukça akıllı ve altın gibi bir kalbe sahip biri olduğunu düşünmeden edemedi.

Şeytanlıklarla dolu, altın gibi bir kalp.

Hyacinth, "Ve unutma," diye ekleme gereği hissetti. "Sadece *belki* dedim."

Genç adamın kaşları çatıldı. "Öyle mi dedin?"

"Söylemediysem bile durum bu."

"Yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle."

Genç kızın gözünde Gregory'nin karıştığı korkutucu sahneler canlanıvermişti. "Hiçbir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey. Lütfen."

"Yeteneklerimi boşa harcıyorsun."

"Gregory!"

Genç adam etkili bir iç çekişle, "Ah, peki," dedi. "En azından benim onayımı aldın."

Hyacinth şüpheli bir sesle, "Neden?" diye sordu.

"Mükemmel bir çift olursunuz. Hiçbir şeyi olmasa da çocukları bir düşün."

Genç kız pişman olacağını bilmesine rağmen sormadan edemedi: "Hangi çocukları?"

Gregory sırıttı. "Sahip olacağınız dili hafifçe sürçecek o harika çocukları. Garethhh ve Hyathinthhh. Hyathinthhh ve Garethhh. Ve o muhteşhemmm Thinclair thocukları."

Hyacinth ağabeyine sanki karşısında bir gerizekâlı varmışçasına baktı.

Ki şu anda karşısındakinin gerizekâlı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Başını iki yana salladı. "Nasıl oluyor da annem yedi tane mükemmel derecede normal çocuk doğuruyor ve son olarak benden önce bir hilkat garibesi dünyaya getiriyor anlamıyorum."

Gregory kahkaha atarak, "Thocuk odasına giden yol buradan," derken genç kız hızla odasına girdi. "Thüçük ve thatlı Tharah ve Thamuel Thinclair. Thabii thevimli Thusannah'ı da unuthmamak lazım."

Hyacinth kapıyı onun suratına çarpsa da maalesef kapı ağabeyinin son sözlerini duymasını engelleyecek kadar kalın değildi.

"Çok kolay bir hedefsin. Ah bu arada aşağıya çaya gelmeyi sakın unutma."

Bir saat sonra.

Gareth geniş bir aileden gelmenin ne demek olduğunu öğrenmek üzeredir.

İyi günthee köthü günthe.

Kâhya Gareth'ı Beş Numara'nın girişinde karşılarken, "Bayan Bridgerton çaylarını içiyorlar," diye bildirdi.

Gareth bir hafta önce Hyacinth'le oturduğu gül ve krem renklerinde döşenmiş oturma odasına doğru giden kâhyayı takip etti.

Yüce Tanrım, aradan sadece bir hafta mı geçmişti? Genç adam aradan sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyordu.

Ah, kanunu çiğnemenin, gizlice bir eve girmenin ve saygın, genç bir bayanın şöhretini neredeyse lekeleyecek olmanın insanı erken yaşlandırması normal olsa gerekti.

Kâhya kapı girişinden onun geldiğini bildirip genç adamın içeri girebilmesi için kenara çekildi.

"Bay St. Clair!"

Gareth şaşkınlıkla koltukta oturan Hyacinth'in annesinin elindeki fincanı tabağına bırakışını izledi. Violet Bridgerton'u gördüğü için neden bu kadar şaşırdığına anlam veremiyordu, ne de olsa günün bu saatinde evde olması oldukça normaldi. Fakat nedense Hyacinth'i tek başına bulacağını düşünmüştü.

Nazik bir selamla eğilerek, "Leydi Bridgerton," dedi. "Sizi görmek ne hoş."

"Oğlumla tanışmış mıydınız?"

Oğlu mu? Gareth odada bir başkasının daha olduğunu fark etmemişti bile.

Hyacinth'in sesi duyuldu. "Ağabeyim Gregory." Annesinin karşısındaki koltukta oturan genç kız, başıyla pencerenin önünde duran ve neredeyse ürkütücü bir şekilde gülümseyen Gregory Bridgerton'u işaret ediyordu.

Gregory Bridgerton'un yüzünde ağabeylere özgü bir sırıtışın hâkim olduğunu sonradan fark edebilmişti Gareth. Kendisinin de koruyabileceği ve işkence edebileceği küçük bir kız kardeşi olsa, aynı gülümsemeyle etrafta dolanacağından hiç şüphesi yoktu.

Gregory, "Karşılaşmıştık," dedi.

Gareth başıyla onayladı. Şehirde bulunduğu zamanlarda yolları birkaç defa kesişmişti ve Eton'da aynı dönemde öğrenci olarak bulunmuşlardı. Fakat Gareth ondan birkaç yaş büyük olduğundan birbirlerini yakından tanımaları mümkün olmamıştı. "Bridgerton," diye mırıldanırken başıyla ona selam verdi.

Gregory yaklaşıp kendini kız kardeşinin oturduğu koltuğa bıraktı. "Seni gördüğüme sevindim. Hyacinth onun özel bir dostu olduğunu söyledi."

Hyacinth, "Gregory!" diye bağırdı. Çabucak Gareth'a dönerek ekledi: "Öyle bir şey söylemedim."

Gareth, "Kalbim kırıldı," diye cevap verdi.

Genç kız biraz küskün bir ifadeyle ona baktıktan sonra ağabeyine döndü ve "Kes şunu," diye homurdandı.

Leydi Bridgerton sanki çocukları önünde tartışmıyorlarmış gibi onları görmezden gelerek, "Çay alır mıydınız Bay St. Clair?" diye sordu. "Hoşuma giden özel bir aroması var."

"Memnun olurum." Gareth, hangi Bridgerton'un üzerine kazara çay dökeceğinden emin olamadığı ve Gregory'yle arasındaki mesafeyi korumasını sağlayacağı için geçen sefer seçtiği koltuğa oturmayı tercih etti.

Ama bu da çok tuhaf bir durum yaratmıştı. Tüm Bridgerton'lar yanlardaki koltuklarda olduklarından, Gareth ailenin reisiymiş gibi baş köşeye kurulmuş gibi hissediyordu kendini.

Leydi Bridgerton, "Süt ister misiniz?" diye sordu.

Gareth, "Teşekkür ederim," dedi. "Şekersiz lütfen."

Gregory bir parça kurabiye almak için uzanırken, "Hyacinth çayını üç şekerle içer," dedi.

Genç kız, "Bu neden onu ilgilendirsin ki?" diye patladı.

Ağabeyi kurabiyeyi ısırıp çiğnemeye başladı. "Ah, ne de olsa senin özel dostun."

"Değil." Gareth'a dönerek ekledi: "Onu önemseme."

Kendisinden yaşça küçük biri tarafından küçümseniyor olmak oldukça sinir bozucuydu ama aynı zamanda Gregory Hyacinth'i kızdırma konusunda harika bir iş çıkarıyordu ki böylesi bir başarıya Gareth ancak saygı duyabilirdi.

Bu yüzden konuşmanın dışında kalmaya karar vererek kendisine en yakında oturmakta olan Leydi Bridgerton'a döndü ve "Siz nasılsınız?" diye sormakla yetindi.

Leydi Bridgerton, "Akıllı adam," diye mırıldanarak ona gülümseyerek baktı ve çay fincanını uzattı.

"Daha çok kendini koruma diyebilirsiniz," diye karşılık verdi genç adam.

"Öyle söylemeyin. Size zarar vermezler."

"Bence de ama çapraz ateşte kalıp yaralanmam garanti."

Bu sözleri sarf etmesinin üzerine bir homurdanma duydu.

Dönüp Hyacinth'e baktığında genç kızın ona hançer saplamak istercesine bir bakış fırlatmakta olduğunu gördü. Ağabeyi ise sırıtıyordu.

Gareth sırf söylemesi gerektiğini düşündüğü için, "Özür dilerim," dedi. Ama kastettiği kesinlikle bir özür değildi.

Leydi Bridgerton, "Siz geniş bir aileden gelmiyorsunuz, değil mi Bay St. Clair?" diye sordu.

Genç adam mükemmel bir tadı olan çayı yudumladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Sadece ben ve ağabeyim." George'u her düşündüğünde kendisini tepeden tırnağa saran hüznün o anda da bedenine hâkim olması karşısında gözlerini kırpıştırarak duraksadı. "Geçtiğimiz yılın sonlarına doğru onu kaybettik."

"Ah," Leydi Bridgerton'un eli ağzına gitti. "Çok ama çok üzgünüm. Tamamen unuttum. Lütfen beni affedin. Ve taziyelerimi kabul edin."

Özrü o kadar içten ve taziye dileği o kadar samimiydi ki Gareth neredeyse onu rahatlatma isteğine kapıldığını hissetti. Leydi Bridgerton'un gözlerinin içine baktığında, yaşlı kadının kaybını anladığını fark etti.

Çoğu insan anlamıyordu. Bütün arkadaşları acemice sırtını sıvazlamış ve üzgün olduklarını söylemişlerdi. Ama hiçbiri anlamamıştı. Büyükanne Danbury hariç – o da George için yas tutmuştu. Fakat o farklıydı çünkü birbirlerine çok yakınlardı. Leydi Bridgerton ise onu hiç tanımamasına rağmen yine de durumu umursamış ve anlamıştı.

Bu çok dokunaklı, hatta neredeyse can sıkıcı bir durumdu. Gareth en son ne zaman kendisiyle konuşan birinin söylediği şeyi kastettiğini hatırlayamıyordu.

Tabii Hyacinth hariç. O her zaman ne söylüyorsa onu kastederdi. Ama hiçbir zaman incinecek şekilde davranmıyor, kendisiyle ilgili konularda açık vermiyordu.

Genç adam bu konuda onu eleştiremeyeceğini düşündü. Kendisi de farklı davranmıyordu.

Tekrar Leydi Bridgerton'a dönerek, "Teşekkür ederim," dedi. "George fevkalade bir ağabeydi ve dünya onun yokluğuyla büyük bir kayıp verdi."

Leydi Bridgerton bir an için sessiz kaldıktan sonra Gareth'ın aklından geçenleri okuyabiliyormuşçasına gülümseyerek, "Ama siz şu an bunları konuşmak istemiyorsunuzdur," dedi. "Başka şeylerden bahsedelim."

Gareth genç kıza baktı. Hyacinth sakince oturuyor gibi görünüyordu ama sabırsızca derin bir nefes aldığı gözünden kaçmadı. Çeviri üzerinde çalışmış olduğu ve öğrendiklerini bir an önce onunla paylaşmak istediği belliydi.

Gareth gülümsememek için kendini zor tuttu. Baş başa kalıp konuşmalarına fırsat yaratacağını bilse, Hyacinth'in ölü taklidi bile yapabileceğinden emindi.

Leydi Bridgerton, "Leydi Danbury sizden övgüyle bahsediyor," dedi.

Gareth dönerek, "Onun torunu olduğum için çok şanslıyım," dedi.

Leydi Bridgerton çayından bir yudum alarak, "Büyükannenizden her zaman hoşlanmışımdır," dedi. "Gerçi Londra'nın yarısını korkuttuğunu biliyorum."

Gareth tatlı bir sesle, "Daha fazlasını," diye ekledi.

Leydi Bridgerton hafifçe kıkırdadı. "Öyle olmasını istiyordur."

"Kesinlikle."

"Ama ben onu her zaman çok canayakın bulmuşumdur. Gerçekten taze hava solumak gibi. Ve tabii çok keskin bir zekâya sahip ve karakter analizinde oldukça başarılı."

"Bu fikirlerinizi ona iletmeliyim."

"Sizden övgüyle bahsediyor."

Leydi Bridgerton bunu ikinci kez söylemişti. Gareth bu sözlerin kasıtlı mı yoksa kazara mı tekrarlandığından emin değildi, fakat her iki ihtimalde de kızının onunla evlenmesini desteklediğini açık bir şekilde ifade etmişti.

Tabii Lord St. Clair'in aslında gerçek babası olmadığını, hatta babasının kim olduğunu dahi bilmediğini bilmiyordu. Violet Bridgerton ne kadar tatlı ve gönlü zengin bir kadın olursa olsun, onun muhtemelen bir uşağın kanını taşıdığını bilse kızıyla arasını yapmaya kesinlikle kalkmazdı.

"Büyükannem de sizden övgüyle bahsediyor. Ki genelde nadiren insanları övdüğü göz önüne alındığında bu büyük bir iltifat."

Gregory Bridgerton, "Hyacinth hariç," diyerek söze karıştı.

Gareth bakışlarını genç adama çevirdi. Onun orada olduğunu unutmuştu. Yumuşak bir sesle, "Elbette," diye onayladı. "Büyükannem kız kardeşinizi çok seviyor."

Gregory kız kardeşine dönerek, "Hâlâ her çarşamba Leydi Danbury'ye kitap okuyor musun?" diye sordu.

Hyacinth, "Her salı," diyerek düzeltti.

"Ah parthon."

Gareth gözlerini kırpıştırdı. Hyacinth'in ağabeyinde bir dil bozukluğu mu vardı?

Hyacinth, "Bay St. Clair," diye ona seslenmeden önce dirseğini ağabeyinin kaburgalarına indirdi.

Gareth nezaketen, "Evet?" diye mırıldandı. Duraksamasından ötürü kızın cümlenin devamında ne diyeceğini düşünmeden kendisine seslenmiş olduğunu sezinledi.

Nihayet genç kız, "Anladığım kadarıyla kılıç kullanmada çok başarılısınız," dedi.

Gareth meraklı bakışlarla kızı süzdü. Bu konuyla nereye varmak istiyordu ki? "Eskrimi sevdiğim doğrudur."

"Ben de hep öğrenmek istemişimdir."

Gregory, "Tanrı aşkına," diye homurdandı.

Genç kız itiraz edercesine, "Oldukça başarılı olacağımı düşünüyorum," dedi.

Ağabeyi, "Ondan eminim," diye cevap verdi. "Zaten senin bir kılıca beş metreden fazla yaklaşmanın sakıncalı olmasının

sebebi de bu." Gareth'a dönerek ekledi: "Kardeşim çok gaddar ve acımasızdır."

Gareth, "Evet, fark ettim," diye mırıldanırken bir yandan da Hyacinth'in ağabeyinde sandığından daha fazlası olduğunu düşünüyordu.

Gregory bir parça daha kurabiye almak için uzanırken omuzlarını silkti. "Onu hâlâ evlendirememiş olmamızın sebebi de bu olsa gerek."

"Gregory!" Bu haykırış Hyacinth'ten gelmişti çünkü Leydi Bridgerton müsaade isteyerek hizmetkârlardan biriyle beraber çoktan odadan çıkmıştı.

Gregory itiraz ederek, "Bu bir iltifattı," dedi. "Sana eşlik etmeye niyetlenen o zavallı aptallardan daha zeki olduğun konusunda sana katılmamı hep istememiş miydin?"

Hyacinth sert bir şekilde, "Senin için inanması güç olabilir..." dedi. "Ama her gece yatağa girdiğimde kendi kendime *Tanrım, lütfen ağabeyim o sapkın beyninden iltifat olarak geçen cümleleri benimle paylaşsın* diye dua etmiyorum."

Gareth çayını içerken az kalsın boğuluyordu.

Gregory genç adama dönerek, "Ona neden gaddar ve acımasız dediğimi şimdi anlıyor musun?" diye sordu.

"Bu konuda yorum yapmayı reddediyorum."

Leydi Bridgerton'un, "Bakın kim geldi," diyen sesi duyuldu. Gareth tam zamanında diye geçirdi içinden. On saniye daha geç kalınsa, Hyacinth büyük bir zevkle ağabeyini boğazlamış olacaktı. Leydi Bridgerton'un yanında, Hyacinth'in ablalarından bir dükle evlenmiş olanı duruyordu. En azından Gareth *o* olduğunu düşünüyordu. Kardeşler birbirlerine o kadar benziyorlardı ki genç adam emin olamıyordu.

Hyacinth, "Daphne!" diye bağırdı. "Gel yanıma otur."

Daphne şaşkınlık içerisinde, "Yanında yer yok ki," dedi.

Genç kız keyifle intikam alırcasına, "Olacak," dedi. "Gregory kalkar kalkmaz."

Gregory abartılı bir jest yaparak yerini ablasına verdi.

Leydi Bridgerton derin bir nefes alırken, "Evlat işte," dedi. "Onlara sahip olduğum için mutlu olduğumdan hiçbir zaman tam olarak emin olamıyorum."

Odadaki kimse kadının sesindeki sevgi dolu şakacı ifadeyi anlamamış olamazdı. Gareth büyülendiğini hissetti. Hyacinth'in ağabeyi –en azından Hyacinth etraftayken– tam bir baş belasıydı ve defalarca denk geldiği Bridgerton'ların karşılıklı konuşmalarında da şahit olduğu üzere ailedekilerin birbirlerine şaka yollu takılmadan duramadıklarını biliyordu. Ama birbirlerini seviyorlardı. Bütün bu gürültünün altında yatan sevgi apaçık ortadaydı.

Gareth, genç düşes Hyacinth'in yanına oturur oturmaz, "Sizi görmek ne hoş ekselansları," diyerek ona selam verdi.

Genç kadın parlayan bir gülümsemeyle, "Lütfen bana Daphne deyin," dedi. "Hyacinth'in arkadaşı olduğunuza göre o kadar resmi olmaya gerek yok. Ayrıca..." Uzanıp kendine bir fincan çay koyduktan sonra sözlerine devam etti. "Annemin oturma odasında kendimi bir düşes gibi hissetmeme imkân yok."

"Ne gibi hissediyorsunuz o halde?"

"Hmmm..." Genç kadın çayından bir yudum aldı. "Sanırım sadece Daphne Bridgerton gibi hissediyorum. Bizim kabilede soyadını silmek biraz zordur. Manevi anlamda tabii."

Leydi Bridgerton söze karışarak, "Umarım bu bir iltifattır," dedi.

Daphne annesine gülümseyerek baktı. "Korkarım senden hiçbir zaman kaçamayacağım." Tekrar Gareth'a döndü. "Bir insanın kendini hiç büyümemiş gibi hissedebilmesi için aile gibisi yoktur."

Gareth Baron'la son karşılaşmalarını düşünerek, "Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum," dedi.

Düşes, "Evet," diye cevap verdi. "Anladığınızdan eminim."

Gareth bunun üzerine herhangi bir şey söylemedi. Anlaşılan Baron'la aralarındaki husumetin varlığı –sebebi hariç– herkes tarafından biliniyordu.

Leydi Bridgerton, "Çocuklar nasıl Daphne?" diye sordu.

"Her zamanki gibi yaramazlar. David büyüdüğünde küçük bir midilli boyutuna ulaşacak bir köpek yavrusu istiyor, Caroline ise Benedict'in yanından ayrıldığı için çok mutsuz." Çayından bir yudum daha alarak Gareth'a döndü. "Kızım, ağabeyim ve ailesiyle geçen ay üç hafta kadar zaman geçirdi. Ağabeyim ona resim dersleri veriyor."

"Hatırladığım kadarıyla kendisi başarılı bir ressamdı, değil mi?"

Leydi Bridgerton gururla parlayan bir tavırla, "Ulusal Galeri'de iki tane resmi var," dedi.

Hyacinth, "Ama şehre nadiren geliyor," diye söze karıştı.

Violet Bridgerton, "Oğlum ve karısı taşranın sessizliğini tercih ediyorlar," dedi. Ama sesinde çok hafif bir keskinlik vardı. Bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini belirten bir tonlama.

En azından Gareth'ın önünde.

Gareth, Benedict Bridgerton'un adının bir skandala karışıp karışmadığını hatırlamak için hafızasını yokladı. Buna pek ihtimal vermiyordu, ancak ondan on yaş küçüktü ve adamın yaşadığı herhangi bir talihsizlik kulağına gelmemiş de olabilirdi.

Annesinin sözlerine verdiği tepkiyi görebilmek için bakışlarını Hyacinth'e çevirdi. Violet Bridgerton'un kızını azarlamadığı bir gerçekti, fakat nedense Hyacinth'in konuyla ilgili daha fazla yorum yapmasını da önlemek istemişti.

Ama Hyacinth alınmışsa da bunu hiç belli etmiyordu. Bakışlarını pencereden dışarı çevirdi ve gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çattı. Kız kardeşine dönerek, "Dışarısı sıcak mı?" diye sordu. "Hava güneşli gibi görünüyor."

Daphne çayından bir yudum alarak, "Evet," diye cevap verdi. Hastings Malikânesi'nden buraya kadar yürüyerek geldim."

Hyacinth kimseye dönmeksizin, "Şu an yürüyüşe çıkmak çok hoşuma giderdi," dedi.

Gareth'ın bu işareti anlaması sadece bir saniye sürmüştü. "Size eşlik etmekten şeref duyarım Bayan Bridgerton."

Genç kız göz kamaştıran bir gülümsemeyle, "Gerçekten mi?" dedi.

Leydi Bridgerton söze karışarak, "Bu sabah ben de dışarıdaydım," dedi. "Parktaki çiğdemler çiçek açmış. Karakolu geçtikten sonra az ileride."

Gareth neredeyse gülümseyecekti. Karakol Hyde Park'ın en uzak köşesindeydi. Oraya gidip geri dönmeleri bütün bir öğleden sonrasının geçmesi demekti.

Ayağa kalkarak genç kıza kolunu uzattı. "Çiğdemleri görmeye gidelim o halde."

Hyacinth, "Bu harika olur," diyerek yerinden doğruldu. "Bize eşlik etmesi için yardımcıma haber vereyim."

Gregory yaslanmakta olduğu cam kenarında doğrularak, "Belki ben de sizinle gelirim," dedi.

Hyacinth ağabeyine aksi bir bakış fırlattı.

Genç adam, "Belki de gelmem," diye mırıldandı.

Leydi Bridgerton, "Zaten sana burada ihtiyacım var," dedi.

Gregory masumane bir gülümsemeyle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Neden ki?"

Annesi, "Var işte," diye kestirip attı.

Gareth Gregory'ye dönerek, "Kız kardeşin benimle güvende," dedi. "Bu konuda seni temin ederim."

Gregory nazik bir gülümsemeyle, "Ah, o açıdan hiçbir endişem yok," diye cevap verdi. "Esas soru şu: Acaba siz onunla güvende olacak mısınız?"

Gareth sonradan düşündüğünde, Hyacinth'in o an paltosunu ve yardımcısını almak üzere çoktan odadan çıkmış olmasının epeyce yerinde olduğunu düşündü. Aksi halde büyük bir keyifle ağabeyini öldürebilirdi.

ON BİR

Yaklaşık on beş dakika sonra.

Hyacinth bütün hayatının değişmek üzere olduğundan habersizdir...

Beş Numara'nın önündeki kaldırıma çıkar çıkmaz Gareth genç kıza dönerek, "Yardımcın güvenilir biri midir?" diye sordu.

Genç kız bir yandan eldivenlerini düzeltirken, "Ah, Frances'i merak etme," dedi. "Onunla aramızda bir anlaşma var."

Gareth'ın kaşları şakacı bir ifadeyle havaya kalktı. "Acaba neden bu kelimeler senin dudaklarından döküldüğünde içimi dehşet kaplıyor?"

Hyacinth neşeli bir sesle, "Sebebini bilmediğimden eminim," diye cevap verdi. "Ama biz dolaşırken yanımıza on metreden daha fazla yaklaşmayacağını garanti edebilirim. Tek yapmamız gereken bir ara durup ona bir kutu naneli şeker almak."

"Naneli şeker mi?"

Hyacinth şimdiden sıkılmışa benzeyen ve onları belli bir mesafeden takip eden Frances'e göz atarak, "Onu rüşvetle kandırmak gayet kolaydır," dedi. "Bu, iyi yardımcıların hepsi için geçerli."

Gareth, "Bunu hiç bilmiyordum," diye mırıldandı.

"İşte buna inanmak çok zor." Genç adamın büyük ihtimalle Londra'daki bütün hizmetkârlara rüşvet vermiş olduğuna inanıyordu. Özellikle de ünü düşünüldüğünde...

Genç adam gizemli bir şekilde gülümsedi. "Gerçek bir centilmen bunlardan bahsetmez."

Hyacinth konuyu daha fazla irdelememeye karar verdi. Tabii merak etmediğinden değil, fakat genç adamın söylediği şeyi kastettiğinden ve ne kadar tatlı olursa olsun sırlarını ortaya dökmeyeceğinden emindi.

Ayrıca hiçbir sonuca ulaşamayacağını bildiği bir konuda boşa kürek çekmenin faydası ne olabilirdi ki?

Caddenin sonuna geldiklerinde Gareth'a bakarak, "Hiç kaçamayacağımızı düşünmeye başlamıştım," dedi. "Anlatmam gereken bir sürü şey var."

Genç adam belirgin bir ilgiyle ona baktı. "Notu tercüme edebildin mi?"

Hyacinth arkasına dönerek etrafı kolaçan etti. Frances'in onları uzaktan takip edeceğini biliyordu ama kontrol etmenin zararı olmazdı, özellikle de Gregory'nin de rüşvet verme konusuna hiç yabancı olmadığı hesaba katılırsa.

Konuşmalarının duyulmayacağından emin olduktan sonra, "Evet," diye cevap verdi. "Yani en azından çoğunu. Araştırmamızı kütüphaneye yoğunlaştırmamız gerektiğini öğrenecek kadarını."

Gareth bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Isabella göründüğünden çok daha kurnazmış. Eğer kocasının asla girmeyeceği bir oda seçmek istemişse, kütüphaneden daha iyisini bulamazdı. Tabii yatak odası hariç ama..." Genç kıza yönelen bakışlarında rahatsız edici ama babacan bir ifade vardı. "Bu senin kulaklarının duymaması gereken bir konu."

Genç kız, "Bu ne kibir," diye homurdandı.

Gareth eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle, "Bu çok sık karşılaştığım bir suçlama değil," dedi. "Ama görünen o ki sen içimdeki iyiliği ortaya çıkarıyorsun."

Genç adam o kadar sınırda iğnelemeler yapıyordu ki Hyacinth'in tek yapabildiği suratını asmaktı.

Bir süre genç kızı sinirlendirmesinin tadını çıkaran Gareth, "Kütüphane demiştin," diyerek konuyu değiştirdi. "Bu çok mantıklı. Babamın babası kesinlikle entelektüel biri değildi."

"Umarım bu çok fazla kitabı olmadığı anlamına geliyordur. Isabella'nın oradaki kitaplardan birinin içine yeni bir ipucu bıraktığını düşünüyorum."

Gareth yüzünü buruşturarak, "Maalesef o konuda şanssızız," dedi. "Büyükbabam kitap okumaktan hoşlanmıyordu belki ama görüntüye çok önem verirdi. Kendine saygısı olan hiçbir Baron'un kitapsız bir kütüphanesi ya da kütüphanesiz bir evi olmaz."

Hyacinth inledi. "Kitaplarla dolu bir kütüphaneyi araştırmak bütün gecemizi alır."

Genç adamın gülümsemesi karşısında Hyacinth'in midesi düğümlendi. Konuşmak için ağzını açtı ama tek yapabildiği nefes alıp vermek oldu. İçinde çok şaşırmışçasına garip bir his oluşmuştu.

Ama neye şaşırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gareth, "Belki de içeriyi görünce bir şeyler o an anlam kazanacaktır," dedi. Tek omzunu hafifçe silkti ve onu parka yönlendirdi. "Bu tip şeyler bana her zaman olur. Hem de hiç beklemediğim anlarda."

Hyacinth az önce hissettiği o baş döndürücü duygunun etkisi altındaymışçasına kendini garip hissederek onun sözlerini başıyla onayladı. Tekrar konuya odaklanmak için kendini zorlayarak, "Benim de tam olarak olmasını umduğum bu," dedi. "Ama korkarım Isabella şifreli mesajlar bırakıyor. Ya da... Bilemiyorum... Belki de kasıtlı olarak şifre koymamıştır, belki de ben tercümenin tamamını yapamadığım için öyle düşünü-

yorumdur. Yine de kütüphanede elmasların yerine yeni bir ipucu bulacağımızı varsayabiliriz."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Genç kız düşünceli bir şekilde başını salladı. "Kütüphaneyi aramamız gerektiğinden, özellikle bir kitabın içine bakmamız gerektiğinden oldukça eminim. Ve elmasları bir kitabın içine nasıl sığdırmış olabileceğini bilemiyorum."

"Kitabın içini oymuş olabilir. İçinde gizli bir bölme yaratacak şekilde."

Genç kızın nefesi kesildi. Gözleri heyecanla parlayarak, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Çabalarımızı ikiye katlamalıyız. Sanırım –gerçi emin değilim ama– kitabın konusu bilimsel bir şey."

"Bu alanımızı bayağı daraltır. Clair Malikânesi'nin kütüphanesine girmeyeli uzun zaman oldu ama hatırladığım kadarıyla orada çok sayıda bilimsel kitap yok."

Genç kız ipucundaki kelimeleri hatırlamak istercesine dudaklarını büzdü. "Suyla ilgili bir şey. Ama biyolojiyle ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Harika bir iş çıkardın. Ve henüz söylemediysem de şimdi belirteyim, çok teşekkür ederim."

Hyacinth bu beklenmedik iltifat karşısında neredeyse tökezleyecekti. "Bir şey değil. Bunu yapmaktan mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, bütün bunlar sona erdiğinde ne yapacağımı bilmiyorum. Günlük kesinlikle çok eğlenceli ve dikkat dağıtıcı bir uğraş oldu benim için."

"Dikkatinin neden dağılması gerekiyor peki?"

Hyacinth bir an durup düşündü. Nihayet, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Bakışları kesiştiğinde kaşlarının istemsizce çatıldığını hissetti. "Bu çok üzücü, öyle değil mi?"

Genç adam başını salladı ve dudaklarında beliren gülümseme ne alaycı ne de küçümseyiciydi. Bu gerçek bir gülümsemeydi. "Sanırım bu çok normal."

Ama genç kız ikna olmamıştı. Günlük ve elmas avı hayatına girene kadar günlerinin ne kadar sıradan bir kalıpta geçtiğinin farkında bile değildi. Aynı şeyler, aynı insanlar, aynı yemekler, aynı manzaralar.

Bir değişikliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti bile.

Belki bu da Isabella Marinzoli St. Clair'in getirdiği bir başka lanetti. Belki günlüğün tercümesine başlamadan önce bir değişikliğe ihtiyacı yoktu. Ya da belki değişiklik istediğinin bilincinde değildi.

Ama şimdi... Bütün bunlardan sonra...

Genç kızın içinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına dair bir his vardı.

Gareth'a dönerek konuyu değiştirmek için, "Clair Malikânesi'ne ne zaman tekrar gidiyoruz?" diye sordu.

Genç adam içini çekti. Hatta buna inleme bile denebilirdi. "Yalnız gideceğimi söylersem bunu iyi karşılayacağını hiç sanmıyorum."

Genç kız onaylayarak, "Kesinlikle," dedi.

"Ben de bundan şüpheleniyordum. Ailendeki herkes senin kadar dik kafalı mıdır?"

Hyacinth rahat bir şekilde, "Hayır ama bana yakınlar," diye cevap verdi. "Özellikle kız kardeşim Eloise. Onunla henüz karşılaşmadın. Tabii bir de Gregory." Gözlerini devirdi. "O tam bir canavardır."

"Neden onun sana yaptığı her şeye katbekat karşılık verdiğin hissine kapılıyorum acaba?"

Genç kız bilgiç bir tavırla, "Ne yani öbür yanağımı uzatabileceğime inanmıyor musun?" diye sordu.

"Bir an bile inanmam."

Genç kız omzunu silkerek, "Doğru olan da bu," dedi. Ama yine de bu iddiasını daha fazla sürdüremeyecekti. "Hem ben vaaz dinlerken bile hareketsiz bir şekilde duramıyorum."

Genç adam sırıttı. "Ben de."

Hyacinth, "Yalancı," dedi. "Sen durmayı denemiyorsun bile. Senin hiç kiliseye gitmediğini en yetkin ağızlardan duydum."

Gareth hafifçe gülümseyerek, "Yetkin ağızlar beni mi takip ediyorlar?" diye sordu. "Ne kadar güven tazeleyici bir durum."

"Büyükannen."

"Ah, şimdi anlaşıldı. Yani benim ruhumun çoktan kefaret ödeme sınırını aştığını ve cehennemde yanacağını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Ama bu geri kalanımızın acı çekmesi için bir sebep olmamalı."

Genç adam gözlerinde alaycı bir parıltıyla ona baktı. "Benim huzur veren varlığım olmadan kilisede bulunmak o kadar büyük bir işkence mi?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Sen gitmek zorunda değilken benim mecburen orada olmam haksızlık."

"Ne zamandan beri seninle kısasa kısas yaşayan bir çift haline geldik?"

Genç kız bir an için donakaldı. En azından ağzı bir süreliğine kapanmıştı.

Ve genç adam onunla biraz daha dalga geçmek istiyor olmalı ki "Ailen de bu konuyla ilgili hiç ince değildi," dedi.

Genç kız inlemesini zorlukla bastırarak, "Ah, o konu," dedi.

"O konu derken?"

"Ailem işte."

"O kadar da kötü değiller."

Genç kız, "Hayır değiller," diyerek ona katıldığını belirtti. "Ama alışılması gereken bir üsluba sahipler. Onlar adına özür dilemeliyim."

Genç adam, "Hiç gerek yok," diye mırıldandı ama Hyacinth bunun istemsizce verilmiş bir cevap olduğundan şüphelendi.

Hyacinth derin bir iç geçirdi. Ailesinin onu evlendirmek için sıklıkla ve ümitsizce uğraşmalarına alışkındı, fakat söz konusu olan zavallı erkeğin bu durumdan ne kadar rahatsız

olabileceğini yeni görüyordu. Genç adama sempatik bir gülümsemeyle bakarak, "Eğer içini rahatlatacaksa, beni böylesine açıktan açığa yamamaya çalıştıkları ilk erkek sensin," dedi.

"Ne kadar cazip bir anlatım."

"Aslında, ikimizin evleneceğini düşünmeleri bizim lehimize."

"O nasıl oluyor?"

Genç kız öfke içinde düşünmeye çalıştı. Gareth'ı elde etmek için uğraşıp uğraşmayacağından hâlâ emin değildi ama bunu yapsa bile genç adamın anlamasını kesinlikle istemiyordu. Çünkü anlarsa ve sonrasında onu reddederse... Hiçbir şey bundan daha gaddarca olamazdı.

Ve tabii kalp kırıcı...

Genç kız hemen oracıkta uydurduklarını sıralamaya başladı. "Eğer günlükle işimizi bitireceksek, beraber oldukça fazla zaman geçirmemiz gerekecek. Eğer ailem bu birlikteliğin sonunda yolun kiliseye çıkacağını düşünürse, çok da fazla tartışma yaşanmaz."

Genç adam onun söyledikleri üzerinde düşünüyor gibiydi. Ama şaşırtıcı bir şekilde hiçbir yorumda bulunmadı ki bu da genç kızın konuşmaya devam etmesi anlamına geliyordu.

Hyacinth umursamaz ve kayıtsız bir sesle konuşmaya çalışarak, "Gerçek şu ki benden kurtulmak için can atıyorlar," dedi.

Gareth yumuşak bir şekilde, "Ailene karşı adil olduğunu zannetmiyorum," dedi.

Hyacinth'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Genç adamın sesinde ciddi ve beklenmedik bir tını vardı. Uygun bir yorum bulmaya çalışırken gözlerini kırpıştırdı ve "Yani aslında..." dedi.

Genç adam ona döndüğünde bakışları inanılmaz derecede keskindi. "Onlara sahip olduğun için çok şanslısın."

Genç kız birden kendini çok rahatsız hissetti. Gareth'ın bakışlarında öylesine bir yoğunluk vardı ki sanki etraflarındaki dünya silinip gidiyor, etraflarında ikisi haricinde hiçbir şey

kalmıyordu. Tanrı aşkına, Hyde Park'ta gezinip ailelerinden bahsediyorlardı sadece.

Nihayet ona doğru dönüp, "Evet, haklısın," dedi.

Gareth konuştuğunda sesi çok sertti. "Onlar seni seviyorlar ve sadece senin için en iyisini istiyorlar."

Hyacinth, "Yani benim için en iyisinin sen olduğunu mu söylüyorsun?" diyerek espri yapmaya çalıştı. Çünkü genç adamın birdenbire değişen ruh haline nasıl bir karşılık vereceğini bilmiyordu. Başka türlü bir tavır alsa, çok fazla şey açığa çıkabilirdi.

Hem belki de bu espri Gareth'ın bir şeyleri açığa çıkarmasına yol açardı.

Genç adam hararetli bir şekilde, "Kastettiğimin bu olmadığını gayet iyi biliyorsun," dedi.

Hyacinth bu cevap karşısında sersemleşerek bir adım geriledi ve "Özür dilerim," dedi.

Ama Gareth sözlerini daha bitirmemişti. Gözlerinin içine baktığında, Hyacinth bu bakışlarda daha önce görmediği bir anlam olduğunu gördü. "Geniş ve sevgi dolu bir ailen olduğu için şükretmelisin."

"Şükrediyorum. Ben..."

Genç adam, "Bu dünyada bana ait kaç kişi olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diyerek onun sözünü kesti. Hyacinth'e rahatsızlık verecek kadar yaklaştı, "Var mı?" diye tekrarladı. Genç kızın cevap vermesine izin vermeksizin ekledi: "Bir. Sadece bir. Büyükannem. Ve onun için bütün hayatımı feda edebilirim."

Hyacinth onda böylesi bir tutkunun var olduğundan bile habersizdi. Normalde o kadar sakin, olaylar karşısında sükûnetini öylesine koruyabilen bir erkekti ki. Hatta Bridgerton Malikânesi'nde o gece babasıyla karşılaştıktan sonraki sinirli halinde bile bir uçarılık, ciddiyetsizlik vardı. İşte o anda Gareth'ı herkesten farklı kılan şeyin ne olduğunu anladı. Genç adam hiçbir zaman ciddiyetle davranmıyordu.

Şu ana kadar.

Genç kız, Gareth bakışlarını ondan kaçırıp sadece profilini gösterdiğinde bile gözlerini ondan ayıramadı. Genç adam uzaklara, ufukta bir yerlere dalmıştı.

Kızın yüzüne bakmaksızın yumuşak bir sesle, "Yalnız olmanın ne demek olduğunu bilir misin?" diye sordu. "Bir saatliğine, bir günlüğüne değil. Sadece birkaç yıl içinde hiç kimsen kalmayacağını bilmenin."

Genç kız tabii ki hayır demek için ağzını açtı, fakat onun cümlesinin sonunda bir soru işareti olmadığını fark edip sustu.

Ne söyleyeceğini bilemediğinden ötürü bekledi. Onu anladığını söylerse bu büyülü an kaybolacak ve genç adamın aklından neler geçtiğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Fakat orada öylece durup düşüncelerinde kaybolmuş olan genç adamın yüzüne bakarken aklından ne geçtiğini öğrenmeyi ne kadar çok istediğini fark etti.

Dakikalar sonra, "Bay St. Clair?" diye fısıldadı. "Gareth?"

Genç kız onun sesini duymadan önce dudaklarının kıpırdadığını gördü. Gareth'ın dudakları sanki bahtını kabullenmişcesine ve kaderine teslim olmuşçasına alaycı bir şekilde yukarı kıvrılmıştı.

"Hayatımı feda edebileceğim bir kişiye daha sahip olabilmek için dünyaları verirdim," dedi genç adam.

Ve o an Hyacinth bazen insanın bazı şeyleri açıklayamasa da kalbinin derinliklerinde bildiğini fark etti.

Çünkü tam o anda, karşısındaki adamla evleneceğini biliyordu.

Gareth St. Clair bu hayatta neyin önemli olduğunu biliyordu. Komikti, alaycıydı, hatta küstahtı ama neyin önemli olduğunu biliyordu.

Ve Hyacinth daha önce bu gerçeğin kendisi için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemişti.

Onu izlerken dudakları aralandı. Bir şey söylemek, bir şeyler yapmak istiyordu. Nihayet hayattan ne istediğinin farkına

varmıştı ve hemen işe koyulup hedefine ulaşmak için çalışmaya başlaması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Ama genç adamın profiline bakarken olduğu yerde donakalmıştı. Gareth'ın çenesinin kasılmasında bir şeyler vardı. Yüzündeki ifade kasvetli ve ağırdı. Hyacinth uzanıp ona dokunmak, parmaklarıyla yanağını okşamak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı. O kadar da cesur değildi.

Gareth birden dönüp bakışlarını ona çevirdiğinde, nefesi kesilen Hyacinth onun dışa vurmamaya özen gösterdiği tarafını ilk defa açığa çıkardığına dair tuhaf bir hisse kapılmıştı.

Genç adam normale dönmüş bir sesle, "Artık dönelim mi?" diye sordu.

Aralarında paylaştıkları her neyse geçip gidivermişti.

Hyacinth, "Tabii ki," dedi. Onu daha fazla zorlamanın sırası değildi. "Clair Malikânesi'ne ne zaman..." Sesi gitgide azaldı.

Gareth'ın duruşu sertleşmiş, bakışları kızın omzunun üzerindeki bir noktaya kenetlenmişti.

Hyacinth onun dikkatini neyin çektiğini görmek için arkasına döndü.

Bir an için nefes alamadı. Gareth'ın babası patikadan doğruca yanlarına geliyordu.

Genç kız çabucak etrafına bakındı. Parkın nispeten pek tercih edilmeyen ve tenha bir köşesindeydiler. Sosyeteye mensup bazı kişiler görüş alanlarında olsa da Gareth'la babası arasında geçecek bir konuşmayı duyamayacak kadar uzaktaydılar.

Hyacinth iki St. Clair erkeğini de sırayla süzerken, baba oğulu daha önce hiç yan yana görmediğini düşündü.

Bir yarısı Gareth'ı kenara çekip yaşanabilecek kötü bir olayı engellemek istiyor, diğer yarısıysa meraktan ölüyordu. Eğer orada kalırlarsa nihayet ikisinin konuşmalarına şahit olabilecek, hatta belki aralarındaki husumetin sebebini öğrenebilecekti.

Ama bu onun verebileceği bir karar değildi. Son sözü Ga-

reth'ın söylemesi gerekiyordu. Genç kız kısık bir sesle, "Gitmek ister misin?" diye sordu.

Gareth'ın dudakları yavaşça aralanırken, çenesi de hafifçe yukarı kalktı. Dalgın bir sesle, "Hayır," dedi. "Burası halka açık bir park."

Hyacinth başının fırlatılmış bir tenis topu gibi göründüğünden emindi ama yine de bir Gareth'a bir babasına bakmaktan kendini alamıyordu. Tekrar, "Emin misin?" diye sordu ama genç adam onu duymadı. Yanlarına yaklaşan adama öylesine yoğunlaşmıştı ki kulağının dibinde top atılsa duyacağını sanmıyordu.

Gareth aşırı nazik bir gülümsemeyle, "Baba," dedi. "Seni görmek ne büyük bir keyif."

Lord St. Clair'in yüzünden bir saniye için de olsa bastıramadığı bir tiksinti ifadesi geçti. "Gareth," derken sesinde ruhsuz bir tonlama vardı. "Seni... Burada... Bayan Bridgerton'la görmek ne tuhaf."

Hyacinth şaşkınlıkla başını kaldırdı. Lord St. Clair onun ismini üstüne basa basa söylemişti. İkisinin savaşına dahil olmak istemiyordu ama görünen o ki bir şekilde çoktan dahil olmuştu bile.

Gareth bakışlarını Baron'un yüzünden bir an olsun ayırmaksızın, "Babamla hiç karşılaşmış mıydın?" diye sordu.

Hyacinth, "Evet, daha önce tanıştırılmıştık," diye cevap verdi.

"Kesinlikle," diyen Lord St. Clair Hyacinth'in eldivenli elini öpmek için öne uzandı. "Her zamanki gibi sevimli ve hoşsunuz Bayan Bridgerton."

Bu cümle Hyacinth'e iki erkeğin tamamen farklı bir şeyden bahsettiklerine dair gerekli kanıtı sunmaya yetmişti, çünkü kendisinin *her zaman hoş* veya *sevimli* olmadığından emindi.

"Oğlumun size eşlik etmesinden keyif alıyor musunuz?"

Hyacinth bir kez daha soru soran kişinin kendisine dönüp bakmadığının farkına vardı. Bakışları iki erkeğin arasında gi-

dip gelirken, "Elbette," diye cevap verdi. "Gareth gerçekten çok eğlenceli bir arkadaş." Ve dayanamayarak ekledi: "Oğlunuzla gurur duyuyor olmalısınız."

Son cümlesi Baron'un dikkatini çekmesini sağlamıştı. Genç kıza dönen bakışlarında keyifle veya neşeyle alakası olmayan bir parıltı vardı. Lord'un hafifçe gülümser gibi kıvrılan dudaklarını gören Hyacinth, Gareth'ın da aynı gülüşe sahip olduğunu düşündü.

Lord St. Clair, "Gurur," diye mırıldandı. "Çok ilginç bir kelime."

Hyacinth sükûnetini bozmaksızın, "Bana kalırsa oldukça anlaşılır bir kelime," dedi.

Gareth, "Babamla ilgili hiçbir şey anlaşılır değildir," dedi.

Baron'un bakışları sertleşti. "Oğlumun demek istediği, herhangi bir olayın en ince ayrıntılarını görebiliyor olduğum sanırım." Hyacinth'e döndü. "Sevgili Bayan Bridgerton, bazen içinde bulunduğumuz durum, siyahla beyaz kadar açıkça ortadadır."

Hyacinth bakışlarını önce Gareth'a, sonra da babasına çevirdi. Tanrı aşkına bu ikisi neden bahsediyordu?

Gareth'ın kızın kolunu tutuşu sertleşse de sesi gayet serinkanlı ve normal çıkıyordu. "İlk defa babamla tamamen aynı fikirdeyiz. Dünyayı tüm netliğiyle görme konusunda."

Baron, "Şu an olduğu gibi belki de," diye mırıldandı.

Hyacinth hayır diye haykırmak istiyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar havada kalan ve neden bahsedildiğini bilmediği bir konuşmanın içinde yer almamıştı. Ama dilini tuttu. Konuşmak haddine değildi ancak susmasının esas sebebi, önündeki sahneyi sonlandırmak istememesiydi.

Gareth gülümsüyordu ama bakışları buz gibiydi. Yumuşak bir sesle, "Şu anki düşüncelerimin netliğinden eminim," dedi.

O esnada Baron aniden dikkatini Hyacinth'e çevirdi. "Peki ya siz, Bayan Bridgerton? Siz de etrafınızı siyah ve beyazdan

ibaret mi görürsünüz, yoksa dünyanıza arada grinin tonları da hâkim olur mu?"

Genç kız çenesini kaldırıp baronun gözlerinin içine baktı. "Duruma göre değişir," diye cevap verdi. Lord St. Clair de en az Gareth kadar uzundu ve hem sağlıklı hem de formda görünüyordu. Yüzü şaşkınlık verecek kadar gençti ve masmavi gözlerinin altında dikkat çeken elmacık kemikleri epeyce çıkıktı.

Ama Hyacinth adamdan ilk andan beri hoşlanmamıştı. Baron'da gizli kalmış bir zalimlik, bastırılmış bir kızgınlık vardı.

Ve adamın Gareth'a hissettirdiklerini de sevmemişti.

Genç adam bununla ilgili hiçbir şey söylememişti ama duruşu, ses tonu ve ifadesi bile nasıl hissettiğini açığa vuruyordu.

Baron başıyla hafifçe selam vererek, "Çok politik bir cevap oldu Bayan Bridgerton," dedi.

"Ne komik. Çoğunlukla politik değilimdir."

Baron, "Değilsiniz evet," diye mırıldandı. "Daha ziyade... Açıksözlü olduğunuza dair bir şöhretiniz var."

Hyacinth'in gözleri kısıldı. "Layığıyla hak ettiğim bir şöhrettir."

Baron bir kahkaha attı. "O halde fikirlerinize şekil vermeden önce bilgi eksiğiniz olmadığından emin olun Bayan Bridgerton." Başını hafifçe yana eğerek sinsi bir ifadeyle ona bakmaya devam etti. "En azından herhangi bir karar almadan önce."

Hyacinth sert ve iğneleyici bir karşılık vermek üzere ağzını açtı –neden bahsedildiğini bilmediği için spontane bir şeyler uydurabileceğini umuyordu– ama daha konuşamadan Gareth'ın tutuşu acı verecek kadar sertleşti.

Genç adam, "Artık gitmemiz gerekiyor," dedi. "Ailen seni bekliyordur."

Lord St. Clair hafifçe eğilerek, "Lütfen saygılarımı iletin," dedi. "Aileniz sosyetemizin değerli üyelerindendir ve sizin için en iyisini istediklerinden eminim."

Hyacinth Baron'a bakmakla yetindi. Bu konuşmanın altında yatan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve

olan biteni bilmediği ortadaydı. Ve bilgi sahibi olmamaktan, karanlıkta bırakılmaktan nefret ediyordu.

Gareth kolunu bırakıp hızla yürümeye başlayınca, Hyacinth nefesi kesilerek ona yetişmeye çalıştı. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?" diye sordu. Genç adam öyle bir hızla yürüyordu ki ona yetişmekte zorluk çekiyordu.

Genç adam, "Hiçbir şey," diye kestirip attı.

Genç kız, "Hiçbir şey değildi," diyerek ona karşı çıktı. Lord St. Clair'in arkalarından gelip gelmediğini kontrol etmek için omzunun üzerinden geriye baktı. Kimsenin gelmediğini gördü fakat yaptığı hareket dengesini bozdu ve tökezlemesine sebep oldu. Gareth'ın özel bir ilgi veya nezaket göstermeyeceği belliydi ama yine de durdu ve onun dengesine kavuşabilmesini bekledi.

Tekrar, "Hiçbir şeydi," diyen Gareth'ın ses tonu sert, kaba, keskin ve kelimelere dökülemeyecek yüzlerce farklı ifade içeriyordu.

Genç kız bunun üzerine başka bir yorum yapmamalıydı. Tek bir kelime söylememesi gerektiğinin farkındaydı, fakat kendi kendini uyardığı noktalara gereken önemi pek vermediğinden, "Peki ne yapacağız?" diye sordu. Bu arada Gareth onu Mayfair'e doğru çekiştirmeye başlamıştı.

Gareth o kadar ani bir şekilde durdu ki genç kız neredeyse ona çarpıyordu. "Yapmak mı?" diye tekrar etti. "Biz mi?"

Genç kız, "Evet biz," diye onayladı ama sesi istediği gibi kendinden emin bir tonda çıkmamıştı.

"Biz hiçbir şey yapmayacağız." Sesi konuştukça daha da keskinleşiyordu. "Kapısında ayrılacağımız evine geri yürüyeceğiz ve ben de kendi küçük daireme dönüp bir kadeh içki içeceğim."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" Hyacinth'in sesi yumuşak olmasının yanı sıra netti..

Genç adam cevap vermedi. Cevap vermedi ve aradan biraz zaman geçince cevap vermeye niyetinin olmadığı da belli

oldu. "Seni evine ben mi bırakayım yoksa yardımcınla mı yürümeyi tercih edersin?" diye sordu sonunda.

Hyacinth omzunun üzerinden arkasına baktı. Frances büyük bir karaağacın gövdesine yaslanmıştı ve hiç sıkılmışa benzemiyordu.

Genç kız içini çekti. Görünen o ki bu sefer her zamankinden daha fazla naneli şeker alması gerekecekti.

ON İKİ

Uzun ve sessiz bir yürüyüşün ardından, yaklaşık yirmi dakika sonrası...

Gareth Baron'la gerçekleşen tek bir karşılaşmanın mükemmel bir günü nasıl da mahvedebildiğini düşünüyordu.

Aslında sorunun Baron'un kendisiyle pek ilgisi yoktu. Adamın varlığına bile katlanamadığı bir gerçekti, fakat geceleri uykusunu kaçıran ve aptallığından ötürü kendi kendine ne kadar aptal olduğunu düşünmesine neden olan bu değildi.

Babasıyla geçen tek bir konuşmanın onu bir yabancıya çevirebilmesinden, Baron'un ona bunu yapabilmesinden nefret ediyordu. Tam bir yabancıya olmasa da on beş yaşındaki halinin bir kopyasına dönüşüyordu.

Tanrı aşkına, artık yirmi sekiz yaşında bir yetişkindi. Evi terk etmişti ve artık büyümüş olmalıydı. Bir yetişkin gibi davranıp Baron'la konuşabiliyor olmalıydı. Bu şekilde hissetmemesi gerekiyordu.

Daha doğrusu hiçbir şey hissetmiyor olmalıydı. Hiçbir şey.

Ama her seferinde aynı şey oluyordu. Sinirleniyordu. Ve aksi biri haline geliyordu. Sırf kışkırtıcı davranmak adına ters

kelimeler kullanıyordu. Kabalaşıyor, toylaşıyor ve bunu nasıl durdurabileceğini bilmiyordu.

Ve bu kez her şey Hyacinth'in gözleri önünde gerçekleşmişti.

Eve kadar sessizlik içinde yürümüşlerdi. Genç kızın konuşmak istediğinin farkındaydı. Bu isteği onun yüzünde görmemiş olsa bile yine de konuşmaya can attığını bir şekilde anlardı. Hyacinth daima konuşurdu. Fakat görünen o ki insanı ne zaman rahat bırakması gerektiğini biliyordu çünkü Mayfair ve Hyde Park'taki yürüyüşleri boyunca tek kelime dahi etmemişti. Ve işte yaklaşık on metre arkalarında Frances'le beraber evin önüne gelmişlerdi.

Bir özür borçlu olduğunu düşündüğünden, "Parktaki sahneden dolayı özür dilerim," dedi Gareth.

Genç kız, "Kimsenin gördüğünü sanmıyorum," diye cevap verdi. "Ya da en azından kimsenin duymadığını düşünüyorum. Ve senin hatan değildi."

Genç adam yüzünde hafif bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. Tabii bu gayet acı bir tebessümdü. Olanlar onun hatasıydı. Babası onu kışkırtmış olabilirdi ama Gareth'ın çoktan onu görmezden gelmeyi öğrenmiş olması gerekiyordu.

Hyacinth, "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Başını iki yana sallayarak, "Gelmesem daha iyi," dedi.

Genç kızın bakışlarında nadiren görülen bir ciddiyet vardı. "İçeri gelirsen çok memnun olurum."

Bu o kadar basit ve açıkça dile getirilmiş bir istekti ki genç adamın reddetmesi imkânsızdı. Başıyla onayladı ve beraberce merdivenleri çıktılar. Bridgerton ailesinin geri kalan üyeleri ortalarda görünmüyorlardı, bu yüzden kimsenin olmadığı gül ve krem rengi oturma odasına geçtiler. Hyacinth onun koltuğa oturmasını bekledi, sonrasında kapıyı kapattı. Hem de tamamen.

Gareth soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Bazı şartlar altında kapalı bir kapı evliliğin kaçınılmaz olması için yeterliydi.

Hyacinth bir anlık sessizlikten sonra, "Bir zamanlar hayatımı daha iyi kılabilecek tek eksikliğin bir baba olduğunu düşünürdüm," dedi.

Genç adam cevap vermedi.

"Anneme veya kardeşlerimden birine her kızdığımda –*keşke, keşke babam hayatta olsaydı*– diye düşünürdüm. *O olsaydı kesin benim tarafımı tutardı* derdim kendime." Dudaklarında çok sevimli, çarpık bir gülümseme belirdi. "Tabii çoğunlukla haksız olduğumdan benim tarafımı tutmazdı ama bunu düşünmek bile bana büyük bir rahatlık verirdi."

Gareth hâlâ sessizliğini koruyordu. Tek yapabildiği bir Bridgerton olmanın ne demek olduğunu hayal etmekti. Bütün o kardeşlerin arasında, kahkahaların içinde. Ve o an bir cevap verememesinin tek sebebi, genç kızın bütün bu sahip olduklarına rağmen daha fazlasını istediğini öğrenmenin verdiği dayanılmaz acıydı.

Genç kız, "İnsanların babalarını hep kıskanırdım," dedi. "Ama artık kıskanmıyorum."

Genç adam keskin bakışlarını ona çevirdiğinde, Hyacinth de aynı bakışlarla ona karşılık verdi ve Gareth bakışlarını ondan kaçıramayacağını fark etti. Kaçırmaması gerektiğinden değil, kaçıramayacağından.

Genç kız yavaşça, "Seninki gibi bir babaya sahip olmaktansa, hiç sahip olmamak daha iyi," dedi. "Çok ama çok üzgünüm Gareth."

Gareth'ı darmadağın eden de bu cümle oldu. Karşısında her şeye sahip olan –en azından kendisinin sahip olmak istediği her şeye sahip olan– biri duruyordu ve bir şekilde onu anlıyordu.

Hyacinth özlem dolu bir gülümsemeyle sözlerine devam etti. "Benim en azından anılarım var. Ya da bana anlatılan anılar. Babamın kim olduğunu biliyorum. Ve iyi biri olduğunu. Eğer yaşasaydı beni severdi. Karşılıksız, koşulsuz severdi hem de."

Gareth kızın dudaklarında beliren ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Kendini küçümseyen, tuhaf bir ifadeydi bu. Kesinlikle Hyacinth'te alışkın olduğu bir ifade değildi ve belki de bu yüzden büyüleyiciydi.

"Ve biliyorum ki..." diye sürdürdü sözlerini Hyacinth. "Beni sevmek genelde çok zor."

Ve o an Gareth bazı şeyleri hızla kavradığını hissetti. Ve bazen insanın bazı şeyleri açıklayamasa da kalbinin derinliklerinde bildiğini. Çünkü o an orada genç kızı seyrederken tek düşünebildiği *hayır* olmuştu.

Hayır.

Hyacinth Bridgerton'u sevmek çok kolaydı.

Bu düşüncenin nereden geldiğinden veya beyninin hangi köşesinin bu sonuca ulaştığından emin değildi, çünkü kızla yaşamanın neredeyse imkânsız olduğundan emindi, yine de onu sevmenin çok zor olmayacağını bir şekilde biliyordu.

Genç kız, "Çok konuşurum," dedi.

Gareth kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Hyacinth neden bahsediyordu?

"Ve inatçıyımdır."

Ah bu doğruydu ama...

"Ve istediğimi elde edemezsem kesinlikle çekilmez biri olabilirim, gerçi çoğunlukla makulden de öte makul olduğuma inanırım."

Gareth gülmeye başladı. Tanrı aşkına, Hyacinth neden sevilmesi zor biri olduğunun sebeplerini sayıyordu. Tamam, bütün saydıklarında haklıydı tabii ama bunların bir önemi yoktu. En azından o anda.

Genç kız şüpheci bir ifadeyle, "Ne?" diye sordu.

Genç adam aralarındaki mesafeyi kapatırken, "Sessiz ol," dedi.

"Neden?"

"Sadece sessiz ol."

"Ama..."

Gareth parmağıyla kızın dudaklarını kapattı. Yumuşak bir sesle, "Bana büyük bir iyilik yap," dedi. "Ve tek kelime daha etme."

İnanılmazdı ama Hyacinth onu dinledi ve sustu.

Gareth bir süre hareket etmeksizin sadece onu izlemekle yetindi. Hyacinth'in konuşmadığı, burnunun tek bir hareketiyle ne düşündüğünü belli etmediği ve kıpırdamaksızın sessizlik içinde durduğu anlar o kadar nadirdi ki. Kaşlarının narin kıvrımını ve uzayan sessizlik karşısında büyüyen gözlerini ezberlemek istercesine seyretti. Parmağının altındaki dudaklardan süzülen sıcak nefesinin ve kızın istemsizce boğazından çıkan hafif iniltinin farkına vardı.

Ve sonra kendine engel olamadı...

Kızın yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Son seferinde kızgındı ve onu kendisine yasak olan bir meyve, babasının ona layık görmediği biri gibi görmüştü sadece.

Ama bu kez her şeyi doğru yapacaktı. Bu, ilk öpüşmeleri olacaktı.

Ve daima hatırlanacaktı.

Genç kızın vücudunun gevşediğini, hafifçe içini çektiğini hissetti. Hyacinth'in karşılık vermeye hazır olduğundan emin olana dek bekleyecekti.

Ve sonrasında karşılık olarak kendisini sunacaktı.

Dudaklarını dudaklarının dokusunu hissedecek kadar yaklaştırdı. Tatlı ve yumuşak hareketlerle o dudakları diliyle araladı.

Ve sonra onun tadına baktı. O kadar sıcak, o kadar lezzetli ve öpüşüne masumiyetle deneyimin o kadar şeytani bir karşımıyla karşılık veriyordu ki. Masumdu. Çünkü ne yaptığını bilmediği açıkça ortadaydı. Deneyimliydi... Çünkü masumiyetinin aksine Gareth'ı deliye çeviriyordu.

Ellerinden birini kızın beline, diğerini sırtına götürerek öpüşünü derinleştirdi. Hissettiği ihtirasın kanıtını göstermek

istercesine kızın vücudunu kendininkine bastırdı. Bu delilikti. Çılgıncaydı. Gördükleri karşısında muhtemelen Gareth'ı parçalara ayırabilecek ağabeylerden biri tarafından her an açılabilecek bir kapının yanında, genç kızın annesinin oturma odasındaydılar.

Ama buna rağmen duramıyordu.

Genç kızı istiyordu. Onu her şeyiyle istiyordu.

Tanrı yardımcısı olsun, onu şimdi istiyordu.

Dudaklarını kızın kulağına götürerek, "Hoşuna gidiyor mu?" diye mırıldandı. Tenini hafifçe dişlerken kızın kafasını onaylarcasına salladığını fark etti. Genç kızın dudaklarından dökülen inleme, Gareth'ın kanını alevlendirmiş, daha fazlası için cesaretlendirmişti.

Uzanıp kızın göğsünü okşadı ve "Peki bu hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Hyacinth bu kez cılız bir sesle, "Evet," diye cevap verdi.

Bunun üzerine Gareth gülümsemesini engelleyemedi ve şeytani bir sesle, "Bu daha da hoşuna gidecek," diyerek okşayışını derinleştirdi.

Genç kızın inlemesini duyunca daha da özgür bir şekilde hareket edebileceğini düşünerek parmaklarıyla göğsünün ucunu sıkıştırdı. Genç kızın elleri, Gareth'ın omuzlarını sımsıkı kavramıştı.

İlkel bir tatmin hissiyle kızın yatakta çok iyi olacağının farkına vardı. Büyük ihtimalle ne yapması gerektiğini bilmeyecekti ama bunun bir önemi yoktu. Kısa zamanda öğrenirdi ve Gareth onun öğretmeni olarak bir ömür harcayabilirdi.

Ve Hyacinth sadece ona ait olurdu.

Sadece kendisine.

Ve sonra dudakları tekrar buluştuğunda, dili genç kızın ağzının içine kaydığında ve kendisine aitmişcesine sahiplendiğinde...

Neden olmasın, diye düşündü.

Neden onunla evlenemeyecekti ki? Neden...

Aniden geri çekildi ama kızın yüzü hâlâ avuçlarının arasındaydı. Bazı şeyleri netleştirmesi gerekiyordu ve Tanrı biliyor, Hyacinth'i öperken doğru dürüst düşünebilmesi mümkün değildi.

Genç kız, "Yanlış bir şey mi yaptım?" diye fısıldadı.

Gareth başını iki yana sallayarak ona bakmayı sürdürdü.

"O halde neden..."

Bir parmağıyla kızın dudaklarını kapatıp sessiz kalmasını sağladı.

Neden onunla evlenemeyecekti ki? Etraflarındaki herkes bunu istiyordu. Büyükannesi bir yıldan uzun süredir bunu ima ediyordu ve kızın ailesi de evlilik konusunda düşündüklerini ancak bir balyozla yapılabilecek kadar incelikle açıklamışlardı. Bunun da ötesinde genç kızdan gerçekten hoşlanıyordu ki gençliğinde tanıdığı kadınların büyük çoğunluğu için aynısını söyleyemezdi.

Beraber geçirdikleri zamanın çoğunda Gareth'ı deliye çevirdiği bir gerçekti ama buna rağmen ondan çok hoşlanıyordu.

Dahası ellerini ondan daha fazla uzak tutamayacağı gün gibi ortadaydı. Bunun gibi geçecek bir gün daha olsa, kızı mahvedeceği kesindi.

Olacakları görebiliyordu. Sadece Hyacinth'le ikisini değil. Hayatlarındaki herkesi... Büyükannesini, genç kızın ailesini.

Babasını.

Gareth neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bu ne bulunmaz bir lütuftu. Aklında muhteşem bir şekilde keyif veren varlığıyla şekillenen Hyacinth'le evlenebilir, aynı zamanda Baron'a gününü gösterebilirdi.

İşte bu onu öldürürdü. Kesinlikle öldürürdü.

Geriye doğru bir adım atıp parmaklarıyla kızın çenesini okşarken, bunu doğru şekilde yapması gerektiğini düşündü. Hayatının büyük bir kısmını uygunluk abidesi olarak geçirmediği bir gerçekti ama bir erkeğin gerçek bir centilmen gibi yapması gereken şeyler vardı.

Hyacinth daha azını hak etmiyordu.

Genç kızın bir elini alıp vedalaşırcasına dudaklarına götürürken, "Gitmem gerekiyor," diye mırıldandı.

Genç kız gözleri tutkudan kararmış halde, "Nereye?" diye patladı.

Bu çok hoşuna gitmişti. Hyacinth'i şaşırtmaktan, sersemletmekten ve o meşhur kendine hâkim görüntüsünden sıyırmaktan çok keyif alıyordu. "Üzerinde düşünmem gereken birkaç şey var. Ve tabii yapmam gereken birkaç şey."

"Ama... Ne?"

Gareth gülümsedi. "Yakında öğreneceksin."

"Ne zaman?"

Genç adam kapıya doğru yürürken, "Bugün sorularla dolusun, öyle değil mi?" dedi.

Genç kız kendini topladığını belli edercesine, "İşe yarar bir şeyler söyleseydin sormak zorunda kalmazdım," diye cevap verdi.

Gareth koridora çıkarken, "Bir dahaki sefere Bayan Bridgerton," diye mırıldandı.

Genç kız arkasından sabrı taşmışçasına, "Ama ne zaman?" diye bağırdı.

Genç adam evden dışarı çıkana kadar gülmeye devam etti.

Bir saat sonra, Bridgerton Malikânesi'nin kabul salonunda. Görünen o ki kahramanımız hiç zaman kaybetmiyor...

"Vikont sizi şimdi kabul edecek Bay St. Clair."

Gareth kâhyayı, Bridgerton Mâlikanesi'nde misafir olarak bulunduğu zamanlarda hiç görmediği özel dairelerin olduğu bölüme doğru takip etti.

Kâhya, "Kendisi çalışma odasında," diye açıkladı.

Gareth başıyla onayladı. Bu tip bir konuşma için en uygun yer orasıydı. Lord Bridgerton kontrolü elinde tutan bir

görünüm sergilemek isteyecekti ve Lord'un özel sığınağında olmaları isteğinin etkisini arttıracaktı.

Bridgerton Malikânesi'nin kapısını yaklaşık on beş dakika önce çaldığında, kâhyaya geliş sebebiyle ilgili herhangi bir açıklamada bulunmamıştı, fakat Hyacinth'in ağabeyinin, yani neredeyse bir skandala sebep olacak kadar güçlü olan Vikont Bridgerton'un bu ziyaretin sebebini tahmin edeceğinden şüphesi dahi duymuyordu.

Gareth başka hangi sebeple onunla görüşmek isteyebilirdi ki? Daha önce hiç böyle bir ziyarette bulunmamıştı. Ve Hyacinth'in ailesiyle tanıştığı için –en azından aile üyelerinin bazılarıyla– genç kızın annesinin çoktan vikontla buluştuğundan ve Hyacinth'le evlenmeleri ihtimalinden bahsettiğinden emindi.

Gareth içeri girdiğinde ayağa kalkan Vikont, "Bay St, Clair," dedi. Bu umut verici bir hamleydi çünkü içinde bulundukları toplum kuralları Vikont'un ayağa kalkmasını gerektirmiyordu ve bu hareket kesinlikle karşısındakine duyduğu saygıyı gösteriyordu.

Gareth başıyla selamlayarak, "Lord Bridgerton," dedi. Hyacinth'in ağabeyi, üstleri biraz grileşmeye başlamış olsa da genç kızla aynı kestane rengi saçlara sahipti. Ama bu ufak yaşlanma belirtisi azametinden hiçbir şey kaybettirmemişti. Lord uzun boyluydu ve Gareth'tan neredeyse on yaş büyük olmasına rağmen gayet güçlü ve formda görünüyordu. Gareth onunla bir boks ringinde ya da düelloda karşılaşmayı istemezdi.

Vikont masasının arkasındaki koltuğuna yerleşip ona büyük deri bir koltuğu işaret etti. "Otur lütfen."

Gareth parmaklarıyla sabırsız bir şekilde koltuğun kenarlarına vurmamak ve hareketsiz durmak için büyük çaba sarf ediyordu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve şu an içinde bulunduğu durum, dünyanın en rahatsızlık verici şeyiydi. Düşünceleri düzenli olmalı ve duruşuyla sakin bir izlenim çizmeliydi. Teklifinin reddedileceğini sanmıyordu ama bu deneyimin üstesinden onuruyla gelmek istiyordu. Eğer Hya-

cinth'le evlenecekse, hayatının geri kalanında Vikont'u görmeye devam edecekti ve Bridgerton ailesinin başındaki insana bir aptal gibi görünmek istemiyordu.

"Neden burada olduğumu bildiğinizi sanıyorum."

Geniş maun masasının arkasındaki duruşunu koruyan Vikont, başını hafifçe yana eğdi. Kenetlediği ellerinin başparmaklarını birbirine vuruyordu. "Belki de ikimizi de olası bir utançtan kurtarmak adına, niyetini açıkça ifade edebilirsin."

Gareth nefesini tuttu. Hyacinth'in ağabeyi bu işi kolaylaştırmayacaktı. Ama bunun bir önemi yoktu. Her şeyi kitabına uygun yapacağına dair kendine yemin etmişti ve gözünün korkutulmasına izin vermeyecekti.

Başını kaldırıp amacına uygun bir kararlılıkla Vikont'un gözlerinin içine baktı. "Hyacinth'le evlenmek istiyorum." Ve Vikont cevap vermediği için ekledi: "Tabii, kendisi kabul ederse."

O esnada aynı anda sekiz şey birden oldu. Ya da aslında iki üç şey ama o kadar beklenmedikti ki genç adama sekiz tane gibi geldi.

Öncelikle Vikont derin bir nefes aldı. Gerçi sadece derin bir nefes aldı demek durumu hafifleterek anlatmak olurdu. Bu iç geçirmekten öte bir şeydi – yorgun ve kalpten gelen bir sesti. Ki çok da şaşırtıcıydı. Gareth Vikont'u pek çok kez farklı yerlerde görmüştü ve şöhretinden haberdardı. Karşısındaki adam kesinlikle çökecek veya inleyecek biri değildi.

Dudakları da yusyuvarlak bir şekil almıştı ve Gareth şüpheci biri olsaydı Vikont'un sessiz bir şekilde *Tanrı'ya şükür* dediğini düşünebilirdi.

Vikont'un bakışlarındaki kutsal anlam içeren ifade göz önünde bulundurulduğunda, olası en yakın tercüme buydu.

Ve sonrasında tam Gareth bütün olanları sindirmeye çalışırken, Lord Bridgerton avuçlarını önündeki masaya olanca gücüyle vurdu ve "Ah, seni kabul edecektir," dedi. "Seni kesinlikle kabul edecektir."

Gareth'ın tam olarak beklediği tepki bu değildi. Söylenebilecek başka herhangi bir şey düşünemediğinden, "Affedersiniz?" diyebildi.

Vikont ayağa kalkarak, "Bir kadeh içkiye ihtiyacım var," dedi. "Kutlama yapmamız gerek, öyle değil mi?"

"Yani... Evet... Tabii..."

Lord Bridgerton odanın diğer tarafına doğru ilerledi ve kitaplıktaki gizli bir bölmeden kristal bir içki sürahisi çıkardı. Kendi kendine, "Hayır," diye mırıldanarak elindekini gelişigüzel bir biçimde yerine koyarak, "Daha iyisi lazım," dedi. Gareth'a yönelttiği bakışlarında değişik, muzip bir anlam vardı. "Daha iyisi lazım, sence de öyle değil mi?"

"Hmmm...." Genç adam bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğinden emin olamıyordu.

Vikont keskin bir tonla, "Daha iyisi," diye tekrarladı. Birkaç tane kitabı yana itip oldukça eski görünümlü bir şişe konyak çıkardı. Cömertçe kadehleri doldururken, "Bunları saklı tutmam gerekiyor," dedi.

Gareth, "Hizmetkârlardan mı?" diye sordu.

"Kardeşlerimden." Kadehlerden birini Gareth'a uzattı. "Aileye hoş geldin."

Gareth her şeyin bu kadar kolay olmasından biraz rahatsız olarak uzatılan kadehi aldı. Vikont hemen oracıkta özel izinle beraber bir de papaz ayarlamış olsa ancak bu kadar şaşırırdı. "Teşekkür ederim Lord Bridgerton, ben..."

"Bana Anthony demelisin. Ne de olsa artık kardeş sayılırız."

Gareth, "Anthony," diye tekrarladı. "Ben sadece..."

Anthony kendi kendine, "Bu harika bir gün," diye mırıldandı. "Harika bir gün." Keskin bakışlarını Gareth'a çevirdi. "Hiç kız kardeşin yoktu, değil mi?"

Gareth, "Hayır," diyerek onayladı.

Anthony kadehinin üçte birini tek dikişte içerek, "Benim tam dört tane var," dedi. "Dört. Ve artık hiçbiri benim sorumluluğumda değil. İşim bitti. Artık özgürüm."

Gareth dayanamayıp, "Ama kızlarınız var, öyle değil mi?" diye hatırlattı.

"Sadece bir tane ve o da henüz üç yaşında. Bütün bunları tekrar yaşamama yıllar var daha. Şanslıysam Katolik olur ve kilisedeki rahibelere katılır."

İçkisi boğazına takılan Gareth öksürdü.

Anthony şişeye bakarak, "Gerçekten iyi, değil mi?" diye sordu. "Yirmi dört yıllık."

Gareth, "Boğazımdan daha önce bu kadar eski herhangi bir şeyin geçtiğini hatırlamıyorum," diye mırıldandı.

Anthony çalışma masasına yaslanarak, "O halde artık anlaşma şartlarımızı konuşmak isteyeceksindir," dedi.

Sınırlı mali imkânlara sahip biri olarak Gareth ne gariptir ki o ana kadar anlaşmayı aklına bile getirmemişti. Hyacinth'le evlenme fikrinin aklında aniden gelişmesine kendini o kadar kaptırmıştı ki bu birlikteliğin sağlayacağı faydaları hiç düşünmemişti.

Anthony ciddileşen bir yüz ifadesiyle, "Kardeşimin çeyizini geçen sene arttırdığım bilinen bir gerçek," dedi. "Sözümün arkasındayım, tabii onunla evlenmenin baş sebebinin bu olmadığını umuyorum."

Gareth öfkelenerek ayağa fırladı ve "Tabii ki hayır," diye cevap verdi.

Anthony, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Ama sormam gerekiyordu."

"Sebebi maddiyat olan birinin bunu size itiraf edeceğini hiç sanmıyorum."

Anthony keskin bir ifadeyle genç adamı süzdü. "İnsanların yüzüne bakınca yalan söyleyip söylemediklerini anlayabileceğime inanmayı tercih ediyorum."

Gareth tekrar yerine oturarak, "Elbette," dedi.

Ama Vikont'un verilen tepkiye alınmadığı ortadaydı. "O halde geçen seneki kararım geçerlidir ve toplam çeyiz miktarı..."

Gareth, Vikont'un kafası karışmış bir ifadeyle duraksamasını izledi ve "Lordum?" diye mırıldandı.

Anthony kendini toparlayarak, "Affına sığınıyorum," dedi. "Emin ol, pek kendimde değilim şu an."

Gareth yapabileceği tek şey onaylamak olduğu için, "Elbette," diye mırıldandı.

Vikont, "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi. "Tabii ki bazı teklifler geldi ama hiçbirini kabul etmeyi düşünmedim bile. Şu ana kadar." Derin bir nefes alarak sözlerine devam etti. "Ona layık olabilecek birinin kardeşime evlenme teklif etmeyeceğinden artık korkmaya başlamıştım."

Gareth soğuk bir sesle, "Kız kardeşinize hak ettiğinden daha az kıymet veriyor gibi konuşuyorsunuz," dedi.

Anthony başını kaldırdığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle hayır. Ama onun... Eşsiz özelliklerini görmeyecek kadar da kör değilim." Vikont aniden doğrulunca genç adam onun boy avantajını göz korkutmak amacıyla kullanmak istediğini sezinledi. Ayrıca biraz önceki resmi olmayan tavrını ve rahatlamasını yanlış anlamaması gerektiğinin de farkına vardı. Karşısındaki adam gayet tehlikeli biriydi ya da en azından istediği zamanlarda ve Gareth bunu unutmamalıydı.

Vikont cama doğru yürürken yavaşça, "Kız kardeşim Hyacinth..." diye söze başladı. "Bir ödüldür. Bunu hatırlaman gerekir ve derine önem veriyorsan, ona hak ettiği kıymeti vermen gerekir."

Gareth dilini tuttu. Söze karışmak için uygun bir zaman olmadığı belliydi.

Anthony gücünün farkında olan bir insanın tavrıyla yavaş adımlar atıp geriye döndü. "Ama her ne kadar bir ödül olsa da kolay biri değildir. Bunu itiraf edebilirim. Etrafta onun zekâ seviyesini yakalayıp kardeşimle boy ölçüşebilecek fazla erkek yok ve... Onun kendine özgü kişiliğini takdir etmeyen biriyle evlilik kapanına sıkışıp kalırsa... Kardeşim çok mutsuz olur."

Gareth sessizliğini korudu ama bakışlarını Vikont'tan kaçırmadı.

"Onunla evlenmene müsaade ediyorum. Ama kendisine sormadan önce bunu enine boyuna düşünmen gerekiyor."

Gareth ayağa kalkarak şüpheli bir ses tonuyla, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bu görüşmeden onu haberdar etmeyeceğim. Son adımı atıp atmamak sana kalmış. Eğer atmamaya karar verirsen de..." Hafifçe omuzlarını silkti. Rahatsızlık verecek kadar sakin bir sesle ekledi: "Hiçbir zaman haberi olmayacak."

Gareth, Vikont'un bu tavrıyla kaç tane erkeği korkutup kaçırdığını merak etti. Tanrı aşkına, Hyacinth'in bu kadar süredir evlenmeyişinin sebebi ağabeyi miydi yani? Onunla evlenmesine olanak sağladığı için diğer adaylara karşı kullanılan bu tavra şükretmeliydi ama yine de... Acaba Hyacinth'in, ağabeyinin tam bir deli olduğundan haberi var mıydı?

Anthony Bridgerton onun akıl sağlığını sorgularcasına, "Eğer kız kardeşimi mutlu etmezsen," dedi. "Sen de mutlu olamazsın. Bunu kendi ellerimle sağlayacağımdan emin olabilirsin."

Gareth ona sert bir cevap vermek üzere ağzını açtı. Fakat tam gelecekteki kayınbiraderini düzeltilmesi imkânsız bir şekilde tersleyecekken, ağzından söylemeyi planlamadığı bambaşka şeyler döküldü. "Onu seviyorsunuz, değil mi?"

Anthony sabırsız bir şekilde homurdandı. "Tabii ki seviyorum. O benim kız kardeşim."

Gareth yavaşça, "Ben de ağabeyimi severdim," dedi. "Büyükannem haricinde, bu dünyada sahip olduğum tek kişi oydu."

"Babanla arandaki sorunları onarmayı düşünmüyorsun o halde."

"Hayır."

Anthony başka bir şey sormaksızın kafasını salladı. "Kız kardeşimle evlenirsen, hepimize sahip olacaksın."

Gareth konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Kelimeler yok olmuştu. İçindeki duygu yoğunluğunu anlatabilecek tek bir kelime dahi yoktu.

Vikont hafif bir kahkaha atarak, "İyi günde, kötü günde," dedi. "Ve seni temin ederim, sık sık Hyacinth'in hiç akrabası olmayan, yetimhanenin kapısına bırakılmış bir öksüz olmasını dileyeceksin."

Gareth yumuşak bir tonda, "Hayır," dedi. "Bunu hiç kimse için dilemem."

Kısa bir sessizliğin ardından Vikont, "Onunla ilgili paylaşmak istediğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu.

Gareth'ın vücuduna huzursuzluk hâkim oldu. "Kiminle ilgili?"

"Babanla."

"Hayır."

Anthony bir süre düşündükten sonra, "Sorun çıkaracak mı?" diye sordu.

"Bana mı?"

"Hyacinth'e."

Gareth yalan söyleyemezdi. "Çıkarabilir."

Ve olabilecek en kötü şey de buydu. Geceleri onu uyutmayan ihtimal. Gareth, Baron'un ne yapabileceğini bilemiyordu. Veya ne söyleyeceğini.

Ya da gerçeği öğrendiklerinde Bridgerton'ların ne hissedeceklerini.

Ve o anda Gareth iki şeyi birden yapması gerektiğinin farkına vardı. Öncelikle Hyacinth'le olabildiğince çabuk evlenmeliydi. Ailesi –özellikle de annesi– planlaması bile aylar süren şu detaylı düğünlerden isteyecekti ama bir şekilde ağırlığını koyup evliliklerinin acilen gerçekleşmesini sağlaması gerekiyordu.

İkinci olarak da evliliklerini garanti altına almak adına, babası doğumuyla ilgili gerçekleri açıklasa bile genç kızın geri adım atamamasını sağlayacak bir şey yapması gerekiyordu.

Genç kızla anlaşmak ve ona kur yapmak zorundaydı. Hem de olabildiğince çabuk. Hâlâ Isabella'nın günlüğünün çözülme meselesi vardı. Büyükannesi bildiği gerçekleri günlüğüne yazmış olabilirdi ve doğal olarak Hyacinth de Baron'un açıklamasına gerek kalmadan her şeyi öğrenebilirdi.

Her ne kadar onun gerçekleri öğrenmesini sorun etmeyecek olsa da bunun evlenmeden önce olmasını istemiyordu.

Ya da genç kızı baştan çıkarıp evliliği garanti altına almadan önce.

Gareth köşeye sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmazdı. Veya herhangi bir şeyi yapmak zorunda bırakılmaktan.

Ama bu...

Bunun saf bir keyif sebebi olacağından emindi.

ON ÜÇ

Sadece bir saat sonrası.
Kahramanımız bir şeyi kafaya koymayagörsün...
Bu arada, günlerden salı olduğunu belirtmiş miydik?

Leydi Danbury tiz bir sesle, "Yeterince yüksek sesle okumuyorsun!" diye bağırdı.

Hyacinth romanı kapatıp kucağına koydu. "Neden bunu daha önce de duymuşum gibi hissediyorum acaba?"

"Çünkü sesin hiçbir zaman yeterince yüksek çıkmıyor."

"Ne tuhaftır ki annemin bundan şikâyet ettiğini hiç duymadım."

Leydi Danbury homurdanırcasına, "Yaşımız düşünüldüğünde annenin kulaklarıyla benimkiler bir sayılamaz," dedi. "Hem bastonum nerede?"

Genç kız Gareth'ın yaptıklarını gördükten sonra konu Leydi D'nin bastonu olunca kendini daha bir cesaretlenmiş hissediyordu. Şeytani bir gülümsemeyle, "Onu sakladım," dedi.

Leydi Danbury arkasına yaslandı. "Hyacinth Bridgerton, seni kurnaz kedi!"

"Kedi mi?"

Leydi D elini umursamaz bir tavırla havada sallayarak, "Köpekleri sevmem," dedi. "Tilkileri de tabii."

Hyacinth bunu bir iltifat olarak almaya karar verdi –Leydi D'nin sözleri bir anlam ifade etmediğinde yapılacak en iyi hareket bu oluyordu– ve Bayan Butterworth ile Deli Baron'un on yedinci bölümüne geri döndü. "Nerede kalmıştık?"

"Nereye sakladın onu?"

Hyacinth başını bile kaldırmaksızın, "Size söyleseydim saklı olmazdı, öyle değil mi?" dedi.

"O olmadan bu sandalyeye kısılıp kaldım. Yaşlı bir kadıncağızı tek ulaşım aracından alıkoymak istemezsin, değil mi?"

"İsterim." Hyacinth hâlâ başını kaldırmamıştı. "Kesinlikle isterim."

Kontes, "Torunumla gereğinden fazla zaman geçiriyorsun," diye mırıldandı.

Hyacinth bütün ilgisini kitaba veriyormuş izlenimi yaratmaya çalışıyor ama başarılı olamadığını biliyordu. Birine bakmamak için kendini zorladığı zamanlarda olduğu gibi dudaklarını büzdü. Yanaklarının kızardığından emindi.

Tanrı aşkına.

Leydi Danbury ile karşı karşıyaysanız bilmeniz gereken ilk ders: Asla zayıflık göstermeyin.

İkinci ders: Eğer şüphe içindeyseniz, ilk dersi göz önünde bulundurun.

Leydi Danbury aklından geçen şeytanlıkları yansıtırcasına yavaş bir sesle, "Hyacinth Bridgerton," dedi. "Yanakların mı kızardı senin?"

Hyacinth boş bir ifade takınmaya çalışarak başını kaldırdı. "Yanaklarımı göremiyorum."

"Kızarmışlar."

"Siz öyle diyorsanız." Genç kız gereğinden büyük bir dikkat göstererek sayfayı çevirdi ve kaygılı bir ifadeyle cildin kenarındaki kesiğe odaklanmaya çalıştı. O an yapabileceği hiçbir

şey yoktu. Tanrı aşkına, Priscilla Butterworth bile bundan çok daha kötülerini atlatmıştı.

Leydi D, "Neden kızardın?" diye üsteledi.

"Kızarmadım."

"Kızardığından eminim."

"Ben..." Genç kız iki küçük çocuk gibi iddialaşmaya başlamadan önce kendini tuttu. O an için soğukkanlılığını koruyarak terbiyeli davranmak adına, "Sadece sıcakladım biraz," diye cevap verdi.

Leydi Danbury hemen, "İçerisi gayet normal bir sıcaklıkta," diye cevap verdi. "Neden kızardın?"

Hyacinth ona dik dik baktı. "Bu kitabı okumamı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Leydi D kesin bir ifadeyle, "İstemiyorum," dedi. "Neden kızardığını öğrenmeyi tercih ederim."

Hyacinth olanca sesiyle, "Kızarmadım," diye bağırdı.

Kontes'in suratında, başka birinin yüzünde belirdiğinde keyif verici diye adlandırılabilecek, ama Leydi Danbury'ninkinde olunca ancak şeytani denebilecek bir gülümseme belirdi. "Şu an kızardın ama."

"Eğer yanaklarım kırmızıysa, bunun sebebi öfkedir."

Leydi D masum bir tavırla elini göğsüne götürerek, "Bana mı kızdın yoksa?" dedi.

Hyacinth, "Artık kitabı okuyacağım," diyerek konuyu değiştirdi.

Leydi D içini çekerek, "İlla okuman gerekiyorsa peki," dedi ve bir saniye kadar bekledikten sonra ekledi: "Sanırım Bayan Butterworth bir tepeye tırmanıyordu."

Hyacinth bütün dikkatini elindeki kitaba yöneltti.

"Eeee?"

Genç kız, "Önce nerede kaldığımızı bulmam gerekiyor," diye mırıldandı. Bayan Butterworth'u ve o bölümde tırmandığı tepeyi bulmaya çalışıyordu (kitapta bir sürü tepe vardı

ve Bayan Butterworth hepsine tırmanmıştı) ama kelimeler gözlerinin önünde kayboldu ve yerine Gareth belirdi.

Gareth... O pervasız bakışları ve mükemmel dudaklarıyla. Gareth... Ona söylese kesinlikle inkâr edeceği gamzesiyle. Gareth...

Onun Bayan Butterworth kadar aptalca konuşmasına neden olan Gareth. Neden gamzesini inkâr etsindi ki?

Aslında...

Hyacinth elindeki kitapta hızla birkaç bölüm geriye gitti. Aradığını, bölüm on altının tam ortasında buldu: *Bakışları pervasızdı ve dudaklarının biçimi mükemmeldi. Ve ağzının sol köşesinde bir gamzesi vardı, gerçi bunu ona söyleyecek kadar cesareti olsa bile erkeğin inkâr edeceğinden hiç kuşkusu yoktu.*

Hyacinth, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. Gareth'ın bir gamzesi olup olmadığını düşünmemişti bile.

Leydi D, "Nerede kaldığımız aşağı yukarı belli, değil mi?" diye sordu. "O kadar da geride olmadığımız aşikâr."

"Arıyorum, arıyorum." Genç kız çıldırmak üzereydi. Kesinlikle delirmiş olmalıydı. Eğer istemsiz bir şekilde Bayan Butterworth'dan alıntılar yapmaya başlamışsa, bu aklını yitirdiğinin en büyük kanıtıydı işte.

Ama yine de...

Genç adam onu öpmüştü.

Onu gerçekten öpmüştü. Bridgerton Malikânesi'nin koridorundaki daha farklıydı. Dudakları birbirine değmişti ama böyle bir öpücük değildi.

Bunun gibi değildi.

Hyacinth içini çekti.

Leydi Danbury, "Neden iç geçiriyorsun?" diye atıldı.

"Yok bir şey."

Leydi D'nin dudakları ince bir çizgi şeklini aldı. "Bugün kesinlikle kendinizde değilsiniz Bayan Bridgerton. Hem de hiç."

Hyacinth'in bu konuyu tartışmaya hiç niyeti yoktu. Kaldıkları yerden okumaya devam etti. "Bayan Butterworth

parmakları her adımda kirin içine biraz daha batarak tepeye tırmanmaya devam etti."

Leydi D, "Parmaklar tırmanabilir mi?" diye sordu.

"Bu kitapta tırmanabiliyor." Genç kız boğazını temizleyerek okumaya devam etti. "Adamın arkasından geldiğini duyabiliyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ve çok yakında onu yakalayacaktı. Ama hangi amaçla? Şeytani bir amaç mı yoksa iyi niyetle mi?"

"Umarım şeytanidir. Öylesi daha ilginç olur."

Hyacinth, "Size aynen katılıyorum," dedi ve okumayı sürdürdü. "Nasıl bilebilirdi? Nasıl bilebilirdi? NASIL bilebilirdi?" Başını kaldırıp Leydi D'ye bakarak ekledi: "Vurgulama bana ait."

Leydi D iltifat eder gibi bir tonlamayla, "İzin verilmiştir," dedi.

"Ve sonra güvercinler tarafından gagalanarak öldürülmeden önce annesinin ona verdiği nasihati hatırladı..."

"Bu gerçek olamaz!"

"Tabii ki olamaz. Bu bir roman. Ama sizi temin ederim ki sayfa yüz doksan üçte aynen böyle yazıyor."

"Ver bakayım şunu!"

Hyacinth'in gözleri kocaman açıldı. Leydi Danbury sık sık onu hikâyeyi süslemekle suçlardı ama ilk defa kanıt görmek istemişti. Ayağa kalkıp Kontes'e kitabın ilgili sayfasını göstererken son okuduğu cümlelerin olduğu paragrafı işaret etti.

Leydi Danbury, "Bak şu işe," dedi. "Zavallı kadıncağız gerçekten güvercinler tarafından öldürülmüş." Başını iki yana salladı. "Kesinlikle kendim için isteyeceğim bir ölüm şekli değil."

Hyacinth yerine otururken, "Bu konuda endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi.

Leydi D yan tarafına uzandı fakat bastonunun yanında olmadığını hatırlayarak, "Devam et," diye terslendi.

Hyacinth kendi kendine, "Peki," diyerek kitaba döndü. "Bir bakalım, işte... Ona verdiği nasihati hatırladı." Kıkırda-

masına engel olamadı. "Özür dilerim. Gülmeden okumama imkân yok."

"Sen devam etmene bak!"

Hyacinth kendini toparlamak için birkaç kez boğazını temizledi. "Sadece on iki yaşındaydı ve bu tür bir konuşma için çok küçüktü ama belki de annesi bu dünyadan erken ayrılacağını önceden hissetmişti." Tekrar başını kaldırdı. "Pardon ama Tanrı aşkına, böyle bir şeyi kim önceden tahmin edebilir ki?"

Leydi D kuru bir sesle, "Senin de dediğin gibi bu bir roman," dedi.

Hyacinth derin bir nefes aldı. "Annesi ellerini tutmuş, üzgün ve yalnız bakışlarını ona çevirip 'Benim canım, sevgili Priscilla'm,' demişti. 'Bu dünyada aşktan daha kıymetli bir şey yoktur.'"

Hyacinth o esnada Leydi D'nin tiksinircesine homurdanarak her zamanki tepkisini vermesini bekledi. Ama büyük bir şaşkınlıkla, yaşlı kadının kendinden geçmiş bir şekilde her kelimeyi pürdikkat dinlemekte olduğunu gördü.

Hızla kaldığı yerden devam etti. "Ama maalesef bazı insanlar hilekârdır sevgili Priscilla ve kalplerinde gerçek bir sevgi olmaksızın senden faydalanmaya çalışacak erkekler olacaktır."

Leydi Danbury, "Evet, doğru," dedi.

Hyacinth bakışlarını çevirdiğinde Leydi D'nin bu sözleri farkında olmaksızın yüksek sesle söylemiş olduğunu anladı.

Genç kızın bakışlarını üzerinde hisseden Leydi D kendini savunurcasına, "Ama doğrusu bu," dedi.

Kontesi daha fazla utandırmak istemeyen Hyacinth bakışlarını tekrar kitaba çevirdi. "İçgüdülerine güvenmek zorundasın sevgili Priscilla'm, ama sana bir tavsiyede bulunacağım. Bunu kalbine yaz ve daima hatırla çünkü sana söz veriyorum ki gerçek budur."

Hyacinth sayfayı çevirirken, kendini daha önce hiç olmadığı kadar kitaba kaptırmış olduğunu fark ederek utandığını hissetti.

"Priscilla öne doğru eğilerek annesinin solgun yanağına dokundu. 'Tavsiyen nedir anneciğim?' diye sordu. Annesi, 'Eğer bir erkeğin seni sevip sevmediğini bilmek istiyorsan, emin olmanın tek bir yolu vardır,' dedi."

Leydi Danbury öne doğru biraz daha eğildi. Hyacinth bile kitabı elinde tutmasına rağmen öne doğru eğilmişti.

"Annesi, 'Öpüşünde saklıdır... Tüm hissettikleri, öpüşünde saklıdır,' diye fısıldadı."

Dudakları aralanan genç kız farkında olmaksızın bir eliyle ağzını kapattı.

Leydi Danbury, "Yani, bu pek de benim beklediğim cevap değildi," dedi.

Öpüşünde saklı. Bu gerçek olabilir miydi?

Leydi D bilmiş bir tavırla sözlerine devam etti. "Bana kalsa hal ve hareketlerinde saklı derdim ama tabii öyle olsa Bayan Butterworth için yeterince romantik olmazdı."

Hyacinth, "Ve Deli Baron için," diye mırıldandı.

"Kesinlikle! Aklı başında hangi kız deli bir erkeği ister ki?"

Hyacinth kendi kendine, "Öpüşünde saklı," diye mırıldandı.

Leydi Danbury, "Nee?" diye bağırdı. "Seni duyamıyorum."

Genç kız çabucak, "Yok bir şey," diyerek başını iki yana salladı ve dikkatini Kontes'e yöneltmeye çalıştı. "Aklım başka bir yerdeydi."

"Butterworth'un entelektüel dogmaları üzerine mi kafa yoruyordun?"

"Tabii ki hayır!" Genç kız öksürdü. "Biraz daha okuyalım mı?"

Leydi D, "Okusak iyi olur," diye homurdandı. "Bunu ne kadar çabuk bitirirsek, yenisine o kadar çabuk başlayabiliriz."

Hyacinth, "Bunu bitirmek zorunda değiliz," dedi ama okumaya devam etmezlerse, eve gittiğinde kitabı bizzat gizlice okuyacağını biliyordu.

"Saçmalama. Bu kitabı bitirmememiz söz konusu bile olamaz. Bu saçmalık için dünyanın parasını ödedim. Hem

zaten..." Leydi D olabildiğince mahcup görünmeye çalışarak –ki bu mahcubiyetin belli belirsiz olduğunu belirtmek gerekirdi– sözlerine devam etti. "Kitabın nasıl sona erdiğini öğrenmek istiyorum."

Hyacinth ona bakarak gülümsedi. Leydi Danbury'nin ne kadar yumuşak kalpli biri olduğunu gösteren cümlelerden biriydi bu ve genç kız böylesi anların takdir edilmesi ve artması için Kontes'in cesaretlendirilmesi gerektiğini düşünüyordu. "Peki o halde, eğer tekrar kaldığımız yeri bulmama izin verirseniz..."

O esnada sessiz adımlarla çalışma odasına giren kâhyanın derin ve tekdüze sesi duyuldu. "Leydi Danbury, Bay St. Clair huzura kabulünü istirham ediyorlar."

Leydi D, "Bunu ne zamandan beri istirham ediyor ki?" dedi. "Genelde izin almaksızın içeri dalar."

Kâhya tek kaşını hafifçe kaldırarak, "Kendileri Bayan Bridgerton'un huzuruna kabul edilmeyi istirham ediyorlar," dedi.

Hyacinth, "Benim mi?" diye fısıldadı.

Leydi Danbury'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Hyacinth'in! Hem de benim oturma odamda!"

"Bana söylediği buydu leydim."

"Peki o halde." Leydi Danbury odada kâhya ve Hyacinth haricinde kimse olmamasına rağmen etrafa göz gezdirdi. "Peki o halde."

Kâhya, "İçeri alayım mı?" diye sordu.

Leydi Danbury, "Tabii ki," diye cevap verdi. "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Bayan Bridgerton'a söylemesi gereken her neyse benim önümde de söyleyebilir."

Hyacinth nihayet gözlerini kâhyadan ayırıp, "Ne?" diye sordu. "Sanmıyorum ki..."

Leydi D, "Burası benim oturma odam," dedi. "Ve o da benim torunum. Ve sen de..." Bir an için duraksadı. "Ve sen de sensin işte. Hah."

O esnada kapıda beliren Gareth harikulade varlığıyla girişi doldurarak, "Bayan Bridgerton," dedi. Sonra da Leydi Danbury'ye döndü. "Büyükanne."

"Bayan Bridgerton'a ne söyleyeceksen, benim önümde söyleyebilirsin."

Genç adam, "Beni bunu test etmem için kışkırtıyorsun," diye mırıldandı.

Hyacinth, "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu. Ne de olsa birbirlerini son görmelerinden bu yana sadece iki saat geçmişti.

Genç adam onun yanına gitti ve "Hayır, hiçbir sorun yok," dedi. Büyükannesi ona saklamaya gerek duymadığı bir ilgiyle bakıyordu, bu yüzden Gareth o an Bridgerton Malikânesi'nden doğruca buraya gelmesinin akıllıca bir hareket olup olmadığını sorguladı.

Ama oradan ayrılır ayrılmaz günlerden salı olduğunu fark etmişti. Ve bu ona uğurlu bir işaret gibi gelmişti. Bütün olanlar salı günü başlamamış mıydı? Ve Tanrı aşkına, aradan sadece iki hafta mı geçmişti?

Salı günleri Hyacinth'in büyükannesine kitap okuduğu zamanlardı. Her salı, hiç şaşmaksızın, aynı yerde, aynı saatte. Gareth caddede yürürken hayatının akışındaki değişikliği düşünmekteydi ve genç kızın o anda tam olarak nerede olduğunu bildiğini fark etmişti. Ve ona evlenme teklif etmesi için tek yapması gereken, Mayfair'i geçip Danbury Malikânesi'ne kadar olan kısa mesafeyi yürümekti.

Büyük ihtimalle beklemesi daha iyi olabilirdi. Daha romantik bir zaman ve mekân seçmesi ve genç kızın ayaklarını yerden kesecek bir ortam hazırlaması gerekiyordu. Ama artık kararını vermişti ve beklemek istemiyordu, ayrıca büyükannesinin yıllardan beri onun için yaptıklarından sonra niyetini ilk öğrenen kişi olmayı hak ettiğini düşünüyordu.

Ama teklifini onun önünde yapmak zorunda kalacağını hesaba katmamıştı.

Bakışlarını büyükannesine çevirdi.

Leydi D homurdanırcasına, "Ne oldu?" diye sordu.

Ondan gitmesini istemeliydi, bunu gerçekten istemeliydi ama yine de...

Genç kızın hayır diyeceğini düşündüğünden değil ama yine de kendini sağlama almasında sakınca yoktu.

Hyacinth yumuşak bir sesle, "Gareth?" dedi.

Genç adam ne kadar süredir orada öylece dikilip seçeneklerini değerlendirdiğini merak ederek ona döndü. "Hyacinth."

Genç kız beklenti dolu bakışlarını ona dikmişti.

Tekrar, "Hyacinth," dediğinde sesinde farklı bir keskinlik vardı. Gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Hyacinth."

Büyükannesi, "Onun ismini hepimiz biliyoruz," diyerek söze karıştı.

Gareth onu duymazdan gelip önündeki sehpayı iterek tek dizinin üzerine çöktü ve genç kızın elini avuçlarının arasına aldı. "Hyacinth... Bana karım olma şerefini bahşeder misin?"

Genç kızın gözleri faltaşı gibi açıldı, hemen sonrasında da buğulandı. Birkaç saat önce öperken büyük zevk aldığı dudaklarıysa titriyordu. "Ben... Ben..."

Gareth genç kızın uygun bir kelime bulamayışının karakterine ne kadar aykırı olduğunu düşünse de bu durum hoşuna gitmişti, özellikle de onun yüzündeki duygu yoğunluğunu fark ettiğinde.

Nihayet büyükannesi, "Evet!" diye bağırdı. "Evet, seninle evlenmeyi kabul ediyor!"

Genç adam, "Kendi adına konuşabilir bence," dedi.

Leydi D, "Hayır," dedi. "Görünen o ki konuşamıyor."

Hyacinth başıyla onaylayarak nefes nefese, "Evet," dedi. "Evet, seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

Gareth kızın elini dudaklarına götürerek, "Bu harika," dedi.

Büyükannesi, "Hmmm, iyi ama..." diyerek söze karıştı. "Bastonum nerelerde benim?"

Hyacinth gözlerini bir an için bile Gareth'ınkilerden ayırmaksızın, "Saatin arkasında," dedi.

Leydi Danbury şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve ayağa kalkıp bastonunu aldı.

Hyacinth, "Neden?" diye sordu.

Gareth gülümsedi. "Ne neden?"

"Neden bana evlenme teklif ettin?"

"Sebebinin açıkça ortada olduğunu düşünüyorum."

Leydi D, "Söyle ona!" diye kükreyerek bastonuyla halıya vurdu. Gözle görülür bir biçimde sevgiyle dolu bakışlarını elindeki bastona çevirerek, "Böylesi çok daha iyi," diye mırıldandı.

Gareth ve Hyacinth aynı anda yaşlı kadına döndüklerinde genç kızın bakışlarında net bir sabırsızlık, Gareth'ınkilerde ise karşısındakinin burnuna sokmadan hafifçe yansıttığı bir tenezzül vardı.

Leydi Danbury, "Ah, peki," diye homurdandı. "Galiba biraz yalnız kalmayı tercih edersiniz."

Gareth da Hyacinth de tek kelime etmediler.

Leydi Danbury, "Tamam gidiyorum, gidiyorum," diyerek az önce bastonunu alışındaki kıvraklığından tamamen uzak bir yavaşlıkla kapıya yöneldi. "Ama sanmayın ki uzun süreliğine gidiyorum." Bastonunu Gareth'a doğru salladı. "Seni bilirim. Ve onun iffeti konusunda sana güveneceğimi sanıyorsan..."

"Ben senin torununum."

"Bu seni bir aziz yapmaz," diyerek odadan çıktı yaşlı kadın ve kapıyı arkasından tamamen kapattı.

Gareth buna şaşırmıştı. "Sanırım sana kur yapmamı istiyor," diye mırıldandı. "Aksi halde hayatta o kapıyı tamamen kapatmazdı."

Hyacinth yanaklarına yayılan kırmızılığı fark ettirmemek istercesine cesaretle, "Saçmalama," dedi.

Genç kızın iki elini de tutarak dudaklarına götüren Gareth, "Ah hayır, bundan oldukça eminim," dedi. "Beni torunu ola-

rak görmek istediğinden daha çok seni torunu olarak kabul etmek istiyor. Bu yüzden de biraz önce sonucu garantilemek için seni baştan çıkarmamı kolaylaştırdı."

Genç adamın yakınlığından dolayı dikkati tamamen dağılmış olan Hyacinth, "Geri adım atmazdım ki zaten," diye mırıldandı. "Biraz önce söz verdim."

Gareth kızın parmaklarından birine dudaklarını dokundurdu. "Evet, söz verdin değil mi?"

Hyacinth transa girmiş gibi onun dudaklarının arasındaki parmağına bakarak kafasını salladı. "Sorumu cevaplamadın ama."

Gareth'ın dili kızın parmak ucundaki kıvrımlarda ileri geri hareket ediyordu. "Soru mu sormuştun ki?"

Hyacinth kafasını salladı ve baştan çıkarılırken düşünebilmesinin çok zor olduğunu fark etti. Sadece tek bir parmağını dudaklarına götürmesiyle nefesinin kesilmesine ise hayret etmişti.

Genç adam koltuğa, kızın yanına otururken elini bir an için bile bırakmamıştı. "Çok tatlı," diye mırıldandı. "Ve yakında tamamen bana ait olacak." Kızın elini avucu yukarı gelecek şekilde çevirdi.

Hyacinth onun kendisini seyretmesini ve bileğinin iç tarafına bir öpücük kondurmasını izledi. Nefes alıp verişleri, odanın sessizliğinde kulağına çok yüksek geliyordu. İçinde bulunduğu durumdan neyin sorumlu olduğunu merak ediyordu: Genç adamın dudaklarını teninde hissetmek mi yoksa sadece bir öpücükle onu baştan çıkaran erkeğin varlığı mı?

Genç adam, "Kollarını seviyorum," derken onları sanki değerli bir hazineyi tutar gibi, kırılgan bir şeyi korumak ister gibi özenle kavradı. Bileğinin üst kısmına doğru hassas teninde parmaklarını hafifçe gezdirirken, "Sanırım önce tenini," dedi.

Oldukça ılık bir gün olduğundan genç kız mantosunun içine yazlık elbisesini giymişti. Kıyafetinin kolları gayet boldu ve eğer Gareth dokunuşlarını yukarı doğru devam ettirirse Hyacinth oracıkta eriyeceğinden korkuyordu.

"Ama kıvrımlarını da seviyorum. Zarif, aynı zamanda güçlü." Gareth bakışlarında yaramaz ve şakacı bir ifadeyle, "Atletik bir yapın var değil mi?" diye sordu.

Genç kız başıyla onayladı.

Gareth'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yürüyüşünden, hatta hareket edişinden bile fark edilebilir. Hatta..." Genç kızın kolunu bileğine kadar son bir kez daha okşayarak devam etti. "Kolunun şeklinden bile." Yüzleri birbirine iyice yaklaşana dek eğildiğinde, genç kız onun nefesini yüzünde hissetti. "Diğer kadınlardan daha farklı hareket ediyorsun," dedi. "Bu da beni meraklandırıyor."

Genç kız, "Neyi merak ediyorsun?" diye fısıldadı.

Eli onun önce kalçasında, sonra bacağının kıvrımlarında gezinirken Gareth'ın amacı okşamaktan çok varlığını ve sıcaklığını hissettirmek gibiydi. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun," diye mırıldandı.

Hyacinth vücudunun birden ısındığını ve beynine davetsiz görüntülerin dolduğunu hissetti. Bir kadınla erkeğin arasında neler geçtiğinden haberdardı: Bunları uzun zaman önce ablalarının ağzından almayı başarmıştı. Ve bir keresinde Gregory'nin odasında, erotik resimlerle dolu akıl almaz bir kitap bulmuştu. Kitabı incelerken içi çok tuhaf hislerle kaplanmıştı.

Ama hiçbir şey onu Gareth'ın mırıldandığı sözlerin yarattığı duygulara karşı hazırlamamıştı. Genç adamın onu öptüğünü, bütün vücudunu okşadığını hayal edebiliyordu.

Ve bu kendini zayıf hissetmesine neden oluyordu.

Onu istemesine neden oluyordu.

Tam bu sırada genç adam kulağına, "Sen de merak etmiyor musun?" diye fısıldadı.

Hyacinth başıyla onayladı. Yalan söyleyemezdi. Onun bu hücumu karşısında ruhunun apaçık ortada olduğunu hissediyordu.

Gareth, "Ne düşünüyorsun?" diye ısrar etti.

Genç kız nefesinin kesildiğini hissederek yutkundu ve sonunda, "Söyleyemem," demeyi başarabildi.

Gareth sebebini biliyormuşçasına gülümseyerek, "Evet, söyleyemezsin," dedi. "Ama bunun bir önemi yok." Öne doğru eğilerek genç kızı yavaşça bir kez daha öptü. "Yakında söyleyeceksin."

Yavaşça ayağa kalkan Gareth, "Sanırım büyükannem bizi yolun karşısındaki binadan gözetlemeye başlamadan önce gitsem iyi olacak," dedi.

Hyacinth'in bakışları korku dolu bir ifadeyle pencereye yöneldi.

Gareth bir kahkaha atarak, "Merak etme," dedi. "Gözleri o kadar da iyi görmüyor."

Hyacinth şüphe dolu bakışlarla pencereyi süzmeye devam ederek, "Bir teleskobu var," dedi.

Gareth kapıya doğru yürürken, "Bu beni neden hiç şaşırtmadı acaba?" diye mırıldandı.

Hyacinth onun yürüyüşünü seyretti. Gareth ona her zaman bir aslanı anımsatmıştı. Hâlâ da anımsatıyordu ama tek farkla: Artık onu ehlileştirmek genç kızın elindeydi.

Gareth başıyla hafifçe selam vererek, "Yarın görüşeceğiz," dedi.

Genç kız başıyla onaylayarak onun odadan çıkışını izledi ve hemen sonrasında oturuşunu değiştirerek koltuktaki pozisyonunu düzeltti.

"Ah. Tanrım..."

Gareth'ın gidişinin üzerinden daha otuz saniye bile geçmemişken odaya dalan Leydi Danbury, "Ne dedi?" diye sordu.

Hyacinth boş gözlerle ona bakakaldı.

Leydi D, "Ona seninle neden evlenmek istediğini sormuştun," diye hatırlattı. "Ne cevap verdi?"

Hyacinth cevap vermek için ağzını açtı ama o anda genç adamın bu soruyu cevapsız bıraktığını anımsadı.

"Benimle evlenmemesinin mümkün olmadığını söyledi," diyerek yalan söyledi. Almak istediği cevap buydu aslında ve Leydi Danbury'nin de aynı fikirde olduğuna inanıyordu.

Leydi D elini göğsüne götürerek, "Ah," diye iç geçirdi. "Ne kadar tatlı."

Hyacinth o an Kontes'i yepyeni bir açıdan görüyordu. "Siz bir romantiksiniz."

Leydi D her zaman paylaşmadığı gizli bir gülümsemeyle, "Daima," diye cevap verdi. "Daima."

ON DÖRT

Aradan iki hafta geçmiştir.

Bütün Londra, yakın zamanda Hyacinth'in Bayan St. Clair olacağını öğrenmiştir.

Gareth fahri bir Bridgerton olarak yeni konumunun keyfini sürse de her an her şeyin paramparça olacağı anı beklemeden duramaz.

Vakit gece yarısı, yer ise Hyacinth'in yatak odası penceresidir...

Genç adam bu geceye dair her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Söyleyeceği kelimeler hariç her şeyi aklında tekrar tekrar gözden geçirmişti çünkü biliyordu ki kelimeler o anın ateşiyle kendiliğinden gelecekti.

Güzelliğin bir yansıması olacaktı.

Tutkunun yansıması.

Ve her şey bu gece gerçekleşecekti.

Gareth zevkin ve ince hesaplamaların tuhaf karışımıyla bu gece Hyacinth'i baştan çıkaracağını düşündü.

Genç kızın lekelenmesini planlıyormuşçasına muğlak bir acı hissettiği doğruydu, fakat bu acı hemen kaybolmuştu. Ne de olsa onu kirletip kurtlara yem edecek değildi. Tanrı aşkına, onunla evlenmeyi planlıyordu.

Ve *bundan* kimsenin haberi olmayacaktı. Hyacinth ve kendisi dışında hiç kimsenin.

Ve Hyacinth kendini nişanlısına teslim ettikten sonra ne olursa olsun bu nişanı bozamayacaktı. Bu gece Clair Malikânesi'ni arama planı yapmışlardı. Hyacinth oraya bir önceki hafta gitmek istemişti ama Gareth ona engel olmuştu. Planını yürürlüğe sokmak için daha çok erkendi, bu yüzden de babasının misafirleri olduğuyla ilgili bir yalan uydurmuştu. Ne de olsa evi olabildiğince boşken aramaları daha mantıklı olurdu.

Hyacinth oldukça zeki bir kız olduğundan erteleme fikrini hemen kabul etmişti.

Ama bu gece mükemmel olacaktı. Babası kesinlikle Mottram Balosu'nda olacaktı ve bu da onlara Clair Malikânesi'ni arayabilmeleri için mükemmel bir fırsat sunuyordu. Daha da önemlisi Hyacinth *olacaklara* hazırdı.

Gareth onun hazır olmasını garanti altına almıştı.

Son iki hafta şaşkınlık verecek derecede keyif verici geçmişti. Gareth muazzam sayıda baloya ve davete katılmak zorunda kalmıştı. Operaya ve tiyatroya gitmişti. Fakat tüm bunlara yanında Hyacinth'le katılmıştı ve kızın kafasında bu evlilikle ilgili en ufak bir soru işareti varsa bile artık hepsi yok olmuştu. Genç kız onu hem kızdırıyor hem eğlendiriyordu.

Hyacinth çok iyi bir eş olacaktı. Çoğu erkek için olmasa da kendisi için olacağı kesindi ve önemli olan da buydu.

Ama öncelikle kızın geri adım atmamasını sağlaması gerekiyordu. Anlaşmalarını kalıcı kılması lazımdı.

Baştan çıkarma hareketlerine yavaşça başlamıştı. Onu bir bakışıyla ayartarak, daima bir sonraki hareketinin ne olacağını merak etmesine neden olarak tedirgin etmişti. Genç kızı nefessiz bırakmıştı, itiraf etmeliydi ki kendisi de nefessiz kalmıştı.

Bütün bunlara iki hafta önce kıza evlenme teklif ettiği an başlamıştı, çünkü onlarınkinin kısa süreli bir nişanlılık olması gerekiyordu. Her şeye bir öpücükle başlamıştı. Sadece tek bir öpücükle.

Bu geceyse genç kıza bir öpücüğün ne anlama geldiğini gösterecekti.



Hyacinth aceleyle üst kattaki yatak odasına çıkarken, her şeyin yolunda gittiğini düşündü. O gece evde kalmayı tercih edebilirdi –Clair Malikânesi'ne dair gerekli hazırlıkları yapmaya daha çok zamanı olurdu– ama Gareth kendisinin de Mottram Balosu'na katılamayacağını bildirdiğinden dolayı genç kızın katılmasının daha doğru olacağını söylemişti. Aksi halde beraberce ortalarda gözükmemeleri spekülasyona sebep olacaktı. Neyse ki üç saatlik kahkaha, muhabbet ve dansın ardından Hyacinth annesine başının ağrıdığını öne sürerek ayrılmak için izin istemişti. Violet tam da genç kızın tahmin ettiği üzere çok iyi vakit geçiriyordu ve ayrılmak istemediğinden onu eve arabayla tek başına yollamaya razı olmuştu.

Mükemmel, mükemmel. Her şey mükemmeldi. At arabası eve gelirken yolda hiç oyalanmamıştı ve gece yarısına doğru eve varıp genç kıza üstünü değişip Gareth'ı beklemek üzere aşağı inmesi için yaklaşık on beş dakikalık bir süre bırakmıştı.

Hyacinth sabırsızlık içindeydi.

Bu gece mücevherleri bulabileceklerinden emin değildi. Isabella'nın başka ipuçları bırakmış olması onu hiç şaşırtmazdı. Ama hedeflerine bir adım daha yaklaşacaklardı.

Ve bu tam bir macera olacaktı.

Hyacinth içinde kaynayan bu umursamaz tavrı eskiden beri taşıyıp taşımadığını merak etti. Tehlikeye hep bu kadar meraklı mıydı? Başıboş kalabilmesi için tek gereken bir fırsat mıydı yani?

Yavaş ve sessiz bir şekilde yatak odasına uzanan koridorda ilerledi. Ev sessizdi ve hizmetkârları uyandırmak istemiyordu. Gayet iyi yağlanmış kapının tokmağına uzandı ve çevirip içeri süzüldü.

Nihayet.

Şimdi yapması gereken tek şey...

"Hyacinth."

Genç kız neredeyse çığlık atacaktı.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Gareth?" diye fısıldadı. Tanrı aşkına, genç adam yatağının üzerinde oturuyordu.

Gareth gülümsedi. "Seni bekliyordum."

Hyacinth hızla etrafa bakındı. İçeri nasıl girmişti? "Burada ne arıyorsun?" diye fısıldadı.

Genç adam tembel bir ses tonuyla, "Erken geldim," dedi. Ama bakışları sesinin aksine keskin ve yoğundu. "Seni bekleyeyim diye düşündüm."

"*Burada* mı?"

Gareth omzunu silkerek tekrar gülümsedi. "Dışarısı soğuktu."

Ama hava o kadar da soğuk değildi. Hatta normal olmayacak kadar sıcaktı. Bütün gece baloda herkes bundan bahsetmişti.

"İçeri nasıl girdin?" Acaba hizmetkârlar fark etmişler miydi? Biri onu görmüş olabilir miydi?

"Duvara tırmanarak."

"Sen... Duvara mı tırmandın?" Genç kız pencereye koşup aşağı baktı. "Bunu nasıl..."

Gareth yataktan kalkıp ona arkasından sokulmuştu bile. Kollarıyla Hyacinth'i sardı ve kulağına, "Ben çok ama çok akıllıyım," diye fısıldadı.

Genç kız sinirli bir kahkaha attı. "Veya yarı kedisin."

Gareth gülümsedi. "O da var tabii." Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Seni özledim."

"Ben..." Hyacinth de onu özlediğini söylemek istedi ama Gareth o kadar yakınındaydı ve vücudunu öylesine bir sıcak basmıştı ki cümlesini tamamlayamadı.

Gareth öne doğru eğilerek dudaklarını kızın kulağına değdirdi. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki genç kız bunun bir

öpücük olduğundan bile emin olamadı. "Bu akşam iyi zaman geçirdin mi?"

"Evet. Hayır. Ben çok..." Genç kız onun dudaklarının temasına tepkisiz kalamayıp yutkundu. "Çok endişeliydim."

Kızın ellerini dudaklarına götüren Gareth onları sırayla öperek, "Endişeli miydin? Neden ki?" diye sordu.

Genç kız, "Mücevherler," diye hatırlattı. Tanrı aşkına, Gareth gibi yakışıklı bir adama yaklaşan her kadın onun gibi nefes almakta bu kadar zorlanıyor muydu acaba?

"Ah, evet." Gareth belinden kavrayıp onu kendine doğru çekti. "Mücevherler."

"İstemiyor musun..."

Genç adam onu inanılmaz derecede yakınında tutarak, "Ah, elbette istiyorum," diye mırıldandı. "Hem de çok istiyorum."

Hyacinth nefes nefese, "Gareth..." dedi. Genç adamın elleri kalçasında, dudaklarıysa boynundaydı.

Ve genç kız daha ne kadar ayakta durabileceğinden emin değildi. Gareth ona daha önce farkında bile olmadığı bir şeyler yapıyordu. Nefesini kesip inlemesine neden oluyordu ve Hyacinth'in tek bildiği daha fazlasını istediğiydi.

Nefesiyle kızın tenini okşayan Gareth, "Her gece seni düşünüyorum," diye fısıldadı.

"Gerçekten mi?"

"Hmmm hmmm..." Sesi kedi mırlaması gibi çıkmıştı. "Yatakta uzanıp yanımda olmanı diliyorum."

Sadece nefes almaya devam etmek bile kızın bütün enerjisini almıştı. Ama yine de ruhunun ahlaksız bir köşesinden kopup gelen soruyu sormadan edemedi: "Ne düşünüyorsun o an?"

Genç adam duyduğu sorudan memnun olmuşçasına hafifçe güldü. "Bunu yaptığımı düşünüyorum," diye mırıldanarak eliyle kızın kalçasını tutup vücudunu ihtirasının kanıtına doğru bastırdı.

Genç kız inledi, ancak söylemeye çalıştığı şey onun ismiydi.

"Ve sık sık bunu yaptığımı düşünüyorum," dedi Gareth ve tecrübeli parmaklarıyla genç kızın elbisesinin arka düğmelerinden birini çözdü.

Hyacinth yutkundu. Ve bir nefes daha aldığı kısacık süre zarfında genç adamın üç düğme daha çözdüğünü fark edip tekrar yutkundu.

"Ama hepsinden çok..." Gareth'ın sesi yumuşacıktı. "Bunu yaptığımı düşünüyorum."

Onu kollarına aldığında Hyacinth'in elbisesinin yakası göğüslerine dek indi, etekleri de bacaklarına dolandı.Genç kız ellerini onun boynuna kenetlerken o an kendini daha bilgili gösterecek bir şeyler söylemek istedi, fakat Gareth yatağa yönelince dudaklarından sadece bir, "Ah," döküldü.

Gareth onun yanına uzanıp bir elini göğsünün hemen üzerinde gezdirmeye başladı. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Çok yumuşak."

Genç kız, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Gareth gülümsedi. Yavaşça, tıpkı bir kedi gibi. "Sana mı?"

Genç kız kafasını salladı.

Biraz önce parmaklarının olduğu yerde dilini gezdiren Gareth, "Bu değişir," dedi. "Kendini nasıl hissetmeni sağlıyor?"

Hyacinth, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Gareth'ın kahkahasında yumuşacık ve kızın kalbini ısıtan bir tını saklıydı. Parmaklarıyla elbisenin gevşek kısmını bulup, "Bu iyi," dedi. "Hem de çok iyi."

Elbisesinin aşağı doğru çekilmesiyle Hyacinth gecenin içinde üst kısmının tamamen çıplak kaldığını fark ederek nefesini tuttu.

Gareth ona gülümseyerek bakarken, "Çok güzel," diye fısıldadığında, genç kız onun dokunuşunun da bakışları gibi nefesini kesip kesmeyeceğini merak etti. Adamın tek yaptığı ona bakmaktı ve bu bile gerilmesine yetiyordu.

Ve sabırsızlanmasına.

Genç adam, "Çok güzelsin," diye mırıldandıktan sonra parmağının ucunu rüzgâr kadar hafif bir biçimde kızın göğsünde gezdirdi.

Ah, evet, dokunuşu bakışlarından çok daha etkiliydi.

Genç kız bu teması karnında, hatta bacaklarının arasında hissetmişti. Elinde olmadan ona daha da yakınlaşmak istercesine sırtı yay gibi kıvrıldı.

Gareth işkencesine diğer göğsüne dokunarak devam ederken, "Senin mükemmel olacağını düşünmüştüm," dedi. "Ama bunu fark etmemişim. Hem de hiç fark etmemişim."

Genç kız, "Neyi?" diye fısıldadı.

Bakışları birbirine kenetlenmişti. "Mükemmelden de öte olduğunu..."

"B-bu mümkün değil. Ah, bunu yapamazsın!" Gareth öyle bir şey yapmıştı ki Hyacinth neredeyse aklını kaybediyordu.

Gareth masum bir sesle, "Neyi yapamam?" diye sorarken parmaklarını kızın sertleşen göğüs uçlarında dolaştırıyordu.

"Bir şeyi, hiçbir şeyi yapamazsın, şeyi..."

"Yapamaz mıyım?" Genç adam şeytani bir gülümsemeyle parmaklarını kızın diğer göğsüne kaydırdı. "Sanırım yapabilirim. Hatta az önce yaptım."

Genç kız nefesi kesilircesine, "Hayır," dedi. "Bir şey mükemmelden daha öte olamaz. Bu doğru bir tabir değil."

Gareth aniden donup kaldı.

Hyacinth şaşırmıştı. Ama genç adamın bakışlarının hâlâ üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu. Bunu açıklayamıyordu, sadece hissedebildiğinin bilincindeydi, o kadar.

Genç adam, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Mükemmellik kesindir, öyle değil mi? Bir insan yarı eşsiz ya da mükemmelden de öte olamaz. Fakat sen bir şekilde öylesin işte."

"Yarı eşsiz mi?"

Genç adamın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Mükemmelden de öte."

Hyacinth uzanıp onun yanağına dokundu ve bir tutam saçı kulağının arkasına doğru itti. Perdeden süzülen ay ışığı Gareth'ın saçlarını olduğundan daha sarı gösteriyordu.

Genç kız ne söyleyebileceğini ya da ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Tek bildiği bu adamı sevdiğiydi.

Bunun ne zaman başladığından emin değildi. Aniden ve apaçık ortaya çıkan evlenme kararı gibi olmamıştı. Bu... Bu aşk... İçine yavaş yavaş nüfuz edip varlığına hâkim olmuştu.

Hissettiği bu duygu içindeydi, gerçekti ve Hyacinth sonsuza dek orada olacağından emindi.

Ve şu anda gecenin gizli durağanlığında yatağında yatarken, kendini ona teslim etmek istiyordu. Gareth'ı, bir kadının bir erkeği sevebileceği her şekilde sevmek ve onun sunduğu her şeyi almak istiyordu. Evli olmamaları hiçbir şeyi değiştirmiyordu, ne de olsa yakında evleneceklerdi.

Bu gece beklemesi mümkün değildi.

Gareth'a dönerek, "Öp beni," diye fısıldadı.

Genç adamın gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıştı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım." Öne doğru eğilip kızın dudaklarına bir an için dudaklarıyla dokundu. Öpüşmeye devam edeceğine dudaklarını aşağılara kaydırarak kızın göğsüyle buluşturdu. Ve sonra...

Hyacinth, "Ah..." diye inledi. Bunu yapıyor olamazdı. Olabilir miydi?

Yapabilirdi. Ve yapıyordu.

Genç kızın vücuduna saf bir mutluluk hâkim olmuştu. Ellerini onun saçlarının arasında dolaştırırken onu itiyor mu yoksa çekiyor mu kendisi dahi bilemiyordu. Daha fazlasına dayanamayacağını hissediyor, ama yine de durmasını istemiyordu.

"Gareth..." Nefesi kesik kesikti. "Ben... Sen..."

Sanki elleri her yerindeydi, onu okşuyor, elbisesini giderek daha da aşağılara çekiyordu.

En sonunda kıyafeti uyluklarına kadar inince, Hyacinth

panikledi. Bunu istiyordu. İstediğini biliyordu ama yine de birden korkuya kapılmıştı.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi.

"Sorun değil." Gareth doğrularak gömleğini öyle bir hızla çıkardı ki düğmelerin havada uçuşmaması bir mucizeydi. "Ben biliyorum."

"Biliyorum ama..."

Gareth parmağıyla onun dudaklarına dokundu. "Şşşş. Sana göstermeme izin ver." Gözlerinde yaramaz bir pırıltı belirmişti. Kendi kendine söylenircesine, "Acaba..." dedi. "Yapmalı mıyım... Belki de..."

Parmağını kızın dudaklarından çekti.

Genç kız anında konuşmaya başladı. "Ama korkarım ben..."

Gareth parmağıyla yeniden onun dudaklarına dokundu. "Bunun olacağını biliyordum."

Genç kız ona dik dik baktı. Ya da en azından bakmaya çalıştı. Ancak parmağının baskısına karşın dudaklarının kıvrılmasına engel olamıyordu.

Gareth gülümseyerek, "Sessiz olacak mısın?" diye sordu.

Hyacinth kafasını salladı.

Genç adam bir süre düşünür gibi yaptıktan sonra, "Sana inanmıyorum," dedi.

Hyacinth yarı çıplak olduğu için çok saçma görüneceğini bilse de ellerini beline koydu.

Genç adam, "Pekâlâ," diyerek razı olduğunu belirtti. "Ama ağzından dökülmesine müsaade ettiğim tek şey *ah Gareth* ve *evet Gareth*." Parmağını çekti.

Genç kız, "Peki ya *daha fazla Gareth*?"

Genç adam istifini bozmamaya çalıştı. "Bu da kabul edilebilir."

Hyacinth içinde bir kahkahanın yükseldiğini hissetti. Herhangi bir ses çıkarmadı ama karnında dans eder gibi kabaran

karıncalanmayı hissedebiliyordu. Ve bu harika bir duyguydu. Çünkü o ana dek çok gergindi.

Ama genç adam bunu yok etmeyi başarmıştı.

Genç kız her şeyin yolunda gideceğini düşündü. Gareth bunu daha önce yapmış olabilirdi. Belki yüzlerce kez yaşamıştı. Hatta ondan yüz kat daha güzel kadınlarla.

Bunun bir önemi yoktu. Gareth onun ilkiydi ve o da genç adamın sonuncusuydu.

Gareth yanına uzanıp onu öpmek için kendine doğru çekti. Tokalarını çıkarıp saçlarını ipek tutamlar halinde dökülecek şekilde serbest bıraktı.

Genç kız kendini inanılmaz derecede özgür hissediyordu.

Ve cesur.

Bir eliyle onun göğsüne dokunarak teninin altındaki kaslarını hissetti. O an daha önce ona hiç dokunmadığını fark etti. Bu şekilde değil.

Parmaklarını usul usul aşağı indirirken, Gareth'ın tepkisini hissedebiliyordu. Dokunduğu yerler geriliyordu ve bu durum genç adamın nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

İşaret parmağıyla göbek çukurunda bir daire çizerek, "Bu hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Evet." Genç adamın sesi yumuşaktı ama nefesinin sıklaşmasından heyecanı belli oluyordu.

Parmağıyla daha da aşağılara doğru inerken, "Peki ya bu?" diye sordu.

Genç adam hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki evet cevabı okunabiliyordu.

"Peki ya..."

Gareth, "Düğmeleri çöz," dedi.

Genç kız kıpırdamadı. "Ben mi?" O ana dek soyunma kısmında aktif bir rol alacağını hiç düşünmemişti. Bu Hyacinth'e göre baştan çıkaran kişiye düşen bir görevdi.

Genç adam elini tutarak düğmeleri çözmesi için onu yönlendirdi.

Hyacinth titreyen parmaklarla tek tek düğmeleri çözse de pantolonu aşağı indirmeyi göze alamadı. Buna kendini hazır hissetmiyordu.

Gareth genç kızın tereddüt edişinin altında yatan sebebi anlamışçasına yataktan sıçrayıp tek hamlede pantolonundan kurtuldu.

Hyacinth başka tarafa bakmaya çalıştı. Ama sadece kısa bir süre için başarılı olabildi. "Tanrım..."

"Endişelenme." Genç adam tekrar onun yanına uzanmıştı. Elini uzatıp onun elbisesini aşağı kadar sıyırırken göbeğini öperek, "Sakın," diye mırıldandı. "Sakın endişelenme."

Hyacinth endişeli olmadığını, ona güvendiğini söylemek istedi ama genç adamın parmakları bacaklarının arasına kaydığında tek yapabildiği nefes almaya devam etmek oldu.

Gareth bacaklarını iki yana ayırırken bir yandan da şarkı söylercesine, "Şşşş," diye mırıldandı. "Rahatla."

Hyacinth nefesi kesilerek, "Rahatım," dedi.

Genç adam dudaklarında bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi. "Değilsin."

Hyacinth, "Rahatım," diye ısrar etti.

Gareth öne eğilip kızın burnuna bir öpücük kondurarak, "Bana güven," diye fısıldadı. "Sadece bu seferlik bana güven."

Ve Hyacinth rahatlamaya çalıştı. Bunu gerçekten denedi. Ama Gareth vücuduna cehennem azabıyla karışık bir zevk yaşatırken bu imkânsızdı. Genç adamın parmakları bir an bacaklarının arasında, bir sonraki ansa daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yerlerinde gezinmeye başlamıştı.

"Ah, Gareth!" Kalçaları istemsizce yukarı kalkan genç kız o an için ne yapması gerektiğini bilemez bir hale gelmişti.

Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu.

Genç adam dudaklarını kızın kulağına yaklaştırarak, "Mükemmelsin," diye mırıldandı. "Mükemmel."

Hyacinth nefes nefeseydi. "Gareth, ne yapıyorsun?"

"Aşk yapıyorum. Sevişmenin de ötesinde bu. Seninle aşk yapıyorum."

Genç kızın kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı. Aldığı cevap tam olarak *seni seviyorum* değildi ama ona yakındı.

Ve tam beyninin fonksiyonlarını kaybetmediği o son saniyelerde, genç adam bir parmağını içine doğru kaydırdı.

"Gareth!" Genç kız bütün gücüyle onun omuzlarına tutunmuştu.

"Şşşş..." Parmaklarıyla inanılmaz bir şeyler yapmaya devam ediyordu. "Hizmetkârlar."

"Umurumda değil."

Gareth ona keyifli bir gülümsemeyle baktıktan sonra son yaptığı her neyse tekrar yaptı. "Bence umurunda."

"Hayır. Değil. Değil. Umurumda değil."

Genç adamın dışta kalan parmaklarından birini hareket ettirmesiyle Hyacinth'in bütün vücudu titredi.

Gareth o an, "O kadar hazırsın ki," diye mırıldandı. "Buna inanamıyorum."

Parmakları işkence etmeye devam ederken, üzerine çıkıp Hyacinth'in gözlerinin içine baktı.

Genç kız ne söylemesi gerektiğini bilmeksizin, "Gareth," diye inledi. Ses tonunda ne bir soru ne de bir talep saklıydı. Sadece ismini söylemişti. Ve bunun söylenmesi gerekiyordu çünkü o an yanında olan kişi Gareth'tı.

Ve yaşadıkları kutsaldı.

Genç adam onun bacaklarının arasına yerleşirken, Hyacinth onun erkekliğinin gücünü ve büyüklüğünü hissedebiliyordu. Parmakları hâlâ bedenlerinin arasında hapsolmuş durumdaydı, onu hazırlamaya devam ediyordu.

Genç kız talep edercesine, "Lütfen," diye inledi. Bunu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Tekrar, "Lütfen," dedi.

Gareth yavaşça içine girdiğinde hissettikleri ve erkekliğinin büyüklüğü karşısında nefesi kesilmişti.

Gareth, "Gevşe," diye mırıldansa da sesinden kendisinin de rahat olmadığı anlaşılıyordu.

Hyacinth bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Genç adamın nefes alışı kesik kesikti ve yüzü gerilmişti.

Gareth onun alışmasına izin vermek için yavaşça hareket etti ve tekrar, "Gevşe," diye fısıldadı.

Genç kız, "Deniyorum," diye patladı.

Gareth gülümsemesine engel olamadı. Bu kelime tam anlamıyla Hyacinth'e özgüydü ve onun kişiliğini yansıtıyordu. O hayatındaki en şaşırtıcı ve farklı deneyimini yaşadığı şu anda bile aynıydı.

Kendisiydi.

Genç adam çok fazla insanın bu özelliğe sahip olmadığının bilincindeydi.

Kendini ileri doğru ittiğinde, genç kızın gerginliğinin azaldığını ve onu içine kabul etmeye hazır olduğunu hissetti. İsteyeceği en son şey onu incitmekti. Acının tamamen yok olmasını sağlayamayacağını biliyordu, fakat ne olursa olsun bunun Hyacinth için mükemmel olmasını arzu ediyordu.

Genç kız onun istilasının bilincine varmışçasına altında kaskatı kesiliverdi. Gareth neredeyse inleyecekti. Hyacinth hazırdı ama gerilmemek için o kadar çaba harcıyordu ki ancak demirden bir kılıç kadar gevşeyebilmişti.

Kızın bacağına dokundu. Bir sopa kadar sertti.

Sesinin alaycı çıkmamasına özen göstererek, "Hyacinth..." diye mırıldandı. "Bir dakika öncesine kadar keyfin gayet yerindeydi."

Kısa bir sessizlikten sonra, "Doğru olabilir," cevabı geldi.

Genç adam kahkahasını bastırmak için dudağını ısırdı. "Tekrar aynı şekilde keyif almaya devam etmek ister miydin?"

Genç kızın dudakları yine o kendine özgü tavırla büzüldü – bilerek tedirgin edildiğinin farkında olan ve aynı şekilde misilleme yapmak isteyen bir biçimde. "Evet, isterdim."

Genç kıza hayran olmamak elde değildi. Böylesi bir durumda dahi istifini bozmayacak bir insana az rastlanırdı.

Eli tekrar genç kızın bacaklarının arasına doğru giderken bir yandan da dikkatini dağıtmak için dilini kulağının arkasında gezdirmeye başladı. "Belki ben yardımcı olabilirim sana."

Genç kız soluğu kesilmiş bir halde, "Hangi konuyla ilgili?" diye sordu. Vücudunu yukarı doğru itişinden kendinden geçmek üzere olduğu anlaşılıyordu.

Gareth bir yandan genç kızı okşamaya devam ederken bir yandan da vücudunu ileri doğru itti. "Şu *ah Gareth, evet Gareth, daha fazlası Gareth* duygusuyla ilgili."

Parmaklarıyla hafifçe daireler çizmeye başladığında genç kızın dudaklarından bir inilti döküldü. "Ah, şu duygu."

Genç adam, "Bence gayet iyi bir duygu," dedi.

"Olacak, ah!" Hyacinth onun içinde yarattığı duyguların etkisiyle dişlerini kenetleyerek tekrar inledi.

"Ne olacak?" Genç adam onunla bütünleşmek üzereydi. Bu konuda madalyayı hak ettiğini düşündü. Hiçbir erkek böylesine bir kısıtlamayı deneyimlemiş olamazdı.

Genç kız inleyerek, "Başımı belaya sok," diye fısıldadı.

"Benim niyetim de bu," diyen Gareth kendini nihai bir hamleyle ileri iterek son engeli de aştı ve onun içine girdi. Titreyen vücutları birbirine karışmıştı. Vücudundaki her bir kas ayrı ayrı harekete geçmek için çığlık atsa da Gareth kendini tutuyordu. Hareketsiz durmak zorundaydı. Eğer genç kıza alışması için zaman vermezse onu incitebilirdi ve gelininin geriye dönüp baktığında ilk deneyimini acı içinde hatırlaması isteyeceği en son şeydi.

Yüce Tanrım, diye düşündü. Bu onu sonsuza dek iyileşmeyecek bir şekilde yaralayabilirdi.

Ama Hyacinth'in o an canı yanıyorsa bile farkında olmadığı kesindi çünkü kalçaları dairesel hareketlerle yukarı doğru kıvrılmaya başlamıştı ve Gareth onun yüzündeki tutku dolu ifadeyi görebiliyordu.

Bu manzara karşısında Gareth'ın kendini kontrol etme çabalarının son kırıntısı da uçup gitti.

Vücudu ihtiyaç içinde ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı. İçindeki arzu, daha fazla dayanamayacağını hissettirene dek yakıp kavurmaya devam etti, fakat o esnada genç kızın dudaklarından dökülen inlemeye benzer ses yüzünden onu daha da fazla istediğini fark etti.

Bu imkânsızdı.

Sihirliydi.

Parmaklarıyla kızın omuzlarını kavradı ve gücünü kontrol edemediğinin farkına varsa da tutuşunu gevşetemedi. Genç kızı kendine ait kılmak adına içinde büyüyen isteğe karşı koyamıyordu.

Genç kız, "Gareth..." diye inledi. "Ah Gareth..."

Bu ses çok fazla gelmişti. O an her şey çok fazlaydı – kızın kokusu, görüntüsü. Genç adam kendini bütünlenmiş hissediyordu.

Dişlerini kenetledi. Henüz değil, diye geçirdi içinden. Genç kız bu kadar yaklaşmışken değil.

Hyacinth nefes alamıyormuşçasına, "Gareth..." diye inledi.

Gareth tekrar elini vücutlarının arasına kaydırdı ve genç kızın kaygan tenine parmaklarını bastırdı.

Ve gözlerini bir an için bile kızın yüzünden ayırmadı. Hyacinth'in gözleri koyulaşmış, değişik bir deniz mavisi rengine bürünmüştü. Dudaklarını aralamış ve vücudunu daha fazlasını istercesine yukarı doğru bir yay gibi kıvırmıştı.

Genç adam onun çığlığını dudaklarıyla bastırdı. Tam o anda altında titreyen vücudun peş peşe kasılmalarla zirveye ulaştığını hissetti. Genç kız elleriyle onun omuzlarını yakalamış, parmaklarını tenine batırmıştı.

Ama bu Gareth'ın umurunda değildi. Hyacinth'in eşsiz yükselişinden başka bir şey hissetmeksizin ona eşlik ederek doruğa ulaştı.

Ve bu kez kendi tutku dolu çığlığını bastırabilmek için genç kızı öpmek zorunda kaldı.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Buna benzer bir duygunun yaşanabileceğini dahi bilmiyordu.

Genç kız, "Ah Tanrım..." diye mırıldanırken Gareth kendini yatağın yan tarafına doğru bıraktı.

Kendini konuşamayacak kadar bitkin hissettiğinden sadece kafasını sallayabildi. Ama uzanıp kızın elini tuttu, çünkü hâlâ ona dokunmak istiyordu. Bu temasa ihtiyacı vardı.

Genç kız, "Bilmiyordum," diye fısıldadı.

"Ben de."

"Her zaman böyle mi..."

Gareth kızın sözünü kesmek istercesine elini sıkarak yüzüne bakmasını sağladı ve başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

Genç kız, "Ah..." diye mırıldandı. Kısa bir an duraksadıktan sonra da ekledi: "O halde evleniyor olmamız iyi bir şey."

Gareth vücudunun kahkahalarla sarsıldığını hissetti.

"Ne oldu?"

Genç adam konuşamıyordu. Tek yapabildiği kahkahalara boğulmuş bir halde öylece yatmaya devam etmek oldu.

"Bu kadar komik olan ne?"

Yuvarlanıp yeniden onun üzerine çıktı ve burun buruna geldiklerinde, "Sensin," dedi.

Önce kaşlarını çatar gibi yapsa da genç kızın yüz ifadesi aniden bir gülümsemeyle aydınlandı.

Şeytani bir gülümsemeyle.

Genç adam, Tanrı yardımcım olsun ki bu kadınla evli olmak çok hoşuma gidecek, diye düşündü.

Hyacinth, "Sanırım evlilik tarihini biraz öne almamız gerekiyor," dedi.

"Seni yarın İskoçya'ya sürüklemeye gönüllüyüm." Ve sözlerinde ciddiydi.

"Yapamam." Yine de sesinde *keşke yapabilsem* anlamı gizliydi.

"Harika bir macera olurdu."

Genç kız, "Annemle konuşacağım," diyerek söz verdi. "Yeterince sinir bozucu olabilirsem, nişanlılık süresini yarıya indirmeyi başarabilirim."

"Merak ediyorum da... Gelecekteki kocan olarak, yeterince *sinir bozucu olmanla* ilgili endişelenmeli miyim?"

"Tüm isteklerimi yerine getirdiğin sürece hayır."

Genç adam, "Sanırım bu cümle daha çok endişelenmemi gerektiriyor," diye mırıldandı.

Genç kız sadece gülümsemekle yetindi.

Ve sonra tam Gareth kendini gayet rahat ve gevşemiş hissetmeye başlamışken, Hyacinth "Ah!" diyerek onu üzerinden itti.

Genç adam yastıkların üzerine hiç de şık olmayan bir biçimde devrilirken, "Ne oldu?" diye sordu.

Genç kız çarşafı göğüslerinin üzerine kadar çekerek, "Mücevherler," dedi. "Onları tamamen unutmuşum. Tanrı aşkına saat kaç? Hemen gitmemiz lazım."

"Hareket edebilecek misin?"

Genç kız gözlerini kırpıştırdı. "Sen edemez misin?"

"Eğer bu yatağı sabah olmadan terk etmek zorunda olmasam, akşama kadar yatmaktan memnun olurdum."

"Ama mücevherler! Planlarımız!"

Genç adam gözlerini yumdu. "Yarın gidebiliriz."

"Hayır!" Genç kız eliyle onun omzuna vurdu. "Gidemeyiz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yarın için çoktan plan yapıldı ve baş ağrısını bahane etmeye devam edecek olursam annem şüphelenecektir. Ayrıca bu gece gitmeye karar vermiştik."

Genç adam tek gözünü açarak, "Kimse bizi karşılamak için beklemiyor," dedi.

"Pekâlâ, o halde ben gidiyorum." Hyacinth çarşafı vücuduna dolayıp yataktan kalktı.

Örtünün gitmesiyle çıplak kalan Gareth tek kaşını kaldırdı. Hyacinth'e erkeksi bir gülümsemeyle baktığında genç kız kızarıp arkasını döndü.

"Ben... Benim temizlenmem gerekiyor," diye mırıldanan genç kız giyinme odasına yönelerek gözden kayboldu.

Gareth da isteksizce giyinmeye başladı. Kızın böyle bir gecede dışarı çıkmak istemesine inanamıyordu. Bakirelerin ilk gecelerini yaşadıktan sonra acı içinde ve hassas olmaları gerekmiyor muydu?

Genç kız giyinme odasından kafasını uzatarak, "Koşmamız gerekirse diye en uygun ayakkabılarımı giydim," diye fısıldadı.

Genç adam başını salladı. Karşısındaki sıradan bir bakire değildi.

Genç kızın simsiyah erkek kıyafetleri içinde geri döndüğünü görünce, "Bu gece gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu Gareth.

"Kesinlikle." Genç kızın gözleri heyecanla parlıyordu. "Sen istemiyor musun?"

"Çok yorgunum."

"Gerçekten mi?" Hyacinth'in gözlerinde meraklı bir ifade belirdi. "Ben tam tersi hissediyorum. Enerji doluyum."

"Ölümüme sebep olacaksın demiştim."

Genç kız sırıttı. "Başkası olacağına ben olayım."

Gareth içini çekerek pencereye doğru ilerledi.

Hyacinth nazik bir sesle, "Aşağıda seni beklememi mi istersin, yoksa benimle beraber arka merdivenlerden mi inmeyi tercih edersin?" diye sordu.

Gareth bir ayağı pencerenin eşiğindeyken duraksadı. "Sanırım arka merdivenleri kullanmayı kabul edebilirim."

Ve dönerek genç kızı takip etti.

ON BEŞ

Clair Malikânesi'nin kütüphanesi.

Mayfair'den geçerek yapılan yolculuğun içeriğini belirtmeye gerek bile yok; tabii Hyacinth'in enerji ve heyecan fırtınası içindeki ruh hali ve Gareth'ın tam aksi bir durumda olmasını saymazsak...

Hyacinth, "Bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadı.

"Sadece kitapları."

Genç kız kaşlarını çatarak Gareth'a baktı ama onu heyecandan yoksun ruh halinden dolayı suçlamamaya karar verdi. Ne de olsa bu sadece amaçlarından sapmalarına sebep olurdu. Olabildiğince sabırlı bir sesle, "Bilimsel bir başlık taşıyan herhangi bir bölüm görebiliyor musun?" diye sordu. Kendisinin önündeki rafta üç tane roman, iki tane felsefe kitabı, Eski Yunan tarihini anlatan üç ciltlik bir set ve *Domuz Bakımı ve Beslenmesi* başlığını taşıyan bir kitap duruyordu. İçini çekerek, "Acaba bunlar belli bir sıraya uygun düzenlenmiş midir?" diye mırıldandı.

"Sanki düzenlenmemişler gibi." Cevap yukarıdan gelmişti. Gareth bir sandalyenin tepesinde üst rafları kontrol ediyordu.

Hyacinth genç adamın çenesinin alt kısmını görene kadar boynunu yukarı çevirdi. "Ne görüyorsun?"

"Eski Britanya ile ilgili bazı kitaplar. Ama bak şu köşede ne buldum." Genç adam raftan küçük bir kitap alıp ona uzattı.

Hyacinth başlığı görecek şekilde kitabı çevirdi. "Olamaz!"

"İnanması zor değil mi?"

Genç kız başlığı açıkça görüyordu: Altın yaldızlı harflerle *Bayan Davenport ve Karanlık Marki* yazılıydı. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Belki de bunu alıp büyükanneme götürmen en iyisi. Burada yokluğunu kimse fark etmeyecektir."

Hyacinth kitabın ilk sayfasını açtı. "*Bayan Butterworth*'un yazarının bir diğer kitabı."

Gareth, "İsmine bakılırsa öyle olmalı," diye yorum yaparak alt rafı incelemek için öne doğru eğildi.

"Bu kitabı bilmiyorduk. Ama daha önce *Bayan Saintsbury ve Gizemli Albay* adındaki kitabını okumuştuk tabii."

"Askeri bir hikâye mi?"

"Portekiz'de geçiyordu." Hyacinth önündeki rafı incelemeye devam ediyordu. "Ama çok da otantik olduğu söylenemezdi. Gerçi Portekiz'e gittiğimden değil ama bana öyle gelmişti."

Genç adam kafasını sallayarak yandaki raflara bakmak için sandalyesini çekti. Hyacinth onun tekrar sandalyeye çıkıp diğer rafları kontrol etmeye başlamasını izledi.

"Tam olarak ne aradığımızı bana hatırlatabilir misin?"

Hyacinth cebinden katlana katlana eskimiş notu çıkardı. "*Discorso Intorno alle Cose che stanno in su l'acqua.*"

Genç adam bir süre ona baktı. "Anlamı?"

"Suyun içinde bulunan şeylerin hareket etmesi?" Genç kız tonlamasının soru sorar gibi çıkmasını istememişti.

Gareth şüpheli bir sesle, "İçindeki şeyler mi?" diye sordu.

"Suyun içinde olan. Veya hareket eden. *O che in quella si muavono*. Bu da son bölümü."

"İyi de herhangi birinin bunu okumak istemesinin sebebi ne olabilir ki?"

Genç kız başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Cambridge mezunu olan sensin."

Gareth boğazını temizledi. "Evet, doğru. Ama fen dersiyle aram hiç iyi değildi."

Hyacinth yorum yapmamaya karar vererek önündeki rafı incelemeye devam etti. Yedi ciltten oluşan İngiliz Botanik Bilimi serisi, iki tane Shakespeare eseri ve başlığı *Kırçiçekleri* olan kalın bir kitap. Genç kız o ana kadar gözden geçirdiği raflara bakarak, "Bence bu kitaplar aslında bir düzen içeriyormuş," dedi. İlk baktığı rafı işaret etti. "Şuraya bakarsan görürsün, aslında çoğunluğu şiir kitaplarından oluşuyor. Ama tam ortasında Plato'nun yazdığı bir kitap var. En sonunda da *Danimarka'nın Tarihi* diye bir kitap var."

Gareth yüzünü buruşturarak, "Tabii ya," dedi.

Genç kız sorarcasına, "Tabii ya?" diye tekrar etti.

"Tabii ya." Genç adam utanmış gibiydi. "Bu galiba benim suçum."

Hyacinth gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

Gareth, "Pek de olgun davranamadığım anlarımdan biriydi," diye itiraf etti. "Çok kızgındım."

"Kızgın mıydın?"

"Rafları birbirine karıştırdım."

"Ne?" Genç kız o an bağırmak istiyordu ama kendini tutabildiği için gurur duydu.

Gareth omzunu silkti. "O anda çok etkileyici bir fikir gibi gelmişti."

Hyacinth boş gözlerle önündeki rafa baktı. "Yaptığının gün gelip seni bulacağını kim bilebilirdi ki?"

"Aynen." Genç adam kitapların başlıklarını kontrol etmeye devam ederek diğer rafa geçti. "En kötüsü de bu fikrin fazla etkileyici olduğunu anlamamdı. Babamı hiç mi hiç rahatsız etmemişti."

"Aynısını bana yapsan delirirdim herhalde."

"Evet ama sen okuyorsun. Babam burada bir terslik olduğunu hiçbir zaman fark etmedi bile."

"Ama senin rafları tekrar düzenleme çalışmandan sonra birileri buraya girmiş olmalı." Hyacinth yana koyduğu kitaba baktı. "Bayan Davenport kitabının çok eski olduğunu sanmıyorum."

Gareth başını iki yana salladı. "Belki de birileri kitabı burada unuttu. Ağabeyimin karısı olabilir. Hizmetkârlardan biri de kitabı alıp en boş görünen rafa koymuştur."

Hyacinth nasıl bir yöntem izlemeleri gerektiğini düşünerek derin bir nefes aldı. "Peki bölüm başlıklarının nasıl organize edildiğine dair hatırladığın bir şey var mı? Herhangi bir şey? Konularına göre mi, yazarına göre mi ayrılmışlardı mesela?"

Gareth olumsuz anlamda başını salladı. "Biraz acelem vardı. Sadece rastgele aldığım kitapların yerlerini değiştirdim." Ellerini beline koyup odaya göz gezdirdi. "Şurada tazılarla ilgili kitaplar olduğunu hatırlıyorum. Ve şurada da..."

Genç adamın sesi azalarak yok oldu. Hyacinth onun bakışlarını takip ederek, "Orada ne vardı?" diye sordu.

"İtalyanca kitapların olduğu bir bölüm." Gareth hemen o bölüme doğru ilerledi.

Hyacinth de onu takip ederek, "Büyükannenin kitapları olmalı," diye yorum yaptı.

Gareth, "Ve St. Clair'lerin açmayı düşünecekleri en son kitap bunlardır herhalde," diye mırıldandı.

"Bulabildin mi?"

Gareth bir yandan kitapların başlıklarına bakıp İtalyanca olanları ararken bir yandan da başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

Hyacinth daha alt raflara bakmak için eğildi. "Gerçi o bölüme hiç dokunmamış olduğunu sanmıyorum."

Genç adam, "Hatırlamıyorum," diye itiraf etti. "Doğruyu söylemek gerekirse..." Birden duraksadı. "İşte burada."

Hyacinth hemen yerinden doğruldu. "Çok var mı?"

"Sadece iki raf. Tahminime göre İtalya'dan kitap getirtmek pahalıya patlıyordur."

Kitaplar Hyacinth'in göz hizasındaydı, böylece genç kız notta geçen herhangi bir kelimeyi içerip içermediklerini kontrol etmek için başlıklara göz gezdirirken Gareth da elindeki mumu ona doğru tutuyordu. Pek çoğunun başlığı yan yüzünde yazmıyordu, bu yüzden Hyacinth tek tek eline alıp başlıkları kontrol edip kitapları geri koyarken Gareth da hayal kırıklığını yansıtan bir biçimde iç çekiyordu.

Genç kız alttaki rafın sonuna geldiğinde bir üst rafı kontrol etmek için parmak ucuna yükseldi. Gareth o kadar yakınındaydı ki onun vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu.

Gareth'ın, "Bir şey görebiliyor musun?" diye soran kısık sesi, genç kızın kulağını ılık bir rüzgâr misali yaladı. Hyacinth onun kasıtlı olarak yakınlığıyla ilgisini dağıtmak istediğini sanmıyordu ama sebep ne olursa olsun sonuç aynıydı.

Başını iki yana sallayarak, "Henüz değil," diye mırıldandı. Isabella'nın kitaplarının çoğu şiirle ilgiliydi. Birkaç İngiliz şairin İtalyancaya çevrilmiş eseri de vardı. Hyacinth rafın ortalarına geldiğinde kitapların türü değişti. Tarih, felsefe, tarih, tarih, tarih....

Hyacinth nefesini tuttu.

Gareth, "Ne oldu?" diye sordu.

Genç kız titreyen elleriyle ince bir kitabı raftan aldı ve başlığını görebilecekleri şekilde çevirdi.

Galileo Galilei
Discorso intorno alle cose che stanno,
İn su l'acqua, o che in quella si muavono

Hyacinth, "Tam da notta yazdığı gibi," diye fısıldadı. "Tabii Bay Galilei kısmı hariç. Yazarın adını da belirtseymiş işimiz çok daha kolay olurdu."

Gareth eliyle boş ver der gibi bir işaret yaptı ve bakışlarını kitaba yöneltti.

Yavaş ve dikkatli hareketlerle kitabı açan Hyacinth, içinde bir not var mı diye baktı. İlk sayfada bir şey göremeyince tek tek sayfaları çevirmeye başladı.

Gareth sabırsız bir sesle, "Önümüzdeki haftaya kadar burada mı kalmak istiyorsun?" diye fısıldayarak kitabı ondan aldı. Özensiz bir hamleyle kavrayıp kitabı aşağı doğru çevirdi ve sallamaya başladı.

"Gareth, sen..."

"Sessiz ol." Genç adam biraz daha sert bir hareketle kitabı sallayınca içinden küçük bir not kâğıdı yere düştü.

Gareth eğilip yerden notu alınca genç kız, "Ver onu bana," diye emretti. "Sonuçta sen zaten okuyamazsın."

Hyacinth'e hak veren Gareth elindeki notu ona uzattı ve kızın omzunun üzerinden elindeki mumu ona yaklaştırdı. "Ne yazıyor?" diye sordu.

Hyacinth başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Ne demek bilmi..."

"Bilmiyorum!" Genç kız yenildiğini itiraf etmekten nefret ediyordu. "Tek kelime bile anlamıyorum. Hatta bunun İtalyanca olduğundan bile emin değilim. Büyükannen başka bir dil konuşabiliyor muydu?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hyacinth dişlerini kenetledi. Gelişmeler şevkini kırmıştı. Mücevherleri bu gece bulacaklarına ihtimal vermemişti ama yeni ipucunun onları çıkmaz bir yola sokacağını da beklemiyordu.

Gareth, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

Hyacinth notu ona uzattı ve genç adamın başını iki yana sallamasını izledi. "Bunun hangi dilde olduğunu bilmiyorum ama İtalyanca olmadığından eminim."

Hyacinth, "Veya İtalyancayla bağlantılı bir dil," dedi.

Gareth ağzının içinde bir küfür savurunca, genç kız buna kulak tıkamasının daha doğru olduğuna kanaat getirdi.

Uzun zamandır inatçı erkeklerle uğraşırken kullandığı tonlamayla, "Eğer müsaaden olursa bunu ağabeyim Colin'e gösterebilirim," dedi. "Kendisi pek çok kez seyahat etti ve dilimize çeviremese dahi hangi dilde yazıldığını anlayabilir." Gareth'ın tereddüt ettiğini fark edince ekledi: "Ona güvenebiliriz. İnan bana."

Genç adam başıyla onayladı. "Artık gitsek iyi olur. Bu gece yapabileceğimiz bir şey kalmadı zaten."

Ortalığı toplamaları kısa sürdü. Aldıkları kitapları yerlerine koydular, Hyacinth aldığı iskemleyi duvarın kenarındaki ait olduğu yere götürürken Gareth da ona yardımcı oldu. Zaten bu sefer çok az ay ışığı olduğundan perdeleri ellememişlerdi.

Genç adam, "Hazır mısın?" diye sordu.

Hyacinth *Bayan Davenport ve Karanlık Marki* adlı kitabı kavrayarak, "Bunun yokluğunu kimsenin fark etmeyeceğinden emin misin?" diye sordu.

Genç adam elinde tuttuğu notu güvence altına almak için kitabın sayfalarının arasına yerleştirip, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Genç kız, Gareth'ın etrafta ses var mı diye kontrol amaçlı kulağını kapıya dayamasını izledi. İçeri girdiklerinde etrafta kimseler yoktu ama genç adam ona, babasının kâhyasının uyumadığını ve Baron'un dönüşünü beklediğini açıklamıştı. Ve Baron hâlâ Mottram Balosu'nda olduğuna göre, kâhyanın ortalarda olma olasılığı yüksekti.

Gareth kapıyı dikkatlice açarken eliyle kıza takip etmesini işaret etti.

Önce ortamın güvenli olduğundan emin olacak kadar kapıyı aralayan Gareth, peşine kızı da takarak önce hole, sonra da alt kata inecekleri merdivenlere yöneldi. Etraf karanlıktı ama Hyacinth'in gözleri nereye gittiklerini bilecek kadar karanlığa alışmıştı ve bir dakikadan daha kısa bir süre içinde kırık camın olduğu oturma odasına ulaşmışlardı bile.

Ve önceki seferde yaptıkları gibi, ilk başta Gareth çıktı ve elleriyle genç kıza basamak oluşturup onun da çıkmasını sağladı. Genç kızı kucağından indiren Gareth burnuna bir öpücük kondurdu. "Artık eve gitmen gerekiyor."

Hyacinth gülümsemesine engel olamadı. "Zaten adım çoktan lekelendi."

"Evet ama bunu bilen bir tek ben varım."

Genç kız şöhretine böylesi özen gösterilmesinin çok etkileyici bir yaklaşım olduğuna karar verdi. Sonuçta yakalanıp yakalanmamalarının bir önemi yoktu, onunla birlikte olmuştu ve evlenmek zorundaydı. Onun sınıfında bir kadının başka seçeneği olamazdı. Tanrı aşkına, ortada bir bebek olabilirdi, artık bir bakire değildi.

Ama kendini ona teslim ederken ne yaptığını biliyordu. Bunun doğuracağı sonuçların bilincindeydi.

Birlikte hızla Dover Caddesi'ne doğru ilerlediler. Hızlı olmaya mecburlardı çünkü her ne kadar Mottram Balosu sabahlara kadar süren eğlenceleriyle ünlü olsa da araştırmalarına çok geç başlamışlardı ve insanlar çok yakında evlerine döneceklerdi. Birazdan Mayfair'in sokaklarında at arabaları olacaktı ki bu da kendilerini olabildiğince görünmez kılmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Her ne kadar Hyacinth biraz önce bu konuda şaka yapmış olsa da gecenin bir vakti sokakta yakalanmayı istemiyordu. Evliliklerinin kaçınılmaz olduğu bir gerçekti ama yine de açık saçık dedikodulara malzeme olmaya gerek yoktu.

Gareth kızı arkasında bırakarak, "Burada bekle," dedi. Dover Caddesi'ne çıkıp kimsenin etrafta olmadığından emin olurken, Hyacinth karanlıkta bekledi. Birkaç saniye sonra genç adamın gelmesini işaret eden elini fark etti.

Hyacinth de Dover Caddesi'ne adım attı ama aradan bir saniye bile geçmeden Gareth keskin bir nefes alarak onu gerisin geri gölgelerin sakladığı karanlık ara sokağa itti.

Genç kız elindeki kitabı sımsıkı göğsüne siper ederek köşedeki binanın duvarına yaslandı ve Gareth'ın geri dönmesini beklemeye başladı.

Ve sonra o sesi duydu.

Sadece tek bir kelime. Duyduğu, Gareth'ın babasının sesiydi.

"*Sen.*"



Gareth'ın tepki verebileceği süre kısacıktı. Nasıl olduğunu, Baron'un birden nereden çıktığını bilemiyordu ama bir şekilde, yakalanmalarına ramak kala Hyacinth'i arka sokağa itmeyi başarabilmişti.

Babasıyla genç kızın saklandığı sokağın arasına mesafe koyabilmek amacıyla öne doğru bir adım attı ve çok keyifli bir ses tonuyla, "İyi geceler," dedi.

Gecenin loş ışığında bile öfkesi gözle görülebilen Baron uzun adımlarla yanına gelmişti bile. "Burada ne arıyorsun?"

Gareth daha önce de babasını defalarca öfkelendirdiğini bildiği bir biçimde omzunu silkti. Gerçi bu kez amacı onu kışkırtmak değil, sadece ilgisini kendi üzerinde tutmaktı. Kasıtlı bir umursamazlıkla, "Sadece evime dönüyordum," diye cevap verdi.

Babasının bakışları şüphe doluydu. "Yolundan oldukça uzaklara sapmışsın."

Gareth terbiyeli bir gülümsemeyle, "Arada sırada mirasımı kontrol etmeyi seviyorum," dedi. "Malikâneyi yakmadığından emin olmak için."

"Aklıma gelmedi sanma."

"Eminim gelmiştir."

Baron bir an için sessizliğini korudu ama sonrasında, "Bu akşamki baloda yoktun," diye yorum yaptı.

Gareth nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilemediğinden sadece kaşlarını kaldırıp boş bir ifadeyle ona bakmayı tercih etti.

"Bayan Bridgerton da katılmadı."

Gareth, "Öyle mi?" diye sorarken, söz konusu bayanın ara sokaktan fırlayıp *hayır, ben oradaydım!* diye bağırmaması için dua ediyordu.

Baron, "Başlangıcında oradaydı," diye itiraf etti. "Ama erken ayrıldı."

Gareth tekrar omuzlarını silkti. "Bu kadınların sahip olduğu bir ayrıcalık."

"Fikir değiştirmek mi?" Baron'un dudakları yukarı doğru kıvrılırken gözlerinde alaycı ışıltılar belirdi. "Bayan Bridgerton'un biraz daha sabit fikirli olduğunu umsan iyi edersin."

Gareth buz gibi bakışlarını babasına çevirdi. İnanılmaz bir şekilde kendini hâlâ kontrol altında tutabiliyordu. Ya da en azından –düşünmeyi tercih ettiği üzere– kendini bir yetişkin gibi hissedebiliyordu. Ani bir çıkış yapmak ya da sırf babasını kışkırtmak için ters bir laf etmek gibi çocukça bir isteği yoktu. Hayatının yarısını bu adamı etkilemek için, diğer yarısını da onu kışkırtarak sinirlendirmek için uğraşarak geçirmişti. Ama şu anda... Nihayet... Tek istediği ondan kurtulmaktı.

Hayal ettiği gibi babasına karşı hiçbir şey hissetmemek değildi bu, fakat ona çok yakın bir duyguydu.

Belki de –sadece belki– nihayet içindeki boşluğu doldurabilecek birini bulmuştu.

Baron sesinden düşmanlığı belli olacak bir tonda, "Hiç vakit kaybetmedin, değil mi?" dedi.

Gareth, "Bir beyefendi evlenmek zorundadır," diye cevap verdi. Bu Hyacinth'in önünde kurmak isteyebileceği bir cümle değildi, fakat o an için babasıyla konuşmasını yönlendirme zorunluluğu, genç kızın romantik bir konuşmaya olan açlığının doyurulmasından çok daha önemliydi.

Baron, "Evet," diye mırıldandı. "Bir *beyefendi* buna zorunludur."

Gareth'ın vücudu karıncalanmaya başladı. Babasının neyi kastettiğini gayet iyi biliyordu ve Hyacinth'i baştan çıkarmış olmasına rağmen, doğumuyla ilgili gerçekleri evlenmelerinden önce öğrenmesini istemiyordu. Hatta belki de...

Belki de gerçeği hiç öğrenmezdi. Babasının kini ve büyükannesinin günlüğü göz önüne alınırsa bu uzak bir olasılıktı, ancak hayatta garip şeyler de olabiliyordu.

Oradan gitmeleri gerekiyordu. Hem de hemen. Sert bir sesle, "Artık gitmem gerekiyor," dedi.

Baron'un yüzünde keyifsiz bir gülümseme belirdi. Alaycı bir tonda, "Elbette," dedi. "Yarın Bayan Bridgerton'un ayaklarını yalamaya gitmeden önce kendine çekidüzen vermen gerekiyordur."

Gareth dişlerinin arasından, "Çekil yolumdan," diye homurdandı.

Ama Baron söyleyeceklerini henüz bitirmemişti. "Merak ettiğim şey... Nasıl oldu da ona evet dedirtebildin?"

Gareth'ın gözünü öfke bürüdü. "Sana çekil..."

Babası kahkaha atarak, "Onu baştan mı çıkardın yoksa?" diye sordu. "Sana hayır diyememesini sağlamak için..."

Gareth soğukkanlılığını korumak istemişti. Ve Baron'un aşağılamaları sadece kendisine yönelik olsaydı bunu başaracaktı da. Ama Hyacinth'i işin içine karıştırınca...

Öfkesini kontrol edemeyerek Baron'u duvara yapıştırdı. Konuştuğu zaman kendisi bile sesini tanıyamadı. "Sakın... Onun adını bir daha ağzına alma!"

"Yoksa beni halka açık bir yerde öldürmeye teşebbüs edersin, değil mi?" Baron boğulurcasına konuşsa da sesinden nefreti açıkça fark ediliyordu.

"Bu çok cazip bir teklif."

"Ah, ama unvanı kaybederdin. Ve sonrasında ne olurdu? Tabii ya, bir ipin ucunda sallanıyor olurdun."

Gareth babasının boğazını kavrayan elini gevşetti. Baron'un kelimeleri yüzünden değil ama nihayet duygularını

kontrol altına almaya başlamıştı. Kendi kendine Hyacinth'in onları dinlediğini hatırlattı. Genç kız hemen köşedeki sokaktaydı, bu yüzden daha sonradan pişman olacağı bir şey yapmak istemiyordu.

Ellerini Baron'un üzerinden tamamen çektikten hemen sonra, "Bunu yapacağını biliyordum," dedi yaşlı adam.

Gareth tam arkasını dönüp uzaklaşacaktı ki "Neyi yapacağımı?" diye sormadan edemedi.

"Ona evlenme teklif edeceğini."

Genç adam yavaşça ona doğru döndü. Baron gayet keyifli bir ifadeyle sırıtıyordu. Bu eskiden beri Gareth'ın kanını dondurmaya yeten bir görüntüydü.

"Ne kadar tahmin edilebilir birisin." Baron başını hafifçe yana eğmişti. Gareth bu bakışları daha önce yüzlerce, belki de binlerce kez görmüştü. Hor gören ve patronluk taslayan bu ifade Gareth'ın daima kendini, babasının onayını almaya çalışan küçük bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ve hep başarısız olmasına.

Baron kahkahalara boğulurcasına, "Bir tek kelime etmem yetti," dedi. "Sadece tek bir kelime."

Gareth kelimelerini çok dikkatli bir biçimde seçti. Bir dinleyicileri vardı. Bunu unutmamalıydı. O yüzden konuştuğunda tek söyleyebildiği, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," oldu.

Babası bir kahkaha patlattı. Başını arkaya atıp gürlercesine keyfini belli etmesi Gareth'ın sessizliğe bürünmesine sebep oldu.

"Ah, hadi ama. Sana onu elde edemeyeceğini söyledim ve şu yaptığına bak."

Gareth göğsünün daraldığını hissetti. Babası neler diyordu? Gerçekten Hyacinth'le evlenmesini istediğini mi söylemeye çalışıyordu?

Baron, "Hemen gidip seninle evlenmesini istedin," diyerek devam etti sözlerine. "Karar vermen ne kadar sürdü peki? Bir

gün mü? İki mi? Eminim bir haftadan uzun sürmemiştir."

Gareth buz gibi bir sesle, "Bayan Bridgerton'a evlenme teklif etmemin seninle hiçbir ilgisi yok," dedi.

Baron dudaklarını büzdü. "Lütfen ama. Yaptığın her şey benim yüzümden. Bunu daha anlayamadın mı?"

Gareth dehşet içinde ona baktı. Bu doğru muydu? İçinde ufacık dahi olsa bir doğruluk payı var mıydı?

Baron abartılı bir biçimde içini çekerek, "Neyse, sanırım artık yatağıma gitsem iyi olacak," dedi. "Çok... Eğlenceli bir konuşmaydı, öyle değil mi?"

Gareth ne düşüneceğini bilemiyordu.

Baron Clair Malikânesi'ne doğru ilerlerken son bir yorum daha yaptı. "Bu arada Bayan Bridgerton'la evlenmeden önce, belki diğer evlilik teklifini de aydınlığa kavuşturmak istersin."

"Ne?"

Baron yumuşacık bir gülümsemeyle, "Bilmiyor muydun yoksa?" diye sordu. "Hâlâ zavallı küçük Mary Winthrop'la nişanlısın. Kızcağız kimseyle evlenmedi."

"Bu kanuni olamaz."

"Seni temin ederim ki kanuni." Baron hafifçe öne eğildi. "Bunu özellikle sağladım."

Genç adam elleri iki yanında öylece kalakalmıştı. Eğer babası gökyüzündeki aya uzanıp kafasına vursaydı bu kadar şaşıramazdı.

Baron, "Neyse düğünde görüşürüz," diye seslendi. "Ah, ne kadar aptalım. Hangi düğünde acaba?" Bir kahkaha daha atarak uzaklaşmaya devam etti. "Her şeyi yoluna koyunca bana haber vermeyi unutma."

Gareth kendi kendine, "Yüce Tanrım..." diye mırıldandı. Ve sonra hayatı boyunca kutsanmış bütün değerlere lanetler yağdırma isteğini hiç bu kadar yoğun bir biçimde hissetmediğinden tekrar, "Yüce Tanrım!" dedi.

Nasıl bir belanın içindeydi? Bir erkek aynı anda birden fazla kadına evlenme teklif edemezdi. Ve her ne kadar Mary

Winthrop'a hiçbir teklifte bulunmamış olsa da Baron onun adına teklifte bulunmuş ve gerekli anlaşmaları imzalamıştı. Bunun Hyacinth'le planlarını nasıl etkileyeceğini bilemiyordu ama iyi yönde olmadığı kesindi.

Lanet olsun... Hyacinth.

Tanrı aşkına. Genç kız her bir kelimeyi duymuştu.

Gareth koşarak köşeye giderken başını kaldırıp babasının camdan bakıp bakmadığını kontrol etti. Pencereler karanlıktı ama bu, birilerinin dışarı bakmadığı anlamına gelmiyordu.

Neyse ne. Umurunda değildi artık.

Genç kızı bıraktığı yere doğru koştu.

Ama Hyacinth çoktan gitmişti.

ON ALTI

Hâlâ ara sokakta.

Gareth, Hyacinth'i bıraktığı yerde boş bakışlarla dikilmektedir.

Ve bir daha asla bu şekilde hissetmemeyi dilemektedir...

Gareth'ın kalbi durmak üzereydi.

Hyacinth hangi cehenneme gitmişti?

Tehlikede miydi? Saat çok geçti ve Londra'nın elit ve zengin bir kesiminde olmalarına rağmen etrafta hırsızlar ve haydutlar olabilirdi ve...

Hayır, kızın başına bir şey gelmiş olamazdı. Böyle bir durumda mutlaka bir ses duyardı. Bir boğuşma sesi, bir çığlık. Hyacinth mücadele etmeden götürebilecekleri biri değildi.

Hem de çok gürültülü bir mücadele.

Bu durumda geriye tek bir alternatif kalıyordu.

Babasıyla arasında geçen konuşmanın Mary Winthrop'la ilgili kısmını duymuş ve kaçmış olmalıydı. Lanet olsun. Kızın bundan daha mantıklı hareket edebiliyor olması gerekirdi.

Ellerini beline koyup etrafa bakınmaya başladığında şiddetli bir biçimde homurdandı. Hyacinth eve gitmek için sekiz ayrı yol kullanmış olabilirdi...

Genç adam en kestirme olanı denemeye karar verdi. Doğrudan Berkeley Caddesi'ne çıkan alternatif yolda Mottram Balosu'ndan dönen at arabaları geçiyor olmalıydı, fakat Hyacinth büyük ihtimalle bunu hesaba katmayacak kadar sinirliydi ve tek amacı en kısa sürede evine varmaktı.

Ki bu seçenek Gareth için daha iyiydi. Kızın yolda bir hırsıza rastlamasındansa dedikodu malzemesi olmasını tercih ederdi.

Berkeley Meydanı'na doğru koşmaya başlasa da her ara sokağı kontrol edebilmek için arada yavaşlamak zorunda kalıyordu.

Kız ortalarda yoktu.

Nereye gitmiş olabilirdi? Gareth onun bir kadına göre oldukça atletik bir yapısı olduğunu biliyordu ama Tanrı aşkına ne kadar hızlı koşuyor olabilirdi ki?

Charles Caddesi'ni geçerek meydana çıktı. Yanından bir at arabası geçse de ilgilenmedi bile. Büyük ihtimalle yarının dedikoduları Gareth'ın gecenin bir vaktinde şehrin göbeğindeki koşusuyla ilgili olacaktı, fakat bu şöhretinin kaldıramayacağı bir durum değildi.

Meydanda ilerleyerek nihayet Bruton Caddesi'ne vardı ve on yedi numarayı geçti. On iki, yedi...

İşte genç kız oradaydı, rüzgâr gibi bir koşu tutturmuş, evinin arka tarafına yönelmişti bile.

Vücuduna değişik ve öfke dolu bir enerji hâkim olunca genç adam daha hızlı koşmaya başladı. Kolları salınıyor, bacakları acıyla yanıyordu ve gömleği ter içinde kalmıştı ama umurunda değildi. Genç kızı eve girmeden önce yakalayacaktı ve yakaladığında...

Lanet olsun, yakaladığında ona ne yapacağını bilmiyordu ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

Hyacinth son köşeyi dönerken arkasında biri var mı diye kontrol etmek için bir anlığına yavaşladı ve onu fark ettiği anda gerilerek hizmetkârların girişine yöneldi.

Gareth'ın bakışlarına tatmin dolu bir ifade hâkim oldu. Kız anahtarı bulmak için duraksamak zorunda kalacaktı. Onu yakalayamaması imkânsızdı artık çünkü nasıl olsa anahtarı ararken ona yetişebilecekti. Nefesini toplayabilecek kadar yavaşlayıp tekrar adımlarını hızlandırdı.

Ama Hyacinth bir anahtar aramak için etrafı yoklayacağına uzanıp kapıyı açıvermişti bile.

Lanet olsun! Dışarı çıkarlarken kapıyı arkalarından kilitlememişlerdi ki.

Gareth son bir azimle hızlandı... Neredeyse ona yetişecekti.

Neredeyse.

Girişe ulaştığında, kız arkasından kapıyı kapatmıştı bile.

Genç adam elini kapı kulpuna attığında içeride dönen kilidin sesi duyuldu.

Gareth'ın eli yumruk şeklini aldı. O an tek istediği, görgü kurallarını hiçe sayarak kızın adını haykırmaktı. Bunun tek sonucu, evliliklerinin daha da erkene alınması olurdu.

Ama o an bazı şeylerin içine tahmin ettiğinden daha köklü bir biçimde yerleşmiş olduğunun farkına vardı. Bir beyefendi olarak genç bir kızın şöhretini açıkça lekeleyemezdi.

Evin önüne yönelerek, "Ah hayır," diye mırıldandı. "Bütün lekelemeler gizlice yapılmalı."

Elini beline koyup bakışlarını kızın yatak odasının penceresine yöneltti. Bunu bir kez yapmıştı, yine yapabilirdi.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için caddeyi kontrol ettikten sonra tırmanmaya başladı. El ve ayaklarını nereye koyacağını bildiğinden, geçen seferkinden daha kolay olmuştu. Cam aynen bıraktığı gibi hafif aralıktı, – gerçi aynı gece bir kez daha tırmanmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti ya, neyse.

Pencereyi itip içeri girdi ve Hyacinth kapıyı arkasından kapattığı anda halının üzerine basmıştı bile.

Bir kedi çevikliğiyle doğrularak, "Yapman gereken bir açıklama var!" diye fısıldadı.

Hyacinth hızla arkasına döndü. "Benim mi? Benim mi? Hiç sanmıyorum... Hemen odamdan dışarı çık!"

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Ön taraftaki merdivenleri mi kullanayım?"

"Aynen geldiğin gibi pencereden çıkacaksın, seni sefil yaratık!"

Gareth o an Hyacinth'i daha önce hiç öfkeli görmediğini fark etti. Surat asarken evet, huysuzluk yaparken de evet ama bu...

Bu kesinlikle bambaşka bir şeydi.

Genç kız, "Bu ne cüret!" diye patladı. "Bu ne cüret!!" Ve daha genç adam cevap vermeye fırsat bulamadan yanına gidip iki elinin tersiyle onun göğsüne vurdu. "Çık dışarı!" diye homurdandı. "Hemen!"

Gareth işaretparmağını kızın göğsüne doğru sallayarak, "Gelecekte bu geceki kadar aptalca bir harekette bulunmayacağına dair söz verene kadar çıkmayacağım," dedi.

"Ah!" Bu ses anlamlı bir kelime söyleyemeyecek kadar öfkeli insanların çıkarabileceği bir tınıdaydı. Hyacinth üst üste yutkunduktan sonra tehlikeli denecek kadar kısık bir sesle ekledi: "Bana emir verebilecek bir konumda değilsin!"

"Öyle mi?" Genç adam bir kaşını kaldırarak küstah bir gülümsemeyle sözlerine devam etti. "Gelecekteki kocan olarak..."

"Şu an bunu belirtmeye kalkışma bile."

Gareth göğsünün daraldığını hissetti. "Evlenmekten vazgeçmeyi mi planlıyorsun?"

Genç kız öfke dolu bakışlarını ona dikerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama sen zaten akşam bunun icabına baktın, öyle değil mi? Amacın bu muydu? Başka bir erkekle evlenmemi imkânsız kılarak zorlamak mıydı amacın?"

Genç adamın amacı tam olarak buydu, o yüzden hiç cevap vermeksizin bekledi. Tek bir kelime bile etmeden.

Hyacinth, "Buna pişman olacaksın!" dedi. "Bugün yaşananlardan dolayı pişman olacaksın! Bana inan!"

"Yaa... Gerçekten mi?"

Genç kızın gözlerinde tehlikeli parıltılar oynaşıyordu. "Gelecekteki karın olarak hayatını cehenneme çevirebilirim."

Gareth'ın bundan hiç şüphesi yoktu ama bu sorunla zamanı geldiğinde ilgilenmeye karar verdi. "Bunun akşam aramızda geçenlerle bir ilgisi yok. Veya Baron'un söylediği ve senin de duyduğun şeylerle. Bu sadece..."

"Ah, Tanrı aşkına! Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Seninle evlenecek olan adamım ben! Ve sen de Hyacinth Bridgerton –ki çok yakında St. Clair– günün hiçbir saatinde Londra'nın hiçbir sokağında yanında şaperonun olmadan gezmeyeceksin!"

Bir an için genç kız sessiz kalınca, Gareth onun güvenliği için endişe etmesinin kızı etkilediğini zannetti. Ama hemen sonra Hyacinth bir adım geri atarak, "Görgü kurallarını hatırlatmak için pek de uygun bir zaman değil," dedi.

Gareth kızı kollarından tutup sarsma isteğini zorlukla bastırabildi. "Köşeyi dönüp de seni orada bulamayınca ne hissettiğim hakkında bir fikrin var mı acaba? Tek başına ortadan kaybolmadan önce bir an için bile olsa başına neler gelebileceğini hiç düşündün mü?"

Genç kızın bir kaşı küstah bir tavırla havaya kalktı. "Bana tam burada olanlardan daha kötüsü olmazdı herhalde."

Genç kızın oku hedefini bulmuş, Gareth olduğu yerde sıçramıştı. Ama öfkesini kontrol altında tutarak soğuk bir sesle, "Bunu demek istemiyorsun," dedi. "Şu an sadece öyle demek istediğini zannediyorsun ama yanılıyorsun ve ben de seni bunun için affediyorum."

Hyacinth nefes alırken kalkıp inen göğsü hariç tamamen hareketsiz bir şekilde öylece durdu. Elleri iki yanında yumruk olmuştu ve yüzü öfkeyle gitgide kızarıyordu.

Nihayet korkunç derecede kontrollü bir sesle, "Sakın ola bir daha benimle bu ses tonunda konuşmaya kalkma," dedi. "Ve sakın ne düşündüğümü biliyormuş gibi varsayımlarda bulunma."

"Merak etme, bu çok sık iddia edebileceğim bir varsayım değil zaten."

Hyacinth tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Gitmeni istiyorum."

"Sen söz verene kadar gitmeyeceğim."

"Size hiçbir şey borçlu değilim Bay St. Clair. Ve benden herhangi bir talepte bulunacak konumda değilsiniz."

Genç adam, "Söz ver," diye tekrarladı.

Hyacinth sadece ona bakmakla yetindi. Gareth hangi cüretle buraya gelip sanki suçlu kendisiymiş gibi davranabiliyordu? Yaralanan taraf kendisiydi. Onu inciten ve...

Tanrı aşkına, aklından geçirdiği cümleleri bile yarım yarımdı.

Tekrar, "Gitmeni istiyorum," dedi.

Genç adam cevap vermekte gecikmedi. "Ben de senin söz vermeni istiyorum."

Genç kız ağzını sımsıkı kapattı. Aslında istenen sözü vermesi gayet kolaydı, ne de olsa bir daha gece yarısında etrafta dolaşmayı planlamıyordu. Ama verilecek bir söz, özür dilemek yerine geçecekti ve genç adama bu tatmini yaşatmaya hiç niyeti yoktu.

İster aptal denilsin, ister çocuk, bunu yapmayacaktı. Gareth'ın ona yaptıklarından sonra asla!

Genç adam, "Tanrım," diye mırıldandı. "Çok inatçısın."

Genç kız hastalıklı bir gülümsemeyle ona baktı. "Benimle evli olmak çok hoşuna gidecek."

Gareth içini çekerek, "Hyacinth," dedi. "Bütün olanlardan sonra..." Doğru kelimeleri bulmak istiyormuşçasına odaya göz gezdirdi. "Kızgın olmanı anlayabiliyorum..."

"Benimle sanki çocukmuşum gibi konuşma."

"Öyle konuşmuyordum."

Genç kız buz gibi bakışlarla, "Konuşuyordun," dedi.

Gareth dişlerini kenetleyerek sözlerine devam etti. "Babamın Mary Winthrop'la ilgili söyledikleri..."

Genç kızın ağzı açık kalmıştı. "Sen verdiğim tepkinin bu yüzden olduğunu mu zannediyorsun?"

Genç adam gözlerini kırpıştırarak, "Sebep bu değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır! Yüce Tanrım, beni aptal mı zannettin?"

"Ben... Hayır?"

"Seni aynı anda iki kadına birden evlenme teklif etmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıdığımı sanıyorum. En azından bile bile."

Gareth kafası karışmış bir şekilde ona bakıyordu. "Peki, tamam. O halde bu tepkinin nedeni..."

Genç kız, "Bana neden evlenme teklif ettiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?"

Genç kız, "Biliyor musun?" diye tekrarladı. Bunu daha önce de sormuş ama cevap alamamıştı.

"Tabii ki biliyorum. Sebebi..." Ama Gareth cümlesini tamamlayamadan sustu. Ne söyleyeceğini bilemediği belli oluyordu.

Genç kız gözlerinde biriken yaşlara hâkim olmak istercesine başını iki yana salladı. "Şu anda seni görmek dahi istemiyorum."

"Senin sorunun ne?"

Genç kız ses tonunu cesaret edebileceğinin en yükseğinde tutarak, "Benim sorunum falan yok!" diye cevap verdi. "Ben en azından teklifini neden kabul ettiğimi biliyorum. Ama sen... Senin bu teklifi neden yaptığına dair bir fikrin bile yok."

Genç adam nihayet, "O zaman söylesene bana," diye patladı. "Söyle bakalım neymiş o kadar önemli olduğunu düşündüğün şey. Sen her zaman herkes için en iyisini bilirsin zaten. Eminim benim aklımdan geçenleri de biliyorsundur. Söylesene Hyacinth... Söyle ki ben de öğreneyim."

Gareth'ın sesindeki öfke genç kızı yerinden sıçrattı.

"Hadi söyle."

Genç kız yutkundu. Geri adım atmayacaktı. Titriyor olabilirdi veya hayatında hiç olmadığı kadar gözyaşlarına boğulmaya yaklaşmış olabilirdi ama geri adım atmayacaktı. Sesinin titrediğini belli etmemeye çalışarak kısık bir sesle, "Bana evlenme teklifini onun yüzünden yaptın," dedi.

Gareth açıklamasına devam etmesini isteyen bir ifadeyle ona bakmakla yetindi.

"Baban yüzünden." Gecenin bir yarısı olmasaydı genç kız bu cevabı bağırarak verirdi.

Gareth bir küfür salladı. "Lanet olsun! Böyle mi düşünüyorsun? Bunun onunla hiçbir ilgisi yok!"

Hyacinth ona acıyan gözlerle baktı.

Gareth, "Ben hiçbir şeyi onun yüzünden yapmıyorum," diye homurdandı. "Babamın benim için hiçbir anlamı yok."

Genç kız başını iki yana salladı. "Sen sadece kendini kandırıyorsun Gareth. Yaptığın her şeyin sebebi o. Bunu o söyleyene kadar fark etmemiştim ama maalesef gerçek bu."

"Benim yerime onun söylediklerine mi inanıyorsun?"

"Bu birine inanmakla ilgili değil." Genç kızın sesi yorgun ve sinirli çıkıyordu. "Sadece gerçeklerle ilgili. Ve sen de... Bana evlenme teklif ettin çünkü babana bunu yapabileceğini ispat etmek istiyordun. Benimle hiçbir ilgisi yoktu teklifinin."

Gareth kendini tepki vermemek için zorladı. "Bu doğru değil."

"Gerçekten mi?" Genç kızın gülümsemesinde acı bir ifade vardı, hatta yüzüne boyun eğmiş bir anlam hâkim olmuştu. "Nasıl ki senin aynı anda iki kadına birden evlenme teklif etmeyeceğinden eminsem, babana karşı gelmek için her şeyi yapabileceğinden de eminim. Buna benimle evlenmek de dahil."

Gareth yavaşça başını salladı. "Tamamen yanlış anlıyorsun." Ama içinde bir yerlerde artık kendinden o kadar da emin değildi. Birden fazla kez, babasının bu başarılı evlilik yüzünden ne kadar öfkeleneceğini düşünüp keyif almıştı. Ve babasıyla olan satranç oyununda, bu evlilik kararıyla öldürücü

bir darbeyle son hamleyi kendisinin yaptığını düşünerek mest olmuştu.

Şah mat.

Çok enfes bir duyguydu.

Ama Hyacinth'e evlenme teklif etmesinin sebebi bu değildi. Ona teklif etmişti çünkü...

Aslında bu teklifinin yüz farklı sebebi vardı. Açıklaması zor sebepler.

Ondan hoşlanıyordu. Bunun hiç mi önemi yoktu? Ailesinden de hoşlanıyordu. Ve Hyacinth de onun büyükannesinden hoşlanıyordu. Leydi Danbury'yle baş edemeyecek biriyle evlenmesi söz konusu bile olamazdı.

Ve onu istiyordu. Nefesini kesecek kadar yoğun bir şekilde onu istiyordu.

Hyacinth'le evlenmek ona çok doğru ve mantıklı gelmişti. Hâlâ da geliyordu.

Sebepleri bunlardı. Duygularına tercüman olup açıklaması gerekenler bunlardı. Tek yapması gereken onun anlamasını sağlamaktı. Ve Hyacinth anlardı. O aptal biri değildi. O Hyacinth'ti.

Ondan böylesine hoşlanmasının sebebi de buydu.

Eliyle kızın konuşmasını engellemek istercesine bir hareket yaptıktan sonra konuşmak üzere ağzını açtı. Doğru kelimeleri bulmak zorundaydı. Ya da en azından yanlış olanları kullanmaması gerekiyordu. "Eğer bu duruma mantıklı bir şekilde yaklaşacak olursan..." diye söze başladı.

Genç kız, "Kesinlikle tamamen mantıklı yaklaşıyorum," diyerek onun sözünü kesti. "Tanrı aşkına, eğer mantıklı olmasam çoktan ağlıyor olmam gerekirdi." Çenesini dikleştirerek yutkundu.

Ve o an genç adam içinden, *Tanrım, galiba ağlayacak,* diye düşündü.

"Bu akşam ne yaptığımın farkındaydım." Genç kızın sesi acı verecek kadar sakin bir tondaydı. "Ne anlama geldiğini de

geri dönüşü olmayacağını da biliyordum." Bakışlarını uzaklara çevirerek sözlerine devam etti. "Sadece pişman olacağımı hiç beklemiyordum."

Genç adam kendini yumruk yemiş gibi hissetti. Hyacinth'i incitmişti. Onu gerçekten kırmıştı. Niyeti bu olmasa da ve kızın aşırı tepki verip vermediğinden emin olamasa da onu kırmıştı.

Ve bunun kendi canını ne kadar acıttığını fark etmek Gareth'ı sersemletmişti.

Bir süre hiçbir şey yapmaksızın birbirlerini seyrederek öylece durdular.

Gareth bir şeyler söylemek istiyordu, konuşması gerektiğini hissediyordu ama kelimeler onu terk etmişti.

Hyacinth, "Birilerinin seni rahat bırakmaması nasıl bir histir biliyor olmalısın?" dedi.

Genç adam, "Evet," diye fısıldadı.

Genç kızın dudakları gerildi. Öfkeli görünmüyordu. Sadece üzgün gibiydi. "O halde neden gitmeni istediğimi anlıyorsundur."

Gareth'ın içinde kalmak için çığlık atan, genç kızı sarsarak anlamasını sağlamak isteyen ilkel bir duygu belirmişti. Kelimeleri veya hareketlerini kullanması fark etmeyecekti. Tek istediği anlamasını sağlamaktı.

Ama diğer yandan yalnız ve üzgün bir tarafı, incinmenin ne demek olduğunu bilircesine eğer kalırsa, onu anlaması için zorlarsa başarılı olamayacağını fısıldıyordu. Bu gece değil.

Ve sonuçta Hyacinth'i kaybederdi.

Bu yüzden kızın söylediklerini başıyla onaylayarak, "Bunları sonra konuşuruz," dedi.

Genç kız cevap vermedi.

Gareth pencereye doğru yürüdü. Odadan bu şekilde çıkacak olmak çok gülünç geliyordu ama kimin umrundaydı?

Hyacinth onun arkasından, "Bu Mary denen kız..." diye

söze başladı. "Onunla sorun her neyse eminim halledilebilir. Gerekirse ailem onun çeyizini ödeyecektir."

Genç kız pratik çözümlere odaklanarak kontrolünü geri kazanmaya çalışıyordu. Gareth bu taktiği hemen fark etmişti çünkü kendisi de defalarca aynı yöntemi kullanmıştı.

Arkasını dönerek kızın yüzüne baktı. "Mary, Wrotham Kontu'nun kızıdır."

"Yaa..." Genç kız bir an duraksadı. "Öyleyse işler değişir tabii ama eminim bu uzun bir zaman önce geçekleşmişse..."

"Evet uzun zaman önceydi."

Hyacinth tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Babanla aranızdaki husumetin sebebi bu nişan mı?"

"Gitmesini talep ettiğin birine gereğinden fazla soru soruyorsun."

"Seninle evleneceğim. Er ya da geç öğreneceğim şeyler bunlar."

"Evet öğreneceksin. Ama bu gece değil."

Ve bu cevabı verdikten hemen sonra pencereden dışarı süzüldü.

Yere indiğinde, genç kızın tek bir bakışını yakalayabilmek ümidiyle yukarı baktı. Herhangi bir şey, bir siluet, hatta perdelerin kıpırdaması bile onu mutlu edecekti.

Ama hiçbir şey göremedi.

Hyacinth görünürde yoktu.

ON YEDİ

Beş Numara'da çay saati.
Hyacinth oturma odasında annesiyle baş başadır.
Ki maalesef bu, sır saklayan biri için oldukça tehlikeli bir durumdur...

"Bay St. Clair şehir dışında mı?"

Hyacinth özensizce işlemekte olduğu nakıştan başını kaldırarak, "Sanmıyorum, neden?" diye sordu.

Annesi cevap vermeden önce bir süre dudaklarını büzdü. "Günlerdir uğramadı."

Hyacinth yüzüne nazik bir ifade yerleştirerek, "Wiltshire'daki bir mülküyle ilgili meşgul olduğunu sanıyorum," dedi.

Bu tabii ki yalandı. Hyacinth genç adamın Wiltshire'da ya da başka bir yerde mülkü olduğunu sanmıyordu. Ama eğer şanslıysa, annesinin dikkatini dağıtabilecek ve Gareth'ın ortalarda gözükmemesiyle ilgili başka yorum yapmamasını sağlayabilecekti.

Violet, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

Hyacinth elindeki iğneyi kumaşa gereğinden fazla bir güçle batırdı ve işlemesine bakarak homurdandı. Nakışçılıkta kesinlikle çok beceriksizdi. Gereken sabra ve ayrıntıları göre-

bilme yeteneğine hiçbir zaman sahip olmamıştı, fakat oturma odasında daima bir nakış çemberi bulundururdu. İnsan ne zaman konuşmanın yönünü değiştirmek zorunda kalacağını bilemezdi ne de olsa.

Bu hilesi yıllarca işe yaramıştı. Ama artık Hyacinth geride kalan tek Bridgerton kızıydı ve çay saatinde genelde annesiyle baş başa oluyorlardı. Ve maalesef, üçlü veya dörtlü konuşmalardan sıyrılmakta gayet başarılı olan elişi, ikili sohbetlerde işe yaramıyordu.

Violet, "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Hyacinth başını kaldırmak istemiyordu ama göz temasından kaçınması, annesini daha fazla şüphelendirmekten başka bir işe yaramayacağından, iğnesini bırakıp çenesini dikleştirdi. Eğer yalan söyleyecekse, inandırıcı olması gerekiyordu. "Sadece çok meşgul, hepsi bu. Aslında onu takdir ediyorum. Avare biriyle evlenmemi sen de istemezsin, öyle değil mi?"

Violet, "Hayır, elbette istemem," diye mırıldandı. "Ama yine de biraz tuhaf bir durum. Daha yeni nişanlandınız."

Başka bir gün olsa, Hyacinth annesine döner ve "Sormak istediğin bir şey varsa sor," derdi.

Tabii annesi de hemen sorardı.

Ve Hyacinth şu anda kesinlikle hiçbir şeye cevap vermek istemiyordu.

Gareth'la ilgili gerçeği öğrendiğinden bu yana üç gün geçmişti. *Gerçeği öğrenmek* kulağa çok dramatik geliyordu. Sanki St. Clair ailesinin dehşet verici bir sırrını öğrenmiş ya da dolaplarında gizli bir iskeleti ortaya çıkarmış gibi.

Ama ortada bir sır yoktu. Karanlık veya tehlikeli, hatta utanç verici bir durum da yoktu. Sadece en başından beri gözünün önünde olan basit bir gerçek vardı.

Ve genç kız bunu göremeyecek kadar kördü. Bunun sebebinin aşk olduğunu düşündü.

Ve Gareth'a âşık olduğu su götürmez bir gerçekti. Onunla evlenmeyi kabul ettiği anla birlikte oldukları gece arasında bir yerlerde genç adama âşık olmuştu.

Ama onu tanıyamamıştı. Ya da tanımış mıydı? Karakterinin en temel özelliğini bile anlayamamışken onu tanımış olduğunu iddia edebilir miydi?

Gareth onu kullanmıştı.

Olan buydu. Babasıyla bitmek bilmeyen savaşını kazanabilmek için onu kullanmıştı.

Ve bu gerçek, genç kızın canını hayal edebileceğinin de ötesinde yakıyordu.

Kendi kendine aptalca davrandığını, kılı kırk yardığını söyleyip duruyordu. Genç adamın ondan hoşlanmasının, zekâsına saygı duymasının ve onu komik bulmasının hiç mi kıymeti yoktu? Her şartta onu koruyacağını ve onurlandıracağını bilmenin, en önemlisi de geçmişinde ne yapmış olursa olsun kendisine sadık kalacağından emin olmasının hiç mi önemi yoktu?

Neden evlenme teklifinin sebebi bu kadar önemliydi ki? Teklif etmiş olması yetmez miydi?

Ama önemliydi işte. Genç kız kendini kullanılmış, önemsiz ve bir satranç oyunundaki piyon gibi hissetmişti.

Ve işin en kötüsü... Ortada bir oyun olduğunu bile anlamamıştı.

"Kalbinden kopan bir şekilde iç çektin."

Hyacinth odaklanmak istercesine annesine bakıp gözlerini kırpıştırdı. Tanrı aşkına, acaba ne kadar süredir orada öylece durup gözlerini boşluğa dikmişti?

Violet nazik bir sesle, "Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Hyacinth başını iki yana salladı. İnsan annesiyle böylesi bir şeyi nasıl paylaşabilirdi ki?

Ah evet, bu arada belki ilgilenirsin diye anlatıyorum, müstakbel kocamın bana evlenme teklif etmesinin sebebinin, babasını kızdırmak olduğunu öğrenmiş bulunuyorum.

Ayrıca artık bir bakire olmadığımı da söylemiş miydim? Yani geri adım atamam!

Hayır, bu işe yaramayacaktı.

Violet çayından bir yudum alarak, "Sanırım, ilk âşık kavganızı yaşadınız," dedi.

Hyacinth kızarmamak için kendini zorladı. *Âşıklar...*

Violet, "Bunda utanacak bir şey yok," dedi.

Hyacinth hemen, "Ben utanmıyorum," diye cevap verdi.

Violet kaşlarını kaldırınca, Hyacinth annesinin tuzağına bu kadar kolaylıkla düştüğü için kendine kızdı.

"Bir şey yok," diye mırıldanarak elindeki çemberde sarı bir çiçek olması için işlediği desenin daha çok küçük bir tavuğa benzediğini fark edene dek önüne bakmaya devam etti.

Omuzlarını silkerek biraz daha turuncu iplik çıkardı. Madem desen tavuğa benzemişti, gagayla ayaklarını işlese fena olmayacaktı.

Violet, "İnsanın duygularını yansıtmasının pek kabul görmeyen bir düşünce olduğunu biliyorum," diye devam etti sözlerine. "Ve kesinlikle fazlasıyla dramatik bir sahne yaratmanı önermiyorum ama bazen insanın sadece ne hissettiğini söylemesi sorunları çözmeye yardımcı olabiliyor."

Hyacinth başını kaldırarak annesinin gözlerinin içine baktı. "İnsanlara nasıl hissettiğimi söyleme konusunda sorun yaşadığım çok nadir olarak görülen bir durum."

Violet teorisi parçalara ayrılmışçasına küskün bir ifadeyle, "Evet orası doğru," diye cevap verdi.

Genç kız başını tekrar öne eğince gagayı çok yukarı işlediğini fark ederek kaşlarını çattı. Neyse, diye düşündü, o zaman onunki parti şapkası takmış bir tavuk olurdu.

Annesi, "Belki de kendini ifade etmekte zorlanan Bay St. Clair'dir," diye ısrar etti.

Genç kız, "Onun ne hissettiğini biliyorum," dedi.

Violaet, "Yaa..." diyerek dudaklarını büzdü ve aldığı nefesi

burnundan salıverdi. "Belki de ne yapması gerektiğini bilemiyordur. Ya da sana nasıl yaklaşması gerektiğini."

"Nerede yaşadığımı biliyor."

Violet derin bir şekilde içini çekti. "Bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Nakışıma devam etmeye çalışıyorum." Kanıt olarak elindeki çemberi annesine uzattı.

"Bence kaçınmaya çalıştığın..." Violet gözlerini kırpıştırarak duraksadı. "Neden o çiçeğin bir kulağı var?"

"O bir kulak değil." Hyacinth işlemeye bakarak, "Ve o da bir çiçek değil," diye ekledi.

"Dün bir çiçek değil miydi?"

Hyacinth, "Çok yaratıcı bir beynim var," diyerek mahvolmuş çiçeğe bir kulak daha işlemeye koyuldu.

Violet, "Ona hiç şüphe yok," dedi.

Hyacinth elindeki kumaştaki ne olduğu belirsiz desene baktı. "Bu bir tekir kedi. Tek yapmam gereken bir kuyruk işlemek."

Violet bir an için sessiz kaldıktan sonra, "Bazen insanlara çok sert davranabiliyorsun," dedi.

Hyacinth başını aniden kaldırarak, "Ben senin kızınım!" diye bağırdı.

Violet kızının tepkisinden ötürü şoke olmuşçasına şaşkın bir şekilde, "Elbette," dedi. "Ama..."

"Neden ortada bir sorun olunca bunun benden kaynaklandığını varsayıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmadım!"

"Yaptın!" Hyacinth, Bridgerton kardeşlerin arasında geçen ağız dalaşlarını aklına getirdi. "Bunu hep yapıyorsun."

Violet dehşete düşmüş bir ifadeyle kızına baktı. "Bu doğru değil Hyacinth. Sadece seni Bay St. Clair'i tanıdığımdan daha iyi tanıyorum ve..."

"Ve bütün hatalarımı da biliyorsun öyle mi?"

"Yani... Evet." Violet verdiği cevaba kendisi de şaşırmış gibiydi. "Bay St. Clair'in hiç zaafı veya hatası yok demek istemiyorum. Sadece... Onlara aşina değilim."

Hyacinth acıyla, "Çok fazla var emin ol," dedi. "Ve büyük ihtimalle aşılamayacak şeyler."

"Ah, Hyacinth..." Annesinin sesindeki ilgi ve şefkat, genç kızın neredeyse gözyaşlarına boğulmasına sebep olacaktı. "Sorun ne olabilir ki?"

Hyacinth bakışlarını uzaklara dikti. Cevap vermemesi gerekiyordu. Annesi endişe içinde tam karşısındaydı ve genç kızın o an tek istediği, kendini annesinin kollarına atıp tekrar çocuk olmaktı.

Küçükken annesinin yumuşacık bir kelime fısıldayarak veya alnına bir öpücük kondurarak her şeyi çözebileceğine inanırdı.

Ama artık bir çocuk değildi ve sorunları bir çocuğunkilerle kıyaslanamazdı.

Ve bunları annesiyle paylaşamazdı.

Violet çok yumuşak ve dikkatli bir sesle, "Nişanı atmak ister misin?" diye sordu.

Hyacinth başını iki yana salladı. Artık evlenmekten cayamazdı ama...

Genç kız düşüncelerinin aldığı yöne şaşırarak bakışlarını boşluğa dikti. Evlilikten vazgeçmeyi hiç düşünmüş müydü ki? Eğer kendini Gareth'a vermeseydi ve nişanlarını sürdürmeleri için bir zorunluluk olmasaydı, o zaman ne yapardı?

Son üç gününü o geceyi ve Baron'un alaycı bir sesle onu evlenmesi için nasıl yönlendirdiğini anlatışını tekrar tekrar düşünerek geçirmişti. Duyduğu her kelimeyi, her cümleyi kafasında defalarca sorgulamış, ama en önemli soruyu sormayı ancak şimdi aklına getirebilmişti. Hatta tek önemli soruyu. Ve o anda fark etti ki...

Kalırdı.

Aklındaki cevabı tekrarlayarak bu kelimenin anlamını sindirmeye çalıştı.

Gareth'la kalırdı.

Onu seviyordu. Her şey bu kadar basit miydi gerçekten?

Başını iki yana sallayıp niyetini belirtmiş olsa da "Nişanı atmak istemiyorum," diye tekrarladı. Bazı şeylerin yüksek sesle söylenmesi gerekliydi.

Violet, "O halde ona yardım etmen gerekiyor," dedi. "Onu rahatsız eden her neyse, çözmesine yardımcı olmak senin elinde."

Hyacinth kendi düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki daha anlamlı bir cevap verebilecekken yavaşça başını sallamakla yetindi. Ona yardım edebilir miydi? Bu mümkün müydü? Gareth'ı sadece bir aydır tanıyordu, oysa onun Baron'la arasındaki nefret bir ömür boyu denecek kadar uzun bir geçmişe sahipti.

Belki de genç kızın yardımını istemeyecekti ya da daha büyük bir olasılıkla yardıma ihtiyacı olduğunun farkında değildi. Erkekler bunun hiçbir zaman farkında olmazlardı zaten.

Annesi, "Senden hoşlandığına inanıyorum," dedi. "Buna gerçekten inanıyorum."

Hyacinth üzgün bir sesle, "Bunu biliyorum," dedi. Ama babasından nefret ettiği kadar değil diye düşündü.

Bu gerçek, Gareth'la ilgili nasıl bir ipucu veriyordu?

Genç kız kendini çok yorgun hissederek derin bir iç çekti.

Annesi, "Bu sen değilsin," dedi.

Hyacinth hemen başını kaldırdı.

Violet, "Bu şekilde sessizliğini koruman..." diye açıkladı. "Beklemen..."

Hyacinth, "Beklemem mi?" diye tekrarladı.

"Onu beklemen. Nişanlın her ne yapmışsa hatasını anlayıp seni aramasını ve af dilemesini bekliyorsun."

"Ben..."

Genç kız duraksadı. Yaptığı tam olarak buydu. Ve o ana kadar amacını fark etmemişti bile. Bu kadar çaresiz hissetme-

sinin sebebi de bu olsa gerekti. Kaderini ve mutluluğunu bir başkasının ellerine teslim etmişti ve bundan nefret ediyordu.

Violet, "Neden ona bir mektup göndermiyorsun?" diye önerdi. "Seni ziyaret etmesini talep et. O bir beyefendi ve sen de nişanlısısın. Bunu asla reddetmez."

Hyacinth, "Haklısın, reddetmez," diye mırıldandı. "Ama..." Akıl vermesi için yalvaran gözlerle annesine baktı. "Mektupta ne yazmalıyım?"

Bu çok aptalca bir soruydu. Annesi sorunun ne olduğunu bilmezken nasıl çözüm önerebilirdi? Ama Violet bir şekilde, her zaman olduğu üzere, doğru kelimeleri bulmayı başardı.

"Kalbinden geçen ne varsa onu yaz." Dudakları alaycı bir şekilde büzüldü. "Ve eğer bu da işe yaramazsa, bir kitap alıp kafasına vurmanı tavsiye ederim."

Hyacinth gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, anlayamadım?"

Violet çabucak, "Bir şey söylemedim," dedi.

Hyacinth hafifçe gülümsediğini hissetti. "Ama söylediğinden eminim."

Violet, "Gerçekten mi?" diyerek gülümsemesini dudaklarına götürdüğü çay fincanıyla gizlemeye çalıştı.

Hyacinth, "Büyük mü yoksa küçük bir kitapla mı?" diye sordu.

"Bence büyük olmalı, sence?"

Hyacinth başıyla onayladı. "Kütüphanemizde *Shakespeare'in Bütün Eserleri* tek cilt halinde var mı?"

Violet'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Olması gerekiyor."

Hyacinth'in göğsünde bir şeyler yükselmeye başladı. Kahkahaya çok benzeyen bir şeydi ve bu duyguyu tekrar hissediyor olmak harikaydı.

Birden yüksek sesle söyleme ihtiyacı duyarak, "Seni seviyorum anne," dedi. "Sadece bilmeni istedim."

"Biliyorum hayatım." Violet'in gözleri pırıl pırıldı. "Ben de seni seviyorum."

Hyacinth başıyla onayladı. Anne baba sevgisinin ne kadar kıymetli olduğunun daima bilincinde olmuştu. Bu Gareth'ın hiç sahip olmadığı bir şeydi. Çocukluğunun neye benzediğini ise Tanrı bilirdi. O döneminden hiç bahsetmemişti ve Hyacinth de hiç sormamış olduğu için kendinden utanıyordu.

Genç kız bir ailenin eksikliğini hiç hissetmemişti.

Belki –ama sadece belki– Gareth genç kızın anlayışını az da olsa hak ediyor olabilirdi.

Her halükârda genç kızdan af dilenmek zorunda kalacaktı. Hyacinth o kadar da iyilik ve anlayış dolu biri değildi.

Ama yine de onu anlamaya çalışabilir ve sevebilirdi. Belki de sahip olduğu her şeyi ortaya koyup denerse, Gareth'ın içindeki boşluğu doldurabilirdi.

İhtiyacı olan her ne ise onun yerine geçebilirdi.

Ve belki de önemli olan tek şey buydu.

Ama bu esnada, Hyacinth'in mutlu son için ciddi bir enerji harcaması gerekiyordu. Ve içinden bir ses, yollanacak bir notun buna yetmeyeceğini fısıldıyordu.

Artık küstah ve cesur davranma zamanıydı.

Aslanla onun ininde karşılaşma zamanı...

"Hyacinth, iyi misin?" Annesinin sesi endişeli gibiydi.

Genç kız başını iki yana sallayarak, "Gayet iyiyim," dedi. "Sadece bir aptal gibi düşünüyorum, hepsi bu."

Âşık bir aptal gibi.

ON SEKİZ

Aynı akşamüzeri geç saatlerde, Gareth'ın oldukça küçük dairesinin çalışma odasında.

Kahramanımız harekete geçme zamanının geldiğine karar vermiştir.

Ama Hyacinth'in onu bu konuda da alt edeceğini henüz bilmemektedir...

Büyük bir jest.

Gareth ihtiyacı olan şeyin bu olduğuna karar verdi.

Kadınlar büyük jestleri severdi ve her ne kadar Hyacinth tanıdığı diğer kadınlara benzemese de nihayetinde o da bir kadındı ve büyük bir jestin onu etkileyeceği şüphesizdi.

Değil mi?

Gareth huysuz bir şekilde, etkilense iyi olur diye düşündü çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Ama büyük jestlerle ilgili sorun, ciddi miktarlarda para gerektirmeleriydi ve Gareth'ın da kaynakları kısıtlıydı. Büyük miktarda para gerektirmeyenlerse genelde insanın kendini toplum içinde aptalca davranarak küçük düşürmesini sağlayacak serenad yapmak, şiir okumak veya sekiz yüz tanığın huzurunda saçma bir davranışta bulunmak gibi hareketler içeriyordu.

Gareth hayır diye düşündü, bu tip davranışlar ona göre değildi.

Ama Hyacinth gerçekten alışılmadık türde bir kadındı ve genç adamın alışılmadık bir jestin işe yarayacağını ümit etmekten başka şansı yoktu.

Ona olan ilgisini gösterecek bir jestle babasıyla ilgili bütün o saçmalıklar unutulacak ve her şey düzelecekti.

Düzelmek zorundaydı.

"Bay St. Clair, bir ziyaretçiniz var."

Genç adam başını kaldırdı. Masasında o kadar uzun zamandır oturuyordu ki kök salmamış olmasına şaşmak gerekirdi. Hizmetkârı kapıda dikiliyordu. Bir kâhyanın maaşını karşılayacak durumda olmadığından –ki sadece dört odası olan bir evde kimin kâhyaya ihtiyacı olurdu ki– Phelps bu gibi durumlarda bir kâhyanın yapması gereken tüm görevleri üstleniyordu.

Gareth masasının üzerindeki kâğıtları eline alarak, "İçeri al," dedi.

"Hmmm, efendim..." Phelps öksürmeye başladı.

Gareth tekrar başını kaldırarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Yani, aslında hayır..." Hizmetkârın rengi atmıştı. Gareth adama acıdı, zavallı Bay Phelps işe başvurduğunda, bazen bir kâhyanın görevlerini de üstlenmek zorunda kalacağından bihaberdi ve kâhyalara özgü bir biçimde yüzünü daima duygularından arınmış, soğukkanlı bir ifadeyle maskelemek zorunda olması gerektiğini de öğrenememiş olduğu açıkça ortadaydı.

"Bay Phelps?"

"Misafiriniz bir bayan Bay St. Clair."

Gareth sırf zavallı adamın biraz daha kızardığını görmek için, "Yani bir hermafrodit mi Bay Phelps?" diye sordu.

Ama hizmetkârı lehine bir puan alarak çenesini kaldırmak haricinde hiçbir tepki vermedi. "Gelen Bayan Bridgerton."

Gareth o kadar hızlı ayağa kalktı ki kasıklarını masanın kenarına çarptı. "Burada mı? Şimdi mi?"

Phelps genç adamın rahatsızlığından hafifçe memnun olmuş bir şekilde başıyla onayladı. "Bana kartını verdi. Gayet nazikti aslında. Sanki sıradışı hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu."

Gareth, genç kızın hangi akla uyarak gün ortasında onu ziyarete gelmesinin sebebinin ne olabileceğini düşünüyordu. Gerçi gece yarısı gelmesi bundan daha iyi olacak değildi ama binaya girişini etraftaki işgüzarlardan kimbilir kaç tanesi görmüştü.

"İçeri al hemen," diye buyurdu. Genç kızı kabul etmemesi söz konusu bile olamazdı. Ve elbette, kızı evine kendisinin bırakması gerekecekti. Uygun bir şaperonla gelmediği muhakkaktı, tabii şu naneli şeker seven ve Londra sokaklarında kesinlikle bir koruma sayılamayacak hizmetkârı sayılmazsa.

Genç adam beklerken kollarını kavuşturdu. Dairesi karc şeklindeydi ve içeri giren biri çalışma odasına ya yemek odasından ya da yatak odasından geçerek ulaşabilirdi. Maalesef o gün, temizlik yapan kızın yemek odasının yılda iki kez kullanılırsa mikroplardan arınacağını ve yıl boyu tertemiz kalacağını iddia ettiği, hatta ölmüş annesinin üzerine yeminler ettiği bir cilayı kullanmayı seçtiği gündü. Sonuç olarak yemek masası çalışma odasına açılan kapıya yaslanmış ve geriye, yapılabilecek tek geçişin yatak odasından olması seçeneği kalmıştı.

Gareth homurdanarak başını iki yana salladı. Şu an ihtiyacı olan son şey, Hyacinth'i yatak odasında hayal etmekti.

Hyacinth'in de yatak odasından geçerken aynı rahatsızlığı hissetmesini umuyordu. Buraya tek başına gelecek kadar düşüncesizce davranarak en azından bu kadarını hak etmişti.

Genç kız kapıda belirerek, "Gareth," dedi.

Ve Gareth'ın bütün iyi niyetli düşünceleri uçup gitti.

"Lanet olsun, burada ne işin var?"

"Seni görmek de çok güzel, teşekkür ederim."

Genç kızın hiç istifini bozmayışı, kendini bir aptal gibi his-

setmesine sebep olmuştu. Ama yine de ısrar etti. "Bir sürü insan seni görmüş olabilir. Şöhretini hiç mi düşünmüyorsun?"

Genç kız eldivenlerini çıkarırken zarif bir biçimde omzunu silkti. "Evlenmek üzere nişanlanmış bulunuyoruz. Sen vazgeçemezsin, benimse vazgeçmek gibi bir niyetim zaten yok. Yani birileri görmüşse de sonsuza kadar lekelenmiş olacağımdan şüpheliyim."

Gareth onun bu sözleri üzerine hissettiği rahatlamayı görmezden gelmeye çalıştı. Her ne kadar genç kızın geri adım atamayacağını bilse ve Hyacinth de daha önce bunu dile getirmiş olsa da aynı şeyi bir kez daha duymak şaşırtıcı derecede iyi gelmişti.

Kelimelerini büyük bir dikkatle seçerek, "Peki o halde," dedi. "Neden buradasın?"

Genç kız çabucak, "Babanı tartışmaya gelmedim," diye cevap verdi. "Tabii endişelendiğin şey buysa."

"Endişeli falan değilim."

Genç kız tek kaşını havaya kaldırdı. Tanrı aşkına, neden evlenmek için tüm dünyada bu hareketi yapabilen tek kadını seçmişti ki? En azından tanıdıkları arasında.

Tekrar, "Endişeli değilim," dedi.

Hyacinth aksini iddia edecek hiçbir şey söylemese de bakışlarında ona bir an için bile inanmadığını belirten bir anlam vardı. "Mücevherleri konuşmaya geldim."

Genç adam, "Mücevherler," diye tekrarladı.

"Evet." Kızın sesinde iş konuşan insanlara özgü ciddi bir tonlama vardı. "Umarım onları unutmamışsındır."

Genç adam, "Nasıl unutabilirim ki?" diye mırıldandı. Kızın onu sinirlendirmeye başladığını fark etti. Daha doğrusu kızın tavrının. Sadece Hyacinth'i görmek bile içinde fırtınalar koparmaya yetmişken, genç kız gayet soğuk bir tavırla hiçbir şey yaşanmamışçasına karşısında durabiliyordu.

"Umarım hâlâ onları aramayı planlıyorsundur. Artık vazgeçemeyecek kadar ilerlemiş durumdayız."

Genç adam özellikle duygularını belli etmemeye çalışır bir şekilde, "Peki nereden başlamayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam en son düz bir duvara çarpmıştık."

Genç kız çantasına uzanarak içinden Isabella'nın son notunu çıkardı. Dikkatli hareketlerle kâğıdı açarak çalışma masasının üzerine koydu. "Bunu ağabeyim Colin'e gösterdim." Başını kaldırarak, "Hatırlarsan bunu yapmama izin vermiştin," diye hatırlattı.

Genç adam başıyla onayladı.

"Daha önce de bahsettiğim gibi kendisi Avrupa'nın her yerine seyahat etmiştir ve bana bu notun Slav dilinde yazıldığını düşündüğünü söyledi. Haritaya baktıktan sonra Slovence olduğuna karar verdi. Slovenya'da kullanılan dil."

Gareth gözlerini kırpıştırdı. "Öyle bir ülke mi varmış?"

Konuşmalarının başından beri ilk defa genç kızın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Var. İtiraf etmeliyim ki benim de bu ülkenin varlığından haberim yoktu. Ülkeden ziyade bir bölgenin adı. İtalya'nın kuzeyini ve doğusunu kapsıyor."

"O halde Avusturya-Macaristan'ın bir parçası."

Genç kız başıyla onayladı. "Ve ondan önce de Kutsal Roma İmparatorluğu'nun. Büyükannen İtalya'nın kuzeyinden miydi?"

Gareth birden bu konuda hiçbir fikrinin olmadığını fark etti. Büyükanne Isabella İtalya'daki çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatmaya bayılırdı, fakat bunlar çok küçük yaştaki bir erkek çocuğunun ilgi alanına girebilecek konularla, yani yemeklerle veya tatillerle ilgili olurdu. Eğer doğduğu şehri belirtmişse de genç adam bunu hatırlayamıyordu. Kendini aptal gibi hissederek, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım kuzeyden. Teni çok koyu değildi. Aslında ten rengi bana benziyor."

Hyacinth tekrar başıyla onayladı. "Ben de bunu merak etmiştim. Sende de babanda da Akdenizlilere özgü bir tip yok."

Gareth hafifçe gülümsedi. Baron adına konuşamazdı ama

kendisinin İtalyan kanı taşıdığına dair bir görüntüye sahip olmamasına dair iyi bir sebebi vardı.

Hyacinth tekrar bakışlarını masadaki kâğıda çevirerek, "O halde..." diye devam etti. "Eğer büyükannen kuzeydoğudansa, Slovenya sınırına yakın bir yerde yaşamıştır ve bu durumda onların dilini biliyor olması da gayet normal. Ya da en azından birkaç cümle yazacak kadar biliyor olması."

"İngiltere'de bunu tercüme edebilecek birilerinin olmadığını düşünmüştür."

"Kesinlikle." Genç kızın bu coşkulu onayla neyi ima ettiğini pek anlayamamış olan Gareth sözünü kesmeden onu dinlemeye devam etti. "Eğer bir şeyi kasıtlı olarak zorlaştırmak istesen, en olmadık dili kullanmaz mıydın?"

Genç adam, "Çince bilmiyor oluşum gerçekten çok kötü," diye mırıldandı.

Hyacinth sabırsızlıkla öfke karışımı bir bakış attıktan sonra konuşmaya devam etti. "Ayrıca bunun son ipucu olduğu kanaatindeyim. Buraya kadar ulaşan her kimse, hem çaba, hem de çeviriyi hesaba katarsak para sarf etmiş olmak zorunda. Eminim büyükannen bununla uğraşacak olanları daha fazla zorlamak istememiştir."

Gareth kızın söylediklerini zihninde tartarken bir yandan da altdudağını ısırıyordu.

Hyacinth, "Sence de öyle değil mi?" diye üsteledi.

Genç adam başını kaldırarak omzunu silkti. "Sen olsan zorlardın."

Kızın ağzı açık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Ben kesinlikle..." Sözlerine ara verip söylenenleri düşünürcesine duraksadı. "Tamam haklısın. Ben olsam zorlardım. Ama her ikimizin de aynı fikirde olacağından emin olduğum üzere iyisiyle kötüsüyle, ben normal bir kadından daha şeytaniyimdir. Hatta pek çok erkekten de."

Genç adam onun *iyisiyle kötüsüyle* deyimini sırf kendisini

tedirgin etmek için kullanıp kullanmadığını düşünerek alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Büyükannenin benim kadar..." Genç kız boğazını temizleyerek sözlerine devam etti. "Şeytani olduğunu mu düşünüyorsun?" Gareth o an kızın gözlerinde, aslında görünmek istediği kadar soğukkanlı olmadığına dair bir pırıltı fark etti.

Dürüstçe, "Bilemiyorum," diye cevap verdi. "Ben çok küçükken vefat etti. Hatırımda kalanlar yedi yaşındaki bir çocuğun anılarından ibaret."

Genç kız gerginliğini yansıtan bir tavırla parmaklarını masaya vurarak, "O halde araştırmamıza Slovence bilen birini aramaya başlayarak devam edebiliriz," dedi. Gözlerini devirerek ekledi: "Londra'da bu dili bilen birileri olmak zorunda."

Gareth sırf kızı biraz daha sinirlendirmek için, "Birileri olmak zorunda tabii," dedi. Bu şekilde konuşmaması gerektiğini bilecek kadar dersini almış olması gerekirdi ama Hyacinth bir konuda kararlı olduğunda onu kızdırmanın... O kadar eğlenceli bir yanı vardı ki.

Ve her zaman olduğu üzere genç kız onu hayal kırıklığına uğratmadı. Muhteşem bir biçimde sadece gerçeği yansıtan duygusuz bir tonlamayla, "Bu arada Clair Malikânesi'ne dönmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Evi baştan aşağı aramak için mi?"

Hyacinth suratını asarak, "Tabii ki hayır," diye cevap verdi.

Kızın yüzündeki ifade o kadar kendine özgüydü ki Gareth gülümsemeden edemedi.

Genç kız, "Ama bence mücevherler büyükannenin yatak odasında," diye devam etti.

"Peki bu kanıya nereden vardın?"

"Başka nereye koymuş olabilir ki?"

Gareth başını hafifçe yana eğerek, "Giyinme odasına," diye cevap verdi. "Veya çalışma odasına, çatı katına, kâhyanın dolabına, misafir odasına, diğer misafir odasına..."

Genç kız onun alaycılığından rahatsız olmuşçasına araya girdi. "Peki ama en mantıklısı hangisi olurdu? Şu ana kadar bütün notları, evde büyükbabanın ziyaret etme olasılığının en az olduğu yerlere sakladığını gördük. Yatak odasından daha iyi neresi olabilir ki?"

Genç adam düşünceli bir ifadeyle ona o kadar uzun süre baktı ki Hyacinth'in yüzü kızardı. "En azından büyükbabamın onu orada iki kez ziyaret ettiğini biliyoruz."

"İki kez mi?"

"Babam ve onun Trafalgar'da ölen erkek kardeşi," dedi Gareth kız herhangi bir soru sormadan.

"Yaa..." Genç kızın yelkenleri bir anlığına suya inmişti. "Çok üzgünüm."

Gareth omzunu silkti. "Çok uzun zaman önceydi ama teşekkür ederim."

Hyacinth başıyla onaylarken ne diyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyordu. Nihayet, "Peki o halde," dedi.

Genç adam, "Peki o halde," diye tekrarladı.

"Tamam."

"Tamam."

Genç kız, "Ah yeter artık!" diye patladı. "Buna katlanamıyorum. Burada boş boş oturup hiçbir şey olmamış gibi konuşmak bana göre değil!"

Gareth ne söyleyeceğini bilemese de konuşmak için ağzını açtı ama Hyacinth söyleyeceklerini bitirmemişti.

"Biliyorum sessizliğimi korumam gerekiyor ve seni düşüncelerini netleştirene kadar yalnız bırakmam daha doğru ama yapamıyorum işte! Yapamıyorum!" Genç kız sanki onu omuzlarından tutup sarsmak istiyormuşçasına bir bakış atarak ekledi: "Anlıyor musun?"

Gareth, "Tek kelimesini bile anlamadım," diye itiraf etti.

"Bilmek zorundayım! Bana neden evlenme teklif ettiğini bilmek zorundayım!"

Bu genç adamın tekrar konuşmayı istemediği bir konuydu. "Babamı tartışmak için gelmediğini söylemiştin."

"Yalan söyledim. Buna inanmış olamazsın, değil mi?"

"Hayır, inandığımı söyleyemem."

"Sadece... Yapamıyorum..." Genç kız işkence çekiyormuş gibi görünüyordu. Saçları dağılmış, yüzü kızarmıştı.

Ama en büyük değişiklik gözlerindeydi. Oraya ait olmayan, çaresizlik dolu bir bakış barındıran gözlerinde.

Ve o anda Gareth, genç kızı diğer insanlardan ayıran şeyin ne olduğunun farkına vardı. Hyacinth o kadar kendisiyle barışıktı ki. Kim olduğunu biliyordu ve bunun tadını öylesine keyifli bir biçimde çıkarıyordu ki Gareth'ın onunla olmaktan zevk almasına şaşmamak gerekirdi.

Ve kendisinin sahip olmak istediği o kadar çok şeye sahipti ki.

Bu dünyadaki yerini biliyordu. Nereye ait olduğunu biliyordu.

Daha da önemlisi, kime ait olduğunu biliyordu.

Ve genç adam da aynısını istiyordu. Ruhunu tam ortadan ikiye bölen bir yoğunlukla hem de. Tanımlanamayacak, garip bir biçimde kıskançlık da denebilecek, içini dağlayan bir duyguydu bu.

Genç kız, "Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsan, bunun benim için ne kadar zor olduğunun da farkındasındır," diye devam etti. "O yüzden Tanrı aşkına Gareth, bir şey söyle!"

"Ben..." Gareth konuşmak üzere ağzını açtı ama kelimeler onu terk etmiş gibi görünüyordu. Ona neden evlenme teklif etmişti? Yüzlerce sebebi olduğunu düşündü. Hatta binlerce. İlk anda bu fikri aklına getirenin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Ani olduğunu anımsıyordu, evet. Ama sebebin ne olduğunu hatırlayamıyordu, evlenme teklifinin en doğrusu olduğunu hissetmesinin haricinde tabii.

Kendisinden beklendiği ya da uygun olduğu için değil. En doğrusunun bu olduğunu hissettiği için.

Ve evet, babasıyla arasındaki bitmek bilmez savaşı kazanmasını sağlayıp son noktayı koyacağı aklından geçmemiş değildi ama teklifinin sebebi bu değildi.

Teklif etmişti çünkü etmek zorundaydı.

Çünkü etmemeyi hayal bile edemiyordu.

Çünkü onu seviyordu.

Genç adam ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve masaya tutunacak kadar yakın olmasına şükretti yoksa yere düşmesi işten bile değildi.

Bu nasıl olmuştu? Hyacinth Bridgerton'a âşıktı.

Birilerinin bir yerlerde buna güldüğü muhakkaktı.

Genç kız buruk bir sesle, "Ben gidiyorum," dedi ve Gareth ancak kız kapıya ulaştığı zaman uzun bir süredir öylece sessiz durmakta olduğunu anladı.

"Hayır!" Genç adamın sesi boğuktu. "Bekle!" dedi. "Lütfen..."

Hyacinth olduğu yerde durdu, kapıyı kapadı ve arkasına döndü.

Ve genç adam ona söylemek zorunda olduğunu fark etti. Onu sevdiği gerçeğini değil –bunu açıklamaya henüz hazır değildi– ama doğumuyla ilgili gerçeği anlatmak zorundaydı. Genç kızı bu konuda kandırarak evliliğe sürükleyemezdi.

"Hyacinth ben..."

Kelimeler boğazına yapışmıştı sanki. Bugüne kadar hiç kimseye söylememişti. Büyükannesine bile. Kendisiyle Baron haricinde hiç kimse gerçeği bilmiyordu.

Gareth on yıldır bildiklerini içinde saklamış ve sahip olduğu tek şey buymuş gibi bu yalanı, bu sırrı içinde besleyerek büyütmüştü.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Genç kız da duyacaklarının sıradan şeyler olmadığını hissetmiş olacak ki sessizliğini korumaya devam etti.

Ve Hyacinth nadiren sessizliğini koruyabilirdi.

"Ben... Benim babam..."

Kendini çok garip hissediyordu. Bunu yüksek sesle dile getireceğini hiç düşünmemişti. Ve hangi kelimeleri kullanacağını, durumu nasıl toparlayıp anlatabileceğini bilmiyordu.

Nihayet derin bir nefes alarak, "O benim babam değil," dedi.

Hyacinth gözlerini kırpıştırdı.

"Gerçek babamın kim olduğunu bilmiyorum."

Genç kız hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Ve sanırım hiç öğrenemeyeceğim."

Gareth bir tepki göstermesini bekleyerek genç kızın ifadesizliğini koruyan yüzüne bakmaya devam etti. Hyacinth kendi gibi değildi, duygularını yansıtmayan bir hareketsizlik içindeydi. Ve sonra, tam da onu sonsuza dek kaybettiğine inanmaya başlamışken, sessizliğini bozdu. "Yani, rahatladığımı söylemek zorundayım."

Genç adamın ağzı açık kaldı. "Pardon, anlayamadım?"

"Çocuklarımın Lord St. Clair'in kanını taşıyacak olmaları konusunda çok heyecanlı olduğumu söyleyemem." Genç kız omzunu silkerek kendine özgü bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Tabii unvanını taşıyacak olmalarına itirazım yok, ne de olsa bu onlara büyük kolaylık sağlayacak bir şey, ama kanını taşımaları ayrı bir konu. Gerçekten fark edilir derecede huysuz biri, sence de öyle değil mi?"

Gareth başıyla onaylarken içinde sersemce bir mutluluğun yükselmekte olduğunu fark ederek, "Evet, fark ettim," diyebildi.

Genç kız sanki sıradan bir dedikodudan bahsediyorlarmışçasına, "Tabii bunu bir sır olarak saklamamız gerekecek galiba," dedi. "Başka kimler biliyor?"

Gareth kızın bu yaklaşımından şaşkına dönmüş bir halde, "Bildiğim kadarıyla sadece Baron'la ben," dedi.

"Ve tabii bir de gerçek baban."

"Umarım bilmiyordur." Gareth o an bu düşüncesini ilk

defa dile getirdiğinin, hatta kendine bunu düşünme konusunda ilk defa izin verdiğinin farkındaydı.

Hyacinth yavaşça, "Bilmiyor olabilir," dedi. "Veya asil bir ailenin çocuğu olarak St. Clair'lerle daha iyi olacağını düşünmüş olabilir."

Gareth acı bir sesle, "Bütün bunları biliyorum," dedi. "Ama yine de bilmek, kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor."

"Belki büyükannen biliyordu."

Genç adamın araştıran bakışları kızınkilerle buluştu.

Hyacinth, "Isabella..." diye açıkladı. "Günlüğünde."

"O benim gerçek büyükannem bile değildi."

"Peki hiç torunun olmadığını belli eden bir şekilde davrandı mı sana?"

Genç adam başını iki yana salladı. Anılara dalarak, "Hayır," diye cevap verdi. "Beni seviyordu. Sebebini bilmiyorum ama seviyordu."

"Bu mümkündür." Hyacinth'in sesinde çok tuhaf bir ifade gizliydi. "Sen oldukça sevilesi birisin."

Genç adamın yüreği hopladı. "O halde nişanı sona erdirmek istemiyorsun."

Genç kız gözlerini onunkilerden kaçırmaksızın, "Sen istiyor musun?" diye sordu.

Gareth başını iki yana salladı.

"O halde neden benim bitireceğimi düşünüyorsun ki?" Kızın yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti.

"Ailen itiraz edebilir."

"Hah. Biz o kadar da üst tabaka değiliz. Ağabeyimin eşi Penwood Kontu'nun ve kimbilir kökeni nereye dayananan bir aktrisin gayrimeşru kızıdır ve hepimiz onun için hayatlarımızı riske atarız." Genç kız gözlerini kısarak sözlerine devam etti. "Ama sen gayrimeşru değilsin."

"Babamın en büyük üzüntüsü de bu."

"O halde ben ortada bir sorun göremiyorum. Ağabeyim ve eşi Sophie, geçmişte olanlardan dolayı taşrada sakin bir hayat sürmeyi tercih ediyorlar, fakat bizim buna zorlanmamız söz konusu değil. Tabii eğer sen taşrada yaşamayı istiyorsan o başka."

Genç adam, "Baron büyük bir skandal yaratabilir," diye uyardı.

Hyacinth gülümseyerek, "Beni evlenmekten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Sadece anlamanı istiyorum..."

"Çünkü şimdiye kadar beni bir şeyden vazgeçirmeye çalışmanın, tamamen boşa harcanan bir enerji olduğunu öğrenmiş olduğunu umuyorum."

Genç adam gülümsemesine engel olamadı.

"Baban tek kelime bile etmeyecektir. Bunun ne anlamı olurdu ki? Evlilik çatısı altında dünyaya geldin, yani unvanı senden geri alamaz. Senin gayrimeşru olduğunu ilan etmesi, kendisinin de aldatıldığı gerçeğini duyurması demek." Genç kız büyük bir otoriteymiş gibi elini havada salladı. "Bunu hiçbir erkek istemez."

Gareth içinde bir şeylerin değiştiğini ve kendisini özgür kıldığını hissedebiliyordu. Ona usulca yaklaşarak, "Bütün erkekler adına konuşabiliyorsun demek?" diye sordu.

"Sen aldatılsan bunun bilinmesini ister miydin?"

Genç adam başını iki yana sallayarak, "Ama tabii benim bu konuda endişelenmeme gerek yok," dedi.

Hyacinth aralarındaki mesafenin azalmasından dolayı biraz rahatsız görünse de heyecanlanmıştı. "Beni mutlu ettiğin sürece gerek yok tabii."

"Hyacinth Bridgerton, bu bir tehdit mi yoksa?"

Genç kızın yüzünde mahcup bir ifade belirdi. "Belki de."

Gareth ondan artık sadece bir adım uzaklıktaydı. "Sanırım yapmam gerekenler çoktan belirlenmiş bile."

Hyacinth'in çenesi dikleşmiş, nefes alıp verişi hızlanmıştı. "Kolay bir kadın olduğum söylenemez."

Genç adam onun eline uzanıp parmaklarını dudağına götürdü. "Meydan okumayı severim."

"O halde seninle..."

Kızın parmaklarından birini ağzına alıp emmeye başladı.

"Evleniyor olmamız iyi oldu." Genç kız zorlanarak da olsa cümlesini tamamlayabilmişti.

Gareth kızın bir sonraki parmağına geçerek, "Hmmm," diye mırıldandı.

"Ben... Ah... Ben..."

Genç adam bir kahkaha atarak, "Konuşmayı gerçekten seviyorsun," dedi.

"Ne... Ah..."

Dudaklarını kızın bileğinin iç tarafında gezindiren Gareth kendi kendine gülümsedi.

"Bu da ne demek oluyor?" Ama Hyacinth'in sorusunda vurgudan eser yoktu. Onun duvara yaslanmış halde kendinden geçişini gören Gareth da kendini dünyanın hâkimi gibi hissediyordu.

Dudaklarını kızın boynunda dolaştırabilmek için onu kendisine doğru çekerken, "Önemli bir şey değil aslında," diye mırıldandı. "Sadece dilediğin kadar ses çıkarabilmen için seninle evlenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Kızın boynuyla ve elbisesinin yakasıyla ilgilenmekten –ki yakanın aşağı sıyrılması kesinlikle bir zorunluluktu– yüzünü göremiyordu ama kızardığından emindi.

Zayıf bir sesle, "Gareth," diye itiraz etti Hyacinth. "Durmamız gerekiyor."

Elbiseyi üst taraftan sıyıramayacağını anlayan Gareth ellerini eteğin altına sokarak, "Bunu demek istemiyorsun," dedi.

Genç kız içini çekti. "Aslında haklısın."

Gareth gülümsedi. "İyi."

Genç adamın eli bacağından yukarı doğru çıkarken Hyacinth inledi ve "Ama yapamayız... Ah..." diye sayıkladı.

"Evet yapamayız," diyerek ona katıldığını belirtti Gareth.

Masa hiç rahat olmazdı ve zeminde yeteri kadar boş yer yoktu. Phelps'in yatak odasına açılan dış kapıyı kapatıp kapatmadığını da ancak Tanrı bilirdi. Tekrar kızı kendine çekerek şeytani bir gülümsemeyle, "Ama başka şeyler yapabiliriz," dedi.

Genç kızın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne gibi başka şeyler?" Sesinde keyifli bir şüphe gizliydi.

Kızın her iki elini tutarak kollarını başının üzerinde arkaya aldı. "Bana güveniyor musun?"

"Hayır ama umurumda değil."

Ellerini bırakmaksızın genç kızı duvara doğru yaslayarak onu öpmek için eğildi. Tadı tıpkı çay gibiydi, tıpkı...

Kendisi gibi.

Onu öpüşlerini saymaya kalksa bir elin parmaklarını geçmezdi ama yine de kızın özünü, ruhunu anlayabiliyordu. Kollarındayken eşsizdi ve dudakları birbirine temas ettiğinde bir daha hiç kimsenin onun yerini tutamayacağının bilincindeydi.

Ellerinden birini serbest bırakıp çenesini, boynunu, omzunu ve kolunu okşadı. Ve sonra diğer eli tekrar kızın eteğinin altına kaydı.

Parmakları kızın kalçasından yukarı doğru tırmanırken, nefesi kesilen Hyacinth bir yandan da genç adamın ismini fısıldıyordu.

Sıcak nefesiyle kızın kulağını yalayarak, "Rahatla," diye mırıldandı Gareth.

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

Genç kız onun yüzünü kavrayıp gözlerinin içine baktı. "Hayır, yapamam."

Gareth kızın patronluk taslayışından etkilenmiş şekilde bir kahkaha attı. "Peki o halde. Rahatlama." Ve sonrasında ce-

vap vermesine fırsat vermeden iç çamaşırlarını sıyırarak kızın mahrem yerlerine dokundu.

"Ah!"

Genç adam gülümseyerek, "Artık rahatlamak yok," dedi.

Genç kız, "Gareth!" diye inledi.

"Ah Gareth mı, hayır Gareth mı, yoksa daha fazla Gareth mı?"

Genç kız, "Daha fazla," diye mırıldandı. "Lütfen."

Hareketlerini hızlandıran Gareth, "Ne zaman yalvarması gerektiğini bilen bir kadın olmana bayılıyorum," dedi.

Hyacinth geriye atmış olduğu başını hızla öne eğerek onun gözlerinin içine baktı. "Bunu ödeyeceksin."

Gareth tek kaşını kaldırarak, "Ödeyecek miyim?" diye sordu.

Genç kız başıyla onayladı. "Ama şimdi değil."

Genç adam hafifçe güldü. "İşte şimdi oldu."

Genç kızı zirveye taşımak istercesine okşamaya başladı. Dudakları aralanmış, bakışları buğulanmış olan Hyacinth zorlukla nefes alabiliyordu. Gareth onun yüzünün her bir kıvrımına, ışığın elmacık kemiklerinde dans edişine ve çenesinin şekline bayılıyordu.

Ama o an kendi tutkusunda kayboluşundaki ifadesinde öyle bir şeyler gizliydi ki bunu seyretmek Gareth'ın nefesini kesiyordu. Çok güzel görünüyordu ama bu binlerce gemiyi tutuşturacak bir güzellik olmaktan ziyade çok mahrem bir güzellikti.

Kızın bu görüntüsüyle güzelliği yalnızca ve yalnızca ona aitti.

Ve bu gerçek Gareth'ı aciz kılıyordu.

Tekrar öne eğilerek içindeki bütün aşkı göstermek istercesine tutkulu bir şekilde onu öptü. Doruğa ulaştığında kızın çığlığını dudaklarıyla bastırmak, nefesini ve inlemesini ağzında hissetmek istiyordu. Bedeni duvarla genç adamın vücudu arasında ezilen Hyacinth'in duruşu gerilince, Gareth'ın dokunuşları ve okşayışları hız kazandı.

Genç kız kısacık bir an geri çekilip, "Gareth..." diye inledi.

Gareth, "Yakında," diye söz verdi gülümseyerek. "Hatta belki şimdi."

Ve sonra son bir öpücük için kızın dudaklarıyla buluşurken, parmaklarından birini yavaşça daha derinlere doğru kaydırdı. Daha da gerginleşen Hyacinth'in vücudu tutkuyla yay gibi kıvrılmıştı.

Ve Gareth kendi tutkusunun gücünü ancak o zaman anlayabildi. Bedeni alev alev yanıyordu ve sertleşmişti ama genç kızın arzularına boğuluşuna öylesine kendini kaptırmıştı ki vücudundaki bu değişimi ancak fark edebiliyordu.

Bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Kızın vücudu gevşemiş, soluk alış verişleri düzensizleşmişti.

Lanet olsun, diye düşündü.

Kendi kendini ikna etmeye çalışırcasına sorun yok diye avundu. Ne de olsa önlerinde paylaşacakları koca bir yaşam uzanıyordu. Soğuk bir duş almak Gareth'ı öldürmezdi.

Hoşgörülü bir tavırla, "Mutlu musun?" diye mırıldandı.

Genç kız sadece başını sallayarak ona cevap verebildi.

Gareth onun burnuna bir öpücük kondurduktan sonra masasının üzerindeki kâğıtları hatırladı. Henüz tamamlamamış olsa da kâğıtları ona göstermenin tam zamanıydı.

"Senin için bir hediyem var."

Genç kızın gözleri ışıldadı. "Öyle mi?"

Gareth başıyla onayladı. "Bazı şeylerin düşünce olarak da öneminin olduğunu aklından çıkarmamanı istiyorum."

Genç kız gülümseyerek onu masaya doğru takip etti ve öndeki sandalyelerden birine oturdu.

Gareth birkaç kitabı kenara iterek masanın üzerindeki kâğıtlardan birini eline aldı. "Henüz tamamlanmadı aslında."

Genç kız yumuşak bir sesle, "Umurumda değil," diye cevap verdi.

Ama Gareth elindekini hâlâ kıza göstermiyordu. "Mücevherleri hiçbir zaman bulamayacağımızı düşünüyorum."

Genç kız, "Hayır," diyerek itiraz etti. "Bulabiliriz ve..."

"Lütfen. Bitirmeme izin ver."

Bunu yapmak onun bütün dürtülerine aykırı olsa da genç kız sessizliğini korumayı başardı.

"Çok fazla paraya sahip değilim."

"Bunun bir önemi yok."

Gareth alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu şekilde düşünmene sevindim çünkü her ne kadar ihtiyaç içinde olmayacaksak da ağabeylerin ya da kız kardeşlerin gibi bir hayat sürmemiz mümkün değil."

Genç kız çabucak, "Benim bu tip şeylere ihtiyacım yok," diyerek onun sözünü kesti. Gerçekten yoktu. Ya da en azından Hyacinth olmadığını umuyordu. Emin olduğu tek şey, Gareth'a ihtiyaç duyduğu kadar hiçbir şeye ihtiyaç duymadığıydı.

Her ne kadar minnettar görünse de genç adamın hafif bir rahatsızlık hissettiği belli oluyordu. "Büyük ihtimalle unvanı devraldığımda her şey daha da kötü olacak. Sanırım Baron mezara girdiği zaman yoksul olmam için elinden geleni yapıyor."

"Beni yine evlenmekten vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Artık kesinlikle bana aitsin. Sadece elimde olsa, sana bütün dünyayı vereceğimi bilmeni istedim. İlk hediyem de bu olurdu."

Genç kız kâğıdı eline alıp incelemeye başladı. Bu kendisinin çizildiği bir resimdi.

Hyacinth'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Genç adam başıyla onayladı. "Çok eğitimli değilim ama..."

Genç kız, "Bu çok güzel," dedi. Gareth tarihe ünlü bir ressam olarak adını yazdıramayacak olabilirdi ama benzerlik inanılmazdı... Ve gözlerinde daha önce ailesinin çizdirdiği hiçbir portrede yakalanamamış bir anlamı yansıtabilmişti.

Genç adam masasının kenarına yaslanarak, "Isabella'yı düşünüyordum," dedi. "Ve bana çok küçükken anlattığı bir hikâyeyi anımsadım. Orada bir prensesle gaddar bir prens vardı

ve..." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Ve bir de elmas bir bilezik."

Hyacinth onun sevgi dolu ifadesinden ötürü kendini büyülenmiş gibi hissediyordu. Onun son sözleri üzerine bakışlarını tekrar çizime çevirdiğinde bileğine resmedilmiş olan elmas bileziği fark etti.

Genç adam, "Eminim sakladığı mücevherin bununla uzaktan yakından bir alakası yoktur," diye devam etti. "Ama benim hatırladığım şekliyle ve eğer imkânım olsa sana vermek istediğim haliyle resmettim."

Genç kız gözlerinden taşıp yanaklarından süzülmek üzere olan gözyaşlarını hissederek yutkundu. "Gareth... Bu şimdiye dek aldığım en kıymetli hediye."

Genç adam ona inanmıyormuş gibi değil de inanıp inanmaması gerektiğini bilemiyormuş gibi baktı. "Bunu söylemek zorunda değilsin..."

Hyacinth ayağa kalkarak, "Emin ol ki en kıymetlisi," diye ısrar etti.

Genç adam döndü ve bir başka kâğıdı eline aldı. "Bir tane daha var ama burada bileziği büyük çizdim ki daha iyi görebilesin."

Hyacinth ikinci kâğıdı da eline aldı. Genç adam bu sefer havada asılıymışçasına sadece bileziği resmetmişti. Parmaklarını figürün üzerinde gezdirerek, "Bu harika," dedi.

Genç adam hüzünlü bir gülümsemeyle, "Keşke gerçekten var olsaydı," dedi.

Genç kız hâlâ resmi inceliyordu. Bileziğin her bir halkası yaprak biçiminde resmedilmişti ve muhteşem görünüyordu. O kadar farklı ve narin bir havası vardı ki Hyacinth onun gerçekten var olmasını diledi.

Ama bileziğin gerçeğine sahip olsa bile, ona bu iki resim kadar kıymet vermesi mümkün değildi. Asla.

Genç kızın dudakları istemsizce aralandı. "Ben..." Tam seni seviyorum diyecekken, "Bu resimlere bayıldım," diye-

rek bakışlarını onunkilere kenetledi. Gerçeğin gözlerinden yansıdığını umuyordu.

Seni seviyorum.

Gülümseyerek elini genç adamın elinin üzerine koydu. Yüksek sesle söylemek istese de henüz hazır olduğunu sanmıyordu. Sebebini bilmiyordu, belki de sadece ilk söyleyen olmaktan korkuyordu. Hemen hemen hiçbir şeyden korkmayan Hyacinth Bridgerton, bu iki kelimeyi söyleyecek cesareti toplayamıyordu.

Çok şaşırtıcı bir durumdu.

Çok korkutucu.

Ve o anki havayı değiştirmeye karar verdi ve sesi her zamanki ehil tonlamasına kavuşsun diye birkaç kez boğazını temizledikten sonra, "Ben yine de mücevherleri aramaya devam etmek istiyorum," dedi.

Gareth homurdanarak, "Neden vazgeçmiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü... Çünkü yapamam." Kaşları çatıldı. "Babanın onlara sahip olmasını kesinlikle istemiyorum. Ah..." Başını kaldırdı. "Ona böyle mi hitap edeceğim?"

Gareth omzunu silkti. "Ben hâlâ baba diyorum. Vazgeçilmesi zor bir alışkanlık."

Genç kız ona katıldığını belirtircesine başını salladı. "Isabella'nın büyükannen olmaması hiç umurumda değil. Bence sen bunlara sahip olmayı hak ediyorsun."

Genç adamın yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Peki nedenmiş o?"

Kısa bir süre duraksayan Hyacinth nihayetinde, "Hak ediyorsun işte," diye cevap verdi. "Çünkü birileri onlara sahip olmalı ve ben o kişinin Baron olmasını istemiyorum. Çünkü..." Bakışlarını tekrar elinde tuttuğu çizimlere çevirerek devam etti. "Çünkü bu muhteşem."

"Slovence bilen birini bulana kadar bekleyemez miyiz?"

Genç kız başıyla masada duran notu işaret ederek, "Peki ya Slovence yazılmamışsa?" diye sordu.

Gareth sabrı taşmış bir ifadeyle, "Ama sen öyle demiştin," dedi.

"Ben ağabeyimin öyle düşündüğünü söylemiştim. Orta Avrupa'da kaç lisan konuşulduğundan haberin var mı senin?"

Genç adam usulca bir küfür savurdu.

Hyacinth, "Biliyorum," dedi. "Çok sinir bozucu bir durum."

Gareth inanamıyormuşçasına kıza baktı. "Küfretmemin sebebi o değil."

"O halde neden..."

Genç adam, "Çünkü ölümüme sebep olacaksın," diye patladı.

Hyacinth gülümseyerek işaretparmağını onun göğsüne bastırdı. "Artık ailemin neden benden bir an önce kurtulmak istediğini anlamışsındır."

"Tanrı yardımcım olsun ki anladım."

Genç kız başını yana eğerek, "Yarın akşam gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır!"

"Ondan sonraki gün?"

"Hayır!"

Genç kız bu sefer, "Lütfen..." dedi.

Gareth omuzlarından kavrayıp onu kapıya doğru çevirdi. "Seni evine götürüyorum."

Hyacinth omzunun üzerinden dönüp konuşmaya çalıştı. "Lütf..."

"Hayır!"

Genç kız mücadeleyi kaybetmişçesine kapının kulpunu tuttu ve son bir kez denemek için tam ağzını açacaktı ki Gareth, "Hayır!" diyerek son noktayı koydu.

"Ama daha bir şey dememiştim ki..."

Genç adam homurdanarak, "Anlaşıldı," dedi ve sabrı tükenmiş bir halde ekledi: "Sen kazandın."

"Ah çok teşekkür..."

"Ama sen gelmiyorsun."

Genç kız olduğu yerde donakaldı. "Pardon, anlayamadım?"

"Ben gideceğim... Ve sen gelmiyorsun."

Hyacinth kulağa çocukça gelmeyeceğini bilse *ama bu haksızlık* diyebilirdi ve aklına başka bir yol da gelmiyordu.

Neden gidemeyeceğini öğrenmesi mümkün değildi.

Sonuç olarak sadece kollarını göğsünde kavuşturup ona dik dik bakmakla yetindi.

Bu da hiç etki etmemiş olsa gerek ki Gareth'ın cevabı yine, "Hayır," oldu.

Hyacinth son bir kez denemek için ağzını açtı ama son anda vazgeçerek derin bir nefes aldı. "Peki o halde. Senin bütün kararlarını etkileyebilseydim, evlenmeye değmezdin zaten."

Genç adam başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. "Gerçekten çok iyi bir eş olacaksın Hyacinth Bridgerton."

"Hah."

Genç adam homurdanarak, "Tanrı aşkına, tabii ki büyükanneme dönüşmezsen," diye devam etti.

Hyacinth zafer kazanmışçasına, "Hayattaki en büyük gayem bu," diye cevap verdi.

Kolundan tutup onu dışarı yönelten Gareth, "Yazık," diye mırıldandı.

Hyacinth sorgulayıcı bakışlarını ona çevirdi.

Genç adam gayet masum bir şekilde, "Sonuçta, bunu büyükanneme yapamazdım," dedi.

"Ah!" Nasıl olmuştu da erkeğin eli *oraya* gitmişti?

"Ya da bunu."

"Gareth!"

"Gareth evet mi, Gareth hayır mı?"

Genç kız gülümsemesine engel olamadı.

"Gareth daha fazla."

ON DOKUZ

Bir sonraki salı.

Önemli olan şeyler hep salı günü gerçekleşiyor gibi, öyle değil mi?

"Bakın bende ne var!"

Hyacinth Leydi Danbury'nin oturma odasının kapısında dururken elindeki *Bayan Davenport ve Karanlık Marki* kitabını işaret edip gülümsedi.

Leydi D odanın diğer ucundan, "Yeni bir kitap mı?" diye sordu. En sevdiği koltuğundaki oturuşunu görenler, bir tahtta oturduğu izlenimine kapılabilirlerdi.

"Herhangi bir kitap değil." Genç kız şakacı bir ifadeyle ekledi: "Bakın."

Leydi D'nin kitaba yönelttiği bakışları başlığı fark edince bir anda ışıldadı. "Bunu henüz okumadık." Genç kıza döndü. "Umarım bu da diğerleri kadar kötüdür."

Hyacinth yakındaki koltuğa oturarak, "Hadi ama Bayan Danbury..." dedi. "Öncekilere kötü diyemezsiniz."

Kontes sayfaları öylesine çevirirken, "Eğlenceli değiller demedim ki," diye cevap verdi. "Sevgili Bayan Butterworth ile kaç bölümümüz kaldı?"

Hyacinth söz konusu kitabı yandaki sehpadan alıp bir önceki salı kaldığı yeri açtı. Geriye doğru kontrol edip, "Üç," diye cevapladı.

"Hah. Bakalım zavallı Priscilla bu kadar sürede kaç tane uçurumda asılı kalacak."

Hyacinth, "En az iki," diye mırıldandı. "Tabii vebaya yakalanmazsa."

Leydi Danbury başını uzatıp genç kızın elindeki kitaba doğru eğildi. "Sence bu mümkün mü? Biraz veba katılsa roman için hiç de fena olmaz."

Hyacinth bir kahkaha attı. "Belki de alt başlık şöyle olmalıydı. *Bayan Butterworth ve Deli Baron* veya..." Sesini dramatik bir biçimde alçaltarak devam etti: "*Biraz da Veba*."

"Ben şahsen *Güvercinler Tarafından Ölümüne Gagalanmak* başlığını tercih ederim."

Hyacinth yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Belki de gerçekten bir kitap yazmalıyız," diyerek on sekizinci bölüme başlamak için hazırlandı.

Leydi Danbury genç kızı alkışlamak istercesine bir bakış attı. "İşte benim de sana anlatmaya çalıştığım şey buydu."

Hyacinth başını iki yana sallayarak, "Hayır, başlık kısmının ötesinde hiç de eğlenceli olmazdı," dedi. "Komik başlıklardan oluşan bir kitabı satın almak isteyecek birilerini tanıyor musunuz?"

Leydi D azametli bir tavırla, "Eğer benim adım kitabın kapağında olursa satın alırlar," diye cevap verdi. "Bu arada, torunumun diğer büyükannesinin günlüğünü çevirme işi ne âlemde?"

Hyacinth Leydi D'nin konudan konuya atlayan karmaşık cümlelerini takip etmeye çalışırken başını hafifçe yana eğdi. "Üzgünüm ama nasıl oluyor da sırf üzerinde adınız yazıyor diye insanların bir kitabı satın alacaklarını düşünüyorsunuz?"

Leydi Danbury kızın sözleri sanki nesnel varlıklarmış da

kenara itilebilirlermiş gibi elini havada salladı. "Soruma hâlâ cevap vermedin."

Hyacinth, "Henüz yarısına bile gelemedim," diye itiraf etti. "İtalyancayı sandığımdan daha az hatırlıyormuşum ve bu iş düşündüğümden çok daha zormuş."

Leydi D başıyla onayladı. "O çok tatlı bir kadındı."

Genç kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Onu tanıyor muydunuz? Yani Isabella'yı?"

"Tabii ki tanıyordum. Oğlu kızımla evliydi."

Hyacinth, "Tabii ya," diye mırıldandı. Bunu neden daha önce düşünemediğini bilmiyordu. Birden Gareth'ın doğumuyla ilgili gerçeği Leydi D'nin bilip bilmediğini merak etti. Genç adam büyükannesinin bilmediğini, en azından kendisinin ona hiçbir şey anlatmadığını söylemişti. Ama belki de her iki taraf da diğerinin bilmediğini varsayarak sessizliğini koruyordu.

Hyacinth ağzını konuşmak üzere açtı ama hemen kapattı. Bu konuyla alakalı konuşmak onun haddine değildi. Kesinlikle değildi.

Ama...

Hayır. Genç kız sanki ağzından kelimelerin dökülmesine engel olmak istercesine dişlerini birbirine kenetledi. Gareth'ın sırrını açığa çıkaramazdı. Bu kesinlikle mümkün değildi.

Leydi D kibarlığı bir yana bırakarak, "Ekşi bir şeyler mi yedin sen?" diye sordu. "Hastalanacakmış gibi görünüyorsun."

Hyacinth yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, "Gayet iyiyim," diye cevap verdi. "Günlüğü düşünüyordum. Aslında onu da yanımda getirdim. Arabada gelirken okumak için." Gareth'ın sırrını öğrendiğinden bu yana yorulmaksızın çeviri üzerinde çalışıyordu. Genç adamın gerçek babasının kimliğini öğrenebileceklerinden emin değildi ama araştırmaya başlamanın en iyi yolunun günlük olduğunu düşünmüştü.

Leydi Danbury koltuğunda arkaya yaslanıp gözlerini yumdu. "Gerçekten mi? Bana bir süre onu okusan olmaz mı?"

Hyacinth, "Ama siz İtalyanca bilmiyorsunuz ki," diye belirtti.

"Biliyorum, ama çok güzel, melodik ve yumuşak bir dil. Zaten benim de şekerleme yapmam lazım."

Genç kız günlüğü çıkarmak için küçük el çantasına uzanırken, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Şekerleme yapmam gerektiği konusunda mı? Evet, maalesef. Yaklaşık iki yıl önce başladı. Artık her öğleden sonra uyumadan yapamıyorum."

Hyacinth, "Aslında ben günlüğü okumamı kastetmiştim," diye mırıldandı. "Eğer uykuya dalmak istiyorsanız, size İtalyanca okumamdan daha etkili yollar vardır muhakkak."

"Neden ki Hyacinth? Yoksa bana ninni söylemeyi mi teklif ediyorsun?" Kontes'in sesi gıdaklar gibi çıkmıştı.

Hyacinth gözlerini devirdi. "Tam bir çocuk gibisiniz."

"Hepimiz o yoldan geçtik sevgili Bayan Bridgerton, hepimiz."

Hyacinth başını iki yana sallayarak günlükte kaldığı yeri bulmaya çalıştı. En son 1793'ün baharında, yani Gareth'ın doğmasından dört yıl öncesinde bırakmıştı. Yolda gelirken okuduğuna göre Gareth'ın annesi, büyük oğluna hamileydi. Öncesinde iki defa düşük yapmış, kocası bu durumu hoşgörüyle karşılamamıştı.

Hyacinth'in bu hikâyede en ilginç bulduğu nokta, Isabella'nın oğluyla ilgili hayal kırıklığını ifade edişiydi. Onu sevmişti evet, fakat kocasının oğluna şekil vermesine izin vermekten de nefret etmişti. Isabella bunun sonucunda oğlunun da tıpkı babası gibi olduğunu yazmıştı. Annesine ve karısına karşı küçümser bir tavır sergiliyordu.

Hyacinth bütün bu hikâyeyi oldukça hüzünlü buluyordu. Isabella'dan hoşlanmıştı. Kadının yazılarında müthiş bir zekâ ve espri anlayışı vardı, dahası aynı devirde yaşasalar onunla arkadaş olabileceklerini düşünmekten keyif alıyordu. Kocası

tarafından nasıl bastırıldığını ve mutsuz edildiğini okumaksa genç kızı çok üzüyordu.

Bu da Hyacinth'in insanın kiminle evlendiğinin ne kadar önemli olduğuna dair inancını güçlendirmişti. Statü veya para sahibi olması değil *kim olduğu* önemliydi, gerçi genç kız bu iki unsurun önemsiz olduğunu iddia edecek kadar idealist değildi.

Ama yine de bir kadının sadece tek bir hayatı ve Tanrı huzurunda tek bir kocası vardı. Ve insanın sadakat yeminiyle bağlı olduğu kişiden aynı zamanda hoşlanıyor olması büyük bir lütuftu. Isabella ne dövülmüş ne de eziyet görmüştü ama görmezden gelinmiş, duygularına ve düşüncelerine önem verilmemişti. Kocası onu uzak bir taşra evine göndermiş, bu hareketiyle oğullarına da örnek olmuştu. Gareth'ın babası da karısına aynı şekilde muamele etmişti. Hatta Hyacinth, Gareth'ın amcasının evlenecek kadar uzun yaşasaydı aynı tavırları sergileyeceğinden emindi.

Leydi D birden, "Okuyacak mısın yoksa okumayacak mısın?" diye sordu.

Hyacinth bakışlarını, sorusunu sorarken gözlerini açmaya tenezzül bile etmeyen Kontes'e çevirdi. "Özür dilerim. Sadece kaldığım yeri bulmak için... İşte buldum."

Boğazını temizleyerek okumaya başladı. "*Si avvicina il giorno in cui nascera il mio primo nipote. Prego che sia un maschio...*"

Yüksek sesle İtalyanca okumaya devam ederken bir yandan da aklından tercüme ediyordu: "İlk torunumun doğacağı günler yaklaşıyor. Bir erkek olması için dua ediyorum. Küçük bir kıza da tapardım –onu görmeme daha çok müsaade edileceği bir gerçek– ama bir erkek olması hepimiz için daha iyi. Eğer kızı olursa, oğlumun Anne'i tekrar çocuk sahibi olmak için hemen zorlamaya başlayacağından korkuyorum. Öz oğlumu daha çok seviyor olmam gerekir ama ben bunun yerine karısı için endişeleniyorum."

Hyacinth, Leydi Danbury'nin İtalyanca anlayıp anlamadığına dair bir işaret yakalayabilmek için duraksadı. Nihayetinde okumakta olduğu şeyler onun kızını ilgilendiriyordu. Bu evliliğin ne kadar hazin olduğunu Kontes'in bilip bilmediğini merak etti. Ama Leydi D duyulur bir şekilde horlamaya başlamıştı bile.

Hyacinth şaşkınlıkla ve şüpheyle gözlerini kırpıştırdı. Bir süre daha sessizliğini koruyarak Kontes'in gözlerinin açılıp devam etmesini emreden sesini duymayı bekledi.

Fakat yaklaşık bir dakika sonra Leydi D'nin gerçekten uyuduğuna kanaat getirdi ve her cümleyi kafasında tercüme ederek kendi kendine okumaya devam etti. Bir sonraki tarih birkaç ay sonrasına aitti: Isabella, Anne'in George adıyla vaftiz edilen bir oğlu olmasından dolayı hissettiği rahatlamayı yazmıştı. Baron gururla böbürlenmiş, hatta karısına altın bir bilezik hediye etmişti.

Hyacinth, Gareth'ın doğum yılı olan 1797'ye kadar daha kaç sayfa kaldığını görmek için sayfaları çevirmeye başladı. Bir, iki, üç... Genç kız yılları hızla geçerken bir yandan da sayfaları sayıyordu. Yedi, sekiz, dokuz... İşte, 1796. Gareth mart ayında doğmuştu, yani eğer Isabella genç adamın doğumuyla ilgili bir şeyler biliyorsa yazdıkları buralarda bir yerde olmalıydı... 1797'de değil.

Arada sadece on sayfa vardı.

Ve Hyacinth birden neden olmasın, diye düşündü.

Neden orayı okumuyordu ki? Günlüğü kronolojik sırayla okumasını gerektirecek bir kanun yoktu. Gareth'la ve doğumuyla ilgili bir şeyler olup olmadığını öğrenebilmek için 1796 ve 1797 yıllarına ilerleyebilirdi. Eğer bir şey bulamazsa, kaldığı yere geri döner ve okumaya devam ederdi.

Zaten Leydi Danbury de sabrın bir erdem olmadığını söylememiş miydi?

Genç kız pişmanlık dolu bir ifadeyle 1793 yılında yazanlara

baktı, sonra tek elini bu sayfadan ayırmaksızın 1796 yılına döndü.

İleri... Geri... İleri...

İleri.

Kesinlikle ileri: "24 Haziran 1796. Bir yaz ziyaretinde bulunmak için Clair Malikânesi'ne geldim ama oğlumun bir süre önce Londra'ya gitmek üzere ayrılmış olduğunu öğrendim."

Hyacinth çabucak aradan geçen ayları hesapladı. Gareth Mart 1797'de doğmuştu. Üç ay geriye giderse Aralık 1797'ye gelirdi ve altı ay daha geriye giderse...

Haziran ayına.

Ve Gareth'ın babası şehirdışındaydı.

Genç kız zorlukla nefes alarak okumaya devam etti: "Anne, kocasının yokluğundan memnun gibi görünüyor ve küçük George gerçek bir hazine. Richard'ın burada olmayışının beni ne kadar mutlu ettiğini itiraf etmek çok mu korkunç? Sevdiğim herkesin yanımda olması beni çok mutlu ediyor..."

Hyacinth sayfayı bitirirken suratını astı. Burada sıradışı hiçbir şey yoktu. Gizemli bir yabancıdan veya uygunsuz bir misafirden bahsedilmemişti.

Bakışlarını dudakları hafifçe aralanmış ve başı arkaya kaymış olan Leydi Danbury'ye çevirdi.

Tekrar günlüğe dönerek üç ay sonrasının tarihini taşıyan bir sonraki bölüme geçti.

Ve nefesi kesildi: "Anne hamile. Ve hepimiz çocuğun Richard'dan olamayacağını biliyoruz. İki aydır burada yoktu. İki ay. Onun adına korkuyorum. Oğlum küplere bindi. Ama Anne yine de gerçeği itiraf etmiyor."

Hyacinth, "İtiraf et," diye patladı. "İtiraf et."

"Ne?"

Hyacinth günlüğü kapatıp başını kaldırdı. Leydi Danbury koltuğunda kıpırdanıyordu.

Yaşlı kadın yüzünde mahmur bir ifadeyle, "Neden okumayı bıraktın?" diye sordu.

Genç kız, "Bırakmadım," diyerek yalan söyledi. Günlüğü o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarının cildin üzerinde delikler oluşturmamasına şaşmak gerekirdi. "Uyuyakaldınız."

Leydi Danbury, "Öyle mi?" diye mırıldandı. "Galiba yaşlanıyorum."

Hyacinth gergin bir şekilde gülümsedi.

Leydi D elini havada sallayarak, "Peki o halde," dedi. Sağa sola kıpırdandıktan sonra ekledi: "Artık uyandım... Bayan Butterworth'a geri dönebiliriz."

Genç kız olduğu yerde donakaldı. "Şimdi mi?"

"Şimdi değilse ne zaman?"

Hyacinth'in buna verecek bir cevabı yoktu. Sahip olduğu sabrın her bir zerresini toplayarak, "Peki," dedi ve günlüğü yana bırakıp *Bayan Butterworth ve Deli Baron*'u eline aldı.

Boğazını temizledikten sonra on sekizinci bölümün başına döndü ve tekrar boğazını temizledi.

Leydi Danbury, "Boğazın rahatsız mı ediyor?" diye sordu. "Demlikte hâlâ biraz çay var."

Hyacinth, "Bir şey yok," diye cevap verdikten sonra derin bir nefes aldı ve her zamankinden daha duygusuz bir sesle okumaya başladı. "Baron'un sakladığı bir sır vardı. Priscilla bundan oldukça emindi. Ama asıl önemli soru şuydu... Acaba gerçeği itiraf edecek miydi?"

Hyacinth sesini alçaltarak, "Kesinlikle," diye mırıldandı.

"Anlamadım?"

Hyacinth içini çekerek, "Sanırım önemli bir şeyler olmak üzere," diye cevap verdi.

Leydi Danbury, "Sevgili kızım..." diye söze başladı. "Daima önemli bir şeyler olmak üzeredir. Eğer değilse bile, sanki olacakmış gibi davransan iyi edersin. Bu yolla hayattan daha büyük bir keyif alırsın."

Bu yorum, Leydi Danbury için oldukça felsefiydi. Hyacinth bir an duraksayıp Kontes'in kelimeleri üzerinde düşündü.

Leydi D bastonuna uzandı ve yere vurduktan sonra sözlerine devam etti. "Şu *ennui*★ modasına hiç tahammülüm yok. Hah. Bir şeylere ilgi göstermek ne zamandan beri suç oldu?"

"Pardon anlayamadım?"

"Sen okumaya devam et. Sanırım iyi bir bölüme gelmek üzereyiz. Nihayet."

Hyacinth başıyla onayladı. Ama asıl günlükte en önemli yere gelmek üzere oluşu büyük bir sorundu. Derin bir nefes alıp dikkatini Bayan Butterworth'a vermeye çalıştı ama kelimeler gözlerinin önünde dans etmeye başladı. Nihayet başını kaldırarak Leydi Danbury'ye baktı. "Özür dilerim ama ziyaretimi kısa kesersem çok alınır mısınız? Kendimi hiç okuyabilecekmişim gibi hissetmiyorum."

Leydi Danbury, sanki Hyacinth Napolyon'un çocuğuna hamile olduğunu duyurmuşçasına şaşkın gözlerle ona bakakalmıştı.

Hyacinth çabucak, "Yarın telafi etmekten mutluluk duyarım," diye ekledi.

Leydi D gözlerini kırpıştırdı. "Ama bugün salı."

"Farkındayım ama ben..." Hyacinth derin bir nefes aldı. "Alışkanlıkların insanısınız, değil mi?"

"Rutin işler, medeniyetin damgasıdır."

"Evet anlıyorum ama..."

Leydi D genç kızın sözünü kesti. "Ama gerçekten gelişmiş bir beynin göstergesi, değişen şartlara ayak uydurabilmekte gizlidir."

Hyacinth'in ağzı açık kalmıştı. En çılgın düşlerinde bile Leydi Danbury'nin böyle bir cümle kuracağını hayal edemezdi.

Leydi D kıza kapıyı göstererek, "Git hadi sevgili çocuk," dedi. "Aklını bu kadar meşgul eden her neyse onu yap."

Genç kız bir süre hiçbir şey yapamadan ona bakakaldı. Sonra da içini kaplayan sımsıcak bir sevgi dalgasıyla eşyalarını toplayarak ayağa kalktı ve Leydi Danbury'nin yanına gitti.

Öne doğru eğilip yaşlı kadının yanağına bir öpücük kondurmadan önce, "Benim büyükannem olacaksınız," dedi. Daha önce benzeri bir yakınlık gösterisinde bulunmamış olsa da o an için en doğru hareket buymuş gibi gelmişti.

Genç kız kapıya doğru ilerlerken eliyle gözlerini silen Leydi D, "Seni aptal çocuk," dedi. "Ben kalbimde yıllardır senin büyükannendim. Sadece bunu resmileştirmeni bekliyordum."

YİRMİ

Aynı gece, geç saatlerde.

Hem de çok geç saatlerde.

Hyacinth'in çeviriye devam etme girişimleri önce uzun bir aile yemeği, sonra da bitmek tükenmek bilmeyen bir sessiz sinema oyunu yüzünden ertelenmiştir.

Nihayet saat on bir buçukta genç kız aradığı cevabı bulmuş ve heyecanın tedbirden ağır bastığı bir kez daha kanıtlanmıştır...

Aradan on dakika daha geçse Gareth çalan kapıyı duymayacaktı çünkü orada olmayacaktı. Büyükannesi görse gayet kaba olarak tarif edeceği, ama gecenin karanlığında simsiyah görünme avantajını sağlayan kalın yün kazağını üstüne geçirmişti. En az ses çıkaran botlarını giymek için kanepeye oturmuştu ki sesi duydu.

Kapı çalınıyordu. Yumuşak ama kararlı bir şekilde.

Saate baktığında neredeyse gece yarısı olduğunu gördü. Phelps çoktan yatağına gitmiş olduğundan girişe yönelerek ağır ahşaptan yapılmış kapının yanında durdu ve "Evet?" diye seslendi.

"Benim."

Ne? Bu mümkün olamazdı...

Hızla kapıyı açtı ve Hyacinth'i içeri çekerek, "Burada ne arıyorsun?" diye gürledi. Dışarıda biri var mı diye bakmak için onu bırakır bırakmaz Hyacinth yakındaki bir sandalyeye takılarak tökezledi. "Beraberinde kimseyi getirmedin mi?"

Genç kız başını iki yana salladı. "Vakit yoktu ki..."

Gareth öfkeyle, "Sen delirdin mi?" diye fısıldadı. "Çılgınlıkta sınırın yok mu? Bu düpedüz manyaklık." Ona en son ne zaman bu kadar sinirlendiğini hatırlayarak kızın Londra sokaklarında tek başına koşmasını düşündü. Ama o zaman en azından babasının sözlerinin yarattığı şokun etkisi gibi hafifletici bir sebebi vardı. Ama bu kez... Bu kez...

Genç adam kendini zar zor kontrol edebiliyordu. Daha çok kendi kendine söylenircesine, "Seni kilitlemem gerekecek," dedi. "Kesinlikle buraya kadar. Tek çözüm bu. Seni yerinde tutmak için..."

"Eğer beni bir dinlersen..."

Hyacinth'i kolundan tutup yatak odasına çekerken, "Gir içeri," diyen Gareth, bir yandan da buranın Phelps'in kaldığı odaya en uzak yer olduğunu düşünüyordu. Hizmetkârı genelde ölü gibi uyurdu ama Gareth'ta bu şans varken adamın gecenin bir yarısı atıştırmak için uyanacağı tutabilirdi.

Hyacinth, "Gareth," diye fısıldadı. "Sana söylemem gereken..."

Gareth öfke dolu bakışlarını ona çevirdi. "Senden *ben bir aptalım*la başlamayan hiçbir cümleyi duymak istemiyorum."

Genç kız kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki o halde, çünkü bunu söylemeyeceğimden emin olabilirsin."

Gareth o anda kıza doğru bir hamle yapmamak için parmaklarını esnetip gevşetti. Etrafındaki her şey tehlikeli bir biçimde kırmızıya bürünüyordu ve gözünün önünde canlanan tek sahne, kızın Mayfair'de tek başına saldırıya uğrayıp dövülmesi ve...

"Seni öldüreceğim," diye patladı.

Lanet olsun, eğer illa birileri kıza saldıracaksa bu pekâlâ kendisi olabilirdi.

Ama genç kız söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyor, sadece başını iki yana sallıyordu. "Gareth, sana söylemem..."

Genç adam hiddetli bir sesle, "Hayır," dedi. "Konuşma. Tek kelime dahi etme. Sadece..." Kızın hâlâ ayakta durduğunu fark edip yatağı işaret etti. "Sadece seninle ne yapacağıma karar verene kadar şurada sessizce otur."

Genç kız gösterilen yere otururken ilk defa ağzını bile açmayacakmış gibi görünüyordu. Hatta Gareth onun tavrında bir kendini beğenmişlik sezinleniyordu.

Aniden şüpheye düştü. Clair Malikânesi'ne gitmek için bu geceyi seçtiğini kızın nasıl anladığına dair hiçbir fikri yoktu. Geçmiş konuşmalarından birinde ağzından bir şeyler kaçırmış olmalıydı. Bundan daha dikkatli olduğuna inanmayı tercih ederdi ama Hyacinth o kadar zekiydi ki niyetini ilk anlayacak kişi ondan başkası olamazdı.

Genç adama kalırsa bu çok aptalca bir çabaydı; mücevherlerin Barones'in yatak odasında oluşuyla ilgili Hyacinth'in teorisi dışında ellerinde hiçbir ipucu yoktu. Ama gideceğine söz vermişti ve içinde tahmin ettiğinden de çok onur duygusu taşıyor olmalıydı ki işte hazırlanmış, Clair Malikânesi'ne o ayki üçüncü ziyaretini gerçekleştirmek üzereydi.

Bakışlarını genç kıza çevirdi.

Hyacinth sakin bir şekilde gülümsüyordu.

Galiba amacı Gareth'ın sınırlarını zorlamaktı. Evet, kesinlikle bu olmalıydı.

"Tamam." Genç adamın sesi neredeyse titrek çıkacak kadar alçaktı. "Tam şu anda, burada bazı kurallar koyacağız."

Genç kız omuzlarını dikleştirdi. "Anlayamadım?"

"Evlendiğimiz zaman, benim iznim olmadan evden çıkmayacaksın."

Hyacinth, "Hiç mi?" diyerek onun sözünü kesti.

"Sorumlu bir yetişkin olduğunu ispat edene kadar." Genç adam kullandığı kelimelerden dolayı kendini tanıyamıyordu. Ama karşısındaki küçük aptalı korumak için yapması gereken buysa, varsın öyle olsundu.

Genç kız sabırsız bir şekilde derin bir nefes aldı. "Ne zamandan beri bu kadar kibirli oldun sen?"

"Sana âşık olduğumdan beri!" Gareth'ın sesi kükrer gibi çıkmıştı.

"Sen... Sen... Ne?"

Genç kızın ağzı açık kalmıştı, fakat Gareth sözlerinin yarattığı etkiyi fark edemeyecek kadar duygularına kapılmış biçimde dönüşü olmayan bir yola girmişti bile. Kollarını delirmişcesine aşağı yukarı sallayarak, "Aptal kadın, seni seviyorum!" dedi. En son ne zaman bu kadar sinirlendiğini ve birinin onu konuşamayacak hale getirdiğini hatırlamıyordu bile.

Tabii ki Hyacinth hariç.

Dişlerini birbirine kenetleyerek sözlerine devam etti. "Sen tanıdığım en deli, en sinir bozucu..."

"Ama..."

"Kadınsın ve ne zaman susman gerektiğini kesinlikle bilmiyorsun ama Tanrı yardımcım olsun ki seni seviyorum..."

"Ama Gareth..."

"Ve koruyabilmek için seni yatağa bağlamam gerekse bile Tanrı şahidimdir bunu yapacağım."

"Ama Gareth..."

"Tek kelime daha etme. Tek bir kelime dahi istemiyorum." Genç adam işaretparmağını kaba bir biçimde kıza doğru salladı. Birkaç saniye sonra nihayet kıpırdamadan durmayı başararak ellerini beline koydu ve az da olsa sakinleştiğini hissetti.

Genç kızın ona dikilmiş masmavi gözleri kocaman açılmıştı ve şaşkınlık doluydu. Hyacinth yavaşça ayağa kalkıp aralarındaki mesafeyi kapatarak yanına gelene dek Gareth bir an için bile gözlerini ondan ayıramadı.

Hyacinth, "Beni seviyor musun?" diye fısıldadı.

"Ölümüme sebep olacağından eminim ama evet." Genç adam bütün olanlardan yorgun düşmüşcesine derin bir nefes aldı. "Kendime engel olamıyorum."

Genç kızın titreyen dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu iyi."

"İyi mi? Tek söyleyeceğin bu mu?"

Hyacinth bir adım daha atıp onun yanağını okşadı. "Ben de seni seviyorum. Bütün kalbimle, bütün varlığımla, bütün..."

Gareth onun bu sözlerin devamında ne söyleyeceğini hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Öpücüğü kızın cümlesini yarıda bırakmıştı.

Genç adam nefes almak için duraksadığında Hyacinth, "Gareth," dedi.

"Şimdi değil." Gareth onu tekrar öpmeye başladı. Kendine hâkim olamıyordu. Aşkını ona söylemişti, şimdi de göstermesi gerekiyordu.

Onu seviyordu. İşte bu kadar basitti.

"Ama Gareth..."

"Sessiz ol..." Kızın yüzünü elleriyle kavrayıp onu tekrar tekrar öpmeye devam etti... Ta ki dudaklarını kızın boynuna kaydırma hatasına düşene dek.

"Gareth sana söylemem gereken..."

Genç adam, "Şimdi değil," diye mırıldandı. O an aklından daha farklı şeyler yapmak geçiyordu.

"Ama çok önemli ve..."

Gareth kendini geri çekti. "Yüce Tanrım!" diye homurdandı. "Söyle bakalım neymiş?"

"Beni dinlemek zorundasın." Kızın nefes alışı da en az Gareth'ınki kadar düzensizdi. "Buraya böylesine geç bir saatte gelmemin delilik olduğunu biliyorum."

"Kendi başına."

Genç kız dudaklarını öfkeyle büzerek, "Kendi başıma," diye tekrarladı. "Ama sana yemin ederim ki seninle hemen konuşmam gerekmese bu kadar aptalca bir şey yapmazdım."

Gareth'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Bir not göndersen olmaz mıydı?"

Hyacinth başını iki yana salladı. "Gareth..." Yüzündeki ciddi ifade Gareth'ın nefesinin kesilmesine sebep oldu. "Babanın kim olduğunu biliyorum."

Zeminin ayaklarının altında kaydığını hisseden Gareth gözlerini ondan ayıramıyor, omuzlarını kavrayan ellerini geri çekemiyordu. Biri bu dakikayla ilgili soru soracak olsa, ayakta durabilmesinin tek sebebinin Hyacinth olduğunu söyleyebilirdi.

Duyacağı cevaptan korkarak, "Kim?" diye sordu. Bütün yetişkin yaşamında bu cevabı duymak istemişti ama şu an tek hissedebildiği dehşetti.

Hyacinth, "Babanın ağabeyi," diye fısıldadı.

Sanki göğsüne bir yumruk inmişti. "Edward Amca mı?"

Hyacinth bakışlarında sevgi ve şefkat dolu bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Büyükannenin günlüğünde yazıyordu. Başta o da bilmiyormuş. Aslında hiç kimse bilmiyormuş. Tek bildikleri baban, yani Baron olamayacağımış çünkü bütün ilkbahar ve yaz boyunca Londra'daymış..."

Genç adam, "Peki nasıl öğrenmiş?" diye fısıldadı. "Emin miymiş?"

Hyacinth yumuşak bir sesle, "Isabella sen doğduğun zaman anlamış," dedi. "Senin gayrimeşru olamayacak kadar St. Clair'lere benzediğini ve Baron'un yokluğunda Edward'ın malikânede kaldığını yazmış."

Gareth duyduklarını sindirmek istercesine başını iki yana salladı. "Peki o biliyor muymuş?"

"Baban mı amcan mı?"

"Ben..." Genç adamın boğazından garip bir ses yükseldi. "Ona nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum."

"Baban... Yani Lord St. Clair bilmiyormuş. Ya da en azından Isabella bilmediğini sanıyormuş. Baron, Edward'ın o yazı Clair Malikânesi'nde geçirdiğini de bilmiyormuş. Gerçek babanın Oxford'dan ayrıldığında öncelikle ne yaptığını tam

olarak bilemiyorum, fakat planı arkadaşlarıyla birlikte İskoçya'ya gitmekmiş. Her ne olduysa vazgeçip Clair Malikânesi'ne gelmiş. Büyükannen diyor ki..." Hyacinth bir an için duraksadı. "Büyükannen..." diye mırıldandı. "Isabella *gerçekten* büyükannenmiş."

Hyacinth genç adamı yüzüne bakmaya zorlasa da Gareth bakışlarını ondan kaçırıyordu. Her şey çok fazlaydı. Hem de çok fazla.

"Gareth, Isabella büyükannenmiş. Gerçek büyükannen."

Genç adam gözlerini kapatarak Isabella'nın yüzünü hatırlamaya çalıştı. Anılar öylesine eskiydi ki hatırlayabilmesi çok zordu.

Ama Isabella onu seviyordu. Bunu hatırlıyordu. Gareth'ı çok seviyordu.

Ve gerçeği biliyordu.

Acaba ona söyler miydi? Genç adamın bir yetişkin olduğunu görse ona gerçeği anlatır mıydı?

Gareth bunu asla bilemeyecekti, ama belki... Baron'un ona nasıl davrandığını görseydi... Aralarındaki ilişkinin ne hale geldiğini öğrenseydi...

Cevabın evet olacağını düşünmeyi tercih etti.

Hyacinth'in sesi düşüncelerini böldü. "Gerçek baban..."

Gareth keskin bir sesle, "Biliyordu," dedi.

"Biliyor muydu? Emin misin? Sana bir şey ima etmiş miydi?"

Gareth olumsuz anlamda başını iki yana salladı. Edward'ın gerçeği bildiğinden nasıl bu kadar emin olabildiğini açıklayamıyordu ama bundan kesinlikle emindi. Amcasını son gördüğünde sekiz yaşındaydı. Yani olanları net bir şekilde hatırlayacak yaşta. Neyin önemli olduğunu fark edecek yaşta.

Ve Edward onu sevmişti. Baron'un hiçbir zaman sevmediği bir şekilde hem de. Gareth'a ata binmeyi öğreten de yedinci yaş gününde bir köpek yavrusu hediye eden de Edward'dı.

Gerçeğin bütün aileyi mahvedeceğini bilen Edward. Anne'in başka bir adamın çocuğuna hamile olduğunu öğrenen

Baron onu hiçbir zaman affetmeyecekti ama bir de karısının âşığının öz ağabeyi olduğunu öğrenseydi...

Gareth ayakları üzerinde durabilmek için duvara yaslanma ihtiyacı hissetti. Belki de gerçeğin ortaya çıkmasının bu kadar uzun sürmesine şükretmesi gerekiyordu.

"Gareth?"

Hyacinth onun adını fısıldadıktan sonra elini o kadar nazik ve yumuşak bir hareketle elinin üzerine koydu ki Gareth'ın içi sızladı.

Genç adam ne düşüneceğini bilmiyordu. Kızmalı mı yoksa rahatlamalı mıydı? Gerçek bir St. Clair'di ama yıllar boyu kendini sahtekâr gibi hissettikten sonra *bu* kabullenilmesi zor bir gerçekti. Ve Baron'un davranışları göz önüne alındığında, bir St. Clair olmak gurur kaynağı olabilir miydi?

Çok şey kaybetmişti. Kim olduğunu ve nereden geldiğini merak ederek çok zaman harcamıştı ve...

"Gareth."

Genç kızın sesi yine yumuşacık bir fısıltı halindeydi ve hemen ardından Gareth'ın elini sıktı.

Ve sonra birden...

Genç adam bir şeyin farkına vardı.

Tüm bunların hiçbiri Hyacinth kadar önemli değildi. Geçmiş *gelecek* kadar önemli değildi. Ve en mühimi, kaybettiği ailesi, kuracağı aileden daha önemli değildi.

Genç kıza dönerek, "Seni seviyorum," dedi. Sesi fısıldar gibi çıkmıyor ve gözleri, ruhuyla kalbini yansıtıyordu. "Seni seviyorum."

Genç adamın ruh halindeki bu ani değişikliğe şaşırmış görünen Hyacinth bir an için aklı karışmış gibi görünse de bütün dünya ona hediye edilmişcesine gülümsedi. İnsanın içinde tutamayacak kadar çok mutluluk barındırdığını gösteren bir ifadeydi bu.

Gareth onun her gün böyle görünmesini sağlamak istiyordu. Hatta her saat. Her dakika...

Hyacinth, "Ben de seni seviyorum," dedi.

Gareth kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına derin bir öpücük kondurdu. "Demek istediğim, seni gerçekten seviyorum."

Genç kızın tek kaşı havaya kalktı. "Bu bir yarış mı?"

Genç adam, "Nasıl adlandırmak istersen öyle olsun," diye cevap verdi.

Hyacinth o kendine has ve muhteşem gülümsemesiyle, "O halde seni uyarmam gerekiyor," dedi. "İş yarışlara ve oyunlara gelince, ben her zaman kazanırım."

"Her zaman mı?"

Hyacinth gözlerini kıstı. "Kazanmak önemli olduğunda evet."

Genç adam bütün endişelerinin yok olduğunu hissederek gülümsedi. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Hyacinth uzanıp paltosunun düğmelerini çözerken, "Seni gerçekten ama gerçekten sevdiğim anlamına geliyor," diye cevap verdi.

Gareth bir adım geri çekilerek onu süzdü. "Biraz daha anlatsana."

Hyacinth'in paltosu yere düştü. "Bu kadarı yetmez mi?"

"Ah, kesinlikle hayır."

Her ne kadar cesur görünmeye çalışsa da genç kızın yanakları kızarmaya başlamıştı bile. "Gerisinde senin yardımına ihtiyacım var."

Gareth hemen ona yanaştı. "Ben sana hizmet etmek için yaşıyorum."

"Gerçekten mi?"

Kızın sesinde o kadar tehlikeli bir tını saklıydı ki Gareth, "Yatak odasında," diye ekleme ihtiyacı hissetti. Omuzlarındaki kurdeleleri çözerek elbisenin hafifçe bollaşmasını sağladı. "Biraz daha yardım ister misiniz leydim?" diye mırıldandı.

Genç kız başıyla onayladı.

"Belki de..." Hyacinth'in elbisesinin yakasını çözmek için hamle yaptı ama genç kız elini onunkinin üzerine koyup onu durdurdu.

"Hayır," dedi genç kız. "Önce sen."

Kızın ne demek istediğini anlayınca Gareth'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Tabii ki leydim." Kazağını kafasından sıyırıp çıkardı. "Siz ne arzu ederseniz."

"Ne arzu edersem, öyle mi?"

"Şu an için evet."

Genç kız gülümsedi. "Düğmeler."

Gareth gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. "Emredin yeter." Kısa bir süre sonra gömleği yerdeydi ve belden yukarısı çıplak kalmıştı.

Genç adam baştan çıkarıcı bir anlam içeren bakışlarını kızın yüzüne çevirdi. Hyacinth'in gözleri büyümüş, dudakları aralanmıştı. Göğsü inip kalktıkça nefes alıp verişinin sesi duyuluyordu.

Genç kızın bu tahrik olmuş görüntüsü karşısında Gareth onu hemen oracıkta yatağa sürüklememek için kendini zor tuttu.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye mırıldandı.

Genç kızın bakışları Gareth'ın pantolonuna kaydı. Gareth büyük bir keyifle, kızın çok utangaç olduğunu ve vücudunda keşfedilmek için bekleyen bir masumiyet barındırdığını fark etti.

Ellerini pantolonun bel kısmına götürerek, "Bu mu?" diye sordu.

Genç kız kafasını salladı.

Gareth pantolonunu çıkarırken bakışlarını bir an için bile kızın yüzünden ayırmadı. Ve Hyacinth'in gözlerinin faltaşı gibi açıldığı an gülümsedi.

Genç kız tecrübe sahibi biri gibi davranmak istiyordu ama aslında öyle biri değildi. En azından henüz değildi.

Yumuşacık bir sesle, "Ama sen giyiniksin," diyerek aralarında birkaç santim kalana dek kıza yaklaştı. İki parmağıyla

Hyacinth'in çenesini yukarı kaldırıp onu öperken, diğer eliyle de elbisesinin yakasını çözüp kıyafetini aşağı sıyırdı.

Elini kızın sıcacık teninde gezdirerek sırtının muhteşem kıvrımlarında dolaştırdı ve elbisenin gevşekçe durduğu beline doğru indirdi.

Burnunu kızın burnunun yanına yasladı ve "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum."

"Buna çok sevindim." Gülümseyerek dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. "Çünkü eğer sevmeseydin, bütün bunlar çok anlamsız olacaktı."

Genç kız bir kahkaha attı ama sesinde hafif bir tereddüt hissediliyordu. "Yani diğer bütün kadınların seni sevdiğini mi söylemek istiyorsun?"

Gareth bir adım geri çekilerek kızın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Demek istediğim..." Doğru kelimeleri bulmak için bir an duraksarken onun gözlerinin içine baktı. "Demek istediğim, onları hiç sevmemiş olduğumdu. Ve eğer sen duygularıma karşılık vermeseydin, buna nasıl katlanabileceğimi bilemediğimdi."

Hyacinth onun yüzüne bakarken, mavi gözlerinin derinliklerinde kaybolduğunu hissetti. Eliyle uzanıp önce alnına, sonra da saçlarına dokundu ve bir tutam altın rengi bukleyi kulağının arkasına itmeden önce bir süre okşadı.

Bir yanı sonsuza dek öylece durmak ve genç adamın kaş çizgisinden dudaklarının kıvrımına dek bütün yüz hatlarını ezberlemek istiyordu. Hayatını onunla geçirecek, ona sevgisini verecek, çocuklar doğuracaktı. O an içinde, sanki göz kamaştırıcı bir maceraya atılıyormuşçasına bir coşku belirmişti.

Ve her şey tam o an başlamıştı.

Başını yana eğip parmak ucunda yükseldi ve genç adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra da "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Gareth, "Evet, gerçekten seviyorsun," diye mırıldandığında genç kız onun da en az kendisi kadar bu mucize karşısında büyülendiğini fark etti.

"Bazen seni delirteceğim..." diyerek onu uyardı.

Gareth hafifçe gülümsedi. "Kulübüme giderim."

Genç kız, "Bazen de sen beni delirteceksin," diye ekledi.

"Sen de annenle çay içmeye gidebilirsin." Genç adam sanki vals yapıyorlarmışçasına bir eliyle kızın elini tutarken diğer elini beline dolayıp onu kendine çekti. "Ve aynı gece affedilmek için birbirimize yalvarıp öpüşerek muhteşem bir anı elde edeceğiz."

Hyacinth, "Gareth..." diye fısıldarken, bir yandan da yaptıkları konuşmanın daha ciddi geçmesi gerekip gerekmediğini düşünüyordu.

Genç adam eğilerek kızın kaşlarını öptü. "Uyanık geçecek her anımızı beraber geçirmek zorunda olduğumuzu kimse söylemedi. Ama günün sonunda, hatta günün büyük bir çoğunluğunda seninkinden daha çok duymak isteyeceğim bir ses, seninkinden daha çok görmek isteyeceğim bir yüz ve seninkinden daha çok keşfetmek isteyeceğim bir zekâ yok etrafımda."

Ve eğilerek kızı tekrar öptü. Daha yavaş ve daha derin bir şekilde. "Seni seviyorum Hyacinth Bridgerton. Ve daima seveceğim."

"Ah, Gareth..." Genç kız duygularını daha güzel sözlerle ifade etmeyi dilerdi ama genç adamın kelimeleri her ikisinin duygularına tercüman olmak zorundaydı çünkü o an onun ismini fısıldamanın haricinde hiçbir şey söyleyemeyecek kadar duygu yüklüydü. Ve Gareth onu kucağına alıp yatağa taşıdığında tek söyleyebildiği, "Evet," oldu.

Yatağa ulaşamadan elbisesi üzerinden düşmüştü bile ve genç adamın vücudu onunkini kapladığında, tenleri tamamen birbirine değiyordu. Gareth'ın altında olmanın, gücünü hissetmenin heyecan verici bir tarafı vardı. İstese onun canı-

nı yakabilir, ona hükmedebilirdi ama kollarının arasındayken Hyacinth'in tek hissettiği genç adamın kendisine paha biçilmez bir hazine gibi davrandığıydı.

Elleri bedeninde gezinirken Hyacinth onun dokunuşlarını varlığının her bir zerresiyle hissediyordu. Koluna dokunuşunu karnında, omzuna dokunuşunu ayak parmaklarında.

Dudaklarını öpüşünü şarkı söyleyen kalbinde.

Gareth kızın bacaklarını iki yana ayırdığında genç kız onun erkekliğini hissedebiliyordu ama bu kez korkuya veya endişeye yer yoktu. Tek hissettiği ona duyduğu ihtiyaç ve onu içine alıp vücuduyla sarmalama isteğiydi.

Gareth'ı istiyordu. Her bir santimini, kendisine vermeye hazır olduğu her şeyini istiyordu.

Kalçasını onunkine doğru kaldırarak, "Lütfen..." diye yalvardı. "Lütfen..."

Gareth cevap vermese de genç kız onun da hissettiği ihtiyacı nefes alıp verirken çıkardığı tutkulu sesten anlamıştı. Genç adam içine girmeye hazırlanırken Hyacinth de vücudunu yukarı kaldırarak onu karşıladı.

Onun omuzlarını kavrayıp parmaklarını tenine batırdı. İçinde yeni, aç ve vahşi bir duygu vardı. Gareth'a ihtiyacı vardı. Buna ihtiyacı vardı.

Hem de hemen.

Nefesi kesilircesine, "Gareth..." diye fısıldarken kendini ona doğru bastırıyordu.

Genç adam hafifçe kıpırdayarak açısını değiştirdi ve içine girmeye başladı.

İstediği ve beklediği şey bu olmasına rağmen ilk temas genç kızda bir şok dalgası yarattı. Gerilmesine ve kendini geri çekmesine rağmen yine de o kadar mutluydu ki daha fazlasını istiyordu.

Gareth, "Hyacinth... Hy..." derken her hece ağzından zorlukla çıkıyordu. Ve nihayet tam anlamıyla kendini ileri doğru itti ve bu son hamleyle tek vücut oldular.

Genç kız olanların etkisiyle, "Ah Tanrım," diye boğulurcasına fısıldadı.

Gareth'ın ileri geri hareket etmesiyle Hyacinth hissettiği zevkten dolayı kendinden geçecek gibi oldu. Onu kendine daha da yaklaştırmak istercesine ellerini birer pençe gibi onun tenine batırdı.

Bu sefer nereye gittiğini biliyordu.

"Gareth!" Ağzından bir çığlık gibi dökülen haykırışı, genç adamın dudaklarının altında kaybolmuştu. Binlerce parçaya ayrılacağını sanana dek kıvranmaya devam etti ve tam artık bir saniye daha dayanamayacağını düşünürken zirveye ulaştı.

Yaşadığı sarsıntının şiddetiyle bedeni bir yay gibi gerilirken, Gareth'ın çılgına dönmüşcesine başını boynuna gömdüğünü ve ilkel bir çığlık atarak kendini bıraktığını hissetti.

Bir iki dakika boyunca tek yapabildikleri nefes almak oldu. Ve sonrasında Gareth ona sarılışını bir an için bile gevşetmeksizin yanına uzandı.

Genç kızın tek söyleyebildiği, "Ah, Tanrım," oldu çünkü hislerini başka türlü ifade edemeyeceğinin bilincindeydi.

Gareth onu nazikçe kendine doğru çekip, "Ne zaman evleniyoruz?" diye sordu.

"Altı hafta sonra."

"İki. Annene ne söyleyeceğin umurumda değil. İki hafta olarak değiştir yoksa seni Gretna'ya kaçırırım."

Hyacinth kafasını sallayarak ona sokuldu. İçini çekerek, "İki," diye mırıldandı. "Hatta belki bir."

Genç adam, "Bu daha da iyi," diye onayladı.

Orada birbirlerinin kollarında dakikalarca uzanıp sessizliğin tadını çıkarırlarken, genç kız boynunu onun yüzünü görebilecek şekilde çevirmişti. "Geldiğimde Clair Malikânesi'ne mi gidiyordun?"

"Bilmiyor muydun?"

Hyacinth başını iki yana salladı. "Tekrar gideceğini düşünmemiştim."

"Sana gideceğime dair söz vermiştim."

"Evet ama o an beni avutmak için yalan söylediğini düşünmüştüm."

Gareth usulca bir küfür savurdu. "Kesinlikle ölümüme sebep olacaksın. Gerçekten gitmemi istememiş olduğuna inanamıyorum."

"Gitmeni tabii ki istedim. Sadece gideceğini düşünmedim." Genç kız o kadar ani bir hareketle yerinden doğruldu ki yatak sallandı. Gözlerinde tehlikeli bir ışık parlıyordu. "Hadi gidelim. Bu gece."

Cevabı hazırdı. "Hayır."

"Ah, lütfen. Lütfen. Evlilik hediyesi olarak."

"Hayır."

"İsteksizliğini anlıyorum."

"Hayır." Genç adam midesine çöreklenen teslimiyet duygusunu göz ardı etmeye çalıştı. "Hayır, anladığını sanmıyorum."

"Ama gerçekten..." Genç kızın bakışlarında ikna edici bir ifade belirdi. "Kaybedecek neyimiz var ki? İki hafta içinde evleniyoruz."

Gareth tek kaşını kaldırdı.

Genç kız, "Önümüzdeki hafta," diye düzeltti. "Önümüzdeki hafta, söz veriyorum."

Gareth bu sözleri değerlendirirken teklifin çok cazip olduğunu düşündü.

Genç kız tekrar, "Lütfen," diye ısrar etti. "Bunu istediğini sen de biliyorsun."

"Acaba *neden* üniversitedeki dejenere arkadaşlarımın beni üç bardak daha cin içmek için ikna etmeye çalıştıkları günlere geri dönmüş gibi hissediyorum?"

"Neden dejenere insanlarla arkadaşlık yapmak istedin ki?" Genç kızın yüzünde merak dolu bir gülümseme belirdi. "Peki içtin mi?"

Gareth bu soruya cevap vermenin akıllıca olup olmayacağını tarttı. Gerçekte okuldayken yaşadığı kötü örnek teşkil eden

deneyimleri kızın bilmesini istemiyordu. Ama mücevher konusundan uzaklaşmalarını sağlamak adına...

Genç kız, "Hadi gidelim," diye yineledi. "İstediğini biliyorum."

Genç adam, "Ben ne istediğimi biliyorum," diye mırıldanarak kızın kalçasını okşadı.

Hyacinth onu kışkırtmak istercesine, "Mücevherleri istiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Genç kız, "Gareth!" diye bağırarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Gareth evet mi yoksa Gareth..."

"Hayır." Hyacinth bir şekilde onun elinden kurtularak yatağın öbür ucuna geçmeyi başarmıştı. "Gareth hayır. Mücevherleri aramak için Clair Malikânesi'ne gidene kadar hayır."

Genç adam, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Sen kesinlikle *Lysistrata*'nın insan vücuduna bürünmüş halisin."

Hyacinth giyinmek için ayağa kalktığında omzunun üzerinden zafer dolu bir gülümsemeyle ona baktı.

Gareth yenildiğinin bilincinde ayağa kalktı. Ve aslında kızın söylediklerinde haklılık payı vardı. Gareth'ın başlıca endişesi onun şöhretine sürülecek lekeydi ve Hyacinth'in yanında olduğu sürece onu güvende tutabileceğinden emindi. Eğer öngördükleri gibi bir iki hafta içerisinde evleneceklerse, yakalansalar bile ortaya çıkacak olumsuzluk göz açıp kapayıncaya kadar silinirdi. Ama yine de son bir direniş göstermeden edemedi. "Bütün yaptıklarımızdan sonra senin yorgun olman gerekmiyor mu?"

"Tam aksine enerji doluyum."

Genç adam yorgun bir tavırla derin bir nefes alarak, "Bu son," dedi.

Hyacinth'in cevabı gecikmedi. "Söz veriyorum."

Gareth giyinmeye devam ederken, "Gerçekten..." dedi. "Eğer bu gece mücevherleri bulamazsak malikâne bana miras

kalana dek bir daha gitmiyoruz. Sonra istersen altını üstüne getirirsin."

"Buna gerek kalmayacak. Onları bu gece bulacağız. İliklerime kadar hissediyorum."

Gareth o an aklından geçen hiçbir cevabın genç kızın duymasına uygun olmadığına karar verdi.

Hyacinth pişman bir halde kendini incelerken, "Bu iş için uygun giyinmiş sayılmam," dedi. Elbisesinin kumaşı koyu renk olsa da önceki gidişlerinde giydiği pantolonun yerini tutmazdı.

Genç adam araştırmayı ertelemeyi teklif etmeye gerek bile duymadı. Bunun bir anlamı olmazdı. Özellikle de genç kız heyecanla ışıldarken.

O esnada Hyacinth elbisesinin altından ayaklarından birini çıkarıp genç adama gösterdi. "Ama en rahat ayakkabılarımı giydim. Zaten en önemlisi de bu."

"Evet, en önemlisi o."

Genç kız Gareth'ın sesindeki huysuzluğu duymazdan geldi. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Gareth'ın yüzünde sahte bir gülümseme vardı. Ama aslında genç kızın heyecanı ona da bulaşmıştı ve çoktan hangi yolu kullanacaklarını kafasında planlamaya başlamıştı bile. Eğer Hyacinth'in güvenliğini sağlayamayacağını düşünseydi, onu yatağa bağlaması gerekse bile adım atmasına izin vermezdi.

Genç kızın elini tutarak dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. "Artık gidelim mi?"

Hyacinth başıyla onayladı ve parmak ucunda yürüyerek onu takip etti. Yumuşak bir sesle, "Onları bulacağız," dedi. "Bulacağımızı biliyorum."

YİRMİ BİR

Yarım saat sonra.

"Onları bulamayacağız."

Hyacinth Barones'in yatak odasını araştırırken ellerini beline koymuştu. Clair Malikânesi'ne gelmeleri on beş dakika, kırık camdan içeri girip yatak odasına ulaşmalarıysa beş dakika sürmüştü ve son on dakikalarını da odanın her bir köşesini arayarak geçirmişlerdi.

Mücevherler hiçbir yerde yoktu.

Yenildiğini itiraf etmek Hyacinth'e göre değildi. Aslında onları bulamayacaklarını ifade eden cümlesi karakterine o kadar aykırıydı ki kelimeler ağzından şaşkınlığını yansıtan bir vurguyla çıkmıştı.

Mücevherleri hiç bulamayabileceklerini hesaba katmamıştı. Aklında yüzlerce senaryo yazmış ve defalarca oynatmıştı, fakat hiçbirinde elleri boş bir halde kalacaklarını düşünmemişti.

Kendini düz duvara çarpmış gibi hissediyordu.

Belki de aptal denecek kadar iyimser davranmıştı. Belki de sadece gözleri kör olmuştu. Ama bu kez yanılmıştı.

Gareth bakışlarını genç kıza çevirerek, "Pes mi ediyorsun?" diye sordu. Yere çömelmiş vaziyette duvarla yatak başlığının

arasını kontrol etmekte olan genç adamın sesinde, memnun olmuş bir ifadeden ziyade artık yorulmuş ve işlerinin bittiğine inanıyormuş gibi bir anlam gizliydi.

Gareth bir şey bulamayacaklarını en başından beri biliyordu. Ya da bilmiyorsa da bundan oldukça emindi. Bu akşam gelmeyi kabul etmesinin en büyük sebebi genç kızın suyuna gitmekti. Ve Hyacinth bu sebepten dolayı ona bir kez daha âşık olduğuna karar vermişti.

Ama şu an yüz ifadesinde ve ses tonunda sadece *denedik, kaybettik, artık hayatımıza devam edebilir miyiz?* anlamı gizliydi.

"*Ben sana demiştim,*" cümlesini kullanmamış, alaycı bir ifadeyle sırıtmamıştı. Sadece hayal kırıklığını yansıtan ve yanılmış olmayı dilediğini belli eden bir tavırla gerçeği dile getirmişti.

Genç kızdan bir yanıt gelmeyince Gareth, "Hyacinth?" diye seslendi.

"Ben..." Hyacinth ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Çok fazla zamanımız kalmadı." Genç adamın yüzüne kararlı bir ifade hâkimdi. Ellerine bulaşan tozdan kurtulmak istercesine silkelenerek ayağa kalktı. Barones'in odasının kapalı tutulduğu ve uzun zamandır temizlenmediği belliydi. "Bugün Baron'un tazı yetiştiriciliği kulübüyle aylık toplantı düzenlediği gün."

"Tazı yetiştiriciliği mi? Londra'da mı?"

Gareth, "Her ayın son Salısı sektirmeden buluşurlar," diye açıkladı. "Londra'da oldukları sürece konuyla ilgili gelişmelere ayak uydurmak için bir araya geliyorlar."

"Bu konuyla ilgili sık sık gelişme oluyor muymuş ki?" Hyacinth sırf eğlenceli bulduğu için bu tip bilgilerle ilgilenirdi.

Gareth çabucak, "Hiçbir fikrim yok," yanıtını verdi. "Büyük ihtimalle sırf bir araya gelip içmek için bir bahanedir. Toplantı daima saat on birde sona erer, sonrasında iki saat havadan sudan konuşurlar. Bu da demek oluyor ki Baron..."

Cebinden saatini çıkarıp bakınca bir küfür savurdu. "Şu anda eve girmek üzere."

Hyacinth suratını asarak, "Pes ediyorum," dedi. "Bu kelimeleri birileri zorlamadığı sürece kullandığımı hiç hatırlamıyorum ama artık pes ediyorum."

Gareth hafifçe genç kızın çenesini okşadı. "Dünyanın sonu değil Hy. Ayrıca düşünsene, Baron nihayet aramızdan ayrıldığında ve evi devraldığımda arayışlarına devam edebilirsin." Düşünceli bir sesle ekledi: "Ki mirasın hakkım olduğunu artık biliyoruz."

"Sence Isabella onların bulunmasını istemiş midir?"

"Bilmiyorum. Son notu için Slovence gibi bir dil seçmeseydi bulunmasını istediği düşünülebilirdi."

Hyacinth içini çekerek, "Artık gitmeliyiz," dedi. "Her halükârda artık eve dönmem gerekiyor. Annemi evlilik tarihini değiştirme konusunda ikna etmeye çalışacaksam bunu yapmanın en uygun olduğu zaman uykulu olduğu anlardır."

Gareth eliyle kapının kulpunu tuttuğu an arkasına dönüp, "Sen gerçekten şeytan gibisin," dedi.

"Daha önce inanmamış mıydın?"

Genç adam gülümseyerek koridoru kontrol etti ve çıkmalarının güvenli olduğunu görünce ona başıyla işaret verdi. Beraberce kırık pencerenin bulunduğu oturma odasına indiler. Hızlı ve sessiz hareketlerle camdan dışarı kaydılar ve sokağa çıktılar.

Gareth Dover Caddesi'ne çıkmadan önce etrafı kolaçan etmek için genç kızın arkasından gelmesini sağlayarak önden ilerledi.

Sağa sola bakındıktan sonra dönüp genç kıza, "Gidebiliriz," diye fısıldadı. Oraya at arabasıyla gelmişler –Gareth'ın dairesi buraya yürünemeyecek kadar uzaktaydı– ve arabayı iki kavşak ileride bırakmışlardı. Hyacinth'in evine giderken arabaya binmeleri pek gerekli değildi, ne de olsa genç kızın evi Mayfair'in hemen öbür ucundaydı ama Gareth hazır arabaları varken

bundan faydalanmalarının daha akıllıca olduğuna karar vermişti. Beş Numara'nın arka köşesinde arabadan inebilecekleri ve görülmeyecekleri uygun bir köşe vardı.

Hyacinth'in elinden tutarak, "Bu taraftan," dedi. "Hadi..."

Genç adam tökezleyerek olduğu yerde durmak zorunda kaldı çünkü Hyacinth adım atmaksızın öylece duruyordu.

Başını arkaya çeviren Gareth, "Ne oldu?" diye sordu.

Ama genç kız ona bakmıyordu. Bunun yerine bakışları sağ taraftaki bir yere –daha doğrusu birine– kenetlenmişti.

Baron'a.

Gareth donakaldı. Lord St. Clair –babası, amcası ya da her nasıl adlandırması gerekiyorsa– Clair Malikânesi'ne uzanan merdivenlerinde duruyordu. Anahtarı elindeydi ve belli ki onları gördüğünde binaya girmek üzereydi.

Gözleri ışıl ışıl bir ifadeyle, "Ne kadar ilginç," dedi yaşlı adam.

Gareth içgüdüsel olarak genç kızı arkasına doğru itti. "Efendim." Bütün hayatı boyunca ona böyle hitap etmişti ve bazı alışkanlıkların değişmesi çok zordu.

Baron, "Ne kadar merak ettiğimi bir düşünsene," diye mırıldandı. "Gecenin bir vakti burada seninle ikinci karşılaşmamız."

Gareth cevap vermedi.

"Ve bu kez..." Lord St. Clair başıyla Hyacinth'i işaret ederek sözlerine devam etti. "Beraberinde sevgili nişanlını da getirmişsin. Alışılmışın dışında olduğunu söylemeliyim. Ailesi gece yarısı seninle dolaştığını biliyor mu?"

"Ne istiyorsun?" Gareth'ın sesi sertti.

Ama Baron sadece kahkaha atmakla yetindi. "Sanırım bu ana en uygun soru, asıl senin ne istediğin. Tabii sadece hava almak için dolaştığınıza dair beni ikna etmeye uğraşmayacaksan."

Gareth aradaki benzerlikleri yakalamak istercesine Baron'un yüzüne baktı. İşte karşısındaydı – aynı burun, gözler, omuzlarını kaldırış biçimleri. Baron'un ofisinde yaşanan o

güne kadar gayrimeşru olduğunu hiç düşünmemesinin sebebi de buydu. Bütün çocukluğu şaşkınlık içinde ve babasının nefret dolu davranışlarının etkisinde geçmişti. Erkeklerle kadınlar arasında neler geçtiğini anlayacak yaşa geldiğindeyse babasının ona karşı tavırlarına bir sebep bulmaya çalışmıştı ve aslında annesinin sadakatsizliğini düşünmüş olması gerekirdi.

Ama bu ihtimali hep göz ardı etmişti. Çünkü suratının tam ortasında lanet olası St. Clair burnunu taşıyordu. Yine de o gece Baron burunlarındaki benzerliğin sadece bir tesadüf olduğunu söylemişti.

Gareth ona inanmıştı. Baron pek çok şey olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi ve dokuza kadar saymayı biliyordu.

İkisi de burundaki benzerliğin rastgele bir tesadüf olmaktan öte Gareth'ın gerçek bir St. Clair olarak doğduğunun işareti olduğunu hayal bile etmemişti.

Genç adam hatırlamaya çalıştı; Baron ağabeyini sevmiş miydi? Richard ve Edward St. Clair yakınlar mıydı? Gareth ikisinin beraber olduğu bir an hatırlamıyordu ama zaten o dönemlerde daima çocuk odasında bırakılıyordu.

Baron, "Eee?" diyerek düşüncelerini böldü. "Ne gibi bir sebep sunacaksın?"

İşte o anda cevap genç adamın dilinin ucuna kadar geldi. Gareth yıllardır hayatında en büyük güce sahip olan adamın gözlerinin içine baktı ve neredeyse dilini tutamayıp —hiçbir şey yok Richard Amca— diyecekti.

Bu cevap doğrudan bir vuruş olurdu... Sersemletecek ve zarar verecek bir sürpriz.

Mükemmel olurdu.

Tek ayrıntı, Gareth'ın bunu yapmak istememesiydi. Artık buna ihtiyacı yoktu.

Ve bu gerçek nefesini kesti.

Önceden babasının nasıl hissedeceğini tahmin etmeye çalışırdı. Baronluğun gerçek bir St. Clair'e gideceğinden dolayı rahatlar mıydı yoksa kendi öz ağabeyi tarafından aldatıldığı için öfkelenir miydi?

Önceden olsa, Gareth seçeneklerini tartar ve içgüdülerine uyarak Baron'a en acı verecek cevabı patlatırdı.

Ama şu an...

Umurunda değildi.

Bu adamı asla sevmeyecekti. Lanet olsun ondan hoşlanmayacaktı bile. Ama hayatında ilk kez, umurunda bile olmadığını hissettiği bir noktaya ulaşmıştı.

Ve kendini ne kadar iyi hissettiğini fark edince hayret etti.

Hyacinth'in elini tutarak parmaklarını birbirine kenetledi. Yumuşak bir sesle, "Sadece gezinmek için çıkmıştık," dedi. Bu çok saçma bir gerekçeydi ama Gareth Baron'a karşı her zaman kullandığı tonlamayla konuşmuştu. Genç kızı caddenin diğer tarafına yönlendirmek için arkasını dönerek, "Gelin Bayan Bridgerton," dedi.

Ama Hyacinth yerinden kıpırdamadı. Gareth onun yüzüne baktığında kızın olduğu yerde donakaldığını gördü. Genç kız sorgulayıcı bir şekilde onun yüzüne bakarken, sessiz kalışına inanamadığı belli oluyordu.

Gareth önce genç kıza, sonra Lord St. Clair'e, son olarak da kendi içine baktı. Ve bunun sonucunda baronla aralarında bitmek tükenmek bilmez savaşlarının umurunda olmadığını hissetse de gerçeğin önemli olduğuna karar verdi. Yaralama gücüne sahip olduğu için değil, sadece gerçeğin paylaşılması gerektiği için.

Her ikisinin de hayatı çok uzun süredir bu sır tarafından yönetilmişti. Ve artık ikisinin de özgür kalma zamanı gelmişti.

Baron'un gözlerinin içine bakarak, "Size söylemem gereken bir şey var," dedi. Bu hiç kolay bir şey değildi. Karşısındaki adamla kasıtlı garez içermeyen bir konuşma yapmakla ilgili hiç deneyimi yoktu. Kendini çıplak ve tuhaf hissediyordu.

Lord St. Clair cevap vermedi ama yüz ifadesi hafifçe değişerek gözlemci bir tavra büründü.

"Büyükanne St. Clair'in günlüğü elime geçti." Baron'un şaşkın bakışlarını görünce, "Caroline George'un eşyalarını

düzenlerken bana verilmesini içeren bir notla beraber bulmuş," diye ekledi.

Baron keskin bir sesle, "Aslında onun torunu olmadığını bilmiyordu," dedi.

Gareth, "Ama torunuydum," demek için ağzını açtı ama kelimeler dökülmeden önce susmayı başardı. Bunu doğru şekilde yapmak istiyordu. Hyacinth yanındaydı ve öfke dolu eski yöntemleri birden gözüne acemice gözükmüştü. Genç kızın kendisini o şekilde görmesini istemiyordu. Kendisi de eskisi gibi olmak istemiyordu.

Sesini düz bir tonda tutmaya gayret ederek, "Bayan Bridgerton İtalyanca'yı az çok biliyor," diye devam etti. "Günlüğün tercümesinde bana yardımcı oldu."

Baron'un Hyacinth'e yönelen bakışları çok geçmeden tekrar Gareth'a çevrildi.

Genç adam yumuşak bir sesle, "Isabella babamın kim olduğunu biliyormuş," dedi. "Babam Edward Amca'ymış."

Baron tek kelime bile etmedi. Hafifçe aralanan dudakları haricinde o kadar hareketsiz duruyordu ki Gareth adamın nefes almaya devam edip etmediğini merak etti.

Acaba biliyor muydu? Hiç şüphelenmiş miydi?

Hep beraber sessizlik içinde öylece dururlarken Baron gözlerini sokağın uzaklarında bir yere kenetledi. Tekrar Gareth'a döndüğünde yüzü kâğıt gibi bembeyazdı.

Boğazını temizleyerek kafasını salladı. Sırf bilgilendirildiğini anlatmak istercesine yapılmış bir hareketti bu. Başıyla Hyacinth'i işaret ederek, "Bu kızla evlenmelisin," dedi. "Tanrı biliyor ya çeyizine ihtiyacın olacak."

Ve sonra merdivenleri çıkıp içeri girdikten sonra kapıyı ardından sertçe kapattı.

Hyacinth bir süre daha ağzı açık bir şekilde durduktan sonra, "Hepsi bu mu yani?" diye hayretini dile getirdi. "Tek söyleyeceği bu mu?"

Gareth titrediğini hissetti. Bu içinden yükselen kahkahaların yansımasıydı. Gülmeye başladı.

Genç kız öfkeyle sözlerine devam etti. "Bunu yapamaz! Her ikinizin de hayatındaki en büyük sırrı dile getirdin ve onun tek yaptığı... Sen gülüyor musun?"

Gareth kahkahalara boğulduğu aşikâr olsa da başını iki yana salladı.

Hyacinth şüpheli bir sesle, "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

Yüzündeki ifade o kadar genç kıza özgüydü ki Gareth daha da şiddetli bir şekilde gülmeye başladı.

Genç kız bir kez daha, "Bu kadar komik olan ne?" dedi ama bu sefer yüzünde sanki kendisinin de gülmesi gerekiyormuş da espriyi kaçırmış gibi bir ifade vardı. "Gareth... Söylesene."

Genç adam istemsizce omuzlarını silkti. "Mutluyum." Gerçekten mutluydu. Gayet keyifli denebilecek bir hayat sürmüş, pek çok mutlu ana şahit olmuştu ama hiçbir zaman kendini o anki kadar bütünlenmiş ve böylesi bir mutlulukla dolu hissetmemişti.

Genç kız elini onun alnına koyarak, "Acaba ateşin mi çıkıyor?" diye mırıldandı.

"İyiyim." Genç kızın elini avuçlarının arasına alarak, "Hatta iyiden de öteyim," dedi.

Genç adam onu öpmek için eğilince hızla geri çekilen Hyacinth, "Gareth!" diye bağırdı. "Delirdin mi? Dover Caddesi'nin ortasındayız ve..."

Genç adam bir öpücükle onun sözünü kesti.

Hyacinth ondan kurtulup, "Ve saat gecenin bir yarısı," diyerek cümlesini tamamladı.

Gareth şeytani bir gülümsemeyle, "Ama önümüzdeki hafta evleniyoruz, hatırladın mı?" dedi.

"Evet ama..."

Genç adam, "Bu arada..." diye mırıldandı.

Tek dizinin üzerine yere çöken genç adama şaşkın gözlerle bakan Hyacinth'in ağzı açık kalmıştı. Telaşla etrafına bakınarak dişlerinin arasından, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Lord St. Clair pekâlâ onları gözetliyor olabilirdi ve başka kimlerin etrafta olabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Genç adam hiç oralı değildi. "İnsanlar birbirimize âşık olduğumuzu söyleyeceklerdir."

"Ama ben..."

Tanrı aşkına, hangi kadın bu cümleye karşı çıkabilirdi ki?

Gareth onun elini avuçları arasına alarak, "Hyacinth Bridgerton..." dedi. "Benimle evlenir misin?"

Genç kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Evleneceğimi zaten söylemiştim."

"Evet söylemiştin ama o zaman doğru sebepler yüzünden teklif etmemiştim. Çoğu doğruydu gerçi, ama tamamı değil."

"Ben... Ben..." Genç kız duygularına teslim olmuş bir halde kekeliyordu.

Gareth'ın ona bakan mavi gözleri sokak lambalarının ışığı altında mutlulukla parlıyordu. "Sana evlenme teklif ediyorum çünkü seni seviyorum. Çünkü sensiz bir hayat düşünemiyorum. Sabah uyandığımda, gece yatarken ve ikisi arasında yüzlerce kez sadece senin yüzünü görmek istiyorum. Seninle yaşlanmak, seninle gülmek istiyorum. Gizliden gizliye şehrin en şanslı erkeği olduğumu bilsem de senin ne kadar zor bir insan olduğuna dair arkadaşlarıma dert yanmak istiyorum."

"Ne?"

Genç adam omzunu silkti. "Görünüşü de kurtarmak gerek. Eğer herkes senin ne kadar mükemmel olduğunu fark ederse bütün dünya benden nefret edecektir."

"Ah."

Bir kadın nasıl bu sözlere karşı koyabilirdi ki?

Ve genç adamın bakışları aniden ciddileşti. "Benim ailem olmanı istiyorum. Karım olmanı istiyorum."

Genç kız başını öne eğerek ona baktı. Gareth'ın bakışlarında öylesine yoğun bir sevgi ve bağlılık vardı ki Hyacinth ne söyleyeceğini bilemiyordu. İşte bu şiirin, müziğin ta kendisiydi ve onu sarıp sarmalıyordu.

Aşk buydu işte.

Genç adamın gülümseyen ifadesi karşısında gözlerinden yaşlar süzülmesine rağmen mutlulukla gülümsedi.

"Hyacinth... Hyacinth..."

Ve genç kız başıyla onayladı. Ya da en azından onayladığını sandı.

Gareth yerinden doğrulurken Hyacinth'in elini sıktı. "Bunu sana söyleyeceğim günün geleceğini hiç düşünmemiştim ama Tanrı aşkına bir şey söyle!"

"Evet!" Ve kendini genç adamın kollarına bıraktı. "Evet!"

SONSÖZ

Günümüze gelene dek olanlardan birkaç örnek...

Hikâyemizin bittiği andan dört gün sonra Gareth Lord Wrotham'ın karşısına çıktı ve –Leydi Bridgerton'un lordun en küçük kızını bir sonraki sezonda kanatlarının altına alma sözünü vermesinin de etkisiyle– adamın gözünde eski nişanın hiçbir şekilde bağlayıcı olmadığını öğrendi.

Bu olaydan dört gün sonra, Leydi Bridgerton Gareth'a, en küçük kızının alelacele evlenmesinin söz konusu olmadığını ve düğünün St. George Kilisesi'nde büyük bir törenle tam iki ay sonra gerçekleşeceğini ifade etti.

Bu olaydan on bir ay sonra, Hyacinth George adıyla vaftiz edilen sağlıklı bir erkek çocuk doğurdu.

İki yıl sonraysa, Isabella adını verdikleri bir kız çocukları oldu.

Bu doğumdan dört yıl sonra, Lord St. Clair tilki avına gittiği esnada atından düşerek öldü ve Gareth unvanı devraldı. Sonrasında da hep beraber Clair Malikânesi'nde yaşamaya başladılar.

Bu tam altı yıl önce oldu. Hyacinth bu süre boyunca mücevherleri aramaya devam etti.



"Bu odayı zaten aramamış mıydın?"

Hyacinth Barones'in banyosunun zemininde doğrulurken genç adama baktı. Gareth banyonun kapısında dikilmiş, ona hoşgörüyle bakıyordu.

Hyacinth yerdeki gevşek süpürgelikleri sanki defalarca bakmamışçasına kontrol ederken, "En az bir ay oldu," diye cevap verdi.

"Sevgilim..." Gareth'ın ses tonundan ne düşündüğü açıkça belli oluyordu.

"Sakın."

"Sevgilim..."

"Hayır." Hyacinth tekrar süpürgeliklere döndü. "Duymak istemiyorum. Öldüğüm güne kadar uğraşmam gerekse bile o lanet mücevherleri bulacağım."

"Hyacinth..."

Genç kadın süpürgeliklerin zeminle birleştiği noktalara dokunmaya devam ederek onu duymazdan geldi.

Gareth karısını bir süre daha izledikten sonra, "Bunu daha önce yaptığından eminim," dedi.

Hyacinth pencere pervazını kontrol etmek üzere yerinden doğrulmadan önce kocasına kısa bir bakış attı.

"Hyacinth..."

Genç kadın aniden dönerken neredeyse dengesini kaybediyordu. "Notta aynen şu yazıyordu: Temizlik Tanrı'nın yanı başındadır ve Cennetin Krallığı zengindir."

Gareth alaycı bir şekilde, "Slovence," dedi.

"Üç Sloven. Tam üç Sloven notu okudu ve aynı sonuca ulaştı."

Ve üç ayrı Sloven bulmak hiç de kolay olmamıştı.

"Hyacinth..." Genç adam karısının adını, aynı konu söz konusu olduğunda hep yaptığı üzere yorgun ve teslim olmuş bir tonlamayla söylemişti.

"Burada bir yerde olmalı. Burada olmak zorunda."

Gareth omzunu silkti. "Pekâlâ. Ama Isabella İtalyanca bir parçanın çevirisini bitirmiş ve gidip kontrol etmeni istiyor."

Hyacinth ellerini pencerenin eşiğinden çekip derin bir nefes aldı. Isabella sekiz yaşındayken adaşı olan büyük büyükannesinin hatırasına İtalyanca öğrenmek istediğini söylemişti ve Gareth'la Hyacinth de ona haftada üç gün ders vermesi için bir öğretmen tutmuşlardı. Bir yıl içerisinde Isabella annesini geçmiş, Hyacinth de ona yetişebilmek için aynı öğretmenle haftanın kalan iki günü çalışmaya başlamıştı.

Gareth'la beraber yatak odasından koridora çıkarken kocasına dönüp, "Peki sen neden hiç İtalyanca öğrenmek istemedin?" diye sordu.

Gareth kaygısız bir sesle, "Dil öğrenmeye hiç yatkın değilim," diye cevap verdi. "Hem zaten yanımda ikiniz varken ihtiyacım da yok."

Hyacinth gözlerini devirdi. "O halde ben de sana artık edepsiz kelimeler öğretmeyeceğim."

Gareth bir kahkaha patlattı. "O halde ben de Bayan Orsini'ye sana yaramaz sözler öğretmesini yazan notlarla para yollamaya bir son vereceğim."

Hyacinth dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım."

Hyacinth dudaklarını büzdü. "Ve hiç de pişman gibi görünmüyorsun."

"Pişman mı?" Dudaklarını karısının kulağına yaklaştırırken bir kez daha kahkaha attı. İtalyanca hatırlayabildiği birkaç kelimeyi Hyacinth'in kulağına fısıldamaya başladı.

"Gareth!"

"Gareth evet mi, Gareth hayır mı?"

Hyacinth içini çekti. Kendine engel olamayarak, "Gareth daha fazla," dedi.



Isabella St. Clair yazdığı kelimelere göz gezdirirken elindeki kalemi hafifçe başına vuruyordu. Bir dilden diğerine çeviri yapmak tam bir meydan okumaydı. Birebir çeviri hiçbir zaman anlamı tam olarak vermiyordu, o yüzden her iki dilde de uygun karşılığı bulmak gerekiyordu. Ama bu –küçük kız bakışlarını Galileo'nun *Discorso intorno alle case che stanno, in su l'acqua, o che in quella si muavono* başlıklı kitabının açık sayfasına çevirdi– mükemmeldi.

Mükemmel, mükemmel, mükemmel.

En sevdiği üç kelime.

Bakışlarını kapıya çevirerek annesinin girişte belirmesini bekledi. Isabella özellikle bilimsel yazıları çevirmeye bayılıyordu çünkü annesinin çevirmekte en zorlandığı parçalar genelde bunlardı ve onun kızından daha iyi İtalyanca biliyormuş gibi davranmasını izlemek çok eğlenceliydi.

Tabii Isabella kötü yaratılışlı değildi. Küçük kız dudaklarını büzerek bu konuyu düşündü. Hayır, kesinlikle kötü yaratılışlı değildi. Annesinden daha çok hayranlık duyduğu tek kişi, tekerlekli sandalyede olmasına rağmen bastonunu da dili kadar becerikli bir şekilde kullanabilen büyük büyükannesi Leydi Danbury'ydi.

Isabella gülümsedi. Büyüdüğü zaman öncelikle tıpkı annesi gibi, sonra da büyük büyükannesi gibi olmak istiyordu.

Küçük kız içini çekti. Kimbilir ne harika bir hayat olurdu.

Peki ama annesinin gelmesi neden bu kadar uzun sürmüştü? Babasını aşağı yollayalı epey olmuştu – bu arada babasını da eşit derecede sevmesine rağmen sonuçta o bir erkekti ve büyüyüp ona benzeme hayalleri kurması çok saçma olurdu.

Yüzünü buruşturdu. Büyük ihtimalle annesiyle babası fısıldaşıp kıkırdayarak evin karanlık bir köşesine çekilmişlerdi. Tanrı aşkına, bu kesinlikle çok utanç vericiydi.

Isabella ayağa kalkıp kendini uzun bir bekleyişe hazırladı. Bu arada banyoyu kullanabilirdi. Kalemini dikkatli bir şekilde kenara koyup son bir kez kapıya baktıktan sonra banyoya doğru ilerlemeye başladı. Malikânenin çatı saçaklarının altında kalan bölme, kulağa ne kadar olağandışı gelse de Isabella'nın en sevdiği yerdi. Eskiden de birileri bu küçük odayı beğenmiş olmalıydı ki içerisi doğu tarzında rengarenk döşenmişti. Tüm alana parlak turkuvaz rengi, mavi tonları ve güneş ışığını anımsatan bir sarı hâkimdi.

Eğer Isabella'nın yatağını getirebileceği kadar geniş olsaydı, küçük kız bunu kesinlikle yapardı. Kendi düşüncesine göre evin en güzel yerinin aslında en mütevazı bölümde olması ne kadar garipti.

Çocuk odasının banyosu mu? Sadece hizmetkârların kaldığı yer buradan daha alt seviyede sayılabilirdi.

Isabella işini bitirdikten sonra kapıya yöneldi. Ama tam çıkarken gözüne bir şey takıldı.

Bir çatlak. İki fayansın arasında.

Isabella, "Bu daha önce yoktu," diye mırıldandı.

En uçtaki fayanstan başlayan ve yukarı doğru yaklaşık on beş santim kadar devam eden çatlağı incelemek üzere yere eğildi. Çoğu insanın fark etmeyeceği kadar belirsizdi, fakat Isabella onlardan biri değildi. O her şeyi fark ederdi.

Ve bu kesinlikle yeni oluşmuştu.

Daha da yakınlaşmakta başarısız olunca hayal kırıklığına uğrayıp dizlerinin üzerine yere çöktü ve yanağını yere dayadı.

Çatlağın önce sağ tarafını, sonra sol tarafını dürttü.

Banyonun duvarında neden durup dururken bir çatlak oluşurdu ki? Yüz yıldan daha eski olan St. Clair Malikânesi'nin yerine oturma sürecinin çoktan bitmiş olması gerekirdi. Ve uzaklarda yer kabuğunun titreyip yerleşmeye bir süre daha devam ettiği mekânlarla ilgili şeyler okumuş olmasına rağmen *bu* Londra gibi uygarlığın merkezinde olan şehirlerde hiç duyulmamış bir şeydi.

Acaba bilinçsizce duvara mı çarpmıştı? Bir şey mi düşürmüştü?

Tekrar dürttü. Sonra bir daha.

Kolunu geri çekip daha sert bir biçimde vurmaya hazırlanırken durdu. Annesinin banyosu tam alttaydı ve eğer büyük bir gürültü çıkarırsa annesinin yukarı gelip ne yaptığını soracağı kesindi. Ve her ne kadar babasını aşağı göndereli çok olmuşsa da annesinin hâlâ banyoda olma ihtimali oldukça yüksekti.

Ve annesi ne zaman kendi banyosuna girse ya bir dakika içinde çıkıyor ya da içeride saatlerce kalıyordu. Bu çok tuhaftı.

Kısaca Isabella çok gürültü yapmak istemediğine karar verdi. Evi yıkma girişimlerine annesiyle babasının hoş bakmayacağı ortadaydı.

Ama belki sertçe iterse...

Hangi fayansa vuracağına karar vermek üzere düşünüp soldakini seçti ve biraz daha sert bir biçimde vurdu. Hiçbir şey olmamıştı.

Tırnağını çatlağın kenarına sokmayı denedi ve hemen orada minik bir plastik parçası hissetti.

"Hmmm..." Belki de çatlağı genişletebilirse...

Bakışlarını banyo tezgâhına çevirdiğinde gümüş bir tarak dikkatini çekti. Bu işine yarayabilirdi. Eline aldığı tarağın son dişini çatlağın kenarına soktu. Ve sonra dikkatli hareketlerle fayansların arasındaki sıvaya doğru çekti.

Çatlak birden yukarı kalktı. Hem de gözlerinin önünde.

Bu kez tarağı soldaki fayansın kenarına sokup denedi. Hiçbir şey olmadı. Sağdakini denedi.

Ve daha da güçlü bir şekilde çekti.

Çatlağın bütün fayans boyunca yukarı doğru bir aralık meydana getirmesi karşısında Isabella'nın nefesi kesilmişti. Ve sonra her iki tarafı da yukarı kaldırabilmek için biraz daha uğraştı.

Heyecanla tırnaklarını fayansın iki yanındaki açıklığa sokup kendine doğru çekti. İleri geri hareketlerle yerinden kımıldatmaya çalıştı.

Ve sonra büyük büyükannesinin yatağına gitmek için tekerlekli sandalyesini itişi esnasında çıkan sesi anımsatan bir inleme ve çıtırtıyla fayans yerinden çıktı.

Küçük kız elindekini dikkatlice kenara koyarak oluşan oyuğa baktı. Arkasında sadece duvar olması gereken yerde kare şeklinde küçük bir bölme gizliydi. Isabella hemen elini içeri soktu.

Yumuşak bir şey hissetti. Kadife gibi.

Tutup dışarı çektiğinde bunun ipeğimsi bir bağla tutturulmuş küçük bir çanta olduğunu gördü.

Doğrulup yerde bağdaş kurdu. Parmaklarından birini çantanın ağzına sokup genişletti.

Ve sonra sağ eliyle çantayı ters çevirip içindekileri boca etti.

"Aman Tanrım..."

Isabella çığlığını zorlukla bastırabildi. Çantadan çıkanlar gerçek elmastı.

Bir kolye vardı. Ve bir de bilezik. Küçük kız kendini hiçbir zaman kıyafetler ya da süs eşyaları karşısında kaybedecek tarzda biri olarak görmese de Tanrı aşkına bunlar o güne kadar gördüğü en güzel şeylerdi.

"Isabella?"

Annesi. Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır...

"Isabella? Neredesin?"

"Ben..." Boğazını temizlemek için duraksamak zorunda kaldı çünkü sesi çatlak çıkıyordu. "Banyodayım anneciğim. Hemen çıkıyorum."

Ne yapmalıydı? Ne yapmalıydı?

Ah, ne yapması gerektiğini pekâlâ biliyordu. Ama ne yapmak istiyordu?

"Masanda duran çevirdiğin bölüm mü?"

"Evet." Öksürdükten sonra sözlerine devam etti. "Galileo'dan. Orijinal metin de hemen yanında."

"Yaa..." Annesi bir an duraksadı. "Neden bunu... Ah, neyse boş ver."

Isabella telaş içinde mücevherlere baktı. Karar vermek için önünde çok kısa bir süre vardı.

"Isabella? Bu sabah toplama alıştırmalarını yaptın mı? Öğleden sonra dans derslerin başlıyor, hatırlıyor musun?"

Dans dersleri mi? Isabella'nın yüzü çamaşır sodası yutmuşçasına buruştu.

"Mösyö Larouche saat ikide burada olacak. Saat tam ikide. Yani yapman gereken..."

Isabella elmaslara baktı. O kadar dikkatle baktı ki etraftaki her şey silindi ve sesler yok oldu. Açık pencereden gelen gürültü, annesinin sesi, dans dersleriyle ve dakiklikle ilgili düşünceleri kayboldu. Tek fark edebildiği kendi düzensiz nefesinin sesi ve kulaklarına hücum eden kanının akışıydı.

Isabella tekrar elmaslara baktı.

Ve sonra gülümsedi.

Ve onları aldığı yere geri koydu.

